

teen

JAMES BASHNER

LỐI
THOÁT
TỦ
THẦN

The New York Times Bestseller

Phần 3 series

THE MAZE RUNNER

Nằm trong danh sách 100 tác phẩm
văn học xuất sắc cho tuổi teen

*Lời
thoát
Tư
Thần*

**Tác giả: James
Dashner**

**Thể loại: Best
seller, Kỳ ảo, Giả**

**tượng, Tiểu
thuyết, Văn học
phương Tây**

**Bộ sách: Giải
Mã Mê Cung (**

tập 3)

**Công ty phát
hành: Kim Đồng**

**Nhà xuất
bản: NXB Kim
Đồng**

**Trọng lượng vận
chuyên
(gram): 450**

**Kích thước: 14 x
22.5 cm**

Số trang: 403

**Ngày xuất
bản: 12- 2013**

**Hình thức: Bìa
Mềm**

Giá bìa: 99.000 đ

Nguồn: fb.com/Tl

**Ebook: Đào Tiểu
Vũ eBook -
www.dtv-
ebook.com**

Ebook được
website Đào Tiểu
Vũ hoàn thành

với mục đích phi
thương mại,
nhằm chia sẻ với
những bạn ở xa
hoặc không có
điều kiện mua
sách, khi sao lưu
xin ghi rõ nguồn.

*Trong điều
kiện có thể bạn
hãy mua sách để
ủng hộ nhà xuất
bản và tác giả.*

Giới
thiệu:
CHƯƠNG

1

CHƯƠNG

2

CHƯƠNG

3

CHƯƠNG

4

CHƯƠNG

5

CHƯƠNG

6

CHƯƠNG

7

CHƯƠNG

8

CHƯƠNG

9

CHƯƠNG

10

CHƯƠNG

11

CHƯƠNG

12

CHƯƠNG

13

CHƯƠNG

14

CHƯƠNG

15

CHƯƠNG

16

CHƯƠNG

17

CHƯƠNG

18

CHƯƠNG

19

CHƯƠNG

20

CHƯƠNG

21

CHƯƠNG

22

CHƯƠNG

23

CHƯƠNG

24

CHƯƠNG

25

CHƯƠNG
26

CHƯƠNG
27

CHƯƠNG
28

CHƯƠNG

29

CHƯƠNG

30

CHƯƠNG

31

CHƯƠNG

32

CHƯƠNG
33

CHƯƠNG
34

CHƯƠNG
35

CHƯƠNG

36

CHƯƠNG

37

CHƯƠNG

38

CHƯƠNG

39

CHƯƠNG

40

CHƯƠNG

41

CHƯƠNG

42

CHƯƠNG

43

CHƯƠNG

44

CHƯƠNG

45

CHƯƠNG

46

CHƯƠNG
47

CHƯƠNG
48

CHƯƠNG
49

CHƯƠNG

50

CHƯƠNG

51

CHƯƠNG

52

CHƯƠNG

53

CHƯƠNG

54

CHƯƠNG

55

CHƯƠNG

56

CHƯƠNG

57

CHƯƠNG

58

CHƯƠNG

59

CHƯƠNG

60

CHƯƠNG

61

CHƯƠNG

62

CHƯƠNG

63

CHƯƠNG

64

CHƯƠNG

65

CHƯƠNG

66

CHƯƠNG

67

CHƯƠNG

68

CHƯƠNG

69

CHƯƠNG

70

CHƯƠNG

71

CHƯƠNG

72

CHƯƠNG

73

Phần kết

Lời cảm

on

Giới thiệu:

Một Kết thúc
bùng nổ cho
series *The
Maze*

Runner...

Căng thẳng
cho đến
khoảnh khắc
cuối cùng...

Thomas và
các bạn chưa
bao giờ hình
dung điều gì

ghê gớm hơn
các thách thức
đã gặp phải
trong *Mê*
cung. Chúng
đã làm. Trí
nhớ khiếm
khuyết của bọn
trẻ khiến
chúng không

biết đến những
gì đã và đang
diễn ra ở thế
giới bên
ngoài. Những
thứ còn khủng
khiếp hơn
bầy Nhím sâu,
lắt léo hơn các
ngóc

ngách Mê
cung và tàn
nhẫn hơn cả
sự Biến đổi...

"Căng thẳng
và u ám, hấp
dẫn và đầy bất
ngờ, đây là
phần tiếp theo

khiến cả
Thomas lẫn
độc giả đều
phải tự hỏi
chuyện gì đang
diễn ra..." -

Kirkus
Reviews

"Bạn đọc yêu

thích tập đầu
sẽ nhanh
chóng bị cuốn
theo những
diễn biến hồi
hợp và hành
động không
ngừng... tác
phẩ²m này
giống như một

trò chơi điện
tử hấp dẫn,
trong đó
Thomas phải
đương đầu với
hết hiểm nguy
này tới hiểm
nguy khác." -
*Children's
Literature*

"Kết thúc mở
sẽ khiến độc
giả háo hức
chờ đón phần
kết của bộ tiểu
thuyết ba
tập." - *School
Library
Journal*

Mời các bạn
đón đọc tập 3
của Giải Mã
Mê Cung, Lối
thoát từ
thần của tác
giả James
Dashner.

BẢNG CHÚ GIẢI

Beetle blade:

Bộ dao, sinh vật
máy có gắn
camera quan sát,
dùng để do thám

Berg: phương
tiện vận chuyển

hàng không, hoạt
động nhờ động cơ
phản lực

Bliss: Kẹo
lạc, loại thuốc
giúp trì hoãn sự
phát tác của Nhật
trùng, nhưng
không chữa được
bệnh này

Blood House:

Trang trại, nơi
nuôi và giết mổ
gia súc trong
Trảng

Box: Hộp,
thang máy đưa
bọn trẻ và đồ tiếp
tế đến Trảng

Cliff: Vực

Crank: Chạch
(chập mạch), cách
gọi thông dụng để
chỉ những người
bị nhiễm Nhật
trùng

Creator: Hóa
công, những
người đã xây
dựng Mê cung

Flare: Nhật
trùng, căn bệnh do
virus tấn công vào
não bộ khiến
người nhiễm bị
mất dần sự tỉnh
táo

Flat Trans:
cửa Xuyên không,
dùng để đưa

người từ địa điểm
này đến địa điểm
khác

Glade: Trảng

Glader: trảng
viên, chỉ những
đứa trẻ sống trong
Trảng

Gone: Hổng,
từ chỉ tình trạng

mất lí trí của
những người bị
nhiễm Nhật trùng

Grievors:

Nhím sâu, quái
vật nửa người nửa
máy, di chuyển
trong mê cung vào
ban đêm

Hole: Lỗ sâu

Homestead:

Trang ấp, nơi ăn
ngủ của các trảng
viên

Retractor:

máy Gỡ, thiết bị
phẫu thuật não
giúp tháo các bộ
phận cây ghép
trong đó

Runner: Tâm
đạo sinh, có
nhiệm vụ vẽ lại
sơ đồ mê cung

Scorch: Đất
cháy

Shank:
huynh/sư huynh,
trắng ngữ mang
nghĩa đùa cợt *đề*

gọi nhau

Shuck-face:

mặt đẹp, trắng
ngũ mang nghĩa
giễu cợt

Siammer:

Trang thất, nơi
giám giữ những
đứa trẻ bị phạt
trong Trảng

Slinthead:

đầu bả, trắng ngừ
mang nghĩa giễu
cợt

Swipe: Chấn,
thiết bị nhỏ cấy
trong não có tác
dụng ngăn chặn ký
ức

Underneath:

Ngầm, mạng lưới
đường hầm và các
lối đi bí mật dưới
lòng đất tại Đất
cháy

VSAT: tên
viết tắt của tổ
chức nghiên cứu
thuốc điều trị
bệnh Nhật trùng

do các chính phủ
lập nên

CHƯƠNG 1

Mùi hôi hám
bắt đầu khiến
Thomas phát điên.
Không phải

việc ở một mình
trong suốt ba tuần
lẽ. Cũng chẳng
phải do các vách
tường, trần và sàn
tuyền một màu
trắng. Càng không
phải sự thiếu vắng
cửa sổ và việc
các bóng đèn luôn

được bật lên.
Không phải những
thứ đó. Họ đã lấy
đi đồng hồ của nó
và cho nó ăn ba
bữa như nhau:
một khoai giấm
bông, khoai tây
nghiền, cà rốt
sống, bánh mì lát,

nước. Họ không
hề nói chuyện với
nó và cũng không
cho bất cứ ai vào
phòng. Không
sách, phim ảnh,
trò chơi điện tử
càng không.

Một sự cách
ly tuyệt đối. Tính

đến nay đã được
hơn ba tuần, mặc
dù nó bắt đầu nghi
ngờ sự phỏng
đoán thời gian
hoàn toàn dựa
trên bản năng của
minh. Nó cố gắng
tính toán sát nhất
giờ giấc buổi tối,

đảm bảo mình ngủ
theo nhịp bình
thường. Các bữa
ăn cũng giúp nó
phần nào, mặc dù
có vẻ chúng
không được đem
tới theo giờ giấc
cố định. Có vẻ
như nó bị ép cho

trở nên mất cân
bằng.

Sự cô độc.
Trong một căn
phòng độn mút
không có màu sắc.
Ngoại lệ duy nhất
là một nhà vệ sinh
nhỏ bằng thép
không rỉ kín đáo

nằm trong góc và
một cái bàn mà
Thomas chẳng cần
dùng tới. Cô đọc
trong một sự im
lặng khó chịu, với
thời gian không
giới hạn để nghĩ
về căn bệnh Nhật
trùng trong đầu

mình. Thứ virus
trầm lặng và đáng
sợ đang chậm rãi
lấy đi mọi thứ làm
nên nhân tính.

Tất cả những
thứ đó đều không
làm Thomas phát
điên.

Nhưng nó bóc

mùi, không hiểu
sao chuyện này
khiến thần kinh nó
nhột nhọt và cửa
mạnh vào sự tỉnh
táo của nó. Bọn
họ không để nó
tắm rửa, không
cho nó quần áo
thay hoặc bất cứ

thứ gì đó để lau
người kể từ khi
đưa nó vào đây.
Chi cần một
miếng giẻ cũng
được. Ít nhất nó
có thể nhúng giẻ
vào chỗ nước
uống được cung
cấp và lau mặt Nó

còn không có cả
nệm ngủ - nó phải
co người nằm sát
vào góc phòng,
hai tay khoanh lại
giữ chút hơi ấm
nhưng vẫn thường
xuyên run lập cập.

Không rõ vì
sao mùi hôi của

cơ thể khiến nó sợ
hãi nhất. Có lẽ vì
bản thân nổi sợ
ghê gớm đến thế
là dấu hiệu cho
thấy nó đã mất trí.
Vì lí do nào đó
tình trạng vệ sinh
xuống cấp cứ ám
ảnh trong đầu nó,

tạo ra những ý
nghĩ khủng khiếp.
Cứ như thể nó
đang thối rữa, và
bên trong cơ thể
nó cũng bốc mùi y
như bên ngoài
vậy.

Chính sự phi
lí đó mới là điều

khiến Thomas lo
lắng. Nó có thức
ăn dồi dào, nước
uống vừa đủ để
thỏa mãn cơn
khát. Nó tha hồ
nghỉ ngơi, và nó
tập thể dục nhiều
nhất có thể,
thường là chạy tại

chỗ hàng giờ. Logic mách bảo Thomas rằng cơ thể bản thủ không liên quan gì với sự khỏe mạnh của trái tim hay chức năng phổi. Nhưng dầu vậy tâm trí nó bắt đầu tin mùi

hồi thối không
ngừng gia tăng là
dấu hiệu của cái
chết đang đến rất
nhANH và sắp sửa
nuốt chửng toàn
bộ cơ thể của
mình.

Những ý nghĩ
u ám này đến lượt

chúng lại bắt đầu
khiến nó tự hỏi
phải chăng Teresa
đã không nói dối
ở lần cuối hai đứa
nói chuyện với
nhau khi con bé
nói đã quá trễ đời
với Thomas và nó
sẽ bị hủy hoại

nhANH chóng bởi
Nhật trùng. Rằng
nó sắp phát điên
và trở nên hung
hãn. Rằng nó đã
không còn tỉnh táo
trước khi vào căn
phòng quái gở
này. Ngay cả
Brenda cũng đã

cảnh báo mọi chuyện sẽ xấu đi với nó. Có lẽ cả hai đều đúng.

Sau tất cả những điều đó là sự lo lắng dành cho nhóm bạn của Thomas. Chuyện gì đã xảy ra với

chúng? chúng
đang ở đâu? Nhật
trùng đã ảnh
hưởng thế nào đến
đầu óc của chúng?
Sau tất cả những
thử nghiệm đã trải
qua, không lẽ đây
là kết thúc mà
chúng phải chấp

nhận?

Sự phần nộ
len lỏi vào trong
đầu Thomas.
Giống như một
con chuột run run
đi tìm nơi trú ẩn
và chút thức ăn.
Và cứ mỗi ngày
trôi qua, sự phần

nộ càng tăng lên,
có khi dữ dội đến
mức Thomas run
rẩy toàn thân
không kiểm soát
nổi trước khi nó
kéo được cục tức
trở lại và nuốt
xuống. Nó không
muốn những cơn

giận biến đi hẳn.
Nó chỉ muốn dồn
chúng lại, để cho
chúng phát triển,
và đợi cho đến
đúng nơi đúng lúc
để thả chúng ra.
VSAT đã gây ra
tất cả mọi chuyện
với Thomas. Bọn

họ đã đánh cắp
cuộc đời của nó
và đám bạn, để sử
dụng chúng cho
những mục đích
mà họ cho là cần
thiết. Bất chấp
hậu quả.

Do đó, họ sẽ
phải trả giá.

Thomas thề với
lòng mình điều đó
hàng ngàn lần mỗi
ngày.

Những suy
nghĩ ấy vụt qua
tâm trí Thomas
trong lúc nó ngồi
đó, lưng dựa
tường, mắt nhìn

cửa và cái bàn gỗ
xấu xí kê phía
trước, ở thời điểm
mà nó đoán là gần
trưa của ngày thứ
hai mươi hai bị
giam cầm trong
căn phòng màu
trắng. Nó luôn
làm như vậy sau

khi ăn sáng và tập thể dục. Trong niềm hy vọng rằng cánh cửa kia sẽ mở ra. Mở thực sự, mở toang, chứ không chỉ là một cái ô nhỏ bên dưới để người ta đưa thức ăn qua.

Nó đã thử mở
cửa không biết
bao nhiêu lần.
Các ngăn kéo bàn
cũng trống rỗng,
chẳng có gì ngoài
mùi ẩm mốc và
mùi gỗ tuyết tùng.
Sáng nào Thomas
cũng kiểm tra đề

phòng trường hợp
có điều gì đó xuất
hiện như phép
màu trong lúc nó
ngủ. Khi bạn có
liên quan với
VSAT thì những
chuyện như thế
thỉnh thoảng vẫn
xảy ra.

Thế là nó ngồi
đó, không rời mắt
khỏi cánh cửa. Nó
chờ đợi. Những
bức tường trắng
phau và im phắc.
Mùi *cơ* thể của
nó. Nó nghĩ về
các bạn - Minh,
Newt, Chảo

Chiên, một số
trẻ em còn
sống khác. Brenda
và Jorge, những
người đã biến mất
ngay sau khi được
cứu lên chiếc
Berg. Harriet,
Sonya và những
đứa con gái Nhóm

B, cả Aris nữa.
Nó nhớ đến
Brenda và lời
cảnh báo của con
bé khi lần đầu tiên
tỉnh lại trong căn
phòng trắng. Làm
thế nào con bé nói
chuyện trong đầu
nó được? Con bé

có cùng phe với
nó hay không đây?

Nhưng uên hết
thảy, Thomas nghĩ
đến Teresa. Nó
không thể xóa
được hình ảnh con
bé khỏi đầu mình,
cho dù càng iúc
càng cảm thấy

căm ghét con bé hơn. Lần cuối cùng Teresa giao tiếp bằng ý nghĩ với nó, con bé đã nói *VSAT là tốt*, và dù đúng hay sai thì đối với Thomas, Teresa đại diện cho tất cả

những chuyện kinh
khủng đã xảy ra.
Mỗi khi nghĩ đến
con bé, sự phần
nộ trong lòng nó
lại sục sôi.

Có lẽ tất cả sự
tức giận đó là thứ
cuối cùng níu kéo
sự tỉnh táo của

Thomas trong khi
nó chờ đợi.

Ăn. Ngủ. Vận
động. Khao khát
trả thù. Nó làm
những điều đó
thêm ba ngày nữa.
Trong đơn độc.

Vào ngày thứ
hai mươi sáu,

cánh cửa mở ra.

CHƯƠNG 2

Không biết
bao nhiêu lần
Thomas đã hình
dung ra chuyện

này. Nó sẽ làm gì,
sẽ nói gì. Nó sẽ
lao tới tấn công
kẻ bước vào rồi
tẩu thoát như thế
nào. Nhưng những
suy nghĩ đó chỉ để
giải trí là chính.
Nó biết VSAT sẽ
không để chuyện

đó xảy ra. Không,
nó cần phải lên kế
hoạch mọi chi tiết
trước khi động
thủ.

Khi chuyện đó
diễn ra - khi cánh
cửa bật ra với
một tiếng xì nhẹ
và bắt đầu mở

rộng - Thomas
ngạc nhiên với
phản ứng của
chính mình: nó
chẳng làm gì cả.
Có gì đó mách
báo nó một vách
chắn vô hình đã
xuất hiện giữa nó
và cái bàn, giống

như hồi ở trong
phòng tập thể sau
vụ Mê cung. Chưa
đến lúc hành
động. Chưa đâu.

Nó gần như
không ngạc nhiên
khi Chuột chù
bước vào. Đó là
người đã thông

báo cho các trảng
viên biết về cuộc
thử nghiệm mà
chúng buộc phải
tham gia tại Đất
cháy. Vẫn chiếc
mũi dài, đôi mắt
giảo hoạt, mái tóc
bóng nhờn chải lật
để che mảng hói

chiếm phân nửa
diện tích đầu. Vẫn
bộ đồ trắng tuyền
kỳ cục. Trông ông
ta nhợt nhạt hơn
so với lần cuối
Thomas nhìn thấy.
Trên tay ông ta là
một tập hồ sơ dày
kcp mọi mớ gi ấy

tờ nhẵn nhúm và
lộn xộn Ong ta lôi
theo một chiếc
ghế có lưng dựa.

- Buổi sáng tốt
lành, Thonus. -
chuột chù gật đầu
một cách cứng
nhắc.

Không đợi trả

lời, ông ta đóng
cửa lại, đưa ghế
đến gần bàn và
ngồi xuống. Đặt
tập hồ sơ trước
mặt, ông ta mở nó
ra và bắt đầu lật
các trang giấy.
Khi đã tìm ra thứ
cần tìm, ông ta

ngừng lại, chặn
hai tay lên đó.
Rồi ông ta nhăn
mặt một cái, mắt
nhìn vào Thomas.

Khi Thomas
lên tiếng, nó nhận
ra mình đã không
nói trong nhiều
tuần lễ. Giọng nói

của nó bật ra như
tiếng quạ kêu:

- Sẽ chỉ là một
buổi sáng tốt lành
nếu ông thả tôi ra.

Nét mặt người
đàn ông không hề
thay đổi.

- Phải, phải,
tôi biết. Không

cần phải lo lắng...
hôm nay cậu được
nghe nhiều tin tốt.
Tin tôi đi.

Thomas
ngẫm nghĩ về câu
nói đó và cảm
thấy xấu hổ vì đã
đề hy vọng của
mình dâng lên, dù

chỉ trong một
giây. Đáng lẽ giờ
đây nó phải hiểu
rõ hơn về điều đó.

- Tin tốt lành
à? Không phải
các người chọn
chúng tôi vì nghĩ
chúng tôi thông
minh hay sao?

Chuột Chù im
lặng trong nhiều
giây trước khi
đáp:

- Thông minh,
đúng vậy. Bên
cạnh những
nguyên nhân quan
trọng hơn. - Ông
ta ngừng lời để

quan sát Thomas,
trước khi nói tiếp.

- Cậu nghĩ chúng
tôi *thích thú* với
tất cả chuyện này
sao? Cậu nghĩ
chúng tôi *thích
thú* khi nhìn cậu
chịu đựng sao?
Tất cả đều vì một

mục đích, và cậu
sẽ hiểu ra sớm
thôi. - Càng về
cuối câu ông ta
càng cao giọng,
và đến chữ cuối
thì gần như hét
lên, mặt đỏ gay
gắt.

- Ôi trời. -

Thomas nói, nó
cảm thấy mình
bạo dạn hơn. -
Ông ngừng nói và
bình tĩnh lại nào,
bạn già. Trông
ông như sắp lên
cơn đau tim ấy. -
Nó cảm thấy thật
dễ chịu khi đễ

những từ ngữ vừa
rời tuôn ra khỏi
miệng mình.

Chuột Chù
đứng lên khỏi ghế
và chồm người
lên bàn. Các mạch
máu nơi cổ ông ta
phồng lên. Rồi
ông ta từ từ ngồi

xuống trở lại và
hít vài hơi thật
sâu.

- Cứ tưởng
quãng thời gian
gần bốn tuần lễ
trong cái hộp
trắng này có thể
hạ nhục một thằng
bé. Nhưng cậu có

vẻ ngạo nghề hơn
bao giờ hết.

- Vậy ông
chuẩn bị nói rằng
tôi không bị điên,
phải không? Rằng
tôi chưa bị dính
Nhật trùng, chưa
hể, đúng không? -
Thomas không

kìm được nữa.
Cơn giận trong nó
dâng lên cho đến
khi nó cảm thấy
mình sắp nổ tung.
Nhưng nó vẫn cố
giữ giọng bình
tĩnh. - Đó là điều
đã giúp tôi tỉnh
táo trong tất cả

mọi chuyện.
Trong thâm tâm,
tôi biết các ông
nói dối Teresa,
đây chỉ là một thử
nghiệm khác của
các ông. Vậy tiếp
theo tôi sẽ đi đâu
đây? Lên mặt
trắng chắc? Hay

là bơi qua biển
trong bộ đồ lót? -
Nó cười để tăng
thêm hiệu quả cho
câu nói.

Chuột Chù
nhìn Thomas bằng
đôi mắt trống rỗng
trong khi chờ nó
nói hết.

- Cậu nói xong chưa?

- Chưa. Tôi chưa nói xong. - Nó đã chờ đợi cơ hội được lên tiếng hết ngày này qua ngày khác, nhưng bây giờ, khi thời cơ đã đến, đầu óc

nó bỗng trở nên
rỗng tuếch. Nó đã
quên sạch các
kịch bản đã vạch
ra trong đầu. -
Tôi... muốn ông
kể cho tôi nghe
mọi thứ. Ngay bây
giờ.

- Thomas này,

- chuột chù khẽ
lên tiếng, như thể
đang báo tin xấu
với một đứa bé. -
Chúng tôi không
nói dối các cậu.
Các cậu *đã nhiễm*
Nhật trùng.

Thomas sững
người, một luồng

lạnh bỗng dập tắt
sức nóng của cục
tức trong lòng nó.
Không lẽ đến
nước này Chuột
Chù vẫn còn nói
dối? Nó tự hỏi.
Nhưng nó chỉ
nhún vai đáp lại
như thể đã biết

trước chuyện đó:

- Dù sao thì,
tôi chưa điên mà.

Ở một mức độ
nhất định, sau tất
cả khoảng thời
gian vượt qua Đất
cháy, đi cùng
Brenda, bị người
Chạch bao vây, nó

đã chấp nhận việc
mình dính chấu.
Nhưng nó tự nhủ
đến bây giờ mình
vẫn ổn. Vẫn tỉnh
táo. Hiện tại đó là
điều quan trọng
nhất Chuột Chù
thở dài.

- Cậu không

hiếu rồi. Cậu
không đoán được
những gì tôi sắp
nói với cậu đâu.

- Tại sao tôi
phải tin lời ông
chứ? Sao ông có
thể nghi tôi sẽ tin?

- Thomas nhận ra
nó đã đứng lên,

mặc dù không nhớ
là từ lúc nào.
Ngực nó phập
phồng theo những
hơi thở nặng nề.
Nó cần phải kiểm
chế bản thân. Ánh
nhìn của Chuột
Chù lạnh tanh, đôi
mắt ông ta như hai

cái hộc đen ngòm.
Bất kể ông ta có
nói dối nó hay
không, Thomas
biết mình sẽ phải
lắng nghe nếu
muốn ra khỏi căn
phòng này. Nó cố
kìm nhịp thở
xuống. Và chờ

đợi.

Sau nhiều giây
yên lặng, Chuột
Chù nói tiếp:

- Tôi biết
chúng tôi đã nói
dối các cậu. Một
cách thường
xuyên. Chúng tôi
đã gây ra những

điều kinh khủng
cho cậu và các
bạn. Nhưng tất cả
đều nằm trong cái
kế hoạch không
những cậu đã
đồng ý mà còn
giúp thiết lập nên.
Chúng tôi đã phải
đưa nó đi xa hơn

so với dự tính ban
đầu đôi chút.
Không nghi ngờ gì
nữa. Tuy nhiên,
mọi thứ vẫn trung
thành với tư tưởng
mà các Hóa công
đã vạch ra... đúng
hơn là những gì
các cậu đã hình

dung thay cho họ
sau khi họ... ra đi.

Thomas chậm
rãi lắc đầu. Nó
biết mình có liên
quan với những
người này theo
cách nào đó,
nhưng thật khó mà
tin nó có thể đẩy

ai đó vào những chuyện đã trải qua.

- Ông không trả lời tôi. Sao ông có thể nghĩ tôi sẽ tin những điều ông nói?

Tất nhiên Thomas đã nhớ

được nhiều hơn
những gì nó để lộ
ra. Mặc dù quá
khứ của nó vẫn
còn rất mờ mịt và
chỉ cho thấy vài
sự kiện mơ hồ, nó
biết mình từng
làm việc với
VSAT. Nó biết

Teresa cũng vậy.
Hai đứa đã giúp
xây dựng Mê
cung. Ngoài ra
còn có những mẫu
ký ức khác.

- Bởi vì,
Thomas, chúng tôi
không cần phải
giấu cậu. - Chuột

Chù đáp. - Không
cần nữa.

Tự dụng
Thomas thấy mệt
mỏi, như thể mọi
sức lực đã thoát
ra khỏi cơ thể nó,
bỏ lại thân xác
trống rỗng. Nó
thụp xuống sàn,

thở hắt ra và lắc đầu.

- Tôi không hiểu điều đó nghĩa là gì.

Liệu có ích gì khi tiến hành đối thoại mà cả hai bên đều không tin nhau?

Chuột Chù
tiếp tục nói,
nhưng giọng điệu
đã thay đổi. ít thờ
ơ, thoải nhiên và
uở nên chuyên
nghiệp hơn.

- Cậu biết rất
rõ chúng ta đang
gặp phải một căn

bệnh khủng khiếp
khiến con người
trở nên mất trí.
Tất cả mọi chuyện
chúng tôi đã làm
cho đến lúc này
đều được tính
toán cho một và
chỉ một mục đích:
phân tích các mẫu

thức não của cậu
đề từ đó xây dựng
một sơ đồ, với
mục tiêu dùng sơ
đồ này để phát
triển một liệu
pháp trị bệnh
Nhật trùng. Những
sinh mạng mất đi,
sự đau đớn và

chịu đựng... cậu
đã biết những thứ
phải đặt cược khi
bắt đầu chuyện
này. Tất cả chúng
ta đều biết. Mọi
thứ đều được làm
để đảm bảo sự
sống còn của nhân
loại. Và chúng ta

đã đến rất gần.
Rất, rất gần.

Ký ức đã quay
lại với Thomas
trong một vài dịp.
Sự Biến đổi, các
giấc mơ sau đó,
những hình ảnh
chớp nhoáng như
sét đánh trong

đầu. Và ngay lúc này, trong khi lắng nghe người đàn ông bận đồ trắng, nó cảm thấy như mình đang đứng trên một vách đá, với những câu trả lời trôi lên từ dưới vực sâu.

Khát khao nắm
bắt những câu trả
lời đó gần như
không thể đề nén
được.

Nhưng
Thomas vẫn cảnh
giác. Nó biết
mình là một phần
của toàn bộ

chuyện này, nó đã giúp xây dựng Mê cung, đảm trách công việc sau khi các Hóa công ban đầu chết đi và tiếp tục triển khai kế hoạch với những người mới.

- Tôi biết đủ

để cảm thấy tự
xấu hổ. Nó thừa
nhận. - Nhưng trải
qua những trò
hành hạ khác rất
nhiều so với việc
bày ra chúng.
Chuyện này không
đúng.

Chuột Chù gãi

mũi, ngo ngậy
người trên ghé.
Điều Thomas nói
đã khiến ông ta
nao núng.

- Chúng ta sẽ
xem cậu nghĩ gì
vào cuối ngày
hôm nay, Thomas
ạ. Chúng ta sẽ

thấy. Nhưng hãy
để tôi hỏi cậu
điều này. Có phải
cậu đang nói
mạng sống của
một vài người
không đáng bị hy
sinh để cứu vô số
người khác? -
Một lần nữa ông

ta chồm người tới trước, tỏ ra nhiệt tình hẳn lên. - Chân lí này cũng rất xưa rồi, nhưng cậu có tin mục đích biện minh cho phương tiện không? Khi không còn lựa chọn nào

khác?

Thomas chỉ
biết trơ mắt nhìn.
Đó là một câu hỏi
không thể trả lời
thỏa đáng.

Chuột Chù
mỉm cười, nhưng
nom giống một nư
cười chế nhạo

hơn.

- Hãy nhớ là
cậu đã từng tin
điều đó, Thomas
à. - Ông ta bắt đầu
thu xếp giấy tờ
như thể sắp đi,
nhưng không nhúc
nhích. Tôi đến
đây để nói với

cậu là tất cả đã
được lên kế
hoạch, dữ liệu của
chúng tôi sắp
hoàn tất. Chúng
tôi sắp đạt đến
một điều vi diệu.
Một khi chúng tôi
đã có được sơ đồ,
cậu và các bạn tha

hồ muốn nói sao
cũng được về sự
bất công của
chúng tôi.

Thomas định
ngắt lời ông ta
bằng những từ cục
cằn, nhưng kìm
mình lại.

- Làm thế nào

việc tra tấn chúng
tôi lại đưa các
ông đến với cái
sơ đồ ông đang
nói tới? Việc đưa
một nhóm thiếu
niên đến những
nơi ghê rợn trong
khi chúng không
muốn, quan sát

chúng chết dần,
việc đó có liên
quan thế nào với
chuyện tìm ra
thuốc chữa bệnh?

- Nó *hoàn
toàn* có liên quan.

- Chuột Chù thờ
dài rõ to. Cậu bé,
cậu sẽ nhớ lại mọi

chuyện sớm thôi.
Và tôi có cảm
giác cậu sẽ hối
tiếc rất nhiều.
Trong khi chờ
đợi, có điều này
cậu cần biết. Có
thể nó sẽ giúp cậu
tĩnh táo lại.

- Điều gì vậy?

- Thomas hoàn toàn không biết ông ta sắp nói gì.

Chuột Chù đứng lên, vuốt lại các nếp nhăn trên quần và chỉnh lại áo khoác. Rồi ông ta chấp hai tay sau lưng.

- Virus Nhật
trùng hiện diện
trong tất cả các bộ
phận cơ thể cậu,
nhưng nó không
gây tác động gì
đối với cậu. Cậu
thuộc một nhóm
thiểu số người có
sự *miễn dịch* đối

với Nhật trùng.

Thomas nuốt nước bọt, không nói nổi tiếng nào.

- Ở ngoài kia, ngoài đường ấy, họ gọi những người như các cậu là bọn Miễn. - Chuột Chù nói

tiếp. - Và bọn họ
rất, rất căm ghét
các cậu.

CHƯƠNG 3

Thomas không
tìm được từ nào

để nói. Mặc cho
tất cả những lời
dối trá từng được
đưa ra, nó biết
những điều vừa
nghe là sự thật.
Khi ghép với các
trải nghiệm vừa
qua, chúng tỏ ra
quá hợp lí. Nó, và

có lẽ cả những
đứa trẻ viên
khác, cùng với
mọi đứa con gái
nhóm B, đều miễn
dịch với Nhật
trùng. Đó là lí do
chúng được chọn
vào các cuộc Thử
nghiệm. Tất cả

những gì chúng đã
trải qua - từ
những trò lừa bịp
tàn nhẫn, những
mánh khóe ác tâm
cho đến những lũ
quái vật cản
đường - tất cả đều
thuộc về một thử
nghiệm phức tạp.

Và theo cách này
hay cách khác, thử
nghiệm đó dẫn
VSAT tới một giải
pháp chữa trị.

Tất cả đều ăn
khớp với nhau.
Còn hơn thế nữa,
tiết lộ của Chuột
Chù đã kích thích

những hồi ức của Thomas. Nó cảm thấy có gì đó quen thuộc.

- Tôi có thể thấy câu tin lời tôi. - Cuối cùng Chuột chù lên tiếng phá tan im lặng. - Khi phát

hiện ra có những người như cậu, bị nhiễm virus nhưng không biểu hiện triệu chứng, chúng tôi đã sàng lọc ra những người xuất sắc nhất, giỏi nhất. VSAT đã ra đời như thế.

Đương nhiên, một số trong nhóm thử nghiệm của cậu không được miễn dịch, và được sử dụng như các mẫu đối chứng. Thử nghiệm nào cũng cần phải có nhóm chứng, Thomas à.

Để cho các dữ
liệu được khách
quan.

Những câu
vừa rồi khiến tim
Thomas chùng
xuống.

- Những ai
không... - Nó
không hỏi được

hết câu. Nó quá
sợ câu trả lời.

- Những ai
không được miễn
dịch á? - Chuột
Chù hỏi, lông mày
nhướn lên. - Ồ,
tôi nghĩ các bạn
ấy sẽ nhận ra
trước cả cậu kia,

cậu không nghĩ thế
sao? Nhưng
chuyện đâu còn có
đó. Cậu bốc mùi
như xác thối. Để
chúng tôi dẫn cậu
đi tắm và kiếm
cho cậu quần áo
mới. - Nói đến
đây Chuột Chù

cầm tập hồ sơ lên
và quay ra cửa.
Khi ông ta sắp
bước ra ngoài thì
Thomas định thần
lại.

- Khoan đã! -
Nó la lớn.

Chuột Chù
quay lại nhìn

Thomas.

- Sao vậy?

- Hồi ở Đất
cháy. Tại sao ông
lừa dối chúng tôi
khi nói là có
thuốc chữa bệnh ở
nơi trú ẩn an
toàn?

Chuột Chù

nhún vai đáp:

- Tôi không hề
nghĩ nói như thế
là dối trá chút
nào. Khi hoàn
thành Thử nghiệm
và đến được nơi
trú ẩn an toàn, các
cậu đã giúp chúng
tôi thu thập thêm

dữ liệu. Nhờ vào điều đó, cuối cùng chúng ta sẽ có được một giải pháp điều trị. Dành cho mọi người.

- Và tại sao ông lại nói cho tôi biết tất cả? Vào

lúc này? Tại sao
ông nhốt tôi ở đây
suốt bốn tuần lễ? -
Thomas vung tay
chỉ quanh phòng,
về phía các vách
tường và trần độn
mút, cũng như cái
buồng vệ sinh
góm ghiếc ở trong

góc. Các ký ức
rời rạc của
Thomas không đủ
vững chắc để tìm
ra sự hợp lí trong
những điều đã xảy
ra với nó. - Tại
sao ông nói dối
Teresa rằng tôi đã
phát điên, trở nên

hung hăng rồi nhốt
tôi vào đây trong
suốt thời gian vừa
qua? Mục đích có
thể là gì chứ?

- Các Biến số.
- Chuột Chù đáp.
- Mọi thứ chúng
tôi đã làm với cậu
đều đã được tính

toán cẩn thận bởi
các chuyên gia
tâm lí và các bác
sĩ. Để kích thích
các đáp ứng trong
vùng sát thủ, nơi
Nhật trùng gây hư
hại. Để nghiên
cứu các mẫu thức
của những cảm

xúc phản ứng và suy nghĩ khác nhau. Xem chúng hoạt động như thế nào dưới ảnh hưởng của con virus bên trong cậu. Chúng tôi đang cố gắng tìm hiểu xem tại sao

nó lại không làm
cậu tàn phế. Tất
cả là vì các mẫu
thức của vùng sát
thủ, Thomas à.
Thiết lập sơ đồ
các đáp ứng nhận
biết và sinh lí của
cậu, để định
hướng cho giải

pháp chữa trị
tương lai. Tất cả
là vì liệu pháp
chữa trị.

- Vùng sát thủ
là gì? - Thomas
hỏi lại, cố gắng
lục lọi ký ức
nhưng không nhớ
được gì. - Hãy

giải thích cho tôi
biết, rồi tôi sẽ đi
với ông.

- Sao thế,
Thomas? - Người
đàn ông đáp. -
Tôi ngạc nhiên vì
cú chích của
Nhím sần không
giúp cậu nhớ

được chuyển đó.
Vùng sát thủ nằm
trong bộ não của
cậu. Đó là nơi
virus chiếm cứ.
Vùng sát thủ càng
bị nhiễm nhiều
virus thì thái độ
của người nhiễm
bệnh càng hung

hăng và hoang
tưởng. VSAT sử
dụng não bộ của
cậu và một số
người khác để tìm
cách giải quyết
vấn đề. Nếu cậu
chưa quên, tổ
chức chúng tôi đã
nêu đích danh

mục tiêu hoạt
động trong tên gọi
của nó: Thế giới
trong thảm họa,
Ban thử nghiệm
Vùng sát thủ. -
Chuột Chù có vẻ
mãn nguyện. Gần
như sung sướng. -
Giờ thì đi tắm

thôi. Mà này, cho cậu biết là chúng ta đang bị quan sát. Cậu mà giờ trò là sẽ nhận hậu quả đấy.

Thomas ngồi yên, cố gắng tiêu hóa những điều vừa nghe. Một lần

nữa, mọi thứ có vẻ rất xác thực và hợp lí. Ăn khớp với những ký ức đã quay trở lại với nó trong những tuần vừa qua. Nhưng sự nghi ngờ của nó đối với chuột Chù

và VSAT vẫn
trùm lên tất cả.

Tòa nhà mà
Thomas đang
đứng bên trong
không có gì nổi
bật. Một hành
lang dài, sàn lát

gạch, các vách
tường màu be có
treo những bức
tranh phong cảnh
được đóng khung
- những đợt sóng
biển dội vào bãi
cát, một con chim
ruồi lơ lửng bên
luồng hoa đỏ, một

khu rừng chìm
trong làn mưa và
sương mù. Các
bóng đèn huỳnh
quang kêu ro ro
trên đầu Thomas.
Chuột Chù dẫn nó
qua vài ngã rẽ
trước khi dừng lại
trước một cánh

cửa. Ông ta mở cửa và ra hiệu cho nó bước vào trong. Đó là một phòng tắm rộng, có một loạt tủ đồ và vòi sen. Một tủ đồ đã mở sẵn, bên trong có quần áo sạch và một đôi

giày. Có cả một
cái đồng hồ đeo
tay nữa.

- Cậu có
khoảng ba mươi
phút. - Chuột Chù
nói. - Khi tắm
xong, cậu cứ ngồi
đó, tôi sẽ quay lại
tim cậu. Rồi cậu

sẽ được đoàn tụ
với đám bạn.

Không hiểu
sao khi nghe tới
chữ *bạn*, cái tên
Teresa bỗng hiện
lên trong đầu
Thomas. Nó cố
gắng gọi con bé
bằng ý nghĩ,

nhưng vẫn không
có gì. Mặc cho sự
khinh bỉ dành cho
Teresa đang lớn
dần, sự trống rỗng
mà con bé để lại
vẫn bập bênh như
một cái bong bóng
không thể phá vỡ
trong lòng

Thomas. Con bé
là mối dây liên
kết với quá khứ
của nó, thậm chí
đã từng là người
bạn thân nhất của
nó, Thomas chắc
chắn chuyện đó.
Đó là điều duy
nhất trên đời mà

nó dám chắc, mà
nó đã rất vất vả
để quên đi.

Chuột Chù gật
đầu.

- Hẹn cậu
trong nửa giờ.

Nói đoạn ông
ta mở cửa bước
ra ngoài, để lại

Thomas đơn độc
trong phòng.
Thomas chưa có
kế hoạch nào khác
ngoài việc đi tìm
các bạn, nhưng ít
ra nó cũng đã tiến
gần hơn một bước
tới chỗ gặp lại
chúng. Và mặc dù

còn chưa biết
điều gì đang đợi
phía trước, ít nhất
nó cũng đã ra khỏi
căn phòng đó. Rốt
cuộc cũng ra
được. Còn bây
giờ, đi tắm nước
nóng đã. Một dịp
để kỳ cọ sạch sẽ.

Chẳng có gì
sướng bằng. Tạm
thời bỏ qua những
mối bận tâm,
Thomas cởi bộ
quần áo góm
ghiếc và bắt tay
vào việc biến
mình thành con
người trở lại.

CHƯƠNG 4

Áo thun, quần jeans. Giày chạy, giống như thứ nó từng mang trong Mê cung. Vớ mới

và mềm. Sau khi
tắm gội sạch sẽ từ
đầu đến chân ít
nhất năm lần,
Thomas cảm thấy
như được tái sinh.
Bất giác nó cảm
thấy từ nay mọi
thứ sẽ cải thiện.
Giờ đây nó sắp

kiểm soát cuộc
đời của mình. Giá
như chiếc gương
không nhắc nó về
cái hình xăm - thứ
nó đã nhận trước
thử nghiệm Đất
cháy. Đó là biểu
tượng vĩnh viễn
của những gì nó

đã trải qua. Ước
gì nó có thể quên
được tất cả.

Thomas đứng
bên ngoài cửa
phòng tắm, dựa
người vào tường,
tay khoanh lại,
chờ đợi. Nó tự
hỏi không biết

Chuột Chù có
quay lại không,
hay ông ta để cho
nó lang thang
quanh chỗ này và
bắt đầu một thử
nghiệm khác? Chỉ
mới nghĩ tới đó,
Thomas đã nghe
thấy tiếng bước

chân, rồi bộ cánh
trắng của người
đàn ông mặt chồn
xuất hiện ở góc
tường.

Nhìn này,
trông câu bánh
traí chưa! - Chuột
Chù nhận xét.
Khóe miệng ông

ta nhếch lên tạo
thành một nụ cười
gượng gạo.

Trong đầu
Thomas hiện lên
hàng trăm câu trả
lời mỉa mai,
nhưng nó biết
mình phải nói
thẳng. Lúc này

quan trọng nhất là
thu thập càng
nhiều thông tin
càng tốt và đi tìm
các bạn.

- Tôi thấy ổn,
thật đấy. Vậy
nên... ơ... cảm ơn
ông, - Thomas nặn
một nụ cười trên

mặt - Khi nào thì
tôi được gặp các
trăng viên còn lại
đây?

- Ngay bây
giờ. - chuột Chù
nghiêm mặt trở
lại. Ông ta hát đầu
về phía sau lưng
và ra hiệu cho

Thomas đi theo
mình - Tất cả các
cậu đã trải qua
nhiều loại hình
kiểm tra khác
nhau trong Giai
đoạn ba của cuộc
Thử nghiệm,
chúng tôi đã hy
vọng về được các

mẫu thức vùng sát
thủ vào cuối giai
đoạn hai, nhưng
chúng tôi phải
ứng biến để đẩy
mọi thứ đi xa hơn.
Như tôi đã nói,
chúng ta đang ở
rất gần. Từ giờ
các cậu sẽ là các

đối tác toàn diện
của chúng tôi
trong cuộc nghiên
cứu, giúp chúng
tôi tinh chỉnh và
tìm hiểu sâu hơn
cho đến khi giải
mã được câu đố
này.

Thomas neho

mắt. Nó đoán
Giai đoạn ba của
mình là căn phòng
trắng, nhưng
những đứa kia thì
sao? Vốn không
thích bài thử
nghiệm của mình,
Thomas không
biết VSAT còn có

thể bày trò tệ hơn
tới mức nào. Nó
gần như mong
muốn mình sẽ
không bao giờ
phát hiện ra những
gì mà bọn họ đã
đặt ra cho các
bạn.

Cuối cùng

Chuột Chù tiến
đến một cái cửa.
Ông ta mở nó ra
không chút ngập
ngừng, rồi bước
vào trong.

Hai người tiến
vào một hội
trường nhỏ.
Thomas thấy nhẹ

nhóm hẳn. Ngồi
rải rác trên
khoảng một chục
hàng ghế là các
bạn của nó, tất cả
đều bình an và
khỏe mạnh. Các
trưởng viên, bọn
con gái nhóm B,
Minho, Chảo

chiên, Newt,
Aris, Sonya,
Harriet. Bọn trẻ
có vẻ vui vẻ -
chúng trò chuyện,
mỉm cười và cười
thành tiếng - mặc
dù có thể cả đám
đang giả bộ, trong
chùng mực nào

đó. Thomas suy ra chúng đã được cho biết là mọi thứ sắp sửa kết thúc, nhưng nó không nghĩ có đứa nào dám tin chuyện đó. Nó thì chắc chắn không rồi. Chưa thể tin

được

Thomas nhìn
quanh phòng tìm
kiếm Jorge và
Brenda. Nó cực
kỳ muốn nhìn thấy
Brenda. Nó đã lo
lắng ngay từ khi
con bé biến mất
sau khi lên chiếc

Berg, sợ là VSAT
đã đưa cả hai
người quay lại
Đất cháy như họ
đã đe dọa. Trong
hội trường không
có bóng dáng của
hai người. Nhưng
trước khi Thomas
kịp hỏi Chuột Chù

thì một giọng nói
vang lên giữa
tiếng cười nói ồn
ào, và nó không
thể không cười
toét miệng.

- Ê, tôi đã mãn
kiếp và siêu thoát
rồi hay sao vậy
nè? Thomas kia! -

Minho hét to. Lời
tuyên bố của thằng
bé được tiếp nối
bằng những tiếng
hò reo và huýt
sáo.

Một làn sóng
nhẹ nhõm xen lẫn
với lo lắng còn
lên trong bụng

Thomas. Nó tiếp
tục tìm kiếm các
khuôn mặt trong
phòng. Xúc động
không nói nên lời,
nó chỉ biết cười
cho đến khi mắt
nó tìm thấy
Teresa.

Con bé vừa

đứng lên khỏi
chiếc ghế ở cuối
hàng và quay lại
đối diện với
Thomas. Mái tóc
đen bóng, sạch sẽ
và chải chuốt đổ
xuống đôi vai
Teresa, ôm lấy
khuôn mặt trắng

xanh. Đôi môi đỏ
hé mở, biến thành
một nụ cười rộng
làm sáng bừng
khuôn mặt, khiến
cho đôi mắt xanh
của con bé lấp
lánh. Thomas suýt
nữa thì tiến lại
chỗ Teresa, nhưng

nó tìm mình lại.
Trong đầu nó vẫn
còn đầy ký ức
sống động của
những gì con bé
đã làm với mình,
cũng như câu nói
VSAT là tốt của
con bé, sau tất cả
mọi chuyện.

*Cậu có nghe
thấy tớ không?*

Thomas gọi thăm
con bé trong đầu,
để xem khả năng
giao tiếp bằng ý
nghĩ giữa hai đứa
đã phục hồi được
hay chưa.

Nhưng Teresa

không đáp, và Thomas cũng không cảm thấy sự hiện diện của con bé trong đầu. Hai đứa chỉ đứng đó, giương mắt nhìn nhau trong vài giây mà ngỡ như dài cả phút. Sau

đó Minho và
Newt đến bên
cạnh Thomas, vô
lưng và bắt tay
nó, lôi nó vào
phòng.

- Chào
Tommy, ít nhất
cậu cũng chưa lăn
ra chết nhỉ. —

Newt vừa nói vừa
siết tay nó thật
chặt. Giọng điệu
của thằng bé coi
bộ gắt gỏng hơn
bình thường, đặc
biệt là trong tình
cảnh hai đứa đã
không nhìn thấy
nhau hàng mấy

tuần liền, nhưng
Newt vẫn lảnh
lặn. Vậy là mừng
rồi.

Minho mím
cười giấu cợt,
nhưng ánh mắt
cứng rắn cho thấy
thằng bé vừa trải
qua một giai đoạn

khủng khiếp và
chưa hoàn toàn
bình thường, dù
cố gắng tỏ ra như
thế.

- Nhóm trắng
viên nòng cốt giờ
lại đoàn tụ rồi.
Mừng là cậu còn
sống, mặt đẹp.

Tôi đã hình dung
ra cậu bị chết theo
hàng trăm kiểu
khác nhau. Dám
cá là đêm nào cậu
cũng khóc lóc nhớ
tôi.

- Ồ. - Thomas
lắm lắm. Nó
sương rơn khi

được thấy lại mọi người, nhưng vẫn khó khăn trong việc tìm từ để nói. Nó tách ra khỏi nhóm trẻ và tiến đến chỗ Teresa, cảm thấy một sự thôi thúc muốn đối diện với con

bé và tái lập hòa
bình cho đến khi
có thể quyết định
về chuyện phải
làm. - Chào cậu.

- Chào cậu. -

Teresa đáp. - Cậu
ồn chứ?

Thomas gật
đầu.

- Có lẽ. Mấy
tuần qua hơi căng.
Cậu có ng... -
Thomas ngừng
bặt. Suýt nữa thì
Thomas đã hỏi
liệu con bé có
nghe thấy giọng
nói của mình
trong đầu, nhưng

nó không muốn
con bé hài lòng
khi biết nó lên
tiếng trước.

- Tớ đã cố,
Tom à. Ngày nào
tớ cũng cố tìm
cách nói chuyện
với cậu. Họ đã
ngắt liên lạc giữa

hai chúng ta,
nhưng tớ nghĩ tất
cả chuyện đó cũng
đáng. - Con bé
đưa tay ra nắm
lấy tay Thomas.
Hành động đó làm
bùng lên một loạt
tiếng chế giễu
trong đám trảng

viên.

Thomas vội
gỡ tay mình ra,
mặt đỏ bừng.
Không hiểu sao,
câu nói của
Teresa khiến nó
tức giận, nhưng
những đứa khác
lại tưởng nó xấu

hồ.

- Trời ạ. -
Minho lên tiếng. -
Ngọt ngào chẳng
kém lúc con nhỏ
đập gậy vô cái
mặt đẹp của cậu.

- Tình yêu thật
lòng quá ta ơi! -
Câu nói này là

của Chảo Chiên,
tiếp nối bằng một
tràng cười ồm ồm.
- Tôi không muốn
chứng kiến cảnh
hai người này lần
đầu tiên đánh
nhau *thực sự* đâu
nha.

Thomas không

quan tâm những
đứa khác nghĩ gì,
nhưng nó muốn
cho Teresa thấy
con bé không thể
xóa bỏ những điều
đã làm với nó.
Cho dù trước các
cuộc thử nghiệm
hai đứa có tin

tưởng nhau tới
mức nào, cho dù
quan hệ của hai
đứa như thế nào,
thì bây giờ chuyện
đó cũng không
còn ý nghĩa gì hết.
Nó có thể hòa giải
với Teresa, nhưng
nó thấy rõ ràng

mình chỉ có thể tin
tưởng Minho và
Newt. Không ai
khác.

Nó sắp lên
tiếng thì chuột chù
bắt đầu đi xuôi
xuống lối đi và vỗ
tay.

- Mọi người

ngồi xuống nào.
chúng ta có một
vài thứ cần kiểm
soát trước khi
Tháo Chấn. - Ông
ta nói một lèo,
khiến Thomas
suýt nữa đã bỏ lỡ
mấy chữ đó. *Tháo
Chấn.* Nó lạnh

người.

Cả khán phòng
im phắc. Chuột
Chù bước lên sân
khấu ở phía đầu
gian phòng và tiến
đến bục phát biểu.
Ông ta đưa hai tay
nắm lấy gờ của
cái bục và lại nở

nụ cười gượng
gạo ban này,
trước khi nói:

- Được rồi,
các quý cô, quý
cậu. Các bạn sắp
có lại toàn bộ ký
ức. Toàn bộ.

CHƯƠNG 5

Thomas sững sờ. Nó vừa ngấm nghĩ vừa đến ngôi cạnh Minh.

Sau khi đã vất vả quá lâu để hồi tưởng lại cuộc

sống, gia đình và
tuổi thơ của mình,
thậm chí là những
điều nó đã làm
vào hôm trước
ngày tỉnh lại trong
Mê cung, việc sẽ
nhận lại tất cả gần
như vượt quá tầm
lĩnh hội của

Thomas. Nhưng
khi nghĩ kỹ hơn,
nó nhận ra có gì
đó đã thay đổi.
Việc nhớ lại mọi
thứ dường như
không còn hay ho
nữa. Linh cảm của
nó càng khẳng
định điều nó đã

cảm thấy từ khi
Chuột Chù thông
báo mọi chuyện
đã kết thúc.
Chuyện này có vẻ
dễ dàng quá.

Chuột Chù
hắng giọng:

- Như các bạn
đã được thông

báo riêng, các
Thử nghiệm mà
các bạn từng biết
đã chấm dứt. Một
khi ký ức của các
bạn được khôi
phục, tôi nghĩ các
bạn sẽ tin tôi và
chúng ta có thể
tiếp tục. Các bạn

đều đã được giải thích về Nhật trùng, cũng như các lí do của cuộc Thử nghiệm. Chúng tôi đang tiến rất gần đến chỗ hoàn tất bản sơ đồ của vùng sát thủ. Những gì

chúng tôi cần – để
tinh chỉnh cái
đang có - sẽ được
đáp ứng tốt hơn
nhờ sự hợp tác
đầy đủ và tâm
nguyên vẹn của
các bạn. Vậy nên,
xin chúc mừng
các bạn.

- Tôi nên
bước lên đó và
đập vỡ mũi ông. -
Minho nói. Giọng
điệu của nó bình
thản một cách
khủng khiếp mặc
cho sự đe dọa
trong lời lẽ. - Tôi
muốn bệnh khi

thấy ông làm như
mọi thứ đều màu
hồng. Làm như
hơn một nửa số
bạn bè tôi chưa hề
bỏ mạng vậy.

- Tôi cũng
muốn nhìn thấy
cái mũi chuột
cổng đó bị đâm

vỡ lắm rồi! -
Newt hằm hè.

Sự dữ dằn
trong giọng điệu
của Newt khiến
Thomas bất ngờ.
Nó tự hỏi Newt
đã trải qua chuyện
khủng khiếp nào
trong Giai đoạn

ba vừa rồi.

Chuột Chù
đảo tròn mắt và
thở dài:

- Trước hết,
từng người trong
các bạn đã được
cảnh báo về
những hậu quả sẽ
gặp nếu tìm cách

làm hại tôi. Yên tâm đi, tất cả các bạn vẫn đang bị quan sát. Thứ hai, tôi xin lỗi vì những mất mát của các bạn, nhưng xét cho cùng điều đó là xứng đáng. Tuy

vậy, điều đáng lo
lắng là những gì
tôi nói chẳng hề
khiến cho mọi
người tỉnh ngộ
trước mỗi nguy
hiểm ta đang đối
mặt. Chúng ta
đang nói đến sự
sống còn của nhân

loại.

Minho hít một hơi sâu như thể sắp lên tiếng, nhưng khựng lại giữa chừng và ngậm miệng.

Thomas biết cho dù Chuột Chù tỏ ra thành thật tới

đâu thì chuyện này
vẫn sẽ là một trò
bịp. Tất cả đều là
trò lừa bịp. Tuy
nhiên ở thời điểm
này có đánh ông
ta bằng lời lẽ hay
nắm đấm cũng
chẳng được lợi
lộc gì. Điều mà

bọn trẻ cần nhất
lúc này là sự kiên
nhẫn.

- Mọi người
yên lặng nào. -
Thomas nói một
cách bình thản.

- Hãy nghe
xem ông ta nói gì.
Nhưng ngay

khi Chuột Chù
chuẩn bị nói tiếp
thì Chảo Chiên
tuôn ra một tràng:

- Tại sao
chúng tôi phải tin
các ông về
chuyện... Cái đó
gọi là gì chứ?
Chắc? Sau tất cả

mọi thứ các ông
đã làm với chúng
tôi, với bạn bè
chúng tôi, bây giờ
các ông muốn
tháo nó à? Tôi
không nghĩ vậy
đâu. Tôi thà
không biết gì về
quá khứ của mình

còn hơn. Cảm ơn
lòng tốt của ông
nhé.

- VSAT là tốt.

- Đột nhiên
Teresa lên tiếng,
như thể tự nói với
bản thân.

- Cái gì? -

Chào Chiên hỏi.

Mọi người quay lại nhìn con bé.

- VSAT là tốt
- Teresa lặp lại, lớn tiếng hơn, rồi quay người đối diện với ánh mắt của những đứa khác. - Trong tất cả những điều

đáng lẽ tôi có thể
viết lên cánh tay
mình khi tỉnh lại
sau cơn hôn mê,
tôi đã chọn ba
chữ đó. Tôi vẫn
luôn nghĩ về
chuyện này. Nó
phải có một lí do.
Theo tôi mọi

người nên im lặng
và nghe những lời
người đàn ông này
nói. chúng ta chỉ
có thể hiểu rõ mọi
chuyện khi ký ức
quay trở lại.

- Nhất trí! -
Aris la lên, hơi
lớn hơn cần thiết.

Thomas im
lặng trong khi
tranh luận nổ ra
khắp phòng, chủ
yếu là giữa các
trẻ viên theo
phe đảo Chiên,
và các thành viên
Nhóm Ủng hộ
Teresa. Không thể

có lúc nào tệ hơn
để tranh cãi như
lúc này.

- Im lặng! -
Chuột Chù gầm
lên, giáng nắm
đấm xuống bục
phát biểu. Ông ta
chờ cho mọi
người im tiếng

trước khi nói tiếp.

- Nghe này, không ai trách cứ việc các bạn cảm thấy nghi ngờ. Các bạn đã bị đẩy đến giới hạn chịu đựng thể chất, chứng kiến người ta chết, trải qua những giờ

phút kinh hoàng nhất. Nhưng tôi xin hứa, khi tất cả chuyện này xong xuôi, sẽ không ai trong các bạn quay nhìn lại...

- Vậy nếu chúng tôi không muốn thì sao? -

Chảo Chiên cất
tiếng. - Nếu chúng
tôi không muốn
nhớ lại thì sao?

Thomas quay
nhìn thẳng bạn,
cảm thấy nhẹ
nhõm. Đó cũng
chính là điều mà
nó đang nghĩ trong

lòng.

Chuột Chù thờ
dài:

- Chuyện này
là vì cậu không
cần nhớ lại, hay
vì cậu không tin
tưởng chúng tôi?

- Trời, tôi
không tưởng

tượng nổi tại sao
lại không tin các
ông nhỉ. - Chảo
Chiên đáp lại.

- Đến giờ này,
không lẽ cậu chưa
hiểu rằng nếu
chúng tôi muốn
làm hại cậu thì
chúng tôi chỉ việc

cứ thế mà làm
sao? - Chuột Chù
nhìn xuống cái
bục, rồi ngược
mắt lên trở lại. -
Nếu cậu không
muốn tháo Chấn
thì đừng làm. Cậu
có thể đứng qua
một bên và quan

sát những người khác.

Lựa chọn, hay
lừa phỉnh?
Thomas không
xác định được căn
cứ theo giọng
điệu của người
đàn ông, nhưng dù
sao nó vẫn ngạc

nhiên với câu trả
lời của ông ta.

Gian phòng lại
chìm vào yên
lặng, và trước khi
có ai đó lên tiếng
thì Chuột Chù đã
rời sân khấu để
tiến về phía cánh
cửa cuối phòng.

Khi đi đến nơi,
ông ta quay lại
đối diện với bọn
trẻ.

- Các bạn có
thật sự muốn sống
nốt phần đời còn
lại mà không cần
chút ký ức nào về
cha mẹ mình? Về

gia đình, bạn bè?
Các bạn có thật
sự muốn bỏ qua
cơ hội níu kéo ít
nhất vài kỷ niệm
đẹp từng có trước
khi tất cả chuyện
này xảy ra? Được
thôi. Nhưng có lẽ
các bạn sẽ không

bao giờ có cơ hội
này một lần nữa
đâu.

Thomas suy
nghĩ về quyết định
của mình. Thực
sự thì nó ao ước
được nhớ lại gia
đình mình. Nó đã
nghĩ tới chuyện đó

không biết bao
nhiều lần. Nhưng
nó *thừa* biết
VSAT. Và nó sẽ
không để mình rơi
vào một cái bẫy
khác. Nó sẽ chiến
đấu tới hơi thở
cuối cùng trước
khi để những

người đó quậy
tung bộ não của
mình một lần nữa.
Dù sao thì, làm
sao nó dám tin
những ký ức mà
họ đưa vào?

Ngoài ra, còn
một điều nữa
khiến nó lo lắng.

Ý nghĩ vụt qua khi
Chuột Chù lần
đầu thông báo
VSAT sẽ tháo
Chấn. Ngoài việc
không thể chấp
nhận bất kỳ thứ gì
được VSAT gọi là
ký ức của mình,
nó còn thấy sợ

hãi. Nếu những
thứ họ khẳng
khăng bảo là thật
chính là sự thật,
thì nó không muốn
đổi diện với quá
khứ của mình,
ngay cả khi có thể
làm điều đó. Nó
không hiểu về đũa

được gọi là nó trước kia. Ngoài ra, nó không thích thằng bé đó.

Thomas quan sát Chuột Chù mở cửa và rời phòng. Ngay khi ông ta khuất dạng, nó nghiêng người lại

gần Minho và
Newt để chỉ có
hai đứa nghe thấy
những gì nó nói:

- Không đời
nào chúng ta làm
chuyện này.
Không đời nào.

Minho ghi
chặt vai Thomas

và nói:

- Amen. Cho dù có tin mấy sư huynh đó chẳng nữa, tại sao tôi lại *muốn* nhớ lại chứ? Nhìn coi nó đã khiến Ben và Alby trở nên như thế nào.

Newt gật gù:

- Chúng ta sẽ sớm hành động. Khi đó, tôi sẽ bẻ gãy vài cái đầu cho vui.

Thomas đồng tình, nhưng nó biết cả bọn cần phải cẩn thận.

- Đừng nóng
vội. - Nó nói. -
chúng ta không thể
làm hỏng việc.
Cần phải chờ đợi
thời cơ tốt nhất.

Lâu lắm rồi
Thomas không
cảm thấy như thế.
Nó ngạc nhiên khi

cảm giác mạnh mẽ
bắt đầu chậm rãi
chảy qua người.
Nó đã được đoàn
tụ với các bạn và
cuộc Thử nghiệm
đã kết thúc thật
sự. Bằng cách này
hay cách khác,
chúng không phải

làm những gì
VSAT muốn nữa.

Cả ba đứa
đứng lên và cùng
nhau tiến ra cửa.
Nhưng khi
Thomas đặt tay
lên nắm đấm định
mở cửa ra, nó
bỗng khựng lại.

Những điều nghe
được khiến tim nó
chùng xuống.
Những đứa trẻ
còn lại vẫn đang
trao đổi với nhau,
và đa phần trong
số chúng đã quyết
định sẽ phục hồi
ký ức.

Chuột Chù
đứng chờ bên
ngoài khán phòng.
Ông ta dẫn bọn trẻ
đi qua nhiều ngã
rẽ trên đoạn hành
lang không cửa sổ
cho tới khi mọi

người đến một
cánh cửa thép lớn.
Nó được khóa kỹ
và hình như còn
được bít kín,
không để không
khí bên ngoài lọt
qua. Người đàn
ông mặc đồ trắng
áp một cái thẻ từ

lên chỗ thụt vào
trên mặt thép, và
sau vài tiếng lách
tách, tấm kim loại
to lớn mở ra, kèm
theo những tiếng
ken két rộn người
khiến Thomas nhớ
tới mấy cánh cổng
của Trảng.

Bên trong cửa
là một cánh cửa
khác. Khi cả
nhóm đã bước
qua cánh cửa đầu
tiên, chuột chù
đóng nó lại, rồi
dùng cùng cái thẻ
từ lúc nãy để mở
cánh cửa thứ hai.

Ở bên kia cửa là một căn phòng lớn không có gì đặc biệt - vẫn cái mặt sàn lát gạch và các vách tường màu be giống như ngoài hành lang. Có rất nhiều tù và quây. Kê dọc theo

bức tường cuối
phòng là vài chiếc
giường, mỗi chiếc
được trang bị một
cái máy kỳ dị nom
đáng sợ bằng kim
loại sáng bóng,
với các ống nhựa
mang hình dạng
mặt nạ treo lơ

lửng bên trên.
Thomas không thể
tưởng tượng mình
để cho ai chụp thứ
đó vào mặt mình.

Chuột Chù chỉ
về phía mấy cái
giường.

- Chúng tôi sẽ
tháo Chấn khỏi

não bộ của các
bạn như thế này
đây. - Ông ta
tuyên bố. - Đừng
lo, tôi biết các
thiết bị đó trông
khá đáng sợ,
nhưng quá trình
tiến hành sẽ không
đau đớn nhiều như

các bạn nghĩ đâu.

- *Không
nhiều?* - Chảo
Chiên lặp lại. -
Tôi không thích
chỗ này. Như vậy
ông muốn nói là
nó sẽ *đau*.

- Đương nhiên
cậu sẽ cảm thấy

khó chịu một chút.
Đây là một cuộc
phẫu thuật - Chuột
Chù nói trong khi
tiến đến một cái
máy lớn nằm về
bên trái của dãy
giường. Nó có
máy chụp bóng
đèn nhấp nháy,

phím bấm và màn hình. - Chúng tôi sẽ lấy một thiết bị nhỏ ra khỏi phân não bộ đảm trách trí nhớ dài hạn của cậu. Nghe thì vậy chứ cũng không tệ lắm đâu, tôi đảm bảo đấy. -

Ông ta bắt đầu
bấm vài cái nút,
làm tiếng rì rì
vang lên khắp
phòng.

- Chờ đã. -

Teresa nói. -

Chuyện này cũng
là để lấy ra khỏi
đầu thứ cho phép

các ông kiểm soát
chúng tôi, phải
không?

Hình ảnh
Teresa trong ngôi
nhà ở Đất cháy
hiện lên trong đầu
Thomas. Cùng
với cảnh Alby
lồng lộn trên

giường ở Trang
áp, hành động sát
hại Chuck của
Gally. Tất cả đều
nằm dưới sự kiểm
soát của VSAT.
Trong một thoáng,
Thomas thấy nghi
ngờ về quyết định
của mình - nó có

thể tiếp tục phó
thác mình cho sự
tử tế của bọn họ
được không? Liệu
nó có nên để bọn
họ thực hiện phẫu
thuật? Nhưng sự
nghĩ ngờ đó biến
mất ngay. Nó từ
chối nhượng bộ.

Teresa nói
tiếp:

- Vậy còn... -
Con bé ngập
ngừng, mắt nhìn
vào Thomas.

Nó biết Teresa
đang nghĩ gì. Khả
năng giao tiếp
bằng ý nghĩ của

hai đứa. Chưa nói đến những thứ kèm theo đó - cảm giác kỳ cục về sự hiện diện của nhau trong khi nói chuyện trong đầu, như thể chúng chia sẻ não bộ với nhau bằng

cách nào đó.

Tự dụng
Thomas thích ý
tưởng từ bỏ khả
năng đó mãi mãi.
Có lẽ sự trống trải
khi Teresa không
hiện diện trong
đầu nó cũng sẽ
biến mất luôn.

Teresa bình
tĩnh lại và nói
tiếp.

- Có phải mọi
thứ đều được lấy
ra không? *Tất cả
mọi thứ?*

Chuột Chù gật
gù.

- Mọi thứ,

ngoại trừ thiết bị
nhỏ xíu cho phép
chúng tôi vẽ sơ
đồ vùng sát thủ
của các bạn.
Không cần phải
nói ra điều cô
đang nghĩ đến, cô
bé, vì tôi có thể
đọc được điều đó

trong mắt cô.
Chúng tôi đã tạm
thời tắt nó đi,
nhưng sau vụ này
nó sẽ tắt hẳn. Tuy
nhiên, trí nhớ dài
hạn của cô sẽ
được khôi phục,
và chúng tôi sẽ
không còn khả

năng điều khiển
đầu óc của cô
nữa. Đây là một
thỏa thuận trọn
gói, tôi e là vậy.
Chấp nhận tất cả,
hoặc không gì hết.

Những đứa trẻ
còn lại trong
phòng xông xáo

hắn lên, chúng rì
rầm hỏi lẫn nhau.
Chắc phải đến
hàng triệu ý nghĩ
đã xuất hiện trong
đầu mọi người.
Có quá nhiều thứ
phải tính đến, quá
nhiều hệ quả. Quá
nhiều lí do để tức

tôi VSAT. Nhưng
sự chống đối
dường như đã
biến mất, thế chỗ
bởi sự háo hức
muốn kết thúc mọi
chuyện.

- Không cần
suy nghĩ nhiều. -
Chào Chiên lên

tiếng. - Hiểu
chưa? Còn nghĩ
ngợi gì nữa?

Chỉ có vài
tiếng làm bầm dập
lại thẳng bé.

- Được rồi, tôi
nghĩ chúng ta đã
sẵn sàng. - Chuột
Chù tuyên bố. -

Nhưng còn một
điều cuối cùng.
Một điều tôi phải
nói với các bạn
trước khi khôi
phục ký ức. Nghe
nó từ tôi sẽ tốt
hơn là... nhớ lại.

- Ông đang nói
gì vậy? - Harriet

hỏi.

Chuột Chù
chấp tay sau lưng,
khuôn mặt vụt trở
nên nghiêm trọng.

- Một số trong
các bạn được
miễn dịch với
Nhật trùng.
Nhưng... số khác

thì không. Tôi sẽ
đọc danh sách
này. Mong các
bạn cố gắng tiếp
nhận nó một cách
bình tĩnh.

CHƯƠNG 6

Căn phòng chìm vào sự yên lặng, chỉ bị quấy rối bởi tiếng máy rì rì và bíp bíp rất nhỏ. Thomas biết nó được miễn dịch - ít nhất nó cũng đã được bảo

như thế - nhưng
nó không biết
những đứa khác
như thế nào, nó
thực sự quên bằng
chuyện đó. Nỗi sợ
hãi muốn bệnh mà
nó từng cảm thấy
khi lần đầu tiên
biết mình bị

nhiễm virus bùng
ùà về.

- Để một cuộc
thử nghiệm cho
kết quả chính xác
thì cần có một
nhóm chứng. -
Chuột Chù giải
thích. - Chúng tôi
đã làm mọi cách

trong chừng mực
có thể để tránh
cho các bạn bị lây
nhiễm. Nhưng
loại virus này lan
truyền qua không
khí và có tính lây
lan cực cao. -
Ông ta ngừng nói,
đón nhận ánh mắt

của mọi người.

- Cứ nói toẹt ra luôn đi. - Newt lên tiếng. - Dù sao thì bọn tôi đều đã biết bị dính chấu rồi. Ông chẳng làm chúng tôi sợ đâu.

- Phải đó. -

Sonya thêm vào. -
Ông ngừng làm
màu và nói cho
chúng tôi biết
luôn đi.

Thomas nhận
thấy bên cạnh nó
Teresa đang tỏ ra
sốt ruột. Teresa
cũng đã được

thông báo gì đó
chẳng? Nó đoán
con bé chắc cũng
được miễn dịch
giống mình, nếu
không VSAT sẽ
chẳng cho hai đứa
cho vai trò đặc
biệt của chúng.

Chuột Chù

hăng giọng:

- Được thôi.

Hầu hết các bạn đều miễn dịch và giúp chúng tôi thu được những dữ liệu vô giá. Hiện giờ chỉ có hai trong số các bạn được xem là ứng

viên, nhưng chúng
ta sẽ nói đến
chuyện đó sau.
Bắt đầu với bản
danh sách cái đã.
Những người sau
đây *không được*
miễn *dịch*.
Newt...

Có gì đó giống

như một cú đâm
giáng thẳng vào
ngực Thomas. Nó
gập người, mắt
nhìn xuống đất.
Chuột Chù gọi
thêm vài cái tên
nữa, nhưng
Thomas không
biết những người

đó. Nó gần như không nghe thấy gì giữa tiếng xôn xao vang lên đầy lỗ tai và che mờ tâm trí. Nó ngạc nhiên với phản ứng của mình. Nó không nhận ra Newt có ý nghĩa như thế nào

với mình, cho đến
khi nghe thấy lời
tuyên bố vừa rồi.
Một ý nghĩ bỗng
hiện lên trong đầu
nó. Trước đó
Chuột Chù có nói
các đối tượng
thuộc nhóm chúng
giống như một thứ

keo dính giúp gắn
kết các dữ liệu
nguyên cứu với
nhau, khiến chúng
trở nên mạch lạc
và thích đáng.

Keo dính. Đó
chính là vai trò đã
được giao cho
Newt. Hình xăm

đó đã khắc sâu
vào da thịt thằng
bé như một vết
sẹo đen thui.

- Tommy, bình
tĩnh lại nào.

Thomas ngược
lên và nhìn thấy
Newt đang đứng
đó, hai tay khoanh

lại, nụ cười
gượng gạo trên
môi. Nó đứng
thẳng người lại.

- Bình tĩnh?
Ông ta vừa mới
nói cậu không
được miễn dịch.
Sao cậu có thể...

- Tôi không lo

lẳng gì về căn
bệnh Nhật trùng
chết bầm đó đâu.
Tôi không bao giờ
nghĩ mình sống
được tới thời
điểm này. Dù sao
thì, việc sống sót
cũng đâu có hay
ho gì.

Thomas không
biết liệu thằng bạn
có nói nghiêm túc
hay chỉ cố tỏ ra
tàn nhẫn. Nhưng
cái nhếch mép
đáng sợ vẫn tồn
tại trên gương mặt
Newt, nên
Thomas đành

gượng cười.

- Nếu cậu thấy
ồn với việc từ từ
mất trí và muốn
ăn thịt trẻ con thì
tôi nghĩ tôi sẽ
không khóc cho
cậu. - Những lời
nói của Thomas
chưa bao giờ sáo

rõng đến thế trước
kia.

- Tốt thôi. -
Newt đáp, và nụ
cười của thằng bé
cũng biến mất.

Cuối cùng
Thomas cũng
hướng sự chú ý
sang những đứa

trẻ khác trong
phòng. Đầu óc nó
vẫn còn quay
cuồng với hàng
loạt ý nghĩ. Một
đứa trong đám
trẻ viên - thẳng
bé tên Jackson mà
Thomas chưa có
 dịp biết rõ - đang

nhìn vào khoảng
không bằng đôi
mắt trống rỗng.
Một trắng viên
khác đang cố gắng
che giấu những
giọt nước mắt.
Một đứa con gái
Nhóm B có đôi
mắt đỏ hoe đang

được an ủi bởi
hai đứa bạn cùng
nhóm.

- Tôi muốn
giải tỏa luôn
chuyện này. -
Chuột Chù lên
tiếng.

- Chủ yếu để
tôi có thể đích

thân nói với các
bạn và *nhắc* các
bạn rằng mục tiêu
của toàn bộ chiến
dịch này là một
liệu pháp chữa
bệnh. Phần lớn
các bạn không
được miễn dịch
đều ở vào giai

đoạn sớm của
bệnh, và tôi hoàn
toàn tin tưởng các
bạn sẽ được điều
trị trước khi mọi
thứ đi quá xa.
Nhưng cuộc Thử
nghiệm đòi hỏi sự
tham gia của các
bạn.

- Nếu các ông không tìm ra được thì sao? - Minh hỏi.

Chuột Chù phớt lờ thằng bé. Ông ta tiến đến chiếc giường gần nhất, rồi vươn tay cầm lấy một thiết

bị bằng kim loại
được treo thòng
xuống từ trên trần
nhà.

- Đây là một
thứ khiến chúng
tôi rất hãnh diện.
Một kỳ công của
khoa học và ngành
chế tạo máy. Nó

được gọi là máy
Gỗ, và nó sẽ đảm
trách tiến trình
tháo Chấn. Dụng
cụ này sẽ được
chụp vào mặt các
bạn, và tôi hứa
các bạn vẫn sẽ rất
xinh xẻo sau khi
mọi thứ hoàn tất.

Những cọng dây
nhỏ xíu trong thiết
bị này sẽ thò ra,
luồn vào trong
ống tai các bạn.
Từ đó, chúng sẽ
lấy đi thiết bị đã
được cấy vào bộ
não của các bạn.
Các y bác sĩ của

chúng tôi sẽ cho
các bạn dùng
thuốc ngủ để làm
dịu thần kinh và
thứ gì đó để giảm
bớt sự khó chịu.

Chuột Chù
ngừng lời và đưa
mắt nhìn quanh
phòng,

- Các bạn sẽ rơi vào một trạng thái giống như hôn mê trong khi hệ thần kinh tự sửa chữa và các ký ức quay lại, tương tự như thứ được gọi là Biến đổi mà một số bạn đã trải

qua hồi ở trong
Mê cung. Nhưng
không tệ đến thế,
tôi xin hứa. Phần
lớn vụ Biến đổi
đó là nhằm mục
đích kích thích
các mẫu thức não.
Chúng tôi còn vài
phòng nữa như thế

này và cả một nhóm bác sĩ đang chờ đợi tiến hành phẫu thuật. Còn bây giờ, tôi tin chắc các bạn đang có *hàng triệu* câu hỏi, nhưng phần lớn trong số đó sẽ được trả lời bởi

chính những ký ức
của các bạn, do
vậy tôi sẽ dành
phần hỏi đáp cho
đến sau khi tiến
hành phẫu thuật
tháo chặn.

Chuột Chù
ngừng nói, rồi
chốt lại.

- Tôi cần một
ít phút để bảo
đảm đội ngũ y tế
đã sẵn sàng. Các
bạn có thể tranh
thủ thời gian này
để tự quyết định.

Chuột Chù
băng qua căn
phòng. Tiếng sột

soạt phát ra từ
chiếc quần trắng
của ông ta là âm
thanh duy nhất phá
tan sự yên lặng.
Nó tắt ngấm khi
lớp cửa thép khép
lại sau lưng ông
ta. Tiếng ồn trong
phòng lập tức

bùng nổ khi mọi
người bắt đầu lên
tiếng cùng một
lúc.

Teresa tiến lại
gần Thomas,
Minho theo sau
con bé. Thằng bé
nghe người lại
gần để hai đứa kia

có thể nghe thấy
trong âm thanh nói
chuyện ồn ào.

- Hai cậu biết
và nhớ được
nhiều hơn bất cứ
ai. Teresa, tôi
chưa bao giờ che
giấu, - Minh nói,
- tôi không ưa

cậu. Nhưng tôi vẫn muốn nghe ý kiến của cậu.

Thomas cũng đang tò mò muốn biết quan điểm của Teresa. Nó gật đầu với con bé, chờ đợi. Vẫn còn một phần nhỏ

trong nó mong
chờ một cách ngu
ngốc rằng con bé
rốt cuộc sẽ chống
lại việc làm theo
ý muốn của
VSAT.

- Chúng ta nên
làm chuyện này. -
Teresa nói.

Thomas không
ngạc nhiên. Hy
vọng trong lòng
nó tắt phụt. - Tôi
có cảm giác
chuyện này đúng
đắn. Chúng ta cần
lấy lại ký ức để
có thể suy xét mọi
việc một cách

sáng suốt. Và
quyết định xem
cần làm gì tiếp
theo.

Đầu óc
Thomas quay
cuồng, cố gắng
nghiên ngẫm mọi
thứ.

- Teresa, tớ

biết cậu không
ngu ngốc. Nhưng
tớ cũng biết cậu
mê mẩn VSAT. Tớ
không biết ý đồ
của cậu là gì,
nhưng tớ không tin
cậu.

- Tôi cũng
vậy. - Minho nói.

- Bọn họ có thể
điều khiển tụi
mình, chơi giỡn
với bộ óc của tụi
mình đó máy bồ!
Làm sao biết
được họ trả lại ký
ức của mỗi đứa
hay là nhồi nhét
các ký ức mới?

Teresa buột
miệng thở dài.

- Hai cậu sai
rồi! Nếu bọn họ
có thể kiểm soát
chúng ta, nếu họ
có thể làm bất cứ
điều gì họ muốn
với chúng ta, *bất*
chúng ta làm đủ

thứ trên đời, thì
tại sao phải mất
công bày ra cái
trò này cho chúng
ta lựa chọn chứ?
Hơn nữa, ông ta
cũng chẳng nói là
sẽ gỡ luôn thiết bị
cho phép họ kiểm
soát tụi mình đó

thôi. Tớ thấy
chuyện này hợp lí.

- Thôi, dù sao
thì tôi cũng chẳng
bao giờ tin cậu. -
Minho nói, chậm
rãi lắc đầu. -
Càng không thể tin
bọn họ. Tôi đồng
ý với Thomas.

- Còn Aris thì sao? - Newt đi nhẹ tới rồi Thomas không nhận ra thằng bé và Chảo chiên đã tiến đến đứng sau lưng nó. - Chẳng phải các cậu đã nói cậu ta ở cùng

các cậu trước khi
tới Mê cung sao?
Cậu ta nghĩ thế
nào?

Thomas quét
mắt quanh phòng
cho đến khi trông
thấy Aris đang nói
chuyện với vài
đứa bạn thuộc

Nhóm B. Thăng
bé đi cùng với
nhóm bạn từ lúc
Thomas xuất hiện
trở lại, một điều
mà nó thấy hoàn
toàn hợp lí. Aris
đã trải qua thử
nghiệm Mê cung
với nhóm B.

Nhưng nó không
thể tha thứ cho
thằng bé tội đã
hợp sức với
Teresa để lừa rồi
ép nó vào căn
phòng trên núi
trong vụ Đất cháy.

- Tôi sẽ đi hỏi
Aris. - Teresa lên

tiếng.

Thomas và
đám bạn đứng
nhìn trong lúc con
bé tiến đến nhập
nhóm với Aris và
bắt đầu nói
chuyện một cách
hăng hái

- Tôi ghét con

nhỏ đó. - Cuối
cùng Minho
buông một câu.

- Thôi nào,
nhỏ đó coi cũng
ngon mà. - Chảo
Chiên ướm lời.

Minho đảo
mắt.

- Nếu nó làm

vụ này, tôi sẽ
không làm.

- Tôi cũng
không. - Newt
đồng tình. - Tôi là
đứa bị căn bệnh
chết bầm đó, nên
tôi chịu nguy hiểm
hơn bất cứ ai
trong vụ này.

Nhưng tôi sẽ
không rơi vào bẫy
nữa.

Thomas đã
quyết định trong
đầu.

- Tội mình hãy
nghe xem bạn ấy
nói gì. Teresa đến
kia.

Cuộc nói
chuyện giữa con
bé và Aris rất
ngắn gọn.

- Cậu ta có vẻ
còn chắc chắn hơn
chúng ta. Cả nhóm
bên đó sẽ làm vụ
này.

- Với tôi, vậy

là rõ rồi. - Minho
đáp. - Nếu Aris
và Teresa ủng hộ
chuyện này, tôi sẽ
chống lại.

Thomas không
thể nói rõ ràng
hơn. Bản năng
mách bảo nó
Minho có lí,

nhưng nó không
tuyên bố thành
lời, mà chỉ quan
sát gương mặt
Teresa. Con bé
quay lại nhìn
Thomas. Đó là
cái nhìn nó đã
từng biết quá rõ -
Teresa muốn nó

về phe mình.
Nhưng khác biệt
nằm ở chỗ giờ
đây nó rất nghi
ngờ lí do tại sao
Teresa muốn điều
đó đến như vậy.

Nó nhìn thẳng
vào con bé, cố
gắng không thể

hiện gì trên khuôn mặt. Teresa cúi mặt xuống.

- Các cậu muốn làm gì thì làm. - Con bé lắc đầu, rồi quay gót bỏ đi.

Mặc cho những chuyện đã

xảy ra, tìm
Thomas vẫn nặng
trĩu khi Teresa
băng qua căn
phòng.

- Trời ạ. -
Chào Chiên lên
tiếng làm Thomas
quay lại - Chúng
ta không thể để họ

chụp mấy thứ đó
lên mặt được,
đúng không?

Tôi chỉ muốn
quay về với căn
bếp hạnh phúc
trong Trang ấp
thôi, tôi thề đó.

- Cậu quên
mất đám Nhím

sầu rồi hả? -
Newt hỏi.

Chào Chiên
ngập ngừng một
giây, rồi đáp:

- Coi nào, tụi
nó đâu bao giờ
gây rắc rối với tôi
trong bếp, không
phải vậy sao?

- Phải, vậy
chúng ta chỉ cần
tìm cho cậu một
chỗ mới để nấu
nướng. - Nói đoạn
Newt túm lấy tay
Thomas và
Minho, lôi hai
đứa ra xa. - Tôi
nghe đủ rồi. Còn

lâu tôi mới nằm
lên mấy cái
giường chết bầm
đó.

Minho đưa tay
ra nắm vai Newt,
đồng tình:

- Tôi cũng
không.

- Tôi cũng

vậy. - Thomas
nói. Rốt cuộc nó
cũng thổ lộ điều
đã dồn nén trong
lòng mấy tuần
qua. - Chúng ta sẽ
bám sát tình hình,
chơi theo họ và
cư xử nhã nhặn. -
Nó thì thảo. -

Nhưng ngay khi
có cơ hội, chúng
ta sẽ chiến đấu để
thoát ra khỏi chỗ
này.

CHƯƠNG 7

Chuột Chù
quay trở lại trước
khi Newt và
Minho kịp trả lời.
Nhưng xét theo
nét mặt hai đứa,
Thomas chắc chắn
chúng ủng hộ
mình. Trăm phần
trăm.

Thêm nhiều
người khác tiến
vào trong phòng.
Thomas hướng sự
chú ý vào những
gì đang diễn ra.
Tất cả những
người mới đến
đều mặc áo liền
quần rộng lưng

thùng màu xanh lá
cây, với hàng chữ
VSAT trên ngực
áo. Thomas cảm
thấy rất ấn tượng
vì mọi chi tiết
trong trò chơi, hay
đúng hơn là trò
thử nghiệm, đều
đã được tính đến.

Liệu có khi nào
chính cái tên của
tổ chức cũng là
một trong những
Biến số từ đầu?
Một cái tên chất
chứa sự đe dọa rõ
rệt, mặc dù được
khẳng định là tốt
đẹp? Có lẽ đó chỉ

là một cú hích khác, để xem nào bộ bạn trẻ phản ứng như thế nào, xem cảm giác của chúng như thế nào.

Đây hoàn toàn là một trò suy đoán. Ngay từ khi

bắt đầu.

Mỗi bác sĩ
đến đứng cạnh
một chiếc giường.
Nó đoán họ là bác
sĩ, căn cứ theo lời
Chuột Chù. Họ
loay hoay với
mấy cái mặt nạ
treo thòng xuống

từ trên trần nhà,
điều chỉnh các
ống dẫn, mảy mò
chỗ nút bấm và
công tắc mà nó
không nhìn thấy
được.

- Chúng tôi đã
chỉ định sẵn
giường cho từng

người trong các
bạn. - Chuột Chù
nói, mắt nhìn vào
mớ giấy tờ kẹp
trên bìa tài liệu
mà ông ta cầm
theo. - Những
người ở lại trong
phòng này là... -
Chuột Chù đọc

nhanh vài cái tên,
trong đó có Sonya
và Aris, nhưng
không có Thomas
và đám trảng
viên. - Những
người không được
gọi tên vui lòng
theo tôi.

Toàn bộ quang

cảnh nhuộm một
màu sắc kỳ dị,
quá cầu thả và
tâm thường so với
sự nghiêm trọng
của chuyện đang
diễn ra. Nó giống
như một băng
đăng tội phạm
điểm danh trước

khi hành quyết
một nhóm phản
bội đang khóc
lóc. Thomas
không biết phải
làm gì, nhưng tiếp
tục xuôi theo diễn
biến sự việc cho
đến khi gặp thời
điểm thích hợp.

Nó và những
đứa còn lại lặng
lẽ theo sau Chuột
Chù rời phòng và
đi theo một hành
lang không cửa sổ
khác cho đến khi
dừng lại trước
một cánh cửa.
Chuột Chù đọc

vài cái tên nữa
trong danh sách,
lần này có Chảo
Chiên và Newt.

- Tôi sẽ không
làm chuyện này. -
Newt tuyên bố. -
Ông đã nói chúng
tôi có thể lựa
chọn, và đó là

quyết định của tôi.

- Thằng bé trao
đổi với Thomas
một cái nhìn nảy
lửa, cho thấy tốt
nhất mấy người
kia nên làm gì đó
ngay nếu không nó
sẽ nổi khùng.

- Được thôi, -

Chuột Chù đáp. -
Rồi cậu sẽ đổi ý
sớm thôi. Cậu đi
theo tôi cho đến
khi chúng ta chia
phòng xong cho
những người khác.

- Vậy còn cậu,
Chảo Chiên? -
Thomas hỏi, cố

gắng che giấu sự
ngạc nhiên trước
cách cư xử dễ
chịu của Chuột
Chù với Newt.

Thằng bé đầu
bếp bỗng tỏ ra rụt
rè.

- Tôi... chắc
tôi sẽ để cho họ

làm.

Thomas hoàn
toàn bất ngờ.

- Khùng hả? -
Minho hỏi Chảo
Chiên.

Thằng bé lắc
đầu, chống đỡ
mạnh mẽ hơn một
chút.

- Tôi muốn
nhớ lại. Các cậu
có lựa chọn của
mình, hãy để tôi
tự quyết định.

- Ta đi tiếp
nào. - chuột chù
lên tiếng.

Chảo Chiên
vội biến vào trong

phòng, chắc thằng
bé không muốn
tranh cãi thêm.
Thomas hiểu nó
phải chấp nhận sự
việc. Lúc này, nó
chỉ còn biết lo
cho bản thân và
tìm đường thoát
ra. Hy vọng nó có

thể giải cứu những
người khác khi
đào thoát.

Chuột Chù
không gọi tên
Minho, Teresa và
Thomas cho đến
khi chúng đứng
trước cánh cửa
cuối cùng. Ngoài

ba đứa, danh sách cuối còn có Harriet và hai con nhỏ Nhóm B. Cho đến hiện tại chỉ duy nhất Newt từ chối thực hiện phẫu thuật.

- Thôi khỏi, cảm ơn. - Minh

nói khi Chuột Chù
khoát tay mời mọi
người vào phòng.
- Nhưng tôi rất
cảm kích trước
lời mời của ông.
Có vẻ các ông
đang có một
khoảng thời gian
vui vẻ trong đó. -

Nó phẩy tay chế nhạo.

- Tôi cũng không làm vụ này.

- Thomas tuyên bố. Nó bắt đầu cảm thấy bồn chồn. Chúng phải sớm liều mạng thôi, phải thử làm

chuyện gì đó.

Chuột Chù
nhìn Thomas hồi
lâu, khuôn mặt
không để lộ cảm
xúc.

- Ông ổn chứ,
thưa ngài Chuột
Chù? - Minho hỏi.

- Tôi là Trợ lí

Janson. - Ông ta
đáp bằng giọng
trầm và căng
thẳng, như thể khó
khăn lắm mới giữ
được bình tĩnh.
Mắt ông ta vẫn
găm vào Thomas.
- Học cách tôn
trọng người lớn

tuổi đi nhé.

- Chừng nào ông ngừng đối xử với con người ta như súc vật thì tôi sẽ cân nhắc chuyện đó. -
Minho đáp. - Ông mắc chứng gì mà trợn mắt ngo

Thomas hoài vậy?

Chuột Chù
Janson rất cuộc
cũng hướng ánh
mát qua phía
Minho.

- Bởi vì có rất
nhiều thứ phải
xem xét. - Ông ta
ngừng lời, đứng

thẳng người hơn. -
Nhưng tốt thôi,
chúng tôi đã nói
các bạn có quyền
lựa chọn, và
chúng tôi sẽ giữ
lời. Mọi người
vào phòng đi,
chúng tôi sẽ bắt
đầu với những ai

muốn tham gia.

Một lần nữa,
Thomas cảm thấy
rùng mình. Thời
cơ sắp đến. Nó
biết điều đó. Và
căn cứ theo vẻ
mặt Minho, thằng
bé cũng đã biết.
Hai đứa khẽ gật

đầu với nhau, rồi
theo Chuột Chù
vào trong phòng.

Căn phòng này
giống y căn phòng
đầu tiên, với sáu
chiếc giường, mặt
nạ treo lủng lẳng,
tất cả. Cỗ máy
vận hành mọi thứ

đang chạy ro ro.
Bên cạnh mỗi
chiếc giường là
một người bạn đồ
xanh, giống như
các y bác sĩ ở
trong căn phòng
đầu tiên.

Thomas nhìn
quanh và khựng

lại. Đứng bên
cạnh chiếc giường
ở xa nhất, trong
bộ đồ xanh lá cây,
là Brenda. Con bé
trông bé hơn hẳn
so với những
người còn lại.
Mái tóc nâu và
gương mặt của nó

sạch sẽ hơn hồi
còn ở Đất cháy.
Brenda khẽ lắc
đầu với Thomas
và đánh mắt về
phía Chuột Chù.
Thế rồi, trước khi
Thomas kịp hiểu
chuyện gì đang
xảy ra, con bé

chạy ào qua
phòng, lao tới ôm
chầm lấy nó.
Hoàn toàn bất
ngờ, Thomas cũng
ôm đáp lại, nhưng
nó không muốn
buông con bé ra.

- Brenda, cô
làm gì vậy! -

Janson quát con
bé. - Quay về chỗ
đi!

Brenda kê môi
vào tai Thomas
và thì thầm, khẽ
tới mức nó gần
như không nghe
được:

- Đừng tin bọn

họ. *Đừng* tin họ.
Chỉ tin em và
Viện trưởng Paige
thôi. Thomas.
Nhớ đấy. Không
ai khác.

- Brenda! -
Chuột Chù gần
như hét lên.

Con bé buông

tay, lùi lại.

- Xin lỗi. -

Brenda lí nhí. -

Tại cháu quá
mừng khi thấy anh
ấy đã vượt qua
Giai đoạn Ba.
Mừng đến quên cả
kiềm chế.

Con bé quay

về vị trí của mình
và quay lại đối
diện với mọi
người, khuôn mặt
trơ ra.

Janson la rầy
con bé:

- Chúng ta
không có thời gian
cho những chuyện

như vậy

Thomas không thể rời mắt khỏi Brenda. Nó không biết phải nghĩ gì nữa. Nó đã không tin VSAT từ *trước*, nên lời nói của Brenda đưa con bé về cùng

phe với nó.
Nhưng nếu vậy,
tại sao con bé lại
làm việc cho bọn
họ ? Brenda vẫn
khỏe mạnh chứ?
Còn Viện trưởng
Paige là ai? Liệu
đây có phải là
một bài kiểm tra

khác? Một Biên
số khác chăng?

Có gì đó rất
mạnh mẽ đã trùm
qua người nó khi
hai đứa ôm nhau.
Nó nhớ lại việc
Brenda đã trao
đổi bằng ý nghĩ
với mình lúc còn

ở trong căn phòng trắng. Con bé đã cảnh báo nó mọi thứ sẽ tồi tệ đi. Nó vẫn còn chưa hiểu được Brenda đã làm việc đó như thế nào. Con bé có thực sự ở cùng phe với nó

hay không đây?

Teresa bước
lại gần Thomas,
cắt ngang dòng
suy nghĩ của nó.
Con bé không nói
gì kể từ lúc mọi
người rời căn
phòng đầu tiên.

- Con bé đó

làm gì ở đây vậy?

- Teresa thì thầm,
giọng hậm hực
thấy rõ. Mọi thứ
Teresa nói hoặc
làm giờ đây đều
khiến Thomas bức
mình. - Tớ tưởng
nó là Chạch chứ.

- Không biết

nữa. - Thomas
lắm lắm. Những
hình ảnh thoáng
qua về quãng thời
gian nó ở cùng
với Brenda trong
thành phố đồ nát
tràn ngập trong
đầu Thomas. Là
một điều là, nó

thấy nhớ nơi đó.
Nhớ việc được đi
một mình với
Brenda. - Có lẽ
con bé chỉ... ném
cho tớ một Biên
số khác.

- Cậu nghĩ con
nhỏ đó là một
phần của trò chơi

và được phái tới
Đất cháy để giúp
mọi thứ trôi chảy
à?

- Có thể lắm.

Thomas thấy
nhói trong lòng.
Rõ ràng là Brenda
có thể thuộc về
VSAT ngay từ

đầu. Nhưng điều
đó đồng nghĩa con
bé đã lừa dối nó,
hết lần này tới lần
khác. Nó muốn
mọi thứ về
Brenda khác đi
biết chừng nào.

- Tớ không
thích con nhỏ đó.

- Teresa nói. - Nó
có vẻ... không
ngay thẳng.

Thomas phải
cố kìm mình để
không hét vào mặt
Teresa. Hoặc
cười vào mặt con
bé. Nhưng nó chỉ
nói với con bé

một cách bình
thản:

- Cậu đi đi
kia, để họ còn
chọc phá bộ óc
của cậu.

Có lẽ sự hoài
nghi của Teresa
dành cho Brenda
lại chính là chỉ

dẫn tốt nhất để
Thomas *tin* ở
Brenda,
Teresa lờm
nó.

- Cậu muốn
phán xét tớ thế
nào kẹ cậu. Tớ
chỉ làm những gì
mình cảm thấy

đúng đắn. - Nói
rồi con bé bước
ra xa, chờ đợi chỉ
thị của Chuột
Chù.

Janson chỉ
định giường cho
những đứa khác
trong khi Thomas,
Newt và Minho

lui lại quan sát.
Thomas liếc nhìn
cửa phòng, tự hỏi
liệu chúng có nên
bỏ chạy. Nó sắp
huých cùi chỏ vào
Minho thì Chuột
chù lên tiếng như
thể đọc được suy
nghĩ trong đầu nó.

- Ba cậu đều đang bị giám sát đó. Đừng nghĩ tới việc giở trò. Bảo vệ có vũ trang đang tới.

Thomas có một suy nghĩ rất đáng lo ngại rằng biết đâu ai đó đọc

được tâm trí của
mình. Có thể nào
họ diễn giải được
các *suy nghĩ* hiện
tại của nó từ các
mẫu thức não bộ
đã thu thập kỹ
lượng?

- Tởm thiệt -
Minho thì thảo khi

Janson hướng sự chú ý vào việc sắp xếp giường cho mọi người. - Tôi nghĩ chúng ta nên chơi liêu, để coi chuyện gì xảy ra.

Thomas không đáp mà chỉ nhìn

về phía Brenda.
Con bé đang cúi
mặt xuống đất, có
vẻ trầm tư. Nó
nhận ra mình nhớ
Brenda khủng
khiếp, cảm thấy
một mối liên hệ
mà nó không hiểu
được. Tất cả

những gì nó muốn
là nói chuyện một
mình với con bé.
Không chỉ vì
những lời con bé
đã nói.

Tiếng bước
chân vội vã vang
lên từ ngoài hành
lang. Ba người

đàn ông và hai
phụ nữ bước vào
phòng. Cả nhóm
đều mặc đồ đen,
trên lưng đem
theo đủ thứ - dây
thừng, dụng cụ,
thuốc nổ. Bọn họ
cầm trong tay một
loại vũ khí công

kênh. Thomas
không thể ngăn
mình nhìn vào
mấy món vũ khí.
Chúng gọi lên vài
ký ức mà nó
không thể nắm bắt
được, nhưng đồng
thời nó cũng có
cảm giác như lần

đầu tiên trông thấy
chúng. Máy món
vũ khí phát ra ánh
sáng xanh dương
từ một cái ống
trong suốt ở giữa,
nơi chứa đầy
những trái lựu đạn
kim loại sáng
bóng, kêu lách

tách và xẹt tia lửa
điện.

- Chết bầm, tụi
mình chân chờ lâu
quá. - Newt rửa
thăm.

Thomas biết
thời cơ sẽ sớm
đến.

- Dù sao thì

bọn họ cũng sẽ
tóm được tội mình
ở ngoài kia thôi. -
Nó đáp nhanh,
môi gần như
không mấp máy. -
Cứ kiên nhẫn đi.

Janson tiến
đến đứng bên
cạnh các nhân

viên bảo vệ. Ông ta chỉ tay vào mấy món vũ khí.

- Mấy cái này được gọi là súng phóng lựu. Các bảo vệ sẽ không ngần ngại khai hỏa nếu có bất cứ ai trong các cậu

gây rắc rối. Nó sẽ không giết các cậu, nhưng tin tôi đi, nó sẽ cho các cậu năm phút khó chịu nhất trong đời.

- Chuyện gì thế này? - Thomas hỏi, nó cảm thấy

bất ngờ vì bản
thân gần như
không sợ hãi. -
Ông vừa mới nói
là chúng tôi có thể
lựa chọn mà. Sao
tự dưng dùng đến
vũ lực?

- Vì tôi không
tin các cậu. -

Janson ngừng một
chút, dường như
để lựa lời một
cách cẩn thận. -
Chúng tôi hi vọng
các cậu sẽ tự
nguyện làm mọi
thứ một khi có
được ký ức trở
lại. Như vậy sẽ dễ

dàng hơn. Nhưng
tôi chưa hề nói
chúng tôi không
cần các cậu nữa.

- Ngạc nhiên
chưa. - Minhò lên
tiếng. - Ông lại
lừa dối nữa rồi.

- Tôi không hề
lừa dối. Các cậu

đã quyết định, bây giờ hãy nhận hậu quả - Janson chỉ tay ra cửa. - Bảo vệ đâu, hãy áp giải Thomas và hai đứa này về phòng, nơi chúng có thể nghiên ngấm lỗi lầm của

mình cho tới bài
kiểm tra sáng mai.
Cứ dùng vũ lực
nếu cần.

CHƯƠNG 8

Hai nữ bảo vệ

giương vũ khí lên
cao hơn. Họng
súng tròn và rộng
hoác chĩa thẳng
vào ba thằng bé.

- Đừng buộc
chúng tôi sử dụng
mấy cái này. -
Một trong hai
người phụ nữ nói.

- Các cậu không có chỗ cho sai làm đâu. Chỉ cần di chuyển lưng tung là chúng tôi bóp cò liền.

Ba nam bảo vệ quàng dây đeo súng phóng lựu lên vai, rồi tiến

về phía ba đứa
trẻ viên, mỗi
người một đứa.
Thomas vẫn cảm
thấy bình tĩnh một
cách lạ lùng, một
phần là nhờ quyết
tâm chiến đấu cho
đến hơi thở cuối
cùng. Nó đồng

thời cả thấy một
chút hài lòng khi
VSAT phải cần
đến năm người vũ
trang để trông
chừng ba đứa
thiếu niên.

Người đàn
ông túm vai
Thomas bực gấp

đôi nó và rất khỏe
mạnh. Anh ta
bước nhanh qua
cửa tiến ra hành
lang, lôi nó theo.
Ngoái nhìn lại, nó
thấy một bảo vệ
khác đang nửa
kéo nửa lôi
Minho theo sau,

tiếp đến là Newt,
thằng bé đang
chống cự một
cách vô ích.

Ba thằng bé bị
đưa qua nhiều
đoạn hành lang.
Những âm thanh
phản kháng duy
nhất vang lên từ

Minho. Thằng bé
liên tục gặm gù,
la lối và nguyên
rửa. Thomas cố
bảo Minho thôi
đi, vì càng làm
vậy thì tình hình
càng tệ thêm, biết
đâu còn bị bắn
nữa, nhưng thằng

bé phớt lờ. Nó tiếp tục chống cự bằng răng và móng tay cho đến khi nhóm người dừng lại trước một cánh cửa.

Một bảo vệ dùng một cái thẻ từ để mở khóa.

Cô ta đẩy cửa, để lộ ra một phòng ngủ nhỏ với hai chiếc giường tầng và một khu bếp gọn nhẹ có trang bị bàn ghế ở phía xa. Đây không phải là điều Thomas đang chờ.

Nó đã nghĩ đến
cái Trang thất hồi
ở trong Trảng, với
mặt sàn bản thiu
và một cái ghế lặc
lìa.

- Vào đi. - Cô
ta nói. - Chúng tôi
sẽ mang thức ăn
cho các cậu. Hãy

mừng là chúng tôi
không bỏ đói các
cậu vài ngày cho
chừa cái thói cư
xử hiện tại. Ngày
mai có kiểm tra,
nên tốt hơn tối nay
các cậu đi ngủ
sớm đi.

Các nam bảo

vệ đẩy ba đứa
trắng viên vào
trong phòng rồi
sập cửa lại. Tiếng
ổ khóa kêu lách
cách vang vọng
khắp không gian.

Ngáy lập tức,
mọi cảm giác mà
Thomas từng trải

qua khi bị nhốt
trong căn phòng
trắng ủa vê. Nó
băng qua phòng
tiến đến cánh cửa
và xoay thử nắm
đám, dùng cả cơ
thể để kéo đẩy.
Nó đám tay vào
cửa, hét lớn hét

cỡ để ai đó thả
chúng ra.

- Cậu im đi. -
Newt lên tiếng từ
phía sau lưng
Thomas. - Không
ai đến đâu.

Thomas xoay
người, nhưng
ngừng lại khi nhìn

thấy thằng bạn
đứng trước mặt
Minho nói trước
khi nó kịp mở
miệng:

Tôi nghĩ tội
mình đã bỏ qua
cơ hội rồi. -
Thằng bé buông
mình xuống một

trong mấy cái
giường tầng. - Tụi
mình sẽ chết già
trước khi khoảnh
khắc màu nhiệm
của cậu xuất hiện,
Thomas à. Làm gì
có chuyện bọn họ
tuyên bố kiểu:
“Giờ là lúc thích

hợp để các cậu
trốn thoát, vì
chúng tôi sẽ bận
rộn trong suốt
mười phút tới."
Tụi mình đáng lẽ
phải tận dụng vài
cơ hội.

Thomas ghét
phải công nhận

bạn mình nói
đúng, nhưng
chúng có lí. Lẽ ra
chúng nên bỏ chạy
trước khi các bảo
vệ xuất hiện.

- Xin lỗi. Chỉ
tại tôi chưa cảm
thấy đúng lúc. Khi
bọn họ gí súng

vào mặt tui mình
thì có cố cũng
chẳng còn làm
được gì nữa.

- Ồ. - Minho
nói. - Mà cậu và
Brenda cũng kịp
trùng phùng nhỉ.

Thomas hít
một hơi sâu.

- Con bé có
nói một điều.

Minho ngồi
thẳng người lại.

- Ý cậu là
sao?

- Brenda bảo
tôi không được tin
tưởng bọn họ. Chỉ
được tin con bé

và một người nào
đó được gọi là
Viện trưởng
Paige.

- Nhưng mà
này, chuyện con
bé đó là thế nào
đây? - Newt hỏi. -
Nó làm việc cho
VSAT đúng

không? Vậy hỏi ở
Đất cháy, nó chỉ
đóng kịch thôi
sao?

- Ồ, có vẻ nó
cũng chẳng tốt
đẹp gì hơn bọn
họ. - Minho để
thêm.

Thomas không

đồng tình. Nó không biết tự giải thích với bản thân thế nào, càng không thể thuyết phục hai thằng bạn.

- Nghe này, tôi cũng từng làm việc cho bọn họ,

nhưng các cậu tin
tôi, đúng không?
chuyện đó chẳng
có nghĩa lí gì.
Biết đâu Brenda
không có lựa chọn
nào khác. Biết
đâu con bé đã
thay đổi. Tôi
không rõ.

Minho neho
mắt, ra chiều
ngắm nghĩ, nhưng
không đáp. Newt
chỉ ngồi xuống
sàn và khoanh tay
lại, bĩu môi như
một đứa trẻ con.

Thomas lắc
đầu. Nó đã chán

việc đoán mò mọi chuyện. Nó tiến đến mở cửa chiếc tủ lạnh nhỏ - bao tử nó đang sôi rổ vì đói. Nó tìm thấy vài que phô mai và nho tươi. Chia phần cho hai thằng bạn xong,

nó gần như tọng
chỗ thức ăn của
mình vào họng,
rồi nốc cạn một
chai nước trái
cây. Hai thằng kia
cũng ăn ngon
ngấu, không nói
không rằng.

Không bao lâu

sau, một phụ nữ
xuất hiện, bung
theo vài đĩa sườn
heo và khoai tây.
Bọn trẻ cũng ăn
sạch sẽ. Theo
đồng hồ của
Thomas thì trời
đã tối, nhưng nó
không nghĩ mình

ngủ nôi. Nó ngồi xuống ghế, đối diện với hai thằng bạn, tự hỏi chúng nên làm gì. Nó vẫn còn cảm thấy một chút ân hận, như thể do lỗi của nó mà chúng đã không thử hành

động. Nhưng nó
không nói gì hết.

Minho là đứa
đầu tiên lên tiếng
kể từ lúc được
nhận đồ ăn

- Có lẽ tại
mình nên nhường
bộ cái đám mặt
đẹp đó. Làm

những gì họ muốn.
Một ngày nào đó
tất cả tội mình sẽ
lại ngồi với nhau,
sung sướng và
lành lặn.

Thomas thừa
biết thằng bé chỉ
nói giỡn.

- ừ, biết đâu

cậu sẽ tìm được
một cô gái xinh
tươi làm việc ở
đây, ổn định tư
tưởng rồi lập gia
đình và có con.
Trong khi thế giới
bị nhấn chìm
trong một biển
người mất trí.

Minho tiếp tục
khăng khăng:

- VSAT sẽ vẽ
xong cái sơ đồ
não và chúng ta sẽ
được sống hạnh
phúc mãi mãi về
sau.

- Vui ghê há! -
Newt gất lên. -

Ngay cả nếu như
bạn họ tìm ra
được giải pháp
điều trị, thì cậu
cũng đã nhìn thấy
thế giới bên ngoài
rồi đó. Sẽ mất rất
nhiều thời gian
trước khi mọi thứ
bình thường trở

lại. Ngay cả nếu chuyện đó là có thể thì chúng ta cũng sẽ chẳng bao giờ được chứng kiến đâu.

Thomas nhận ra nó vẫn đang ngồi nhìn trên trời một điểm trên sàn

nhà.

- Sau những gì
bọn họ đã làm cho
chúng ta, tôi
không tin vào
chuyện đó một
chút nào.

Nó vẫn còn
chưa tiêu hóa nỗi
tin xấu của Newt,

thằng bạn luôn
làm mọi thứ vì
người khác. Bọn
họ đã truyền cho
thằng bé một căn
bệnh không thể
chữa khỏi, chỉ để
xem chuyện gì sẽ
xảy ra.

- Cái ông

Janson đó cho
rằng mình đã hình
dung được hết
mọi chuyện. -
Thomas nói tiếp. -
Ông ta nghĩ toàn
bộ chuyện này là
vì một lợi ích
chung lớn lao. Để
mặc cho con

người tự giết
mình, hoặc làm
những chuyện tệ
hại để cứu họ.
Ngay cả một vài
người được miễn
dịch cũng sẽ
không thể tồn tại
lâu trong một thế
giới có chín mươi

chín phần trăm
người bị biến
thành quỷ sứ điên
loạn.

- Ý cậu là
sao? - Minh²o l²ầm
b²ầm.

- Ý tôi là
trước khi bị bọn
họ xóa ký ức, có

lẽ tôi đã từng tin
vào toàn bộ cái
trò đó. Nhưng giờ
thì hết rồi

Nó thấy sợ
với suy nghĩ rằng
các hồi ức được
khôi phục có thể
sẽ khiến nó đổi ý.

- Vậy thì,

chúng ta không
được bỏ lỡ cơ hội
sắp tới, Tommy à.

- Newt nói.

- Ngày mai. -
Minho thêm vào. -
Bằng cách nào đó.

Thomas lần
lượt nhìn hai đứa
bạn.

- ừ. Bằng cách
nào đó.

Newt ngáp
dài, khiến hai
thằng bạn bắt
chước theo.

- Vậy tốt hơn
chúng ta hãy
ngừng tán dóc và
ngủ nghê chút

đỉnh đi.

CHƯƠNG 9

Mất hơn một
tiếng chong mắt
nhìn bóng tối, rốt
cuộc Thomas mới

ngủ được. Nó mơ
thấy một loạt các
hình ảnh và ký ức
lộn xộn.

Một người phụ
nữ ngồi bên chiếc
bàn đang mỉm
cười trong khi

chăm chú nhìn
thẳng vào mắt nó
từ phía bên kia
của mặt bàn gỗ.
Trong khi nó nhìn
lại, bà cầm lên
một chiếc tách
đựng thứ chất
lỏng bốc khói và
nhấp một ngụm.

Lại một nụ cười
nữa, rồi bà nói:

- Ăn ngũ cốc
đi con. Ngoan
lắm.

Đó chính là
mẹ nó, với gương
mặt hiền hậu, tình
yêu thương hiện
rõ trên từng nếp

nhăn khi bà mỉm
cười. Mẹ cứ nhìn
nó mãi cho đến
khi nó ăn hết
miếng cuối cùng,
trước khi vuốt tóc
nó và cầm cái tô
của nó đi lại chỗ
bồn rửa chén.

Sau đó nó

ngồi trên mặt sàn
trải thảm của một
căn phòng nhỏ,
chơi với những
khối kim loại màu
bạc dường như
hợp nhất với nhau
để xây một lâu đài
lớn. Mẹ nó ngồi
trên một chiếc ghế

trong góc phòng.
Bà đang khóc.
Lập tức Thomas
hiểu tại sao. Ba
nó đã được chẩn
đoán mắc bệnh
Nhật trùng và đã
bắt đầu biểu hiện
các triệu chứng.
Điều này chắc

chấn cho biết mẹ
nó cũng đã bị mắc
bệnh, hoặc sẽ sớm
bị. Thomas biết
chẳng bao lâu nữa
các bác sĩ sẽ phát
hiện ra bản thân
nó cũng bị nhiễm
virus, nhưng
không bị tác động

gì. Lúc đó người ta đã có thể thử nghiệm để phát hiện chuyện này.

Tiếp đến, nó đang đập xe vào một ngày nóng nực. Hơi nóng bốc lên từ vỉa hè hiện giờ chỉ là

những khóm cỏ
dại hoang tàn hai
bên đường, nơi
trước kia từng là
bãi cỏ xanh.
Gương mặt đầm
mồ hôi của nó
mỉm cười. Mẹ
đang trông chừng
nó ở gần đó, nó

có thể thấy bà
đang tận hưởng
từng khoảnh khắc.
Hai mẹ con đi đến
một chiếc cầu.
Nước dưới cầu có
vẻ tù đọng và bốc
mùi hôi thối. Mẹ
lượm một ít đá để
nó ném xuống mặt

nước bùn lầy. Lúc
đầu nó ném đá xa
hết mức có thể,
sau đó nó tìm
cách ném lia thia,
giống như ba nó
đã chỉ hồi hè vừa
rồi. Nhưng nó vẫn
chưa thể làm
được. Một mỗi

dưới cái nóng
ngọt ngạt, cuối
cùng nó và mẹ
quay về nhà.

Sau đó những
hình ảnh - hay hồi
ức - trong giấc
mơ của nó trở nên
u ám hơn.

Nó trông thấy

một người đàn
ông mặc com-lê
đen đang ngồi trên
một chiếc ghế dài.
Ông ta cầm tờ
báo, khuôn mặt tỏ
vẻ nghiêm trọng.
Thomas đang
đứng cạnh mẹ và
nhắm tay bà. VSAT

đã được thành lập. Đó là nỗ lực chung của các chính phủ trên thế giới - những chính phủ còn tồn tại sau vụ quăng lửa mặt trời. Chuyện đó xảy ra trước khi Thomas chào

đời. Mục đích của VSAT là nghiên cứu cái đã được biết đến dưới tên gọi *vùng sát thủ*, nơi Nhật trùng gây hại.

Trong nào
người.

Người đàn

ông nói Thomas
được miễn dịch,
giống như một số
người khác. Chưa
đầy một phần trăm
dân số có miễn
dịch, đa phần
dưới hai mươi
tuổi. Họ đang gặp
nguy hiểm. Những

người được miễn
dịch bị căm thù vì
họ không bị mắc
căn bệnh khủng
khiếp, và bị gọi là
bọn Miễn. Người
ta làm những
chuyện rất kinh
khủng với họ.
VSAT tuyên bố có

thể bảo vệ
Thomas, và
Thomas có thể
giúp họ tìm ra
giải pháp trị bệnh.
Họ nói nó thông
minh! một trong
những đứa thông
minh nhất từng
được thử nghiệm.

Mẹ nó không còn lựa chọn nào khác ngoài việc để nó đi. Chắc chắn bà không muốn con trai nhìn thấy mình dần dần mất trí.

Sau đó mẹ nói với Thomas là bà

yêu nó và rất
mừng là nó sẽ
không bao giờ trải
qua những điều đã
xảy ra với ba nó.
Sự điên rồ đã lấy
đi tất cả những gì
tạo nên ba nó -
tạo nên nhân tính
của ông.

Sau đó giấc
mơ tan dần, và
Thomas chìm vào
một giấc ngủ sâu
không mộng mị.

Tiếng gõ cửa
âm ỉ làm Thomas

tỉnh giấc sáng
sớm hôm sau. Nó
chỉ vừa nhồm dậy
thì cửa bật mở và
năm người bảo vệ
hôm qua bước
vào, súng phóng
lựu giương cao.
Janson bước vào
phòng ngay sau

bọn họ.

- Dậy đi nào,
các chàng trai. -
Chuột chù cất
tiếng. - Chúng tôi
đã quyết định sẽ
trả lại ký ức cho
các bạn, bất chấp
mọi chuyện. Thích
hay không thích

mặc kệ.

CHƯƠNG 10

Thomas vẫn
còn lơ mơ chưa
tỉnh hẳn. Những
giấc mơ - hồi ức

thơ ấu - vẫn đang
che phủ tâm trí
nó. Nó gần như
không nắm bắt
được điều người
đàn ông kia vừa
nói.

- Các ông
đúng là đồ quý
quyệt. - Newt đáp

lại. Thằng bé đã
rời khỏi giường,
hai nắm đấm siết
chặt bên sườn,
mắt nhìn Janson
tóc lửa.

Thomas không
nhớ có bao giờ
mình trông thấy
thằng bạn bùng

bùng lửa giận như vậy chưa. Thế rồi toàn bộ sức nặng của câu Chuột Chù vừa nói lôi nó ra khỏi màn sương.

Nó vung chân ngồi dậy và phang luôn:

- Các ông đã nói chúng tôi không bị bắt buộc.

- Tôi e chúng tôi không có lựa chọn khác. -

Janson đáp. - Thời kỳ lừa dối đã chấm dứt. Mọi thứ sẽ không thành

công nếu ba cậu
vẫn mù mờ về quá
khứ. Tôi rất tiếc.
Chúng tôi cần
phải thực hiện
việc này. Newt,
trong số tất cả các
cậu, xét cho cùng
cậu là đứa sẽ
hưởng lợi nhiều

nhất từ một giải pháp điều trị.

- Tôi chẳng bận tâm đến tôi nữa. - Newt gầm gừ đáp lại

Bản năng của Thomas bắt đầu trỗi dậy. Nó biết đây là thời khắc

nó đang chờ đợi.
Đây là cơ hội
cuối cùng.

Thomas quan
sát Janson một
cách cẩn thận.
Ông ta dụ lai rồi
hít một hơi thật
sâu như thể cảm
nhận được nguy

hiềm đang dâng
lên trong phòng
và muốn hóa giải
nó.

- Nghe này,
Newt, Minho,
Thomas. Tôi hiểu
các cậu cảm thấy
như thế nào. Các
cậu đã chứng kiến

nhiều chuyện kinh
khủng Nhưng phần
tồi tệ nhất đã qua
rồi. Chúng tôi
không thể thay đổi
quá khứ, không
thể rút lại những
gì đã xảy ra cho
các cậu và bạn
bè. Nhưng đã đến

nước này, không
hoàn tất được bản
sơ đồ có phải là
phí công không?

- Không thể
rút lại? - Newt la
lên. - Ông chỉ nói
được có vậy thôi
sao?

- Coi chừng

đó. - Một bảo vệ
cảnh cáo và chĩa
nòng súng phóng
lựu vào ngực
Newt.

Căn phòng
lặng ngắt. Thomas
chưa bao giờ
trông thấy Newt
như thế. Thằng bé

quá phần nộ và
thậm chí không
buồn tỏ ra bình
thản.

Janson nói
tiếp:

- Chúng ta
không còn thời
gian nữa. Đi thôi,
nếu không chúng

tôi lại phải làm
như hôm qua. Các
bảo vệ sẵn sàng
làm thế, tôi bảo
đảm với các cậu.

Minho nhảy
xuống khỏi chiếc
giường tầng trên.

- Ông ta nói
đúng. - Thăng bé

nói một cách xuôi
xị. - Nếu tụi mình
có thể cứu cậu,
Newt à, và biết
bao nhiêu người
nữa không biết,
thì ở lại trong căn
phòng này lâu hơn
chỉ là một việc
ngu ngốc.

- Minho liếc
Thomas và hát
đầu ra cửa. - Đi
thôi nào. - Nói
đoạn nó bước qua
chỗ Chuột Chù và
nhóm bảo vệ, đi
một lèo ra ngoài
hành lang không
buồn ngoái nhìn

lại.

Janson nhướng
mày nhìn Thomas
đang chập vạt che
giấu sự ngạc
nhiên. Lời nói của
Minho thật khác
thường, chắc
thằng bé đang có
âm mưu gì đó.

Giả bộ nghe theo
bọn họ sẽ cho
chúng thêm thời
gian.

Thomas quay
lại nháy mắt thật
nhanh với Newt
để chỉ mình thẳng
bé nhận thấy.

- Chúng ta hãy

nghe theo lời bọn họ. - Nó cố làm ra vẻ bình thản và thành thật, một việc khó chưa từng thấy. - Trước khi vào Mê cung, tôi đã làm việc cho những người này. Lẽ nào tôi

hoàn toàn sai
lầm?

- Ôi trời. -

Newt đảo mắt,
nhưng vẫn đi ra
cửa, trong khi
Thomas mừng
thầm với thắng lợi
của mình.

- Các cậu sẽ

là anh hùng khi
chuyện này chấm
dứt. - Janson nói
trong khi Thomas
nổi gót Newt
bước ra khỏi
phòng.

- Ông im giùm
cái đi. - Thomas
đáp lại.

Một lần nữa
Thomas và hai
thằng bạn đi theo
Chuột Chù qua
các hành lang lắt
léo như mê cung.
Trong khi đi
Janson huyền
thuyền đủ thứ như
thể ông ta là một

hướng dẫn viên
du lịch. Ông ta
giải thích rằng tòa
nhà không có
nhiều cửa sổ do
khí hậu khắc
nghiệt bên ngoài
và sự tấn công
của các băng
nhóm người mắc

bệnh đi lang
thang. Ông ta cũng
nhắc đến cơn
giông tố kinh
khủng vào cái
đêm các trảng
viên được đưa ra
khỏi Mê cung và
việc một nhóm
Chạch đã phá

được vòng rào
bên ngoài để tiến
vào trong lúc bọn
trẻ bước lên xe
buýt.

Thomas vẫn
còn nhớ như in
cái đêm đó. Nó
vẫn còn cảm thấy
cú nảy lên của

chiếc xe khi bánh
xe cán qua người
phụ nữ đã tiếp cận
nó, thậm chí
người tài xế
không thèm giảm
tốc độ. Nó không
thể tin nổi chuyện
đó thật sự chỉ mới
xảy ra vài tuần

trước - tưởng như
hàng năm trời đã
trôi qua.

- Tôi ước gì
ông ngậm miệng
lại. - Cuối cùng
Newt gất lên.

Chuột Chù
làm theo, nhưng
vẫn giữ nụ cười

nhếch mép trên
khuôn mặt.

Khi nhóm
người đi đến khu
vực của ngày hôm
qua, Chuột Chù
dừng bước và
quay lại, nói với
bọn trẻ:

- Tôi hy vọng

hôm nay các cậu
sẽ hợp tác. Tôi
không mong điều
gì khác.

- Những người
khác đâu cả rồi? -
Thomas hỏi.

- Các đôi
tượng khác đang
lấy lại sức...

Trước khi
Chuột Chù kịp nói
hết câu thì Newt
lao tới. Nó nắm
lấy ve chiếc áo
khoác màu trắng,
ấn ông ta vào
cánh cửa gần nhất.

- Ông mà còn
gọi họ là đối

tượng một lần nữa
là tôi sẽ bẻ cổ
ông!

Hai bảo vệ
lập tức xông vào,
lôi Newt ra khỏi
Janson và đè
nghiền thẳng bé
xuống sàn nhà, gi
súng vào mặt nó.

- Khoan đã! -
Janson hét lên. -
Khoan! - Ông ta
định thần lại và
vuốt phẳng áo
xống. - Đừng làm
nó gãy tay. Cứ
chấp nhận vậy đi

Newt chậm rãi
đứng dậy và giờ

hai tay lên.

- Đừng có gọi chúng tôi là các đối tượng. Chúng tôi không phải là lũ chuột đi tìm miếng phô mai. Và hãy bảo đồng bọn của ông bình tĩnh lại. Tôi đâu

có làm gì ông đâu
nào. - Thằng bé
đưa mắt nhìn
Thomas dò hỏi.

VSAT là tốt.

Không hiểu
sao mấy chữ đó
lại bật lên trong
đầu Thomas. Như
thể con người

trước kia của nó –
thằng Thomas
từng tin tưởng
mục đích của
VSAT xứng đáng
với mọi hành
động đê tiện -
đang cố gắng
thuyết phục nó
rằng đó là sự thật.

Và rằng bất kể
mọi chuyện có
kinh khủng thế
nào, bọn nó vẫn
phải làm mọi thứ
cần thiết để tìm ra
một giải pháp
điều trị bệnh Nhật
trùng.

Nhưng giờ

mọi thứ đã đổi
khác. Nó không
thể hiểu được con
người trước kia
của mình. Làm thế
nào nó có thể cho
rằng tất cả những
chuyện này là
bình thường. Nó
đã thay đổi...

nhưng nó phải cho
bọn họ thấy thằng
Thomas trước kia
một lần cuối.

- Newt,
Minho. - Nó khẽ
nói, trước khi
chuột chù kịp lên
tiếng. - Tôi nghĩ
ông ấy nói đúng.

Đã đến lúc chúng ta phải làm những chuyện *cần làm*. Chúng ta đã thỏa thuận với nhau như thế tới qua còn gì.

Minho nở một nụ cười căng thẳng. Còn bàn tay

Newt thì co lại
thành nắm đấm.

Bây giờ hoặc
không bao giờ.

CHƯƠNG 11

Thomas không

chân chờ. Nó thúc
cùi chỏ vào mặt
tay bảo vệ đứng
phía sau và đá
vào đầu gối của
gã đối diện. Cả
hai cùng ngã nhào
xuống đất, sững
sờ nhưng nhanh
chóng định thần.

Trong khóe mắt,
Thomas trông thấy
Newt đánh ngã
một bảo vệ, và
Minho tấn công
một bảo vệ khác.
Nhưng nhân viên
bảo vệ thứ năm -
một phụ nữ -
không bị ai tấn

công. Cô ta đang
giương súng
phóng lựu lên.

Thomas lao
đến chỗ nữ bảo
vệ, đá nòng súng
lên trần nhà trước
khi cô ta kịp bóp
cò, nhưng cô ta
nhANH chóng vung

súng giáng vào
bên cạnh đầu của
nó. Cơn đau bùng
nổ nơi má và quai
hàm Thomas. Nó
mất thăng bằng,
khụy xuống, rồi
té sấp bụng. Nó
chống tay gượng
dậy, nhưng một

trọng lượng rất
nặng đã đè xuống
lưng nó, làm
người nó đập
mạnh vào sàn
gạch và tổng sạch
chỗ không khí
trong phổi nó ra
ngoài. Một cái
đầu gối chèn vào

cột sống Thomas,
trong khi nòng
súng lạnh ngắt gí
vào đầu nó.

- Ra lệnh đi! -
Người phụ nữ hét
lên. - Janson, ra
lệnh đi! Tôi sẽ
bắn nát sọ thẳng
này.

Thomas không
nhìn thấy hai
thằng bạn, nhưng
tiếng ầu ả đã
ngừng lại. Nó
hiểu cuộc nổi loạn
của ba đứa đã kết
thúc trong chưa
đầy một phút. Tim
nó nhói đau vì

tuyệt vọng.

- Mấy đứa
nghĩ gì vậy! -
Janson gào lên
phía sau lưng
Thomas. Nó chỉ
có thể hình dung
ra khuôn mặt chồn
diên đại của ông
ta. - Không lẽ ba

đưa... *con nít*
ranh có thể đánh
bại được năm bảo
vệ *có* vũ trang
sao? Các cậu
khôn lắm, chứ đâu
phải một đám nổi
loạn ngu dốt...
hoang tưởng.
Không lẽ Nhật

trùng đã làm các
cậu loạn óc!

- Im đi! -

Thomas nghe thấy
tiếng Newt thét
lên. - Ông im đi...

Có gì đó đã
làm Newt không
thể nói hết câu.
Hình dung ra cảnh

một tay bảo vệ
đánh Newt khiến
Thomas giận run.
Người phụ nữ ấn
vũ khí mạnh hơn
vào đầu nó.

- Đứng... có...
dại đột! - Cô ta
thì thăm vào tai
Thomas.

- Dừng tại nó
đây! - Janson nạt
nộ, - Dừng chúng
đây!

Nữ nhân viên
bảo vệ nắm áo
kéo Thomas đứng
lên, đồng thời vẫn
ấn nòng súng vào
đầu nó. Newt và

Minho cũng bị
khổng chế bằng
súng phóng lựu,
trong khi hai bảo
vệ còn lại chĩa vũ
khí vào nhóm
trăng viên.

Khuôn mặt
Janson đỏ phừng
phừng.

- Hoàn toàn
ngu xuẩn! Chúng
tôi *tuyệt đối*
không chấp nhận
chuyện này xảy ra
một lần nữa! -
Ông ta quát vào
mặt Thomas.

- Tôi từng là
một *đứa trẻ*. -

Thomas lên tiếng,
ngạc nhiên với
chính mình,

- Cái gì? -
Janson hỏi lại.

Thomas quắc
mắt nhìn Chuột
Chù.

- Tôi từng là
một đứa trẻ. Bọn

họ đã tẩy não để
khiến tôi làm
những chuyện đó.

Đó là điều đã
gặm nhấm
Thomas kể từ khi
các ký ức của nó
bắt đầu quay lại
và nó bắt đầu xâu
chuối các sự việc.

- Tôi không ở
đây từ đầu. -
Janson cất cao
giọng.. - Nhưng
chính cậu là
người đã phê
chuẩn tôi cho vị
trí này sau khi
những người sáng
lập ban đầu bị

loại bỏ. Và cậu
nên biết rằng, tôi
chưa từng thấy
một ai, dù là
người lớn hay trẻ
con, có được sự
quyết tâm như
cậu. - Chuột chù
nhếch mép cười,
khiến Thomas chỉ

muốn cào mặt ông
ta ra.

- Tôi cóc cần
biết...

- Đủ rồi! -
Janson la lên. -
Chúng ta sẽ tiến
hành với thằng
này trước. - Ông
ta ra lệnh cho một

nhân viên bảo vệ.

- Gọi một y tá trong này. Brenda đang ở bên trong. Con bé đã cương quyết muốn trợ giúp. Có lẽ sẽ dễ dàng hơn nếu để cho con bé làm việc với thằng

này. Đưa hai đứa
kia vào phòng
đợi. Tôi muốn
làm từng đứa một.
Tôi cần phải kiểm
tra một thứ. Hẹn
mọi người ở đó.

Thomas thất
vọng tới nỗi nó
không phản ứng gì

khi tên của
Brenda được nhắc
tới. Một bảo vệ
khác tiến đến hỗ
trợ cho nữ bảo vệ
sau lưng Thomas.
Mỗi người nắm
lấy một cánh tay
của nó.

- Tôi không đề

các người làm
đâu! - Thomas
gào lên trong cơn
kích động. Ý nghĩ
biết được mình
từng như thế nào
khiến nó kinh
hoàng. - Không
đời nào tôi để các
người chụp cái

thứ đó lên mặt
tôi!

Janson phớt lờ
Thomas và nói
với các bảo vệ.

- Hãy đảm bảo
con bé gây mê
cho nó.

Nói đoạn ông
ta bỏ đi.

Hai bảo vệ lôi
xềnh xệch Thomas
về phía cánh cửa.
Nó giãy giụa, cố
gắng vùng tay ra,
nhưng bàn tay của
họ giống như hai
cái cùm sắt, nên
cuối cùng nó đành
buông xuôi. Nó

bàng hoàng nhận
ra mình đã thua
cuộc. Hi vọng duy
nhất của nó là
Brenda.

Con bé đang
ngồi bên cạnh một
chiếc giường

trong phòng.
Khuôn mặt
Brenda trở như
đá. Thomas nhìn
vào mắt con bé
nhưng không đọc
được cảm xúc gì.

Hai bảo vệ
đưa Thomas vào
sâu hơn trong

phòng. Nó không thể hiểu nổi tại sao Brenda lại ở đó để giúp VSAT làm việc này.

- Tại sao em lại làm việc cho họ? - Giọng Thomas vang lên yếu ớt trong tai

nó.

Các bảo vệ
xoay nó lại.

- Tốt hơn anh
nên ngậm miệng. -
Brenda đáp. - Em
cần anh tin tưởng
em như hồi ở Đất
cháy. Làm như
vậy chỉ có tốt cho

anh thôi.

Thomas không
thể nhìn thấy
khuôn mặt
Brenda, nhưng có
gì đó trong giọng
nói của con bé.
Mặc dù Brenda có
vẻ lạnh lùng,
Thomas vẫn cảm

thấy một chút âm
áp. Có khi nào
con bé cùng phe
với nó?

Hai bảo vệ lôi
Thomas tới chiếc
giường cuối cùng.
Sau đó người nữ
thả tay nó ra và
chĩa súng vào

Thomas trong khi
người nam đẩy nó
tới mép nệm.

- Nằm xuống.

- Anh ta ra lệnh.

- Còn lâu. -

Thomas lau bầu.

Anh ta vung
tay tát thẳng vào
má Thomas.

- Nằm xuống!

Mau!

- Không.

Người bảo vệ
nhắc bỗng
Thomas lên và
quật nó xuống
nệm giường.

- Chuyện này
trước sau gì cũng

diễn ra, nên cậu
có thể ngừng
chống cự được
rồi đó.

Chiếc mặt nạ
bằng kim loại gắn
dây nhợ và ống
dẫn đang lủng
lảng phía trên
Thomas như một

con nhện chuẩn bị
quấn tơ nó.

- Các người sẽ
không chụp cái đó
lên mặt tôi được
đâu.

Lúc này tim
Thomas đang đập
cuồng loạn. Nỗi
sợ hãi nó đã chế

ngự nhanh chóng
quay trở lại, xua
đi mọi sự bình
tĩnh có thể giúp
nó tìm ra lối thoát
trong chuyện này.

Người nam
bảo vệ chụp lấy
hai cổ tay Thomas
và đè xuống nệm,

anh ta chồm người
tới trước để dùng
trọng lượng của
mình kìm giữ
không cho nó
nhúc nhích.

- Gây mê đi.

Thomas cố ép
mình bình tĩnh trở
lại, để dành hơi

sức cho nó lực
trốn thoát cuối
cùng. Nó đau nhói
khi nhìn thấy
Brenda. Nó đã trở
nên gần gũi với
con bé hơn nó
tưởng. Nếu
Brenda hỗ trợ
người ta ép buộc

nó làm chuyện này, điều đó có nghĩa con bé cũng là kẻ thù. Nghĩ đến chuyện đó thật quá đau đớn.

- Làm ơn đi, Brenda. - Thomas nói. - Đừng. Đừng để họ làm chuyện

này.

Con bé bước
lại gần Thomas và
dịu dàng chạm
vào vai nó

- Mọi chuyện
sẽ ổn thôi mà.
Không phải ai
cũng muốn làm
cho cuộc sống của

anh trở nên bất
hạnh. Anh sẽ biết
ơn em vì việc em
sắp làm. Giờ thì
anh đừng than vãn
nữa. Thư giãn đi.

Nó vẫn chưa
thể hiểu được
Brenda.

- Thật vậy

sao? Sau tất cả
mọi chuyện ở Đất
cháy ư? Đã bao
nhiều lần chúng ta
suýt mất mạng
trong cái thành
phố đó? Chúng ta
đã vượt qua tất
cả, vậy mà bây
giờ em quay lưng

với anh.

- Thomas... -

Brenda ghen lòi.

Con bé không
buồn che giấu sự
chán nản của
mình. - Vai trò
của em là vậy mà.

- Anh từng
nghe em nói trong

đầu. Em đã cảnh
báo anh mọi
chuyện sẽ xấu đi.
Làm ơn nói với
anh em không ở
cùng phe với họ.

- Khi chúng ta
quay lại trụ sở sau
thử nghiệm Đất
cháy, em dùng đến

hệ thống thần giao
cách cảm vì em
muốn cảnh báo
anh. Chuẩn bị tinh
thần cho anh. Em
không hề mong
đợi chúng ta trở
thành bạn bè trong
cái địa ngục đó.

Ở mức độ nào

đó, việc nghe thấy những tâm sự của Brenda khiến cho mọi thứ trở nên dễ chịu hơn. Thomas không thể kìm mình được nữa.

- *Em* có bị nhiễm Nhật trùng không? - Nó hỏi.

Brenda đáp
bằng những câu
cụt ngủn.

- Em diễn đó.
Jorge và em đều
có miễn dịch.
Chúng em biết
điều đó từ lâu.
Bởi vậy bọn họ
mới sử dụng

chúng em. Giờ
thì, anh yên lặng
nào. - Con bé liếc
nhìn người bảo
vệ.

- Tiến hành đi!
- Anh ta thỉnh thoảng
hét lên.

Brenda lườm
anh ta, nhưng

không nói gì. Rồi con bé quay lại nhìn Thomas và khiến nó ngạc nhiên bằng một cái nháy mắt.

- Khi em tiêm thuốc mê, anh sẽ ngủ thiếp đi sau vài giây. Anh có

hiếu chưa? -

Brenda nhấn mạnh
hai chữ cuối cùng,
rồi lại nháy mắt.
May mắn là hai
nhân viên bảo vệ
đang tập trung
nhìn Thomas chứ
không phải con
bé.

Thomas thấy
bối rối, nhưng hy
vọng đã bùng lên
trong nó. Brenda
đang âm mưu gì
đó.

Brenda tiến
lại chỗ quây dựng
cụ phía sau lưng
và bắt đầu chuẩn

bị các thứ cần
thiết, trong khi tay
bảo vệ vẫn đang
đè trọng lượng cơ
thể lên hai c²ó tay
Thomas, làm tuần
hoàn máu nơi tay
nó bị nghẽn lại.
Trán anh ta l²ăm
tăm mồ hôi, nhưng

rõ ràng anh ta sẽ
không buông tay
chùng nào
Thomas còn tỉnh.
Nhân viên bảo vệ
nữ đứng ngay bên
cạnh anh ta, chĩa
khẩu súng phóng
lựu vào mặt
Thomas.

Brenda quay lại, trong tay trái là một chiếc ống tiêm. Con bé hướng mũi kim lên trời, ngón cái lăm lăm chuẩn bị bơm thuốc. Trong ống tiêm có một chất lỏng màu

vàng.

- Được rồi,
Thomas, chúng ta
sẽ làm chuyện này
nhANH thôi. Anh
sẵn sàng chưa?

Thomas gật
đầu, không rõ ý
con bé muốn gì,
nhưng nó đã sẵn

sàng.

- Tốt - Brenda
đáp. - Anh nên
sẵn sàng.

CHƯƠNG 12

Brenda mím

cười tiến về phía Thomas, nhưng con bé vấp phải thứ gì đó và bổ nhào tới phía trước. May thay nó chụp được chiếc giường bằng tay phải, nhưng mũi kim cắm ở tay

trái đã cắm vào
cẳng tay của nhân
viên bảo vệ nam.
Con bé lập tức
bấm cò bơm tiêm
làm một tiếng xít
gọn ghẽ vang lên,
trước khi anh ta
kịp giật tay mình
lại.

- Cái quái gì vậy! - Tay bảo vệ la lên, nhưng mắt anh ta đã bắt đầu mờ dần.

Thomas hành động ngay lập tức. Được giải thoát khỏi gọng kìm của tay bảo vệ, nó ti

vào giường và
vung chân đá về
phía nữ nhân viên
bảo vệ chưa kịp
hoàn hồn sau sự
cố bất ngờ.

Một chân
Thomas trúng vào
khẩu súng phóng
lựu, chân kia

trúng vào vai cô
ta. Tiếng hét của
cô gái vang lên
trước khi đầu cô
ta đập xuống sàn
nhà cái cốp.

Thomas nhào
tới chụp lấy khẩu
súng phóng lựu
trước khi nó nằm

ngoài tầm với, rồi
chĩa vào nữ nhân
viên bảo vệ đang
ôm đầu. Brenda
đã tước súng của
tay bảo vệ bất
tình. Con bé đang
chĩa súng vào cô
ta.

Thomas há

miệng lấy hơi.
Lòng ngực nó
phập phồng trong
khí adrenaline
chảy tràn qua cơ
thể. Đã mấy tuần
nay nó chưa cảm
thấy khỏe khoắn
như thế này.

- Anh biết

ngay 1...

Thomas chưa
kịp nói dứt câu thì
Brenda đã khai
hỏa.

Tiếng rít lạnh
lạnh vang lên
trong vài phần
trăm giây trước
khi khẩu súng phát

hỏa và giật mạnh,
khiến Brenda bật
ra phía sau. Một
trái lựu đạn sáng
loáng bay cái vèo,
trúng thẳng vào
ngực nữ nhân viên
bảo vệ và nổ tung,
phát ra những tia
lửa điện loảng

ngoảng trùm lấy
người cô ta. Cô ta
bắt đầu co giật
không kiểm soát
được.

Thomas ngó
ra nhìn, kinh ngạc
trước hiệu quả
của súng phóng
lựu và càng bất

ngờ hơn khi
Brenda bóp cò
không hề ngần
ngại. Nếu vẫn cần
bằng chứng cho
thấy con bé không
hoàn toàn phục
tùng VSAT thì nó
đã vừa có.

Thomas nhìn

Brenda.

Con bé nhìn lại, khuôn mặt khẽ mỉm cười.

- Em đã muốn làm chuyện này từ lâu rồi. Thật may em đã thuyết phục được Janson phân công em phụ trách

anh. - Nói rồi con
bé cúi xuống lấy
thẻ từ của tay bảo
vệ bất tỉnh và nhét
vào túi.

- Cái này sẽ
cho phép chúng ta
đi khắp nơi.

Thomas phải
khó khăn lắm mới

không ôm con bé
vào lòng.

- Đi thôi. - Nó
nói. - Chúng ta
cần phải giải cứu
Newt và Minho.
Rồi cả những
người khác nữa.

Hai đứa chạy
qua vài khúc cong
và ngã rẽ trên
hành lang. Brenda
dẫn đường. Việc
này khiến Thomas
nhớ đến lúc con
bé dẫn mình đi
qua các đường
hầm ngầm ở Đất

cháy. Nó hồi thúc
con bé chạy nhanh
hơn. Chắc chắn
các bảo vệ khác
có thể xuất hiện
bất cứ lúc nào.

Hai đứa chạy
đến một cánh cửa.
Brenda quẹt thẻ.
Một tiếng rít ngắn

vang lên và cánh
cửa thép bật mở.
Thomas lao vào
trong. Brenda
bám theo sát gót.

Chuột Chù
đang ngồi trên ghế
lập tức đứng bật
dậy, vẻ mặt nhanh
chóng chuyển

sang kinh hoàng.

- Lạy Chúa,
hai người làm gì
vậy?

Brenda bắn
liền hai trái lựu
đạn điện vào các
nhân viên bảo vệ.
Một người đàn
ông và một phụ nữ

ngã nhào xuống đất, co quắp trong một đám khói và tia lửa điện. Newt và Minho hạ gục nhân viên bảo vệ còn lại. Minho trước vũ khí của anh ta.

Thomas hướng

nòng súng vào
Janson và đặt
ngón tay lên cò
súng.

- Đưa cho tôi
thẻ của ông, rồi
nằm xuống đất,
đặt hai tay lên
đầu. - Nó nói với
giọng bình thản,

nhưng thật ra tim nó đang đập dồn dập.

- Chuyện này hoàn toàn điên rồ.
- Janson đáp. Ông ta đưa thẻ cho Thomas, rồi khẽ nói tiếp một cách bình tĩnh bất chấp

tình thế của mình.

- Các cậu không có cơ hội thoát khỏi tòa nhà này đâu. Các bảo vệ khác đang đến đây.

Thomas biết cơ hội của chúng không nhiều,

nhưng đó là tất cả
những gì chúng
có.

- Sau tất cả
những gì chúng tôi
đã trải qua,
chuyện này chỉ là
chuyện nhỏ. - Nó
mỉm cười khi
nhận ra chân lí. -

Cám ơn ông đã
huấn luyện bọn
tôi. Còn bây giờ,
ông mà nói thêm
một lời nào nữa
thì, ông sẽ phải
nhận... nói thế nào
nhỉ? "Năm phút
tôi tệ nhất trong
đời ông", đúng

không?

- Làm thế
nào...

Thomas bóp
cò. Tiếng rít lạnh
lảnh vang lên, tiếp
nối bằng cú phóng
của trái lựu đạn
điện. Nó đập
trúng ngực Chuột

Chù và bùng nổ
thành một chùm
tia lửa điện sáng
lòa. Chuột Chù ré
lên trong lúc ngã
xuống đất. Toàn
thân ông ta co
giật, khói bốc ra
từ mái tóc và bộ
quần áo trên

người. Căn phòng
nồng nặc một mùi
khét lẹt kinh
khủng, khiến
Thomas nhớ đến
lúc ở Đất cháy,
khi Minho bị sét
đánh trúng.

- Chắc hẳn
cảm giác này rất

tệ. - Thomas nói
với các bạn. Sự
bình thản trong
giọng nói của
chính mình khiến
nó thấy bối rối.
Trong khi nhìn đối
phương co giật,
nó gần như xấu hổ
vì đã cảm thấy

mình không có
lỗi. Gần như thế.

- Cái đó sẽ
không giết ông ta
đâu. - Brenda nói.

- Tiếc thật. -
Minho đáp. Nó
đứng lên sau khi
trói một nhân viên
bảo vệ bằng dây

thắt lưng của anh
ta. - Thế giới
đáng lẽ đã tốt đẹp
hơn.

Thomas
chuyển hướng chú
ý xuống người
đàn ông co quắp
dưới chân.

- Chúng ta đi

thôi. Ngay lập tức

- Nó nói.

- Tôi hoàn
toàn đồng ý. -
Newt hòa theo.

- Đó cũng là
điều tôi đang nghĩ
tới. - Minho thêm
vào.

Cả bọn quay

sang Brenda. Con bé nhấp khẩu súng phóng lựu và gật đầu. Nó đã sẵn sàng chiến đấu.

- Em cũng ghét mấy người này như các anh thôi.

- Con bé lên tiếng. - Em theo

các anh.

Lần thứ hai
trong mấy ngày
vừa qua, lòng
Thomas tràn ngập
một cảm giác
hạnh phúc khó tả.
Brenda đã trở lại.
Nó liếc nhìn
Janson. Tiếng lẹt

xẹt đã bắt đầu tắt.
Ông ta nhắm
nghiền mắt và
không co giật nữa,
nhưng vẫn còn
thở.

- Em không
biết một trái lựu
đạn điện sẽ phát
huy tác dụng trong

bao lâu. - Brenda nói. - Nhưng chắc chắn ông ta sẽ cực kỳ tức tối khi tỉnh lại. Chúng ta nên ra khỏi đây.

- Có kế hoạch gì không? - Newt hỏi.

Thomas hoàn

toàn không có ý
tưởng nào. Nó
đáp:

- Tụi mình sẽ
nghĩ ra trên đường
đi.

- Jorge là phi
công. - Brenda
nói. – Nếu chúng
ta có thể đến

được nhà chứa
máy bay bằng
cách nào đó thì...

Trước khi mọi
người kịp trả lời,
những tiếng bước
chân và tiếng la
hét từ hành lang
đã vọng tới.

- Bọn họ đang

đến. - Thomas
nói. Một lần nữa
nó nhận ra tình
hình thực tế của
cả bọn. Người ta
sẽ không để cho
chúng điềm nhiên
rời khỏi tòa nhà.
Ai mà biết chúng
còn phải vượt qua

bao nhiêu bảo vệ
nữa.

Minho chạy
tới chỗ cánh cửa,
chuẩn bị tư thế.

- Tất cả bọn
họ đều phải đi
qua đây.

Tiếng ồn ào
ngoài hành lang

lớn dần. Các bảo vệ đang tiến đến.

- Newt này. -
Thomas nói. -
Cậu đứng bên kia cửa. Brenda và tôi sẽ bắn hai người đầu tiên bước qua cửa. Các cậu sẽ từ hai

bên hạ nốt số còn
lại, rồi tiến ra
hành lang. Chúng
tôi sẽ yểm trợ
phía sau hai cậu.

Bọn trẻ tiến
vào vị trí chiến
đấu.

CHƯƠNG 13

Nét mặt của Brenda là một sự pha trộn kỳ lạ giữa giận dữ và kích động. Thomas chuẩn bị sẵn sàng bên cạnh

con bé, khẩu súng
phóng lựu nắm
chắc trong tay. Nó
biết mình đang
liều lĩnh khi tin
tưởng Brenda. Nó
đã bị lừa bởi gần
như tất cả mọi
người trong tổ
chức này nên

không thể đánh giá thấp VSAT được. Nhưng con bé là lí do duy nhất khiến chúng đi được đến tận đây. Và nếu nó muốn đi tiếp với Brenda, nó không thể tiếp tục nghi

ngờ con bé thêm
nữa.

Tay bảo vệ
đầu tiên xuất hiện.
Đó là một người
đàn ông trong bộ
đồ đen giống như
các bảo vệ khác,
nhưng anh ta sử
dụng một loại vũ

khí khác, nhỏ và
đẹp mắt hơn.
Thomas khai hỏa
và nhìn thấy trái
lựu đạn đập vào
ngực tay bảo vệ,
khiến anh ta bật
ngửa ra sau, co
giật và vặn vẹo
trong một mạng

lưới tia lửa điện.

Hai bảo vệ
khác - một nam,
một nữ - hiện ra
ngay phía sau tay
bảo vệ đầu tiên,
với súng phóng
lựu giương sẵn
trong tay.

Minho hành

động trước cả
Thomas. Thằng bé
nắm áo người phụ
nữ, lôi cô ta lại
gần, rồi hát cô ta
qua người mình.
Bị đập người vào
tường, cô ta bắn
một phát nhưng
trúng vào sàn nhà,

làm bùng lên một
chùm chớp sáng
trên lớp gạch.

Brenda bắn
vào chân người
đàn ông. Những
tia lửa điện loảng
ngoảng chạy dọc
theo cơ thể anh ta
trong khi anh ta

ngả ngoài hành
lang. Vũ khí của
anh ta rơi xuống
sàn.

Minho đã tước
vũ khí của nữ
nhân viên bảo vệ
và chĩa súng bắt
cô ta quỳ gối.

Một bảo vệ

thứ tư bước vào
qua cửa, nhưng
lập tức bị Newt
đá văng vũ khí và
đấm vào mặt. Tay
bảo vệ sụm
xuống, đưa tay lên
bịt cái miệng ứa
máu. Anh ta
ngước mặt lên

định nói gì đó,
nhưng Newt đã
lui lại và bắn cho
anh ta một phát. Ổ
cụ li gần như vậy,
trái lựu đạn điện
gây một âm thanh
khủng khiếp khi
nó chạm vào ngực
tay bảo vệ. Anh ta

rú lên thất thanh
và ngã xuống sàn,
co giật trong
chùm tia lửa điện.

- Con bộ dao
đó đang quan sát
mọi hành động
của chúng ta. -
Newt hát hàm về
phía cuối phòng. -

Chúng ta phải ra khỏi đây thôi. Bọn họ sẽ kéo đến đông hơn đó.

Thomas quay lại và nhìn thấy con thằn lằn máy đang cong người tại chỗ, phát ra ánh sáng đỏ lập

lòe. Rồi nó nhìn ra cửa, lúc này chẳng còn ai. Nó ngó sang người nữ nhân viên bảo vệ. Nòng súng của Minhho đang cách đầu cô ta có vài phân.

- Quân số của

các người là bao
nhiêu? - Thomas
hỏi cô ta. - Có
phải những người
khác đang trên
đường tới không?

Lúc đầu người
phụ nữ không trả
lời, nhưng Minh
đã chồm người tới

cho đến khi nòng
súng chạm hẫ
vào má cô ta.

- Có ít nhất
năm mươi người
làm nhiệm vụ. –
Cô ta đáp nhanh.

- Vậy họ đâu
rồi? - Minhõ hỏi.

- Tôi không

biết.

- Đừng có
xạo! - Minho la
lên.

- Chúng tôi...
Có chuyện gì đó
đang xảy ra. Tôi
không biết chuyện
gì. Tôi thề đó.

Thomas nhìn

người phụ nữ gần hơn và trông thấy nét mặt cô ta ngoài sự sợ hãi còn có gì đó. Thất vọng chẳng? Có vẻ như cô ta nói thật.

- Chuyện gì đó? Là chuyện gì?

- Nó chất vấn.

- Tôi chỉ biết một nhóm bảo vệ được phái đến một khu vực khác, thế thôi.

- Và cô không biết lí do? -
Thomas cố gắng đưa vào giọng nói

mình thật nhiều sự
hoài nghi. - Khó
tin quá đi.

- Tôi thề đó.

Minho nắm
lưng áo người phụ
nữ, lôi cô ta đứng
dậy.

- Vậy thì tại
mình bắt cô ta làm

con tin. Đi thôi

Thomas tiến
đến trước mặt
Minho.

- Brenda sẽ đi
trước. Con bé biết
đường lối trong
khu này. Tiếp đến
là tôi, rồi cậu và
cô bạn mới này.

Newt đi khóa
đuôi.

Brenda nhanh
chóng bước đến
bên cạnh Thomas.

- Em vẫn chưa
nghe thấy ai đến,
nhưng sẽ không
còn lâu nữa đâu.
Đi thôi.

Con bé thò
đầu ra hành lang
ngó nghiêng quan
sát, rồi bước ra
khỏi phòng.

Thomas chùi
hai bàn tay dấm
mồ hôi vào quần,
rồi cầm lấy khẩu
súng phóng lựu và

bám theo Brenda.
Con bé rẽ phải.
Thomas nghe thấy
tiếng những người
còn lại phía sau
lưng. Một cú liếc
nhanh cho nó biết
tù binh của Minho
cũng đang đi theo,
khuôn mặt tỏ ra

không hề vui vẻ
khi bị khống chế
bằng khẩu súng gi
sát vào lưng.

Nhóm người
đi đến cuối hành
lang và rẽ phải
không do dự.
Đoạn hành lang
mới trông y hệt

như cái vờ đi
qua, cũng một
màu be trái dài
trước mắt họ ít
nhất mười lăm
mét, trước khi bị
chặn lại bởi một
cánh cửa đôi.
Không hiểu sao
cảnh tượng này

khiến Thomas nhớ
đến đoạn đường
cuối cùng trước
khi ra đến mép
Vực, khi mà nó,
Teresa và Chuck
chạy tới lối ra của
Mê cung trong lúc
các tráng viên
khác chiến đấu

với bảy Nhím sâu
để bảo vệ chúng.

Khi đến gần
cánh cửa, Thomas
rút chiếc thẻ từ
của Chuột Chù ra
khỏi túi.

Tù binh của
nhóm trẻ hét lên:

- Tôi sẽ không

làm vậy đâu! Tôi
bảo đảm bên kia
cửa đã có cả hai
chục tay súng
đang chờ sẵn để
nướng chín các
người.

Tuy nhiên,
trong giọng điệu
của cô ta có gì đó

giống như nói
liều. Có thể nào
VSAT đã trở nên
quá tự tin và lơ là
trong khâu an
ninh? Với chỉ
khoảng hai mươi,
ba mươi đứa trẻ
còn sót lại, chắc
chắn bọn họ

không cần phải bố
trí nhiều hơn một
bảo vệ cho mỗi
đối tượng nghiên
cứu nếu họ có
nhiều người đến
thế.

Thomas và
các bạn phải tìm
Jorge và chiếc

Berg, nhưng cũng phải đi kiếm những người khác nữa. Nó nghĩ tới Chảo Chiên và Teresa. Nó sẽ không bỏ rơi chúng chỉ vì chúng đã lựa chọn khôi phục ký ức.

Nó dừng bước
trước cánh cửa và
quay lại, đối diện
với Minho và
Newt.

- Chúng ta chỉ
có bốn khẩu súng
phóng lựu. Tốt
hơn chúng ta nên
hy vọng rằng bên

kia cửa không có
bảo vệ phục sẵn.
Có nên làm
chuyện này
không?

Minho bước
tới máy đọc thẻ,
lôi theo nữ tù
binh.

- Cô sẽ mở cái

cửa này cho tụi
tôi, để tụi tôi có
thể tập trung vào
đám bạn bè của
cô. Đừng yên đó,
không được làm
gì hết cho đến khi
nghe lệnh. Đừng
có giở trò với tôi.
– Thằng bé quay

qua phía Thomas.

– Bắt đầu khai
hỏa ngay khi cửa
tách ra nhé.

Thomas gật
đầu:

- Tôi sẽ quỳ
mai phục tại đây.
Minho, cậu sẽ bắn
qua vai tôi

Brenda đứng bên
trái, Newt bên
phải.

Nói rồi
Thomas quỳ
xuống và chĩa
nòng súng vào
chỗ hai cánh cửa
gặp nhau, ở giữa
khuôn cửa. Minho

khom người ngay bên trên nó, súng cũng chĩa vào khe cửa. Newt và Brenda cũng vào vị trí.

- Đếm tới ba nhé. - Minhho nói.
- Này cô, nếu cô định giở trò hoặc

bỏ chạy, tôi đảm
bảo một người
trong đám tội tôi
sẽ bắn gục cô đó.
Thomas, cậu đếm
đi.

Người phụ nữ
rút thẻ từ ra,
nhưng không nói
gì.

- Một. -
Thomas bắt đầu
đếm. - Hai.

Nó ngừng lại
để hít một hơi.
Nhưng trước khi
nó kịp đếm số ba
thì chuông báo
động réo vang và
ánh đèn tắt phụt.

CHƯƠNG 14

Thomas chớp
mắt, cố gắng thích
ứng với bóng tối.
Chuông báo động
réo từng hồi lạnh

lạnh chói tai.

Nó cảm thấy
Minho đứng dậy,
sục sạo xung
quanh.

- Mụ bảo vệ
biến mất rồi! -
Thằng bé la lên. -
Tôi không tìm
được cô ta!

Ngay sau đó,
tiếng súng vang
lên giữa những
hồi chuông báo
động, tiếp nối
bằng tiếng trái lựu
đạn điện nổ tung
dưới sàn. Ánh
sáng từ các tia lửa
điện bùng lên, và

Thomas trông thấy
một bóng người
đang chạy phía
xa, dần dần biến
vào trong bóng
tối.

- Lỗi tại tôi. -
Minho khẽ lẩm
bẩm.

- Quay lại vị

trí đi. - Thomas
nói, nó thấy sợ vì
hồi chuông báo
động. - Lắng nghe
tiếng cửa mở nhé.
Tôi sẽ dùng thẻ từ
của Chuột Chù.
Sẵn sàng nào!

Nó lần mò
trên tường cho

đến khi tìm được
đúng vị trí, nó
quét thẻ. Sau một
tiếng tách, một
trong hai cánh cửa
bắt đầu mở vào
trong.

- Bắt đầu bắn.

- Minho la lên.

Newt, Brenda

và Minho nhất
loạt bắn lựu đạn
qua khung cửa
vào trong bóng
tối. Thomas thận
trọng quay lại vị
trí của mình và
bắn tiếp một trái
nữa qua những tia
điện đang lẹt xẹt

nơi mép của cánh
cửa. Sau một vài
giây, những trái
lựu đạn nổ rền,
tạo ra một nguồn
sáng chói mắt.
Không có dấu
hiệu của con
người, cũng không
có tiếng súng đáp

trả.

Thomas hạ
súng xuống.

- Ngừng lại! -
Nó hô lớn. - Đừng
phí đạn nữa.

Minho đã vừa
bắn một cú nữa,
nhưng cả bọn chỉ
đứng yên chờ cho

đến khi các tia
lửa điện giảm bớt
để có thể bước
qua cửa một cách
an toàn.

Thomas quay
sang Brenda, nói
thật lớn để át
tiếng ồn ào.

- Bọn anh

không nhớ được
gì. Em có biết
điều gì hữu ích
không? Mọi người
ở đâu? Tại sao lại
có bạo động?

Brenda lắc
đầu và đáp:

- Em phải nói
thật. Em thấy có

gì đó không ổn.

- Dám cá đây chỉ là một bài kiểm tra chết bầm khác của bọn họ! - Newt la lên. - Tất cả những chuyện này đều là dàn dựng và chúng ta đều đang được

phân tích.

Âm thanh ồn ào khiến Thomas gần như không thể suy nghĩ được gì, Newt chỉ càng làm nó rối thêm.

Nó giương súng lên và bước qua ngưỡng cửa.

Nó muốn đi tới
chỗ nào đó an
toàn hơn trước khi
ánh sáng từ các
trái lựu đạn tắt
hẳn. Từ trong hố
sâu ký ức, nó biết
mình đã lớn lên ở
đây và thẳm ao
ước mình có thể

nhớ lại bản thiết
kế của nơi này.
Một lần nữa nó
nhận ra Brenda
quan trọng thế nào
với sự tự do của
chúng. Cả Jorge
cũng thế, nếu anh
ta sẵn sàng đưa
chúng cất cánh

khỏi nơi này.

Tiếng chuông
báo động chấm
dứt.

- Bây giờ... -
Thomas lên tiếng.
Nhận thấy mình
nói quá to, nó
giảm bớt âm
lượng lại. - Bây

giờ tính sao?

- Chắc bọn họ
chịu hết xiết tiếng
còi báo động rồi.

— Minho đáp. —
Việc bọn họ tắt
báo động chẳng
có nghĩa gì đâu.

Ánh sáng từ
các trái lựu đạn

đã tắt ngấm,
nhưng căn phòng
ở bên kia cánh
cửa được chiếu
sáng bởi những
ngọn đèn khẩn cấp
màu đỏ. Bọn trẻ
đang ở trong một
khu vực lễ tân khá
rộng, với ghế dài,

ghế cá nhân và hai
cái bàn giấy.
Không có ai trong
tầm mắt.

- Tôi chưa
từng nhìn thấy một
người nào trong
mấy cái phòng
chờ này. - Thomas
nói. Không gian

quanh nó bỗng trở
nên thân thuộc. -
Toàn bộ nơi này
trông vắng và rất
đáng sợ.

- Đã từ lâu họ
không chấp nhận
khách khứa trong
này. Em chắc chắn
thế. - Brenda đáp.

- Làm gì tiếp
đây, Tommy? -
Newt hỏi. - Tụi
mình không thể
đứng đây cả ngày.

Thomas nghĩ
một giây. Chúng
phải tìm ra bạn
bè, nhưng việc
phải đảm bảo một

con đường thoát
thân có lẽ là ưu
tiên hàng đầu.

- Được rồi. -

Thomas nói. -

Brenda, bọn anh
thực sự cần em
giúp. Bọn anh cần
đến được nhà để
máy bay và tìm

Jorge, để anh ấy
chuẩn bị cát cánh.
Newt và Minho,
các cậu có thể ở
lại với Jorge để
yểm trợ, trong khi
Brenda và tôi đi
tìm các bạn.
Brenda, em có
biết chúng ta có

thể lấy thêm vũ khí ở đâu không?

- Kho vũ khí nằm trên đường tới nhà để máy bay. - Brenda đáp. - Nhưng có thể nó đang được canh gác.

- Tụi này đã

gặp nhiều tình
huống tệ hơn
nhiều. - Minho đề
nghị. - Cứ bắn
thôi, cho đến khi
đối phương hoặc
chúng ta *buông*
súng.

- Chúng ta sẽ
tiêu diệt bọn

chúng. - Newt gần
giọng thêm.

- Cho tới
thẳng cuối cùng.

Brenda chỉ tay
vào một trong hai
hành lang tiếp nối
vẫn phòng và nói:

- Lối này.

Brenda dẫn

Thomas và hai
đứa bạn qua nhiều
ngã rẽ dưới ánh
đèn khảm cấp màu
đỏ. Nhóm trẻ
không gặp trở
ngại nào, mặc dù
thỉnh thoảng lại có
một con bọ dao
lúp xúp chạy qua

sàn nhà làm vang
lên những tiếng
lích tích. Minho
cố gắng bắn vào
một con, nhưng
nhắm trượt và
suýt làm Newt bị
thương. Newt hét
lên, nhìn mặt
thằng bé giống

như chỉ muốn bắn
lại.

Sau mười lăm
phút chạy, nhóm
trẻ đến được kho
vũ khí. Thomas
khựng lại trên
hành lang. Nó
ngạc nhiên khi
thấy cửa kho mở

toang. Theo những
gì quan sát được,
có vẻ các kệ vũ
khí bên trong vẫn
còn đầy.

- Thôi rồi. -
Minho lên tiếng. -
Không còn nghi
ngờ nữa nhé.

Thomas hiểu

ngay ý thẳng bé.
Nó đã có quá thừa
kinh nghiệm rồi.

- Ai đó đã gài
chúng ta. - Nó
lầm nhảm.

- Chắc chắn
rồi. - Minhò thêm
vào. - Mọi người
tự dung biến mất,

cửa nẻo không khóa, vũ khí phơi ra chờ tụi mình lấy. Và chắc chắn bọn họ đang quan sát tụi mình bằng đám bộ dao chết bầm đó.

- Ghê thật. -
Brenda lên tiếng,

Nghe thấy
giọng con bé,
Minho quay sang
chất vấn:

- Nè cưng,
làm sao tụi anh
dám chắc cưng
không dính dáng
tới chuyện này?

Brenda đáp

với giọng run run:

- Em chỉ có thể nói là, em thì mình không liên quan, Em hoàn toàn không biết chuyện gì đang diễn ra.

Thomas ghét phải thừa nhận,

nhưng khả năng
mà Newt đã nghĩ
tới lúc trước –
rằng toàn bộ vụ
bỏ trốn này có thể
chỉ là một bài
kiểm tra được sắp
đặt - ngày càng
trở nên lớn hơn.
Một lần nữa đám

trẻ lại bị biến
thành bầy chuột
thí nghiệm, chạy
lăng quăng trong
một loại mê cung
khác. Thomas chỉ
hi vọng đó không
phải là sự thật

Newt bước
vào trong kho vũ

khí.

- Nhìn này. -
Thằng bé gọi mọi
người.

Khi Thomas
bước vào trong
thì Newt đang chỉ
tay và khu vực kê
trống.

- Để ý lớp bụi

này. Rõ ràng một số thứ vừa mới được lấy đi. Có lẽ chỉ trong một tiếng đồng hồ vừa qua.

Thomas quan sát. Căn phòng khá bụi bặm, đủ để khiến người ta

nhảy mũi nếu sục
sạo quá mức,
nhưng vị trí mà
Newt chỉ hoàn
toàn không bám
bụi. Thằng bé nói
đúng.

- Vậy thì có gì
quan trọng? -
Minho hỏi từ phía

sau lưng hai đứa.

Newt quay lại
nhìn thẳng bé.

- Này huynh,
cậu không thể tự
mình suy luận
được một lần hay
sao?

Minho hấp háy
mắt. Cúi bộ thẳng

bé bất ngờ nhiều hơn là giận dữ.

- Newt à, -
Thomas xen vào,
- chuyện này rất tệ, đúng vậy, nhưng cậu bình tĩnh đi. Có chuyện gì không ổn nào?

- Tôi sẽ nói

cho cậu biết cái
chuyện không ổn
chết bầm ở đây.
Cậu sắm vai anh
hùng mà chẳng có
kế hoạch, dẫn tụi
này chạy quanh
như một đám gà
con đi tìm thức
ăn. Minho thì

chẳng bước nổi
được một bước
nếu không hỏi cần
sử dụng chân nào.

Rốt cuộc
Minho cũng đã
hoàn hồn trở lại
để nói đùa:

- Nghe này,
mặt đẹp. Cậu mới

là đưa tỏ ra biết
tốt chỉ vì phát
hiện một số vũ khí
đã được mang ra
khỏi kho. Lần này
tôi tạm tin cậu,
coi như cậu đã
phát hiện ra điều
gì đó sâu sắc hơn
thế. Lần sau, tôi

sẽ đập cậu một
cái vì tội nói
chuyện hiển nhiên
ai cũng biết.

Thomas quay
lại nhìn Newt
đúng lúc thằng bé
biến sắc mặt-
Newt tỏ ra choáng
váng, nó gần như

muốn khóc.

- Tôi xin lỗi. -
Newt lí nhí nói,
rồi quay gót bỏ ra
khỏi phòng.

- Chuyện gì
vậy? - Minho khẽ
hỏi.

Thomas không
muốn nói ra điều

nó đang nghĩ: sự
tĩnh táo của Newt
đang dần dần mất
đi. Thật may là nó
không phải làm
thế, vì Brenda đã
lên tiếng:

- Các anh
đang bỏ qua nhận
định của Newt

đây.

- Nhận định
nào? - Minho hỏi.

- Ở khu vực
này từng có hai,
ba chục khẩu súng
và súng phóng
lựu, nhưng giờ
chúng đã biến
mất. Rất gần đây

thôi. Trong giờ
vừa qua, như
Newt đã nói

- Thế hả? -

Minho châm chọc,
ngay khi Thomas
hiểu ra.

Brenda xòe
hai bàn tay ra như
thể câu trả lời rất

hiển nhiên.

- Các bảo vệ
chỉ đến đây khi họ
cần thay vũ khí
hoặc sử dụng thứ
gì đó ngoài súng
phóng lựu. Tại
sao *tất cả* bọn họ
lại phải làm
chuyện đó cùng

một lúc? Ngay
hôm nay? Súng
phóng lựu cũng
rất nặng, không
thể vừa bắn nó
vừa mang vác một
thứ vũ khí khác
được. Hơn nữa,
tại sao không thấy
những món vũ khí

đáng lẽ họ phải
bỏ lại?

CHƯƠNG 15

Minho là
người đầu tiên
đưa ra lời giải

thích:

- Có lẽ họ biết sẽ có chuyện như thế này xảy ra, và họ không muốn giết chúng ta. Nếu quan sát, có thể thấy trù phi bị bắn vào đầu, súng phóng lựu chỉ làm

ta bất động một lúc. Do vậy họ đến đây lấy súng phóng lựu để sử dụng cùng với súng thường.

Brenda lắc đầu trước cả khi Minho kịp nói hết câu.

- Không phải.
Lúc nào bọn họ
cũng mang theo
súng phóng lựu.
Do vậy việc tắt cả
các bảo vệ đến
đây lấy súng mới
là không hợp lí.
Cho dù anh nghĩ
về VSAT như thế

nào thì mục tiêu của họ cũng không phải là giết chóc càng nhiều càng tốt. Ngay cả khi có Chạch xâm nhập.

- Chạch từng *đột nhập* vào đây trước kia sao? -

Thomas hỏi.

Brenda gật
đầu.

- Càng bị
nhiễm nặng, càng
Hồng, thì họ càng
kinh khủng. Em
thực sự không
nghĩ các bảo vệ...

Minho ngật lời

con bé:

- Biết đâu
chuyện đó vừa tái
diễn. Có thể một
số Chạch đã đột
nhập vào và lấy
vũ khí ở đây, bắn
gục mọi người,
trước khi bắt đầu
ăn thịt họ. Có thể

chúng ta chỉ thấy
có vài bảo vệ vì
những người còn
lại đã chết hết!

Thomas đã
từng nhìn thấy
những người
Chạch bị Hồng
nặng, ký ức đó ám
ảnh nó mãi không

thôi. Đó là những người bị nhiễm Nhật trùng quá lâu đến nỗi bộ não bị ăn rỗng và hoàn toàn mất trí. Họ trở thành những con thú trong bộ dạng con người.

Brenda thờ

dài.

- Em ghét phải nói ra, nhưng có lẽ anh đúng. - Con bé ngẫm nghĩ một lúc. - Thật đấy, chuyện đó giải thích tất cả. *Ai đó* đã vào đây và lấy đi một mớ vũ khí.

Thomas thấy
lạnh gáy.

- Nếu là như
vậy thì tình hình
tồi tệ hơn chúng ta
tưởng rất nhiều.

- Cũng mừng
khi đũa không
được miễn dịch
với Nhật trùng

này không phải là
đứa duy nhất có
bộ óc còn làm
việc được.

Thomas quay
lại và trông thấy
Newt trên ngưỡng
cửa.

- Lần sau cậu
chỉ việc giải thích

thay vì nổi khùng
lên như thế.

- Minhho nói
với giọng tỉnh bơ.

- Tôi không nghĩ
cậu mất trí nhanh
tới mức đó, nhưng
cũng mừng là cậu
đã bình thường
trở lại. Có lẽ

chúng ta cần một người Chạch để đánh hơi ra những gã Chạch khác, nếu thực sự bọn họ đã đột nhập vào đây.

Thomas hết hồn khi nghe câu nhận xét ác ý của

Minho, nó ngó qua phía Newt để trông chừng phản ứng của thằng bạn.

Newt bực bội ra mặt.

- Cậu không bao giờ biết khi nào thì phải ngậm

miệng lại hả,
Minho? Lúc chết
bầm nào cậu cũng
muốn nói lời sau
cùng.

- Đẹp cái mặt
cậu đi. - Minho
đáp trả với giọng
tĩnh rụi, tới nổi
trong một thoáng

Thomas dám thề
là thằng bé đã mất
trí. Căng thẳng
bao trùm lên căn
phòng.

Newt chậm rãi
tiến đến chỗ
Minho và dừng
lại ngay trước mặt
thằng bé. Thế rồi,

nhanh như rắn mỗ,
nó đắm cho
Minho một phắt
vào mắť. Minho
loạng choạng lui
lại, ngã vào mắť
cái kẹ trốg.
Nhưng nó lập tức
xông tới quắť
Newt xuống sà.

Mọi việc diễn
ra quá nhanh,
khiến Thomas
không tin nổi mắt
mình. Nó lao tới
nhắm áo Minhो lôi
ra.

- Dừng lại! -
Nó hét lên.

Hai đứa trẻ

viên tiếp tục đánh nhau. Tay đấm, chân đạp loạn xạ.

Brenda bước đến hỗ trợ. Con bé hợp sức với Thomas lôi Minho đứng dậy, trong khi thằng bé vẫn điên cuồng

đấm đá. Một cú
thúc chỏ trúng
vào cằm Thomas
khiến nó nổi điên.

- Hai cậu còn
ngu tới cỡ nào
nữa đây? -
Thomas hét lên,
bẻ quặt tay Minh
ra sau lưng. -

Chúng ta đang
phải chạy trốn ít
nhất một kẻ thù,
có khi là hai. Vậy
mà hai cậu còn
đánh nhau nữa
sao?

- Nó bắt đầu
trước! - Minhơ la
lên, nước miếng

văng cả vào
Brenda.

Con bé chùi
mặt.

- Anh bao
nhiêu tuổi rồi?
Tám tuổi hả? -
Brenda hỏi.

Minho không
đáp. Thằng bé cố

gắng vùng ra
trong vài giây
nữa, trước khi
xuôi xi. Thomas
thấy muốn bệnh vì
tất cả chuyện này.
Nó không biết cái
gì tồi tệ hơn: việc
Newt đã bắt đầu
mất trí, hay việc

Minho, đứa đáng
lẽ có thể tự kiềm
chế, lại đi hành
động như một
thằng đầu bã.

Newt đứng
dậy, cẩn thận
chạm vào một vết
đỏ trên má, nơi
Minho đã đâm

trúng.

- Lỗi tại tôi.
Mọi thứ làm tôi
phát điên. Hai cậu
tự tìm xem chúng
ta nên làm gì. Tôi
cán nghỉ ngơi một
chút. - Nói đoạn
nó lại quay lưng
bỏ ra khỏi phòng

lần nữa.

Thomas tức
tôi thở hắt một
cái, rồi buông
Minho ra, trước
khi chỉnh lại áo
xống. Chúng
không có thời gian
để đay nghiến lẫn
nhau. Nếu muốn

ra khỏi đây, chúng
cần phải hợp sức
và hoạt động theo
nhóm.

- Minho, cậu
kiếm thêm vài
khẩu súng phóng
lựu cho tụi mình,
cùng với hai khẩu
súng lục trên cái

kệ đằng kia.
Brenda, em có thể
lấy một thùng đạn
đầy được không?
Anh sẽ đi tìm
Newt.

- Nghe cũng
được đó. - Con bé
đáp và bắt tay vào
tìm kiếm xung

quanh.

Minho cũng
im lặng đi lục lọi
các kệ chứa đồ.

Thomas bước
ra hành lang. New
đang ngồi trên sàn
cách đó khoảng
sáu mét, lưng dựa
vào tường.

- Đừng nói
một lời nào nữa. –
Thằng bé gằm gù
khi Thomas tiến
đến nơi.

*Mở đầu hay
ghê, Thomas nghĩ
bụng.*

- Nghe này, có
gì đó khác thường

đang xảy ra. Hoặc
VSAT đang thử
tội mình, hoặc
đám Chạch đang
chạy quanh khu
này và tàn sát mọi
người. Dù thế nào
thì chúng ta cũng
phải đi tìm các
bạn rồi chuồn

khỏi đây.

- Tôi biết. -
Newt đáp cộc
lốc.

- Vậy thì cậu
đứng dậy và quay
vào trong kia giúp
đỡ tụi mình. Cậu
là đứa nóng ruột
nhất, cậu hành

động như thể
chúng ta không có
thời giờ cho
chuyện vớ vẩn.
Vậy mà bây giờ
cậu ngồi đây hờn
dỗi.

- Tôi biết. -
Vẫn cùng một câu
trả lời từ phía

Newt.

Thomas chưa
bao giờ thấy
Newt như thế này.
Thằng bé nom
hoàn toàn tuyệt
vọng, việc nhìn
thấy nó như vậy
khiến Thomas nản
lòng.

- Tụi mình
hành động như
một lũ c... -
Thomas khựng
lại, nó không thể
nói ra điều gì tệ
hơn. - Ý tôi là...

- Cậu im đi. -
Newt đáp. - Tôi
biết có gì đó đã

bắt đầu xảy ra
trong đầu tôi. Tôi
thấy không ổn.
Nhưng cậu không
cần phải lo lắng
đít như thế. Để tôi
yên một lúc rồi
tôi sẽ ổn thôi.
Chúng ta sẽ đưa
các cậu ra khỏi

đây, sau đó tôi sẽ
tính tiếp.

- Cậu nói vậy
là sao?

- Chúng ta sẽ
cùng nhau ra khỏi
đây, sao cũng
được. Chỉ cần cậu
cho tôi một phút
thôi.

Cuộc sống
trong Trảng
dường như đã trôi
xa đến mấy thời
đại. Ở đó, Newt
luôn là đứa điềm
tĩnh, tự chủ. Còn
giờ đây, thằng bé
đang phá vỡ sự
gắn kết của nhóm.

Nó ăn nói như thể
việc trốn thoát
khỏi đây chẳng có
nghĩa lí gì với
mình.

- Tốt thôi. -

Thomas đáp. Nó
nhận ra việc duy
nhất có thể làm
được là đối xử

với Newt như
bình thường. -
Nhưng cậu biết
đấy, chúng ta
không thể lãng phí
thêm thời gian.
Brenda đang gom
góp đạn dược.
Cậu sẽ phải giúp
con bé mang chỗ

đạn đó tới nhà
chứa máy bay.

- Sẽ làm. -

Newt nhanh chóng
đứng lên. - Nhưng
trước hết tôi phải
đi lấy một thứ. Sẽ
không lâu đâu.

Thằng bé bắt
đầu bỏ đi về phía

khu vực tiếp tân.

- Newt! -

Thomas la lên, tự hỏi không biết thằng bạn mình đang tính toán chuyện gì. - Đừng có ngu ngốc. Chúng ta phải đi thôi. Và chúng ta

cần đi cùng nhau.

Nhưng Newt vẫn bỏ đi. Không quay lại nhìn Thomas, nó nói gọn lỏn:

- Cứ làm tiếp đi! Chuyện này chỉ mất vài phút thôi.

Thomas lắc
đầu. Nó không
còn biết phải làm
gì hay nói gì để
đem trở lại thằng
Newt biết nghĩ mà
nó từng thấy. Nó
quay gót đi vào
kho vũ khí.

Thomas,
Minho và Brenda
thu thập mọi thứ
mà ba đứa có thể
mang theo được.
Thomas đeo mỗi
bên vai một khẩu
súng phóng lựu,
cộng thêm một

khẩu cầm trên tay.
Nó nhét hai khẩu
súng lục đầy đạn
vào túi quần
trước và vài hộp
đạn ở túi quần
sau. Minho cũng
tự trang bị y hệt,
trong khi Brenda
chuẩn bị một

thùng các- tông
chất đầy đạn súng
và những trái lựu
đạn điện màu
xanh nhạt, trên
cùng là khẩu súng
phóng lựu.

- Có vẻ nặng
đấy. - Thomas nói
và chỉ tay vào cái

thùng. - Em có muốn...

Brenda ngắt lời Thomas:

- Em có thể xoay sở được cho đến khi anh Newt quay lại.

- Ai mà biết được thằng đó

định làm gì. -
Minho nói. -
Trước kia nó
chưa bao giờ hành
động như vậy.
Nhật trùng bắt đầu
ăn nảo nó rồi.

- Newt nói sẽ
quay lại ngay. -
Thomas đã quá

mệt mỏi với thái độ của Minho. Thằng bé chỉ làm tình hình tồi tệ thêm. - Cậu nói năng cho cẩn thận đi. Chúng tôi không muốn cậu làm Newt nổi nóng lần nữa.

- Anh còn nhớ chuyện em đã nói lúc ở trong xe tải không? - Brenda hỏi Thomas.

Cứ bẻ ngoặt chủ đề nói chuyện làm Thomas bất ngờ, việc con bé nhắc tới Đất cháy

càng khiến nó
ngạc nhiên hơn.
Chuyện này chỉ
càng khiến nó nhớ
tới việc Brenda
đã từng nói dối
mình.

- Chuyện gì?
Em muốn nói một
số chuyện em nói

là sự thật à?

Đêm hôm đó
nó đã cảm thấy
gần gũi với
Brenda biết mấy.
Nó nhận ra mình
đang mong chờ
con bé đáp
“vâng”.

- Em xin lỗi,

em đã nói dối về
lí do có mặt ở đó.
Và về việc em
cảm thấy Nhật
trùng đang hủy
hoại não mình.
Nhưng những cái
khác là sự thật.
Em thề. - Con bé
ngừng lời và đưa

mắt nhìn Thomas van lơn. - Chúng ta đã nói về việc sự gia tăng mức hoạt động của não bộ sẽ đẩy nhanh tiến trình gây hại, hay còn được gọi là sự hủy hoại nhận thức. Đó là

nguyên nhân thứ
thuộc đó, Kẹo lạc
ấy, được sử dụng
rất nhiều nơi
những người có
điều kiện mua.
Kẹo lạc kìm hãm
hoạt động của não
bộ. Nó kéo dài
thời gian trước

khi người ta phát
điên. Nhưng nó
rất đắt.

Thomas không
hình dung nổi sự
tồn tại của những
người không tham
gia thử nghiệm
hoặc không chiếm
cứ các tòa nhà bỏ

hoang như hồi ở
Đất cháy.

- Khi dùng
thuốc đó, người ta
có tiếp tục các
hoạt động thường
ngày được không?
Sinh hoạt, lao
động, bất cứ
chuyện gì?

- Họ làm những chuyện cần làm, nhưng theo cách rất... thoải mái. Anh có thể là một lính cứu hỏa tìm cách đưa ba chục đứa trẻ ra khỏi đám cháy, nhưng anh sẽ

không bận tâm
lắm nếu chẳng
may làm rơi rớt
vài đũa trên
đường thoát khỏi
ngọn lửa.

Ý tưởng về
một thế giới như
thế khiến Thomas
kinh hoàng

- Cái đó...
bệnh quá.

- Tôi cũng
đồng ý với cậu. -
Minho lẩm bẩm.

- Hai anh lại
bỏ qua điểm mấu
chốt rồi. - Brenda
nói tiếp. - Các
anh hãy nghĩ tới

những chuyện kinh
khủng mà Newt
đã trải qua, những
quyết định mà anh
ấy đã phải thực
hiện. Chẳng trách
vì sao Nhật trùng
phát triển nhanh
đến thế trong đầu
anh ấy. Newt đã

bị kích thích quá mức. Nhiều hơn hẳn so với một người bình thường, trong cuộc sống thường nhật.

Thomas thở dài. Nỗi buồn lại bóp nghẹt tim nó.

- Nhưng mà chúng ta chẳng thể làm được gì cho đến khi tới được một nơi an toàn hơn.

- Làm chuyện gì?

Thomas quay lại và nhìn thấy

Newt đứng trên ngưỡng cửa. Nó nhắm mắt một lúc để trấn tĩnh lại.

- Không có gì hết. Đừng bận tâm. Cậu đã ở đâu vậy?

- Tôi cần nói chuyện với cậu,

Tommy. Một mình
cậu. Chuyện này
chỉ mất một vài
giây thôi.

Chuyện gì
nữa đây? Thomas
tự nhủ thầm.

- Chuyện quái
gì đây? - Minh
hỏi.

- Ô, thôi nào.
Tôi cần đưa một
thứ cho Tommy.
chỉ cậu ấy chứ
không ai khác.

- Sao cũng
được. Hai cậu đi
đi. - Minho chỉnh
lại quai đeo súng
trên vai. - Nhưng

nhanh lên.

Thomas bước ra ngoài hành lang cùng với Newt. Nó thấy sợ trước những điều thẳm bạn mình có thể sắp nói ra và tính chất điên khùng của chúng. Từng

giây trôi qua một
cách nặng nề.

Hai đứa đi
được vài mét thì
Newt dừng bước
và quay lại đối
diện với Thomas,
đưa cho nó một
cái phong bì nhỏ
dán kín.

- Cậu nhét cái này vào túi.

- Cái gì đây? -
Thomas cầm cái phong bì lật qua lật lại. Cả hai mặt đều trống trơn.

- Cứ nhét cái thứ chết bầm này vào túi cậu đi.

Thomas bối
rối làm theo,
nhưng vẫn tò mò.

- Giờ thì nhìn
vào mắt tôi. -
Newt búng tay.

Lòng Thomas
chùng xuống khi
nhìn thấy sự khô
tâm trong đôi mắt

bạn mình.

- Chuyện gì vậy?

- Cậu chưa cần biết ngay lúc này. Cậu *không thể* biết. Nhưng cậu phải hứa với tôi một điều. Tôi không đùa đâu.

- Điều gì?

- Cậu phải thể
không được đọc
những gì ở trong
cái phong bì này,
cho đến thời điểm
thích hợp.

Thomas không
thể hình dung
mình phải chờ đợi

để đọc lá thư. Tày
nó đã bắt đầu lôi
cái bì thư ra khỏi
túi, nhưng Newt
nắm tay nó, ngăn
lại.

- Thời điểm
thích hợp là khi
nào? - Thomas
hỏi. - Làm sao

tôi...

- Cậu sẽ biết
thôi! - Newt đáp
trước khi Thomas
nói hết câu. - Bây
giờ cậu thề đi.
Thề đi! - Toàn
thân thẳng bé như
run lên theo từng
chữ nói ra.

- Được rồi! -
Thomas cảm thấy
lo lắng vô cùng
cho thằng bạn. -
Tôi thề tôi sẽ
không đọc nó cho
đến thời điểm
thích hợp. Tôi thề.
Nhưng mà...
- Vậy là được

rồi. - Newt cắt ngang. - Cậu mà không giữ lời là tôi sẽ không tha cho cậu đâu.

Thomas muốn đưa tay ra lay thẳng bạn, hoặc đâm vào tường cho đỡ tức.

Nhưng nó không làm thế. Nó cứ đứng ngây ra trong khi Newt quay gót bước trở vào trong kho vũ khí.

CHƯƠNG 16

Thomas đành phải tin Newt. Nó phải làm chuyện này vì bạn mình, nhưng sự tò mò thiêu đốt nó như một ngọn lửa âm. Nhưng nó cũng biết mình không

thể lãng phí thời gian. Chúng cần phải đưa mọi người ra khỏi trụ sở của VSAT. Nó có thể trò chuyện thêm với Newt trên chiếc Berg, nếu chúng có thể đến được nhà đề

máy bay và thuyết
phục Jorge giúp
đỡ.

Newt bước ra
khỏi kho vũ khí,
tay bùng thùng
đạn dược, tiếp
theo sau thằng bé
là Minho, rồi
Brenda với súng

lục giắt túi và hai
khẩu súng phóng
lựu.

- Chúng ta đi
tìm các bạn nào. -
Thomas lên tiếng.
Nói rồi nó quay
ngược lại lối mà
chúng đã đi đến,
trong khi những

đưa còn lại nổi
đuôi theo sau.

Nhóm trẻ tìm
kiếm suốt một giờ
đồng hồ, nhưng có
vẻ như các bạn
của chúng đã biến
mất. Chuột Chù

và các nhân viên
bảo vệ mà chúng
bỏ lại cũng không
thấy đâu nữa. Tất
cả các phòng, từ
căng tin, phòng
ngủ tập thể, phòng
vệ sinh cho đến
phòng họp đều
trống rỗng. Không

có một bóng
người hay bóng
Chạch nào xuất
hiện trong tầm
mắt. Thomas
hoảng sợ khi nghĩ
đến khả năng một
chuyện gì đó rất
khủng khiếp đã
xảy ra và chúng

chưa đi đến hiện trường để lại.

Cuối cùng, sau khi đã tìm kiếm mọi góc ngách trong tòa nhà, nó bỗng cảm thấy một điều gì đó.

- Các cậu có được phép đi lại

trong khoảng thời
gian tôi bị giam ở
phòng trắng
không? - Thomas
hỏi. - Các cậu có
chắc là tụi mình
không bỏ lỡ bất
kỳ chỗ nào hay
không?

- Theo tôi biết

thì không. - Minho
đáp. - Nhưng tôi
sẽ ngạc nhiên nếu
ở đây không có
vài căn phòng bí
mật.

Thomas đồng
tình với thằng bé,
nhưng không nghĩ
chúng có thể dành

thêm thời gian cho
việc tìm kiếm.
Lựa chọn duy nhất
của chúng là đi
tiếp. Nó gật đầu
đáp:

- Thôi được.
Chúng ta hãy đi
tới nhà để máy
bay, đồng thời để

mắt xem có bắt
gặp ai trên đường
đi hay không.

Bốn đứa đi
được một lúc thì
Minho khựng lại.
Thằng bé chỉ tay
vào tai mình. Thật

khó nhìn ra hành
động của thằng bé
vì hành lang chỉ
được chiếu sáng
bởi ánh đèn đỏ
khẩn cấp.

Thomas và
những đứa kia
ngừng lại, cố nín
thở nghe ngóng.

Lập tức nó nghe thấy. Một tiếng rên khẽ khiến nó rùng mình. Âm thanh phát ra từ phía trước, cách chúng vài mét, thông qua một ô cửa sổ hiếm hoi trong hành lang. Ô

cửa sổ mở vào
một căn phòng
lớn. Từ chỗ
Thomas đứng, căn
phòng hình như
tối om. Kính cửa
sổ đã bị đập vỡ từ
bên trong, các
mảnh kính nằm
vương vãi trên

sàn hành lang.

Tiếng rên lại
vang lên.

Minho đưa
một ngón tay lên
môi, rồi chậm rãi
và cẩn thận để hai
khẩu súng phóng
lựu dự phòng
xuống. Thomas và

Brenda cũng làm theo, trong khi Newt đặt thùng đạn xuống sàn. Cả bốn đứa nắm chắc vũ khí trong tay và rón rén đi về phía có tiếng động. Minho đi đầu. Nghe như

một người đàn
ông đang cố tình
dậy khởi một cơn
ác mộng khủng
khiếp. Sự e ngại
của Thomas tăng
lên theo từng
bước di chuyển.
Nó sợ cái cảnh
mà mình chuẩn bị

chúng kiến.

Minho dừng lại, lưng nép sát tường ngay bên dưới khung cửa sổ. Cánh cửa dẫn vào căn phòng đang đóng, và nằm ở đầu bên kia của cửa sổ.

- Chuẩn bị. -
Minho thì thảo. -
Nào!

Thằng bé quay
người chĩa súng
phóng lựu vào căn
phòng tối trong
khi Thomas đi
chuyển tới bên
trái và Brenda

bên phải nó, súng
ống sẵn sàng nhả
đạn. Newt làm
nhiệm vụ cảnh
giới phía sau lưng
cho ba đứa.

Ngón tay
Thomas phân vân
nơi cò súng, sẵn
sàng bóp cò ngay

khi có động tĩnh,
nhưng chẳng có
gì. Nó bối rối vì
thứ nhìn thấy ở
trong phòng. Ánh
sáng đỏ từ những
ngọn đèn khẩn cấp
không cho thấy gì
nhiều, tuy nhiên
Thomas có thể

nhận thấy sàn nhà
được phủ kín bởi
thứ gì đó gồ ghề.
Thứ gì đó đang cử
động chậm chạp.
Mắt nó quen dần
với bóng tối, và
nó bắt đầu nhìn ra
các hình thù cơ
thể mặc đồ đen.

Đồng thời nó
cũng trông thấy
các sợi dây thừng.

- Các bảo vệ!

- Brenda buột
miệng. Giọng nói
của con bé xé
toang sự yên lặng.

Những tiếng ú
ớ phát ra từ trong

phòng. Rốt cuộc Thomas cũng có thể trông thấy một vài khuôn mặt. Những cái miệng bị nhét giẻ và những đôi mắt mở to đầy sợ hãi. Các bảo vệ đang bị trói chặt nằm dài

dưới sàn, san sát nhau trong toàn bộ căn phòng. Một số bất động, nhưng đa phần đang vật lộn trong tình trạng bị trói.

Thomas trở mắt nhìn họ, trong đầu nhanh chóng

tìm kiếm một giải pháp.

- Vậy hóa ra họ ở đây. - Minhho nói qua hơi thở.

Newt nghiêng người ngó vào phòng.

- Ít nhất họ không bị treo lơ

lửng trên trần nhà
như lần trước.

Thomas không
thể đồng ý hơn.
Nó vẫn còn nhớ
cảnh đó như in,
mặc dù không
chắc đó có phải là
cảnh thật hay
không nữa.

- Chúng ta cần phải chất vấn họ để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. - Brenda nói. Con bé đã bắt đầu đi tới chỗ cánh cửa.

Bắt	giác
Thomas	giữ

Brenda lại.

- Đừng.

- Sao lại
không chứ? Họ có
thể kể cho chúng
ta mọi chuyện mà!

Brenda giật
tay ra, nhưng chờ
nghe câu trả lời
của Thomas

- Đây có thể là một cái *bẫy*, hoặc là kẻ đã gây ra chuyện này sắp quay lại. Chúng ta chỉ cần rời khỏi nơi này.

- Phải đó. -
Minho nói. -
Không cần phải

bàn cãi gì nữa.
Không cần biết
bạn Chạch hay
phiến quân nổi
loạn đang chạy
quanh đây, đám
bảo vệ mặt đẹp
này không phải
mối bận tâm hiện
nay của chúng ta.

Brenda nhún vai.

- Tốt thôi.
Tưởng các anh cần thêm thông tin. - Con bé ngừng lời, rồi đưa tay chỉ. - Nhà để máy bay ở lối này.

Sau khi nhặt
lại số vũ khí và
đạn được,
Thomas cùng các
bạn chạy qua
nhiều đoạn hành
lang, vừa chạy
vừa ngó nghiêng
tìm xem kẻ nào đã

trần áp được toàn
bộ nhóm bảo vệ.
Cuối cùng Brenda
dừng lại trước một
cánh cửa đôi
khác. Một bên
cánh đang mở hờ.
Luồng gió nhẹ
thổi qua làm xáo
động lớp bụi trên

cửa.

Không cần ra lệnh, Minho và Newt lập tức vào vị trí ở hai bên cửa, súng phóng lựu sẵn sàng trong tay. Brenda cầm lấy nắm đấm cửa và chĩa súng lục

vào khe hở.
Không có âm
thanh nào vọng
đến từ bên kia.

Thomas nắm
khẩu súng phóng
lựu chắc hơn, kê
báng súng vào
vai, chĩa nòng
súng tới trước.

- Mở cửa đi. -
Nó nói, tim đập
loạn xạ.

Brenda mở
toang cửa và
Thomas lao qua,
lia súng sang hai
bên, rồi quay một
vòng.

Nhà chứa máy

bay không lồ nhìn
như được xây để
chứa ba chiếc
Berg, nhưng chỉ
có hai chiếc tại
các vị trí đậu.
Giống như những
con ếch không lồ
đang ngồi xổm, cả
hai chiếc đều có

lớp kim loại cháy
xém và các gờ
cạnh bị mòn. Có
lẽ chúng đã chở
quân lính đến
những chiến
trường đầy cam
go. Ngoài một vài
thùng hàng và các
máy móc cố định,

khu vực còn lại
hoàn toàn trống
trái.

Thomas lùng
sục nhà chứa máy
bay, trong khi
những đứa còn lại
tản ra xung quanh.
Không thấy có gì
bất thường.

- Ê ! - Minho
la lên. - Ở đây.
Có ai đó đang... -
Thằng bé đứng lại
bên cạnh một
thùng hàng lớn,
chĩa vũ khí vào
một thứ gì đó ở
phía sau nó.

Thomas là

đưa đầu tiên đến
bên cạnh Minh.
Nó ngạc nhiên khi
nhìn thấy một
người đàn ông
đang nằm khuất
sau thùng hàng.
Anh ta vừa rên rỉ
vừa đưa tay xoa
đầu. Tóc anh ta

không dính máu,
nhưng căn cứ vào
sự khó nhọc khi
anh ta ngồi lên,
Thomas dám cá
người này đã bị
đánh khá mạnh.

- Này anh, cẩn
thận đó. - Minho
cảnh báo. - Nhẹ

nhàng thôi, cử
động đột ngột là
anh sẽ thành
miếng thịt khét
trước khi kịp nhận
ra đó.

Người đàn
ông tì vào một
bên khuỷu tay, và
khi anh ta bỏ tay

xuống khỏi mặt,
Brenda buột
miệng kêu lên một
tiếng. Con bé
chạy ào tới, ôm
chầm lấy anh ta.

Đó là Jorge.
Thomas cảm thấy
nhẹ người. Chúng
đã tìm ra viên phi

công và anh ta ổn,
chỉ hơi bầm dập
một chút.

Brenda dường
như không nhìn
nhận sự việc theo
cách đó. Con bé
đưa mắt tìm kiếm
xem Jorge có
thương tích nào

khác hay không,
trong khi miệng
liền thoảng đặt
câu hỏi:

- Có chuyện gì
vậy? chú bị
thương thế nào?
Ai đã lấy chiếc
Berg? Mọi người
đâu?

Jorge lại rên
lên, anh nhẹ nhàng
đẩy con bé ra.

- Bình tĩnh lại
đi *cung*. Đầu chú
đau như bị tụi
Chạch đập lên.
Cho chú vài giây
định thần lại nào.

Brenda buông

Jorge ra và ngồi xuống, khuôn mặt đỏ bừng đầy lo lắng. Thomas cũng đang có hàng triệu thắc mắc của riêng mình, nhưng nó hiểu cái cảm giác khi bị đập vào đầu. Nó nhìn

Jorge lấy lại đầu óc, thầm nhớ mình đã từng sợ người đàn ông này tới mức nào. Nó sẽ không bao giờ quên cảnh Jorge trừng trị Minh trong căn nhà hoang ở Đất cháy.

Nhưng sau đó,
cũng giống như
Brenda, Jorge đã
nhận ra anh ta và
các trảng viên ở
cùng một phe.

Jorge nhắm và
mở mắt vài lần,
rồi bắt đầu kể:

- Chú không

biết tội nó đã làm
thế nào, nhưng tội
nó đã chiếm tòa
nhà, xử đẹp đám
bảo vệ, cướp một
chiếc Berg và bay
khỏi đây cùng một
phi công khác.
Chú đúng là ngu
khi cố cầm chân

chúng để tìm hiểu
xem chuyên gì đã
xảy ra. Giờ thì
đầu chú đang phải
trả giá đây.

- Chúng là ai?

- Brenda hỏi - Ai
đã đi khỏi đây?

Không hiểu
sao Jorge nhìn lên

Thomas khi trả
lời con bé:

- Thì, cái con
nhỏ Teresa đó. Nó
và những đối
tượng còn lại. À,
tất cả chúng,
ngoại trừ *mấy chú
em.*

CHƯƠNG 17

Thomas lão
đảo vài bước qua
bên trái và phải
tựa vào cái thùng
hàng để khỏi té.
Nó cứ tưởng có lẽ

người Chạch đã
tấn công, hoặc
một nhóm nào
khác đã đột nhập
vào VSAT, bắt đi
Teresa và mọi
người. Hoặc là
giải cứu họ.

Nhưng Teresa
cầm đầu *cuộc* đào

thoát á? Mở
đường máu, khuấy
phục đám bảo vệ,
rồi bay đi trên
một chiếc Berg?
Không đếm xỉa
tới nó và mấy đứa
còn lại ư? Kịch
bản này có quá
nhiều tình tiết

không ăn nhập với
nhau trong đầu nó.

Ngậm miệng
lại hết đi! - Jorge
hét lên giữa tràng
câu hỏi tuôn ra từ
Minho và Newt,
khiến Thomas
quay trở về thực
tại. - Làm gì như

đóng đinh vào đầu
người ta vậy?
Làm ơn... ngừng
nói trong một phút
được không. Ai
đó đỡ tôi đứng
dậy nào.

Newt nắm lấy
tay Jorge kéo anh
ta đứng lên.

- Tốt hơn anh
nên giải thích
chuyện chết bầm
đã xảy ra. Từ đầu
tới cuối.

- Và nhanh
lên. - Minhho nói
thêm.

Jorge tựa
người vào cái

thùng gỗ, khoan tay lại, mặt nhẵn nhó theo từng cử động.

- Nghe này, *mấy chú*, tôi đã nói rồi, tôi không biết gì nhiều. Chuyện gì xảy ra thì tôi đã kể rồi.

Đầu tôi giống như

...

- Chúng tôi
biết rồi. - Minh
gạt ngang. - Anh
đang bị nhức đầu.
Chỉ cần anh nói
cho chúng tôi
những gì anh biết,
rồi tôi sẽ đi kiểm

aspirin cho anh.

Jorge bật
cười.

- Nói năng
mạnh miệng ghê
nhỉ. Nếu tôi không
lầm thì, cậu là
đứa từng phải xin
lỗi và cầu xin tôi
tha mạng hồi ở

Đất cháy.

Mặt Minho đỏ
lựng.

- Nè, lúc đó
anh tha hồ làm dữ
nhờ được hộ tổng
bởi một đám điên
khùng dao búa
đầy tay. Giờ thì
mọi chuyện hơi

khác rồi nha.

- Hai người
thôi đi! - Brenda
nói với cả hai. -
Chúng ta đang
cùng phe mà.

- Tiếp tục đi. -
Newt nói. - Anh
kể đi, để chúng
tôi còn biết phải

làm gì.

Thomas vẫn còn đang choáng váng. Nó đứng đó nghe mọi người nói chuyện mà ngỡ như đang nhìn qua ti vi. Tựa như sự việc không diễn ra trước mắt

nó. Nó đã tưởng
Teresa không còn
bí ẩn nữa, giờ lại
xảy ra chuyện này.

- Nghe đây. -
Jorge nói. - Phần
lớn thời gian tôi ở
trong cái nhà kho
này, hiểu chưa?
Lúc đầu tôi nghe

thấy tiếng la hét
và cảnh báo qua
hệ thống liên lạc,
sau đó đèn báo
động bắt đầu nhấp
nháy. Tôi bước ra
để kiểm tra thì bị
đạp vào đầu.

- ít nhất thì nó
cũng hét đau rồi. -

Minho lằm bằm.

Jorge không
nghe thấy lời bình
phẩm, hoặc là
phớt lờ nó.

- Sau đó đèn
bật sáng trở lại,
và tôi quay lại
đây để tìm súng-
Việc tiếp theo mà

tôi biết là Teresa
và một đám lau
nhau bạn các cậu
chạy vào đây như
thể tận thế sắp xảy
ra, bắt già Tony
làm con tin để
điều khiển chiếc
Berg. Tôi buông
súng khi bị gần

chục khẩu súng
phóng lựu chĩa
vào ngực. Rồi tôi
van xin bọn chúng
dừng đi vội và
giải thích mọi
chuyện cho tôi.
Nhưng một con bé
tóc vàng nào đó
đã đập báng súng

vào trán tôi. Tôi
ngất đi, khi tỉnh
lại thì trông thấy
cái mặt xấu xí của
các cậu nhìn
mình, và một
chiếc Berg đã
biến mất. Tôi chỉ
biết có thể.

Thomas nghe

hết, nhưng nhận ra
chẳng có chi tiết
nào đọng lại. Chỉ
có một điều duy
nhất bật lên, và
không chỉ làm nó
bối rối mà còn
khiến nó đau như
cắt.

- Bọn họ đã

bỏ rơi chúng ta. -
Nó thi thảo. -
Thật không thể tin
được.

- Hả? - Minho
hỏi lại.

- Nói to hơn
đi Tommy. - Newt
đề thêm.

Thomas nhìn

hai đứa bạn hỏi
lâu.

- Bọn họ đã
bỏ chúng ta lại. Ít
ra chúng ta cũng
đã đi tìm họ.

- Họ bỏ chúng
ta lại đây, để mặc
VSAT muốn làm
gì thì làm.

Hai thằng bé không đáp, nhưng cặp mắt tiết lộ chúng đang có cùng suy nghĩ với Thomas.

- Có lẽ họ *cũng* đã tìm các anh. - Brenda dò chừng. - Nhưng

không tìm thấy.
Hoặc là cuộc đấu
súng diễn ra quá
ác liệt và họ phải
bỏ chạy.

Minho bác bỏ:

- Tất cả đám
bảo vệ đều bị trói
gô trong căn
phòng đằng kia!

Bọn họ có thừa
thời gian để đi tìm
chúng ta. Thôi đi.
Họ đã bỏ rơi
chúng ta.

- Cố tình. -

Newt hạ giọng
bình phẩm.

Thomas cảm
thấy chuyện này

không đúng.

- Có gì đó lạ
lắm. Đạo sau này
Teresa hành động
như thể là fan hâm
mộ điên cuồng
của VSAT. Tại
sao bạn ấy lại bỏ
trốn? Chắc đây lại
là một trò lừa bịp

nữa rồi. Brenda,
em đã nói anh
không tin bọn họ.
Chắc em phải biết
được gì đó. Nói
đi.

Brenda lắc
đầu.

- Em không hề
biết gì về chuyện

này. Nhưng tại sao việc những đối tượng khác có cùng ý tưởng với chúng ta lại khó tin đến thế? Việc trốn thoát ấy? Chỉ là họ làm tốt hơn chúng ta mà thôi.

Minho phát ra

một âm thanh như
tiếng sói tru.

- Sỉ nhục tụi
tôi là một việc mà
tôi sẽ không làm
vào lúc này. Và
còn dùng chữ *đối
tượng* thêm lần
nữa là anh sẽ cho
cung ăn đòn đó.

- Cứ thử xem.
- Jorge cảnh cáo.
- Đánh con bé đi,
rồi đó sẽ là việc
cuối cùng cậu làm
trong đời.
- Chúng ta có
thể ngừng trò đấu
đá này một lát
được không? -

Brenda đảo tròn mắt. - Cần phải tìm hiểu xem phải làm gì tiếp theo.

Thomas không thể rũ bỏ được chuyện Teresa và những đứa khác kể cả Chảo Chiên đã bỏ đi mà không

có chúng. Nếu
nhóm bạn của nó
đã bắt trói tất cả
các bảo vệ thì tại
sao lại không đi
tìm tụi nó? Và tại
sao Teresa *lại*
muốn ra đi? Có
phải ký ức của
con bé đã đem lại

một điều gì đó
không mong đợi?

- Tìm hiểu cái
quái gì nữa chứ. -
Newt nói. -
Chúng ta rời khỏi
đây thôi. - Nó vừa
nói vừa chỉ tay
vào một chiếc
Berg.

Thomas không
thể đồng ý hơn.
Nó quay sang hỏi
Jorge:

- Anh có phải
là phi công
không?

Jorge nhăn
mặt.

- Phải chứ sao

không, *chú em*.
Một trong những
người giỏi nhất.

- Vậy thì tại
sao họ đưa anh
tới Đất cháy? Anh
không có giá trị gì
à?

Jorge nhìn
Brenda.

- Khi Brenda đi, tôi cũng đi theo. Tôi ghét phải nói điều này, nhưng đi tới Đất cháy có lẽ còn tốt hơn chết gí ở đây. Tôi coi việc đó như một kỳ nghỉ. Hóa ra nó một

mới hơn tôi t...

Chuông báo
động bắt đầu réo
vang như lúc nãy.
Thomas thót tim -
âm thanh đó nghe
càng to hơn khi ở
trong nhà chứa
máy bay. Nó vang
vọng khắp các

vách tường và
trần nhà cao vợi
vợi.

Brenda mở to
mắt nhìn về phía
cánh cửa mà
chúng đã đi qua.
Thomas quay lại
và nhận ra thứ đã
khiến con bé làm

như vậy.

Ít nhất một tá
bảo vệ mặc đồ
đen đang túa qua
cửa, vũ khí trong
tay. Bọn họ bắt
đầu nổ súng.

CHƯƠNG 18

Ai đó nắm
lưng áo Thomas
lôi mạnh nó sang
bên trái. Nó loạng
choạng và ngã ra
sau thùng hàng
ngay khi tiếng
kính vỡ và điện
xẹt vang lên khắp

nhà chứa máy bay.
Những quầng lửa
điện vây bủa xung
quanh và bên trên
thùng chứa, làm
không gian bốc
mùi khét lẹt.
Chúng chỉ vừa tắt
thì một loạt đạn
bay tới găm vào

lớp gỗ.

- Ai thả mấy người đó ra vậy?

- Minhho la lên.

- Bây giờ chuyện đó có quan trọng quái gì đâu! - Newt hét lên đáp lại.

Cả nhóm khom

người thật thấp,
nhích sát vào
nhau. Họ không
thể phản công tại
một vị trí như thế.

- Bọn họ sẽ
đánh bọc sườn
chúng ta bất cứ
lúc nào. - Jorge la
lên. - Chúng ta

cẩn phải bắn trả!

Mặc dù đợt tấn công đang rất ác liệt xung quanh, Thomas vẫn thấy bất ngờ với câu nói của Jorge.

- Vậy là, anh theo phe bọn em

à?

Tay phi công
nhìn Brenda, rồi
nhún vai:

- Nếu con bé
giúp các cậu, thì
tôi cũng giúp. Và
nếu cậu chưa nhận
ra thì... bọn họ
cũng đang cố gắng

kết liễu tôi mà.

Một cảm giác
nhẹ nhõm len qua
nỗi sợ hãi trong
Thomas. Bây giờ
thì cả bọn chỉ
phải mở đường
đến một chiếc
Berg.

Đợt tấn công

tạm thời dừng lại.
Thomas có thể
nghe thấy tiếng
chân chạy và tiếng
hò hét ra lệnh.
Nếu muốn chiếm
ưu thế, chúng phải
hành động thật
nhanh.

- Chúng ta làm

thế nào đây? -
Thomas hỏi
Minho. - Lần này
cậu chỉ huy nhé.

Minho lờm
Thomas một cái,
rồi gật đầu.

- Thôi được,
tôi sẽ bắn bên
phải, Newt bên

trái. Thomas và Brenda, các cậu bắn phía bên trên thùng hàng Jorge, anh tìm đường cho mọi người đến được chiếc Berg chết bầm của anh. Bắn vào tất cả những thứ gì

chuyển động hoặc
mặc đồ đen.
Chuẩn bị nào.

Thomas quỳ
lên, sẵn sàng bắt
dậy theo hiệu lệnh
của Minhho.
Brenda ở ngay
bên cạnh nó, trong
tay là hai khẩu

súng. Đôi mắt con
bé rực lửa.

- Định giết ai
à? - Thomas hỏi.

- Không. Em
sẽ bắn vào chân
họ. Nhưng ai mà
biết, có khi em
lạc tay bắn gục họ
cũng nên. - Con

bé mỉm cười.
Thomas thấy ngày
càng thích
Brenda.

- Được rồi! -
Minho là lớn. –
Tấn công!

Cả bọn cùng
di chuyển.
Thomas đứng lên,

thò khẩu súng
phóng lựu qua
thùng hàng. Nó
bắn đại mà không
thèm nhìn. Sau khi
nghe thấy tiếng
lựu đạn nổ, nó ló
đầu lên tìm mục
tiêu. Một tay bảo
vệ đang thận trọng

tiến lại chỗ bọn
trẻ. Nó nhắm vào
hắn ta rồi khai
hỏa. Trái lựu đạn
trúng vào ngực
khiến hắn nằm lăn
ra đất, co giật
loạn xạ.

Tiếng súng và
tiếng la hét tràn

ngập trong không
gian, hòa lẫn với
tiếng điện lẹt xẹt.
Đám bảo vệ lần
lượt ngã xuống,
tay bầu chặt vết
thương - đa phần
ở dưới chân, như
Brenda đã hứa.
Những tên khác

chạy đi tìm chỗ
nấp.

- Chúng ta
khiến chúng bỏ
chạy rồi! - Minh
reo lên. – Nhưng
sẽ không lâu đâu.
Có lẽ bọn chúng
bị bất ngờ vì
không biết chúng

ta có vũ khí thôi.
Jorge, chiếc Berg
nào là của anh?

- Chiếc đó. -

Jorge chỉ tay vào
góc xa bên trái
của nhà kho. Cục
cung của tôi đó.
Sẽ không mất thời
gian để chuẩn bị

cất cánh đầu.

Thomas quay
nhìn hướng tay
Jorge chỉ. Cửa
sập máy bay mở
toang và chạm hẳn
xuống đất, chờ
đợi các hành
khách chạy lên
con dốc bằng thép

của nó, giống như
lúc bọn trẻ được
đưa đi khỏi Đất
cháy. Chưa có thứ
gì mời gọi đến
thế.

Minho bắt
tiếp một trái lựu
đạn.

- Được rồi.

Đầu tiên, tất cả
cùng nạp đạn. Sau
đó Newt và tôi sẽ
bắn yểm trợ trong
lúc Thomas,
Jorge và Brenda
chạy tới chiếc
Berg. Jorge, anh
sẽ chuẩn bị cất
cánh trong khi

Thomas và
Brenda yểm trợ
cho hai đứa chúng
tôi từ sau cửa máy
bay. Kế hoạch ổn
chứ?

- Súng phóng
lựu có gây hại cho
Berg không? -
Thomas hỏi, trong

lúc mọi người
nhét thêm lựu đạn
vào súng và các
túi quần.

Jorge lắc đầu.

- Không nhằm
nhò gì. Máy em
máy bay này còn
chì hơn cả tụi lạc
đà Đất cháy. Nếu

bọn họ bắn trượt
chúng ta và trúng
vào máy bay thì
chẳng sao đâu. Cứ
làm theo kế hoạch
đi, các *chiến hĩrul*

- Vậy thì đi
thôi! - Minho
thình lình hét lên.
Nó và Newt bắt

đầu bắn lựu đạn
như điên vào khu
vực trống trải
phía trước chiếc
Berg.

Thomas cảm
thấy một luồng
adrenaline chảy
điên cuồng trong
huyết quản. Nó và

Brenda giữ vị trí bên phải và bên trái Jorge trong khi ba người chạy ra khỏi tầm bảo vệ của thùng hàng. Một loạt đạn vang lên, nhưng khói và tia lửa điện mù mịt khiến cho việc

nhắm trúng ai đó
là không thể.
Thomas bắn hết
sức có thể trong
khi chạy, giống
như Brenda. Nó
thể là có thể cảm
thấy đạn bay vèo
vèo vượt qua đầu.

Các trái lựu

đạn điện bùng nổ
hai bên chúng.

- Chạy mau! -
Jorge gào lên.

Thomas cố
gắng chạy nhanh
hơn. Chân nó
nhức nhối. Những
luồng lửa điện cắt
chằng chịt mặt sàn

theo khắp mọi
hướng. Đạn súng
đập chát chúa vào
vách kim loại của
nhà chứa máy bay.
Khói cuộn lên mù
mịt ở những
khoảng trống. Mọi
thứ trở nên mù mịt
trong khi Thomas

nhìn chiếc Berg
hiện cách mình
khoảng một chục
mét.

Ba người gần
chạy đến nơi thì
một trái lựu đạn
đập vào lưng
Brenda. Con bé
hét lên và ngã

xuống, đập mặt
vào sàn bê tông
trong khi lưới lửa
điện chẳng chịt
bủa quanh cơ thể.

Thomas dừng
phất lại và thét
gọi tên Brenda,
sau đó nó thụp
xuống đất để thu

mình thành mục
tiêu nhỏ hơn. Tia
lửa điện chạy
loăng ngoăng trên
khắp cơ thể
Brenda rồi biến
thành những làn
khói khi tiếp đất.
Thomas nằm dãn
bụng xuống đất

cách đó vài mét,
tránh các tia điện
bắn lung tung
trong khi tìm cách
tiếp cận gần hơn.

Newt và
Minho rõ ràng đã
trông thấy diễn
biến xấu của tình
hình và thay đổi

kế hoạch. Hai đứa
vừa chạy tới chỗ
Thomas vừa tiếp
tục bắn. Jorge đã
chạy tới chiếc
Berg và biến mất
vào trong cửa
máy bay, nhưng
rồi xuất hiện trở
lại và bắn một

loại súng phóng
lựu khác. Lựu đạn
của loại súng này
bùng nổ thành
những lưỡi lửa dữ
dội khi trúng mục
tiêu. Vài tay bảo
vệ hét lên khi bị
bắt lửa, trong khi
những tên còn lại

thoái lui một chút
trước hỏa lực
mới.

Thomas lo
lẳng nằm chờ trên
mặt đất cạnh
Brenda, thầm rửa
mình vì không thể
trợ giúp. Nó biết
cần phải chờ cho

các tia lửa điện
tắt hẳn trước khi
chộp lấy con bé
và lôi nó tới chiếc
Berg, nhưng nó
không rõ liệu
chúng có thời gian
để chờ hay không
nữa. Khuôn mặt
của Brenda trắng

bạch, máu chảy ra
từ mũi và nước
dãi trào ra khỏi
miệng con bé,
trong khi tứ chi co
giật và thân trên
nảy lên tại chỗ.
Đôi mắt Brenda
mở to đầy kinh
hoàng.

Newt và
Minho đã chạy
đến chỗ Thomas
và nằm rạp *xuống*
sàn.

- Dừng! -
Thomas la lên. -
Chạy tiếp tới máy
bay đi. Bắn yểm
trợ từ trên đó.

Chờ cho đến khi
chúng tôi bắt đầu
di chuyển rồi hăng
yểm trợ. Cứ bắn
điên cuồng vào,
cho đến khi tụi
này tới đích

- Trễ rồi, ta
nhanh lên nào! -
Minho hét lên đáp

lại.

Thằng bé nắm vai Brenda, và Thomas nín thở khi thấy bạn mình co rúm người. Những luồng điện bắt đầu chạy ngược lên cánh tay Minho. Nhưng

điện năng đã yếu
đi thấy rõ, Minh
đã có thể đứng lên
và bắt đầu lôi
Brenda theo mình.

Thomas luôn
tay vào xóc nách
Brenda, trong khi
Newt đỡ chân con
bé. Chúng đi

chuyển đến chiếc
Berg. Toàn bộ nhà
chứa máy bay
chìm trong tiếng
ồn ào và khói lửa.
Một viên đạn sượt
qua chân Thomas.
Nó thấy đau nhói,
rồi máu trào ra.
Chỉ cần chênh di

một phen thôi, nó
sẽ đi tập tễnh suốt
đời hoặc chảy
máu tới chết. Nó
hét lên điên dại
và hình dung tất
cả những người
mặc đồ đen đều là
thủ phạm đã bắn
mình.

Thomas liếc
nhìn Minhó.
Khuôn mặt thẳng
bé căng lên vì
gắng sức khi phải
kéo Brenda.
Thomas dựa vào
luồng adrenaline
mãnh liệt trong
người để đánh

liều giương súng
phóng lựu lên
bằng một tay và
bắn loạn xạ các
hướng trong khi
giúp hai đứa bạn
kéo Brenda đi.

Chúng đã tới
chân cửa lên máy
bay. Jorge lập tức

buông khẩu súng
đổ sộ và trượt
theo con dốc
xuống để nắm lấy
một tay Brenda
Thomas buông áo
Brenda ra và để
cho Minho cùng
Jorge lôi con bé.
Gót chân con bé

đập cồm cộp trên
con dốc dẫn lên
máy bay.

Newt bắt đầu
bắn trở lại, thẳng
bé vãi đạn lung
tung cho đến khi
hết lựa đạn.

Thomas bắn
thêm một phát

nữa, và lựu đạn
trong súng phóng
lựu của nó cũng
hết.

Đám bảo vệ
rõ ràng đã nhận ra
thời gian sắp hết.
Một tốp bảo vệ
chạy nhanh về
phía máy bay và

khai hỏa.

- Đừng nạp
đạn nữa! -
Thomas hét lên. -
Đi thôi!

Newt quay lại
và trèo lên dốc.
Thomas bám sát
thằng bé. Đầu
Thomas chỉ vừa

ngang tầm với
ngưỡng sàn của
máy bay thì có thứ
gì đó đập trúng
lưng nó và nổ
tung. Trong chớp
mắt Thomas cảm
thấy sức nóng của
hàng ngàn tia lửa
điện chụp xuống

mình cùng một
lúc. Nó bật ngựa
và lăn lông lốc
cho tới khi chạm
mặt sàn của nhà
chứa máy bay.
Toàn thân nó co
giật trong khi mọi
thứ mờ đi.

CHƯƠNG 19

Mắt Thomas
mở trừng trừng,
nhưng nó không
thể nhìn thấy gì.
Không, nó không
mù. Những quầng

lửa điện sáng rực
chấn ngang tầm
nhìn khiến nó
không quan sát
được gì hết. Nó
không thể chớp
mắt hay nhắm mắt
để che bớt sáng.
Toàn thân nó đau
đớn. Da nó như

thể đã bị chảy ra,
tách khỏi lớp cơ
và xương. Nó cố
hét lên, nhưng
dường như nó đã
mất toàn bộ sự
kiểm soát đối với
cơ thể mình. Tay
chân và thân mình
nó co giật bất

chấp nỗ lực kìm
giữ của nó.

Tiếng lệt xệt
tràn ngập trong tai
Thomas, nhưng
rất mau chóng,
một âm thanh khác
đã át đi tất cả.
Tiếng ầm ầm dội
vào tai nó và làm

đầu nó rung rinh.
Nó đang nằm bấp
bênh trên rìa nhận
thức và cảm thấy
như trượt dần
xuống một vực
thẳm chực chờ
nuốt chửng mình.
Nhưng nó biết âm
thanh đó là tiếng

động cơ của chiếc Berg đã được khởi động. Các thiết bị đẩy đã phụt lửa xanh.

Nó nghĩ ngay mọi người đang bỏ rơi mình. Đầu tiên là Teresa và những người khác,

giờ là đám bạn thân và Jorge. Nó không thể chịu nổi một sự phản bội khác. Điều đó quá đau đớn. Nó muốn hét lên trong khi những cơn đau nhức nhối xuyên thấu từng phân

diện tích cơ thể
và mùi khét bao
trùm lên nó.
Không, bọn họ sẽ
không bỏ nó lại.
Nó biết như thế.

Tầm nhìn của
nó bắt đầu rõ ràng
trở lại, các luồng
nhiệt sáng trắng

giảm đi cả về
cường độ lẫn số
lượng.

Nó chớp mắt.
Hai, rồi ba bóng
đen đứng phía
trên nó, vũ khí
chĩa vào mặt nó.
Đám bảo vệ.

Liệu họ có

giết nó không?
Hay là lòi nó về
cho chuột chù tiến
hành các thử
nghiệm khác? Một
người nói gi đó
mà Thomas không
nghe rõ. Tai nó
đầy tiếng lẹt xẹt.

Bỗng nhiên

các bảo vệ biên
mất, họ bị tấn
công bởi hai bóng
người tưởng như
đang bay trong
không khí. Hai
bạn của nó, chắc
hẳn là hai thằng
bạn của nó rồi.
Xuyên qua màn

khói, Thomas có thể nhìn thấy trần nhà chứa máy bay phía trên cao. Cơn đau đã gần như biến mất, thay thế bằng một sự tê dại khiến nó không chắc mình có thể cử động

được. Nó cựa
mình sang phải,
rồi lăn sang trái,
chống một khuỷu
tay nhô^um dậy, yếu
ớt và choáng
váng. Vài luồng
điện phóng từ cơ
thể của nó xuống
mặt sàn xi măng.

Điều tồi tệ nhất đã qua. Nó hi vọng thế.

Nó lại cựa mình, nhìn ngược qua vai. Minho và Newt đang mỗi đứa cười lên người một bảo vệ, ra đòn cật lực.

Đứng giữa hai
đứa Jorge đang
bắn lựu đạn lửa đi
các hướng. Phần
lớn các bảo vệ đã
buông xuôi hoặc
bị thương, nếu
không nhóm của
Thomas sẽ không
thể đến được đây.

Hoặc có thể các
bảo vệ chỉ giả vờ
tấn công, giống
như mọi trò lừa
đảo khác trong
cuộc Thử nghiệm,
Thomas thậm
nghĩ.

Nó không
quan tâm. Nó chỉ

muốn ra khỏi chỗ này. Và lối thoát đang ở ngay trước mắt nó.

Rên lên một tiếng, nó lật úp người lại, rồi bắt đầu và dùng đầu gối nâng người lên. Tiếng kính

võ, điện xẹt, súng
nổ và đạn nổ đùng
chéo tràn ngập
xung quanh nó.
Nếu có ai bắn nó
lúc này thì nó chỉ
có chịu chết. Nó
lết dần về phía
chiếc Berg.

Tiếng động cơ

phản lực của
chiếc máy bay rền
vang. Cả con tàu
chấn động, làm
mặt đất bên dưới
cũng rung rinh
theo. Cánh cửa
máy bay chỉ còn
cách nó hơn một
mét. Mọi người

cần phải lên máy bay.

Nó cố gắng hét gọi Minh^o và những người khác, nhưng chỉ phát ra được những tiếng rên ư ử. Bò lồm ngồm như một con chó bị thương, nó

tiến nhanh hết
mức độ mà cơ thể
mình cho phép.
Nó phải huy động
từng gram sức
mạnh trong mình.
Nó đã đến được
mép đường dốc,
rồi từ từ trèo lên.
Cơ bắp nó đau

nhức, bụng quặn
lại như muốn nôn.
Âm thanh ồn ào
của cuộc đời đầu
đập vào tai nó,
làm nó vô cùng
căng thẳng. Nó có
thể bị trúng đạn
vào bất cứ lúc
nào.

Khi leo được
nửa con dốc, nó
quay lại nhìn các
bạn. Mọi người
đang lùi dần về
phía máy bay, vừa
đi vừa bắn.

Minho buộc
phải ngừng bắn để
 nạp đạn. Thomas

chỉ sợ thằng bạn
sẽ bị trúng đạn.
Nhưng Minhो đã
nạp đạn xong và
tiếp tục bắn. Cả
ba người đã tiến
đến chân dốc lên
máy bay, rất gần
với nó.

Thomas lại cố

lên tiếng, âm
thanh nghe như
của một con chó
bị thương.

- Thế thôi! -
Jorge hét lớn. -
Túm lấy thằng bé
lôi lên luôn!

Jorge chạy lên
con dốc, vượt qua

Thomas và biến
mất vào bên trong
máy bay. Có tiếng
gì đó kêu rầm
rầm, và con dóc
bắt đầu nâng lên,
các bản lề thép
nghiên ken kết.
Thomas nhận ra
nó đã nằm gục tại

chỗ, mặt áp vào
tấm kim loại. Nó
cảm thấy mình
được nâng lên
trong không khí.
Rồi nó ngã vào
bên trong cánh
sập khi cửa được
đóng và khóa lại.

- Xin lỗi cậu,

Tommy. - Newt
thì thâm vào tai
nó. - Đáng lẽ phải
nhẹ nhàng hơn
một chút.

Mặc dù nó
đang ở rất gần sự
mất ý thức, một
niềm vui vô bờ
vẫn dâng lên trong

lòng Thomas,
chúng đã thoát
khỏi VSAT. Nó
buột kêu lên một
tiếng yếu ớt trong
nỗ lực chia vui
với bạn mình. Rồi
nó nhắm mắt và
ngất đi.

CHƯƠNG 20

Thomas tỉnh lại và thấy Brenda đang cúi xuống nhìn mình. Trông con bé có vẻ lo lắng. Da Brenda tái xanh và dính

những vết máu
khô, trán con bé
lấm lem, má thâm
tím. Như thể được
nhắc nhở bởi các
vết thương của
con bé, nó đột
ngột cảm thấy đau
nhức toàn thân.
Nó hoàn toàn

không biết mấy
trái lựu đạn điện
đó gây ra tác dụng
gì, nhưng nó thấy
mừng là chỉ bị
dính một trái.

- Em vừa mới
tỉnh lại. - Brenda
lên tiếng. - Anh
cảm thấy thế nào?

Thomas chống
cùi chỏ nhô²m dậy
và nhăn nhó vì
cơn đau ở chân,
nơi viên đạn sượt
qua.

- Anh thấy
mình thật tử²m.

Thomas đang
nằm trên một cái

giường thấp trong
khoang hàng rộng
rãi của máy bay.
Khoang hàng
chẳng có gì ngoài
một số món đồ
cọc cạch. Minho
và Newt đang ngủ
trên hai cái
trường kỷ xấu xí,

chăn kéo lên tới
cầm. Thomas
thầm nghĩ rằng
Brenda đã làm
việc đó. Hai thằng
nom như hai đứa
trẻ nhỏ nhút, yên
ấm và thoải mái.

Brenda đang
quỳ bên cạnh

chiếc giường nhỏ.
Con bé đứng lên
rồi ngồi xuống
một chiếc ghế
bành nham nhở
cách đó chừng
buột mét.

- Chúng ta đã
ngủ gần mười
tiếng đồng hồ.

- Thật á? -
Thomas không thể
tin nổi chuyện
này. Cứ tưởng như
nó chỉ vừa chớp
mắt. *Bất tình* thì
đúng hơn.

Brenda gật
đầu.

- Chúng ta đã

bay lâu tới mức
đó sao ? Chúng ta
đang đi đâu đây?
Lên mặt trăng
chắc? - Thomas
có chân ngồi ở
mép giường.

- Không, Jorge
chỉ đưa chúng ta
đi khoảng một

trăm dặm, rồi đáp xuống một vùng đất trống, chú ấy cũng đang ngủ. Không thể để phi công mệt được.

- Anh không tin nổi cả hai đứa tội mình đều bị trúng lựu đạn.

Anh thích bóp cò
hơn nhiều. -
Thomas đưa tay
xoa mặt và ngáp
dài. Rồi nó xem
xét các vết bồng
trên cánh tay. -
Em có nghĩ những
cái này sẽ để lại
 sẹo hay không?

Brenda bật
cười.

- Còn nhiều
thứ khác phải lo
lắng mà anh...

Thomas cũng
mỉm cười. Con bé
nói đúng.

- Vậy đó. - Nó
mở lời, rồi nói

tiếp một cách
chậm rãi. - Hồi ở
trong VSAT thì
chỉ nghĩ thoát
được ra ngoài đã
hay lắm rồi,
nhưng... anh thậm
chí không biết thế
giới thực bên
ngoài nó như thế

nào nữa... Không
phải ở đâu cũng
như Đất cháy,
đúng không?

- Không. -
Brenda đáp. - Chi
có những khu vực
nằm giữa hai vĩ
tuyến là hoang
mạc thôi. Ở những

nơi khác thì thời
tiết dao động cực
độ. Có một vài
thành phố an toàn
chúng ta có thể
đến. Đặc biệt là
khi được miễn
dịch. Tụi mình có
thể tìm được việc
làm khá dễ dàng.

- Làm việc. -

Thomas lặp lại,
như thể đó là thứ
lạ lùng nhất *nỏ i*
từng nghe nói tới.

- Em đã nghĩ đến
việc đi tìm việc
làm rồi à?

- Thế anh
không định ăn à?

Thomas không
đáp. Nó cảm nhận
được sức nặng
của thực tế. Nếu
thực sự bọn chúng
sắp đặt chân vào
thế giới thực,
chúng phải bắt
đầu tập sống như
người thực là

vừa. Nhưng liệu chuyện đó có khả thi trong một thế giới bị Nhật trùng tàn phá? Thomas nghĩ tới các bạn của mình.

- Teresa. - Nó nói.

Bị bắt ngờ,

Brenda hơi lui
người lại.

- Chị ấy thì
sao?

- Có cách nào
tìm ra nơi Teresa
và những người
khác đã đi không?

- Jorge đã làm
rồi, thông qua hệ

thông theo dõi các
chiếc Berg. Họ đã
đến thành phố
Denver.

Thomas phát
hoảng.

- Như vậy có
nghĩa là VSAT
cũng có thể tìm ra
chúng ta?

- Anh không biết Jorge rồi. - Brenda nhìn mặt đầy ranh mãnh.

- Chú ấy có thể điều chỉnh hệ thống theo cách anh không thể tin nổi. Chúng ta có thể đi trước bọn

họ một bước, ít ra
trong một khoảng
thời gian.

- Denver. -
Thomas lên tiếng
sau một hồi im
lặng. Cái tên này
thật kỳ quặc. - Nó
ở đâu thế?

- Dãy núi

Rocky. Trên cao.
Một trong những
sự lựa chọn hiển
nhiên cho một khu
cô lập, vì ở đó
thời tiết được
phục hồi khá
nhANH sau vụ
quảNG lửa mặt
trời. Một điểm

đến cũng tạm.

Thomas không
bận tâm lắm đến
địa điểm. Nó chỉ
biết mình cần phải
tìm Teresa và
những người khác.
Nó không rõ *tại*
sao, nhưng chắc
chắn nó chưa sẵn

sàng để thảo luận
chuyện đó với
Brenda. Nó sẽ
đợi một thời gian.

- Ở đó như thế
nào? - Cuối cùng
nó hỏi.

- Thì, cũng
giống như đa phần
các thành phố lớn,

họ khá tàn nhẫn
trong việc không
cho người Chạch
vào, dân chúng
buộc phải xét
nghiệm bệnh Nhật
trùng thường
xuyên một cách
ngẫu nhiên. Hiện
nay họ đã lập nên

một làng ở phía
đôi diện thung
lũng, nơi họ đưa
người mới nhiễm
bệnh tới, Người
miễn dịch được
trả công rất hậu
hĩnh để chăm sóc
cho những người
này, mặc dù

chuyện đó cực kỳ nguy hiểm. Cả hai nơi đều được canh phòng cẩn mật.

Cho dù đã tìm lại được một số ký ức, Thomas cũng không biết gì nhiều về những

người được miễn
dịch đối với Nhật
trùng. Nhưng nó
nhớ Chuột Chù có
nói một điều.

- Janson bảo
người Miễn bị thù
ghét ghê lắm. Ông
ta nói vậy là sao?

- Khi anh bị

Nhật trùng, anh
biết mình sẽ phát
điên và chết. Chỉ
là vấn đề *khi nào*.
Mặc dù cả thế
giới đã cố gắng
rất nhiều, con
virus vẫn tìm
được kẽ hở trong
việc kiểm dịch.

Anh tưởng tượng
mà xem, anh biết
mình dính châu,
trong khi người
Miễn lại không hề
hấn gì. Nhật trùng
chẳng có tác động
gì tới họ... thậm
chí họ không làm
phát tán virus.

Anh có ganh ghét
với họ không?

- Có thể. -

Thomas nói, nó
thấy mừng vì mình
thuộc về bên
không mắc bệnh.
Thà bị ghét còn
hơn bị bệnh. -
Nhưng chẳng phải

việc có họ là quý
báu lắm hay sao?
Ý anh là, việc
phát hiện ra những
người không bị
mắc bệnh ấy.

Brenda nhún
vai.

- Chắc chắn
họ được sử dụng,

đặc biệt là trong
chính phủ và các
cơ quan an ninh.
Nhưng những
người khác coi họ
như cỏ rác. Người
không được miễn
dịch lại quá đông
nữa. Đó là lí do
người Miễn được

trả rất nhiều tiền
để trở thành lính
canh, nếu không
sẽ chẳng ai chịu
làm. Nhiều người
trong số họ thậm
chí còn cố gắng
che giấu sự miễn
nhiệm của mình.
Hoặc là đi làm

cho VSAT, giống
như Jorge và em.

- Vậy ra hai
người đã quen
nhau từ trước à?

- Em gặp chú
Jorge Ở Alaska,
sau khi đã biết
mình được miễn
dịch. Đó là một

nơi tập trung
những người như
bọn em. Một dạng
trại tập trung bí
mật. Jorge dần
dần trở thành một
người chú của em,
chú ấy đã thề sẽ
bảo vệ em. Ba em
đã bị giết, còn mẹ

em thì đây em đi
ngay khi biết mình
bị mắc bệnh.

Thomas chồm
người tới trước,
hai khuỷu tay
chống lên đùi.

- Em nói ba
em đã bị VSAT
giết chết. Vậy mà

em vẫn tự nguyện
đến làm việc cho
bọn họ sao?

- Sinh tồn mà,
Thomas. - Khuôn
mặt con bé sa
sầm. - Anh không
biết việc sống sót
dưới sự bảo trợ
của VSAT là như

thế nào đâu. Ở
ngoài kia, phần
lớn mọi người sẵn
sàng làm mọi thứ
để được sống
thêm dù chỉ một
ngày. Người
Chạch và người
Miễn có những
vấn đề khác nhau,

đúng thế, nhưng
tự trung lại vẫn
chỉ là làm thế nào
để sinh tồn mà
thôi. Ai cũng
muốn sống hết mà.

Thomas không
đáp, nó không biết
phải nói gì. Tất cả
những gì nó biết

về cuộc sống là
Mê cung và Đất
cháy, với những
ký ức lơ mờ về
thời thơ ấu lớn lên
cùng VSAT. Nó
cảm thấy trống
rỗng và mất
phương hướng,
như thể chẳng

thuộc về nơi nào.

Đột nhiên nó
thấy đau nhói
trong tim.

- Anh tự hỏi
chuyện gì đã xảy
ra với mẹ anh. -
Nó nói, và cảm
thấy bất ngờ với
chính mình.

- Mẹ anh á? -
Brenda hỏi lại. -
Anh còn nhớ mẹ
mình à?

- Anh đã mơ
về mẹ vài lần.
Anh nghĩ đó là
những hồi ức.

- Hồi ức ra
sao? Mẹ anh

giống như thế
nào?

- Thì giống
như... một người
mẹ. Em biết rồi,
mẹ yêu thương,
chăm sóc, lo lắng
cho anh. - Thomas
lạc giọng. - Anh
không nghĩ có ai

từng làm như thế
kể từ khi anh bị
người ta đưa đi.
Nghĩ đến việc mẹ
sẽ hóa điên,
những chuyện có
thể đã xảy ra với
mẹ, anh thấy đau
đớn. Có khi nào
trong số những

người Chạch khát
máu mà chúng ta
từng...

- Thôi đi,
Thomas. Anh
đừng nói nữa. -
Brenda nắm tay
Thomas siết
mạnh. - Anh hãy
nghĩ mẹ sẽ vui thế

nào khi biết anh
còn sống, còn đấu
tranh. Mẹ anh chết
đi nhưng biết anh
được miễn dịch
và có cơ hội để
trưởng thành, bất
chấp thế giới có
điều tàn tới mức
nào. Ngoài ra, anh

sai hoàn toàn rồi.

Đang cúi mặt
nhìn xuống sàn,
Thomas chợt
ngẩng lên hỏi lại:

- Sao cơ?

- Minho.

Newt. Chảo
Chiên. Tất cả các
bạn anh đều quan

tâm và lo lắng cho anh. Ngay cả Teresa. Chị ấy đã làm nhiều chuyện không hay ở Đất cháy, vì chị ấy nghĩ mình không có chọn lựa nào khác. - Brenda ngừng lại, rồi nói

tiếp, thật khế. - Cả
Chuck nữa.

Cơn đau trong
lòng ngực Thomas
càng tăng thêm.

- Chuck.
Thằng nhỏ ấy...
nó... - Thomas
phải ngưng nói
một lúc để bình

tĩnh trở lại. Suy
cho cùng thì
Chuck là nguyên
nhân mạnh mẽ
nhất khiến nó ghê
tởm VSAT. Làm
sao việc giết hại
một đứa trẻ như
Chuck lại có thể
là tốt được?

Cuối cùng nó
nói tiếp:

- Anh đã
chứng kiến tận
mắt cái chết của
Chuck. Trong giây
phút cuối cùng
của thằng bé, ánh
mắt nó chỉ chất
chứa sự kinh

hoàng. Em không
thể làm như thế.
Em không thể làm
thế với một con
người. Anh không
cần biết người ta
nói gì, anh không
cần biết có bao
nhiêu người sẽ
phát điên và chết,

anh không cần
biết cả cái nhân
loại này sẽ tuyệt
diệt. Ngay cả khi
đó là điều duy
nhất phải làm để
tìm ra thuốc giải,
anh cũng vẫn
chống lại chuyện
đó.

- Thomas,
bình tĩnh nào. Anh
tự bẻ gãy ngón tay
mình mất.

Thomas không
nhớ mình đã
buông tay Brenda
từ bao giờ.

Nó nhìn xuống
và thấy hai bàn

tay mình đang siết
vào nhau rất chặt,
tới nỗi da tay nó
trắng bệch đi. Nó
thả lỏng và cảm
thấy máu chảy về
tay.

Brenda trầm
ngâm gật gù.

- Em đã thay

đổi hoàn toàn khi
ở Đất cháy. Em
rất xin lỗi vì mọi
chuyện.

Thomas lắc
đầu.

- So với anh,
em chẳng có lí do
gì hơn để mà xin
lỗi. Đây là một

mớ hỗn độn bản
thủ.

Nó rên lên rồi
nằm xuống giường
trở lại, trơ mắt
nhìn trần khoang
hàng.

Sau một lúc
im lặng, Brenda
lại nói tiếp:

- Anh biết không, có lẽ chúng ta nên đi tìm chị Teresa và những người kia. Để tập hợp nhau lại. Họ đã trốn thoát, có nghĩa họ cùng phe với chúng ta, em nghĩ

chúng ta chưa thể
phán xét gì về
họ... Biết đâu mọi
người không còn
lựa chọn nào khác
ngoài việc bỏ
chúng ta lại. Và
chỗ họ đến cũng
không bất ngờ
chút nào.

Thomas xoay
người để nhìn
Brenda, thậm
mong con bé nói
đúng.

- Vậy em nghĩ
chúng ta nên đi
tới...

- Denver.

Thomas gật

đầu, nó bỗng cảm
thấy chắc chắn và
thích cảm giác đó.

- Phải rồi,
Denver.

- Nhưng bạn
bè anh không phải
là lí do duy nhất. -
Brenda mỉm cười.

- Ở đó còn một

thứ quan trọng
hơn.

CHƯƠNG 21

Thomas trở
mắt nhìn Brenda,
háo hức muốn

nghe điều con bé
sắp nói.

- Anh biết cái
gì ở trong bộ não
của các anh rồi
đấy. Vậy mỗi bận
tâm lớn nhất của
chúng ta là gì?

Thomas ngẫm
nghĩ rồi đáp:

- VSAT theo
dõi, hoặc kiểm
soát bọn anh.

- Chính xác. –
Brenda nói.

- *Vậy thì sao*
? - Một lần nữa
sự sốt ruột lại nổi
lên trong lòng
Thomas.

Brenda lại
ngồi xuống đối
diện với Thomas
và chồm người tới
trước, hai tay xoa
vào nhau trong sự
kích động.

- Em biết một
người có tên là
Hans đã đi tới

Denver. Ông ta cũng miễn nhiệm đối với Nhật trùng như tụi mình. Ông ta là bác sĩ và từng làm việc tại VSAT cho đến khi có mâu thuẫn với ban lãnh đạo về quy

trình cấy ghép các
thiết bị trong não.
Ông ta cho rằng
những gì họ đã
làm là quá liều
lĩnh. Ông ta bảo
họ đã đi quá giới
hạn, tới mức vô
nhân đạo. VSAT
không chịu để ông

ta ra đi, nhưng
ông ta đã tìm
được cách trốn
thoát.

- Bọn họ nên
xem lại về mặt an
ninh. - Thomas
lầm bầm

- Nhờ đó mà
chúng ta mới có

cơ hội. - Brenda
nhoẻn miệng
cười. - Dù sao
thì, Hans là một
thiên tài. Ông ta
biết từng chi tiết
nhỏ nhất về các
thiết bị cấy trong
não bộ của các
anh. Em biết ông

ta đi tới Denver,
vì Hans đã gửi
cho em một tin
nhắn trên
Netblock ngay
trước khi em
được đưa tới Đất
cháy. Nếu chúng
ta có thể gặp
Hans, ông ta sẽ

lấy được các thiết
bị đó ra khỏi đầu
các anh. Hoặc ít
nhất là vô hiệu
hóa chúng. Em
không chắc việc
tháo gỡ sẽ diễn ra
như thế nào,
nhưng nếu không
ai làm được thì

ông ta có thể làm được. Và ông ta sẵn sàng làm chuyện đó. Hans cũng căm ghét VSAT nhiều như tội mình vậy.

Thomas ngẫm nghĩ một chút.

- Nếu họ kiểm

soát bọn anh thì
chúng ta gặp rắc
rối lớn đấy. Anh
đã chứng kiến
điều đó ít nhất ba
lần.

Alby vật lộn
chống lại một thế
lực vô hình khi
nằm trong Trang

áp, Gally bị điều khiển để dùng dao giết Chuck, và Teresa cố nói chuyện với nó nơi căn nhà hoang tại Đất cháy. Đó là ba trong số những kỷ niệm khó quên nhất của Thomas.

- Chính xác.
Họ có thể điều
khiển anh, bắt anh
làm một số thứ.
Họ không thể nhìn
bằng mắt anh,
nghe giọng nói
anh hay những
việc tương tự như
thế, nhưng chúng

ta cần phải điều chỉnh lại chuyện đó. Nếu họ đang ở đủ gần để theo dõi anh và nếu họ cảm thấy có thể liều lĩnh, họ sẽ ra tay. Và đó là điều cuối cùng chúng ta mong đợi.

Việc này rất cần phải xem xét.

- Vậy là có vẻ như chúng ta có hàng đồng lí do để đi tới Denver. Chúng ta sẽ hỏi ý kiến của Newt và Minho khi hai đứa thức dậy.

Brenda gật
đầu

- Nghe được
đó. - Con bé đứng
dậy và bước lại
gần hơn, rồi cúi
xuống hôn lên má
Thomas. Nó thấy
nổi da gà. - Anh
biết không, phần

lớn những chuyện
xảy ra ở trong
đường hầm không
phải là diễn đâu. -
Brenda đứng lên,
im lặng nhìn
Thomas một lúc. -
Em phải đi đánh
thức Jorge đây.
Chú ấy đang ngủ

trong phòng cơ
trưởng.

Brenda quay
lưng bỏ đi
Thomas ngồi đó,
hi vọng mặt mình
không đỏ ửng lên
khi nhớ đến lúc
hai đứa nằm sát
nhau ở dưới

Ngâm. Nó luôn
tay sau đầu và
nằm ngửa trên
chiếc giường, cố
điểm lại những gì
vừa được nghe.
Rốt cuộc chúng
đã có một điểm
đến. Nó cảm thấy
nụ cười xuất hiện

trên khuôn mặt
mình, và điều này
không chỉ vì cái
hôn của Brenda.

Minho gọi
cuộc họp của
chúng là Trang
nghị, chỉ để gọi

nhớ kỷ niệm xưa.

Sau khi họp
xong, Thomas
thấy nhức đầu.
Cơn đau tồi tệ đến
nỗi nó tưởng như
hai mắt mình sắp
lọt ra ngoài.
Minho cãi cùn
trong mọi vấn đề

và khiến Brenda trở nên khó ưa trong suốt cuộc họp. Thomas biết chúng cần phải suy xét sự việc dưới mọi góc độ, nhưng nó thậm mong Minhho đổi xử dễ chịu hơn

với Brenda.

Cuối cùng, sau một giờ tranh cãi, bàn luận tới lui và đi quanh vấn đề cả chục lần, cả nhóm quyết định đi tới Denver, tuy không đạt được đồng thuận. Mọi

người dự định
đáp chiếc Berg
xuống một sân bay
tư nhân, đóng giả
làm một nhóm
người Miến đi tìm
việc làm trong
lĩnh vực vận tải
công cộng. Cũng
may là trên chiếc

Berg không đề
chữ VSAT – tổ
chức này không
muốn quảng cáo
rộng rãi với thế
giới, có vẻ như
thế. Chúng đã
được xét nghiệm
và chứng nhận
miễn nhiễm đối

với Nhật trùng
nên có thể đường
hoàng đi vào
thành phố. Ngoại
trừ Newt. Do đã
bị mắc bệnh,
thằng bé phải ở
lại trên máy bay
cho tới khi mọi
người tìm ra cách

giải quyết.

Cả nhóm ăn nhanh một bữa, sau đó Jorge đi điều khiển máy bay. Anh ta nói đã nghỉ ngơi đầy đủ và muốn mọi người chợp mắt một chút, vì bay

đến Denver sẽ
mát vài tiếng đồng
hồ. Sau đó, ai mà
biết sẽ cần bao
nhiều thời gian để
tìm một chỗ nghỉ
qua đêm.

Thomas chỉ
muốn ở một mình,
nên nó viện cớ

đau đầu để cáo
lui. Nó tìm thấy
một cái ghế thư
giãn ở trong một
góc khuất và ngã
người nằm xuống
đó, xoay mặt vào
tường. Nó lấy
chăn đắp và cảm
nhận một sự ấm

áp đã lâu không có được. Cho dù rất sợ trước viễn cảnh có thể xảy ra, nó vẫn thấy bình yên. Có lẽ cuối cùng chúng đã đi gần đến chỗ thoát khỏi VSAT mãi mãi.

Nó nhớ lại cuộc trốn thoát của cả bọn và những sự việc đã diễn ra. Càng nghĩ, nó càng thấy không chắc chắn vụ việc có bàn tay đạo diễn của VSAT. Quá nhiều

thứ đã xảy ra
trong một thời
gian ngắn, chưa
kể mấy tay bảo vệ
đó đã chiến đấu
điên cuồng để giữ
chúng ở lại.

Cuối cùng,
giác ngủ đưa nó
ra khỏi dòng suy

tường đó. Nó lại
mơ.

Nó chỉ mới
mười hai tuổi. Nó
ngồi trên ghế, đối
diện với một
người đàn ông có
vẻ không được

vui. Hai người đang ở trong một căn phòng có cửa sổ quan sát.

- Thomas. -
Người đàn ông mở lời. - Đạo này cháu có vẽ... lơ đãng. Ta cần cháu quay về với

những việc quan trọng. Châu và Teresa đang thực hiện rất tốt việc giao tiếp qua ý nghĩ, mọi thứ đang tiến triển nhanh chóng. Đã đến lúc tập trung trở lại.

Thomas cảm
thấy ngượng, rồi
thấy xấu hổ vì
mình đã tỏ ra như
thế. Nó bối rối
chỉ muốn bỏ chạy
về phòng ngủ.
Người đàn ông
cảm nhận được
điều đó.

- Chúng ta sẽ không rời khỏi căn phòng này cho đến khi ta hài lòng với cam kết của cháu. - Câu nói đó giống như lời tuyên án của một ông quan tòa không có trái tim.

- Cháu sẽ trả lời
các câu hỏi của
ta, và cháu nên
thành thật. Cháu
có hiểu không?

Thomas gật
đầu.

- Tại sao
chúng ta ở đây?

- Vì Nhật

trùng.

- Ta muốn
cháu nói rõ hơn.

Thomas ngập
ngừng. Đạo gần
đây nó cảm thấy
muốn nổi loạn,
nhưng nó biết một
khi nó nói ra
những gì người

đàn ông này muốn
nghe thì mọi
chuyện sẽ qua. Nó
sẽ quay lại với
việc làm những gì
người ta yêu cầu
và tìm hiểu những
điều họ sẽ dành
cho nó.

- Nói đi. -

Người đàn ông
thúc ép Thomas.

Thomas tuôn
ra một tràng, trôi
chảy từng chữ,
như thể đã học
thuộc nằm lòng.

- Quảng lửa
mặt trời tác động
lên trái đất. An

ninh ở nhiều tòa
nhà chính phủ bị
tổn hại. Một virus
do con người tạo
ra với mục đích
dùng trong chiến
tranh sinh học đã
bị rò rỉ từ một
trung tâm kiểm
soát dịch bệnh

của quân đội.
Loại virus này tấn
công mọi cộng
đồng dân cư lớn
và lây lan nhanh
chóng. Nó được
biết đến với tên
gọi Nhật trùng.
Các chính phủ còn
tồn tại dồn mọi

nguồn lực vào VSAT, tổ chức này đã tìm thấy những người miễn nhiễm tốt nhất và giỏi nhất. Họ bắt đầu kế hoạch kích thích và lập sơ đồ các mẫu thức nã của mọi cảm xúc

con người đã biết,
đồng thời nghiên
cứu xem làm thế
nào chúng ta có
thể tiếp tục sống
dù bị Nhật trùng
ăn sâu vào não
bộ. Cuộc nghiên
cứu sẽ dẫn đến... -
Nó tiếp tục nói

không ngừng, tuôn
ra những chữ mà
nó cảm ghét.

Thomas trong
mơ quay người bỏ
chạy, chạy vào
trong bóng tối.

CHƯƠNG 22

Thomas quyết định mình cần phải nói thêm với mọi người về những giấc mơ của mình. Về những thứ nó nghi ngờ là các hồi ức của mình.

Khi mọi người
tiến hành một buổi
Trang nghị thứ hai
trong ngày,
Thomas bắt tất cả
hứa giữ im lặng
cho đến khi nó nói
xong. Mọi người
kê ghế ngay gần
buồng lái để

Jorge có thể nghe
thấy toàn bộ câu
chuyện.

Thomas bắt
đầu kể cho mọi
người về từng
giấc mơ nó đã có:
những hồi ức về
thời thơ ấu, lúc nó
bị VSAT đưa đi

khi họ phát hiện
ra nó được miễn
dịch, khi nó tập
luyện với
Teresa... tất cả
mọi chuyện. Sau
khi đã nói ra hết
những gì mình có
thể nhớ được,
Thomas chờ đợi

mọi người phản
hồi.

Tôi chẳng thấy
chuyện này có vấn
đề gì. - Minho
nói. - chỉ làm tôi
thêm ghét tụi
VSAT thôi. Cũng
may chúng ta đã
thoát được bọn

họ. Tôi hi vọng sẽ không bao giờ gặp lại con nhỏ Teresa mặt đẹp đó nữa.

Newt tỏ ra khó chịu và xa cách. Thằng bé lên tiếng lần đầu tiên kể từ khi mọi người họp Trang

ngại:

- Brenda đúng là công chúa nếu so với con nhỏ biết tuốt đó.

- Ơ... - Brenda đảo mắt. - Cảm ơn anh!

- Em thay đổi từ hồi nào? -

Minho hỏi thẳng.

- Hả? -

Brenda hỏi lại.

- Từ khi nào
mà em trở nên
điên cuồng chống
lại VSAT như
vậy? Em đã làm
việc cho bọn họ,
em đã làm tất cả

những gì họ muốn
ở Đất cháy. Em
sẵn sàng giúp họ
chụp cái mặt nạ
đó vào mặt tụi anh
và làm cho tụi anh
khốn đốn. Khi
nào, và làm thế
nào em lại quay
sang phe tụi anh

một cách mạnh mẽ
như vậy?

Brenda thở
dài. Con bé có vẻ
mệt mỏi, nhưng
những gì nó nói ra
chất chứa đầy sự
giận dữ.

- Em *chưa*
bao giờ đứng về

phía bọn họ. Chưa
bao giờ. Em
không đồng tình
với cách thức tiến
hành của họ,
nhưng một mình
em thì có thể làm
được gì? Ngay cả
khi có chú Jorge
đi nữa? Em đã

làm những gì cần
làm để tồn tại.
Nhưng khi em trải
qua thử nghiệm
Đất cháy với các
anh, em đã nhận
ra... em đã nhận
ra chúng ta có một
cơ hội.

Thomas thay

đổi chủ đề:

- Brenda, em có nghĩ VSAT sẽ bắt đầu bắt ép bọn anh làm gì đó không? Điều khiến bọn anh gây rối, đại loại như thế?

- Đó là lí do

chúng ta cần tìm
bác Hans. -
Brenda nhún vai.
- Em chỉ có thể
phỏng đoán những
gì VSAT sẽ làm.
Những lần em
thấy bọn họ kiểm
soát một người bị
cài thiết bị trong

đầu, người đó
luôn ở khoảng
cách gần và được
giám sát. Do các
anh đã chạy trốn
và họ không có
cách nào biết
được chính xác
các anh đang làm
gì, có lẽ họ sẽ

không mạo hiểm
điều khiển các
anh đâu.

- Tại sao
không? - Newt
hỏi. - Sao họ
không khiến bọn
anh tự đâm vào
chân nhau, hoặc là
tự xích nhau lại

cho đến khi họ tìm đến.

- Như em đã nói, họ không ở đủ gần các anh. Rõ ràng họ *cần* các anh. Họ không thể liều lĩnh để các anh bị thương hoặc mất mạng.

Em dám cá họ đang cử nhiều người truy lùng các anh. Một khi họ đã tiếp cận đủ gần để có thể quan sát, có thể họ sẽ bắt đầu làm gì đó trong đầu các anh. Em có

cảm giác là họ sẽ
làm thế. Chính vì
vậy, việc đi đến
Denver là chuyện
bắt buộc

Thomas quyết
định luôn:

- Chúng ta sẽ
đi tới đó. Không
bàn cãi nữa. Và

tôi tuyên bố chúng ta sẽ đợi một trăm năm trước khi tiến hành một cuộc họp khác để bàn về chuyện này.

- Tốt thôi -
Minho nói. - Tôi ủng hộ cậu.

Vậy là hai trên

ba. Mọi người
nhìn Newt.

- Tôi là
Chạch. - Thằng bé
nói. - Việc tôi
nghĩ thế nào
không quan trọng.

- Bọn em có
thể lên đưa anh
vào trong thành

phố. - Brenda nói.
- ít nhất cũng đủ
lâu để Hans làm
việc với bộ não
của anh. Chỉ cần
tránh cho anh
khỏi...

Newt đứng bật
dậy và đâm vào
tám vách phía sau

lưng ghế của
mình.

- Trước hết,
chuyện tôi có thứ
gì đó trong đầu
chẳng quan trọng
quái gì. Dù sao
thì tôi cũng sắp
hông tới nơi rồi.
Và tôi không

muốn chết với suy
nghĩ mình sẽ chạy
khắp thành phố
toàn người khỏe
mạnh để rồi lây
bệnh cho họ.

Thomas nhớ
tới cái phong bì
trong túi, nó đã
quên bằng chuyện

đó cho tới lúc
này. Ngón tay nó
ngứa ngứa muốn
lôi ngay bức thư
ra đọc.

Không ai nói
gì.

Nét mặt Newt
sa sầm.

- Thôi, các

cậu đừng mất
công thuyết phục
tôi nữa. - Nó lâu
bâu. - Chúng ta
đều biết liệu pháp
điều trị tương
tượng của VSAT
sẽ không trở thành
hiện thực và tôi
cũng không muốn

điều đó.

Chẳng đáng để
sống trên cái hành
tinh tởm lợm này.
Tôi sẽ ở lại máy
bay trong khi các
cậu đi vào thành
phố.

Newt quay
lưng hậm hực bỏ

đi và biến mất sau
một khúc cua dẫn
vào phòng sinh
hoạt chung.

- Thế là ổn. -
Minho lẩm bẩm. -
Tôi đoán buổi
Trang nghị đến
đây là kết thúc. -
Thằng bé đứng

dậy, nôi bước bạn
mình.

Brenda nhú
mày, rồi quay
sang Thomas nói:

- Các anh...
chúng ta đang
làm việc đúng
đắn.

- Anh không

biết liệu khái
niệm đúng sai có
còn tồn tại hay
không nữa. -
Thomas nói. Nó
cảm thấy sự trơ lì
trong giọng nói
của mình. Nó chỉ
muốn ngủ. - Chỉ
có khủng khiếp

nhiều hay ít mà
thôi.

Thomas đứng
dậy đi theo hai
đứa bạn, tay mân
mê lá thư trong
túi. Trong đó viết
cái gì đây? Nó tự
hỏi trong khi
bước đi. Và làm

thế nào nó biết
được đâu là thời
điểm thích hợp để
đọc thư?

CHƯƠNG 23

Thomas chưa

từng có nhiều thời
gian để nghĩ đến
thế giới bên ngoài
phạm vi kiểm soát
của VSAT. Nhưng
giờ đây, khi chúng
chuẩn bị đối diện
với thế giới đó,
sự bồn chồn nhen
nhóm trong đầu

nó, cảm giác bút
rút dâng lên trong
lòng nó. Nó sắp
đi vào một miền
đất chưa biết.

- Các anh đã
sẵn sàng cho
chuyện này chưa?

- Brenda hỏi

Mọi người

đang đứng bên
ngoài chiếc Berg,
ngay cạnh cửa ra.
Phía trước mặt
họ, cách chừng ba
chục mét là một
bức tường xi
măng với những
cánh cổng đồ sộ
bằng thép.

Jorge khịt
mũi:

- Nhớ hồi xưa
chỗ này mời gọi
lắm mà.

- Anh có chắc
về điều mình đang
làm không? -
Thomas hỏi anh
ta.

- Cú ngậm
miệng lại và để
tôi lo liệu mọi
chuyện đi, *chú*
em. Chúng ta sẽ
sử dụng tên thật
và họ giả. Tất cả
những gì họ quan
tâm rớt cuộc chỉ
là chúng ta có

được miễn dịch
hay không. Họ sẽ
ghi nhận lại. Và
chúng ta sẽ có
không quá hai
ngày, trước khi họ
sẵn đũa chúng ta
để đưa vào làm
việc cho chính
phủ. Chúng ta có

giá lắm đó. Nói
vậy cũng chưa đủ
diễn tả hết đâu...
Thomas, cậu cần
phải ngậm cái
miệng cậu lại.

- Cả anh nữa
đấy, Minho. -
Brenda thêm vào.
- Hiểu chưa?

Jorge đã tạo ra hồ sơ giả cho tất cả chúng ta, khả năng nói dối của chú ấy thì miễn chê.

- Ghê nhỉ. -
Minho lẩm bẩm.

Jorge và
Brenda đi về phía cánh cổng, Minho

bám sát hai
người. Thomas
ngập ngừng nhìn
lên bức tường. Nó
bỗng nhớ tới Mê
cung, những hồi
ức kinh hoàng về
cái nơi đó xẹt
nhanh qua đầu nó,
đặc biệt là cái

đêm mà nó đã
phải treo Alby lên
đám dây thường
xuân để giấu thẳng
bé khỏi sự truy
lùng của bấy
Nhím sâu. Nó
thầm tạ ơn trời
những bức tường
trước mặt không

có dây nhợ gì hết.

Chuyến đi đến
cóng vào đường
như kéo dài bất
tận. Càng đến gần,
bức tường đồ sộ
và các cánh cổng
càng cao hơn. Khi
rót cuộc họ cũng
đã ở dưới chân

cánh cửa, một
tiếng loẹt xoẹt
bỗng vang lên từ
đâu đó, nối tiếp
bằng giọng một
phụ nữ.

- Vui lòng cho
biết tên và nhiệm
vụ.

Jorge đáp thật

lớn:

- Tôi là Jorge
Gallaraga, còn
đây là các cộng
sự của tôi, Brenda
Despain, Thomas
Murphy và Minh
Park - Chúng tôi
đến đây để thu
thập thông tin và

kiểm tra thực địa.
Tôi là một phi
công lái Berg có
chứng nhận. Tôi
có đem theo mọi
giấy tờ cần thiết,
cô có thể kiểm
tra. - Anh ta lôi từ
trong túi quần sau
ra mấy cái thẻ và

giơ lên trước
chiếc camera gắn
trên tường.

- Vui lòng
chờ. - Giọng nói
chỉ đạo.

Thomas đang
toát mồ hôi. Nó
chắc chắn người
phụ nữ sẽ bám

chuông báo động
bất cứ lúc nào.
Lính gác sẽ túa ra,
và họ sẽ đưa nó
quay lại VSAT,
nhốt vào trong căn
phòng trắng, hoặc
tệ hơn.

Nó chờ đợi,
trong đầu quay

cuồng với các suy
nghĩ trong vài
phút trước khi
một loạt những
tiếng lách tách
vang lên tiếp bằng
một tiếng thình.
Một cánh cửa
thép mở ra ngoài,
nghiền kèn kẹt

trên bản lề.

Thomas ngó qua
khe cửa đang rộng
dần và nhẹ cả
người khi thấy lối
đi hẹp phía bên
kia cửa không có
người. Cuối lối đi
là một bức tường
đồ sộ khác, với

những cánh cửa
khác nhì có vẻ
hiện đại hơn. Một
số màn hình và
bảng hiển thị
được gắn vào lớp
xi măng ở bên
phải chúng.

- Đi thôi. -
Jorge lên tiếng.

Anh ta bước
qua cửa như thể
ngày nào cũng làm
việc đó Thomas,
Minho và Brenda
đi theo sau Jorge
trên lối đi hẹp.
Khi đến trước cái
cổng bên trong,
Jorge dừng lại.

Các màn hình và
bảng điện tử mà
Thomas đã đề ý
có vẻ khá phức
tạp khi nhìn gần
.Jorge nhấn vào
một nút bấm ở
trên màn hình bự
nhất rồi bắt đầu
nhập tên và số căn

cước giả của mọi người. Anh ta đánh thêm vào một vài thông tin khác, sau đó nhét mấy cái thẻ vào khe đọc.

Cả nhóm im lặng chờ đợi trong vài phút. Sự lo

lắng của Thomas
mỗi lúc một lớn
dần. Nó cố không
thể hiện ra, nhưng
đột nhiên nó cảm
thấy chuyện này là
một sai lầm khủng
khiếp. Đáng lẽ họ
nên đi tới chỗ nào
đó có an ninh đỡ

gắt cao hơn, hoặc
là tìm cách lén
vào thành phố.
Mấy người kia
chắc sẽ nhìn thấu
tâm can cả bọn
mất.

Có lẽ VSAT
đã gửi thông tin
về nhóm đào tẩu

cũng nên.

Thôi *nào,*
Thomas, nó tự
nhủ. Trong một
thoáng nó sợ mình
đã nói câu đó
thành tiếng.

Giọng người
phụ nữ lại vang
lên:

- Giấy tờ hợp
lệ. Vui lòng di
chuyển tới điểm
kiểm dịch.

Jorge bước
sang bên phải, và
một tấm bảng trên
tường mở ra.

Thomas nhìn
thấy từ trong đó

một cánh tay cơ
khí thò ra. Đó là
một thiết bị lạ
lùng, được trang
bị thứ giống như
hai cái hốc mắt.
Jorge nghiêng
người về phía
trước và ấn mặt
vào thiết bị. Ngay

khi mắt anh ta
thẳng hàng với hai
hốc mắt, một sợi
dây điện nhỏ thò
ra, chọc vào cổ
anh ta. Một loạt
tiếng rìn rít, lách
tách vang lên, rồi
sợi dây được thu
trở lại vào trong

thiết bị và Jorge
lui lại.

Toàn bộ tấm
bảng đóng trở vào
trong tường, thiết
bị mà Jorge đã sử
dụng được thay
bằng một cái mới,
tương tự như thế.

- Người kể

tiếp. - Giọng phụ
nữ vang lên.

Brenda trao
đổi với Thomas
một cái liếc mắt
băn khoăn, rồi
bước tới thiết bị
và kê mặt vào đó.

Sợi dây chọc
vào cổ con bé,

thiết bị rít lên và
kêu lách tách, thế
là xong. Brenda
lui lại, thở phào
nhẹ nhõm.

- Đã lâu em
không dùng cái
này. - Con bé thì
thăm với Thomas.
- Nó làm em căng

thẳng. Giống như
đột nhiên em
không còn được
miễn dịch nữa ấy.

Một lần nữa
người phụ nữ lại
lên tiếng:

- Tiếp theo.

Minho tiến
lên, thực hiện quy

trình kiểm tra.
Cuối cùng đến
lượt Thomas.

Thomas bước
tới trong lúc tấm
bảng quay một lần
nữa, ngay khi thiết
bị mới xuất hiện
và vào vị trí xong,
nó cúi người tới

trước, đặt mắt vào
nơi cần phải đặt.
Nó chuẩn bị tinh
thần để chịu đau
khi sợi dây chọc
vào, nhưng nó gần
như không cảm
thấy gì trên cổ cho
đến khi sợi dây
được thu lại. Tất

cả những gì nó
nhìn thấy trong cái
máy là một vài
ánh đèn chớp đủ
màu sắc. Nó cảm
thấy một luồng gió
khiến nó nhắm
mắt, đến khi mở
ra thì mọi thứ đã
đen thui trở lại.

Sau một vài giây, Thomas lui lại và chờ xem chuyện xảy ra tiếp theo.

Người phụ nữ lại lên tiếng:

- Các bạn đều không có NCLB và được xác nhận

miễn dịch. Các bạn hẳn phải biết cơ hội cho các bạn ở Denver này khá nhiều. Nhưng đừng có thể hiện chuyện đó quá mức trên đường phố. Mọi người ở đây đều khỏe

mạnh và không
nhiễm virus,
nhưng nhiều
người vẫn không
đổi xử tử tế với
người Miến đầu.

- Chúng tôi
chỉ đến đây để
làm vài nhiệm vụ
đơn giản, sau đó

chúng tôi sẽ ra đi.
Có lẽ là trong
vòng một tuần,
khoảng đó. -
Jorge nói. - Hi
vọng chúng tôi có
thể giữ bí mật...
của mình.

- NCLB là gì
vậy? - Thomas thì

thào hỏi Minhho.

- Cậu nghĩ tôi biết sao?

- Nguy cơ lây bệnh. - Brenda đáp trước khi Thomas kịp hỏi con bé. - Nhưng đừng có nói ra. Ở đây người nào

không biết chữ đó
sẽ bị nghi ngờ
đấy.

Thomas định
mở miệng để nói
gì đó, nhưng nó
giật mình bởi một
tiếng bíp lớn, khi
hai cánh cửa bắt
đầu trượt để mở

ra. Lại một lối đi nữa xuất hiện với vách tường hai bên bằng kim loại. Cuối lối đi là hai cánh cổng đóng kín khác. Thomas tự hỏi chuyện này còn kéo tới bao lâu.

- Vui lòng
bước vào máy soi
từng người một. -
Người phụ nữ ra
lệnh. Giọng nói
của cô ta dường
như đi theo bọn
họ đến tận đây.

- Đầu tiên là
anh Gallaraga.

Jorge bước
vào trong, Hai
cánh cửa trượt
khép lại sau lưng
anh ta.

- Máy soi là gì
vậy? - Thomas
hỏi.

- Nó phát hiện
các thứ. - Brenda

đáp cụt lủn.

Thomas nhìn
mặt với con bé.
Một hồi chuông
vang lên và cửa
lại mở ra, nhanh
hơn nó tưởng.

Jorge không
còn ở đó nữa.

- Tiếp theo là

cô Despain. -
Giọng người phụ
nữ vang lên, lúc
này nghe đã có vẻ
chán chường.

Brenda gật
đầu với Thomas
và bước vào máy
soi. Sau đó
khoảng một phút

thì đến lượt
Minho.

Minho nhìn
Thomas với vẻ
mặt nghiêm trọng.

- Nếu tôi
không thấy cậu ở
bên kia. - Thăng
bé nói với giọng
xúc động. - Hãy

nhớ là tôi rất quý
cậu.

Phi cười khi
thấy Thomas đảo
mắt, thẳng bé
bước qua cổng và
cửa đóng lại.

Không lâu sau
đó, người phụ nữ
gọi tên Thomas.

Nó bước vào
bên trong và hai
cánh cửa khép lại.
Một luồng gió ập
vào người nó
trong khi vài tiếng
bíp vang lên. Sau
đó hai cánh cửa
trượt trước mặt nó
mở ra. Người ở

khắp mọi nơi. Tim nó đập rộn lên, nhưng rồi nó nhìn thấy đám bạn và nhẹ người. Khi bước tới chỗ họ, nó kinh ngạc trước tất cả những hoạt động quanh mình. Một đám

đông nhộn nhịp
đàn ông và phụ nữ
đang đứng trong
một khoảng sân
rộng mênh mông
có vòm trần cao
tít bằng kính để
cho ánh nắng
thoải mái chiếu
qua, phần lớn họ

bịt khẩu trang che miệng. Ở một phía Thomas có thể thấy phần đỉnh của vài tòa nhà chọc trời, những tòa nhà này hoàn toàn không giống với những cái nó từng đi ngang ở

Đất cháy. Chúng
sáng rực trong ánh
mặt trời. Quá
sửng sốt với mọi
thứ trước mắt, nó
gần như quên mất
chỉ một vài phút
trước mình đã
căng thẳng tới cỡ
nào.

- Cũng đâu tẻ
lắm, đúng không
chiến hữu? -
Jorge hỏi.

- Tôi thấy
thích rồi nha. -
Minho nói.

Thomas đang
cực kỳ kinh ngạc.
Nó không thể

ngừng vươn cổ
nhìn tòa nhà vĩ
đại mà cả bọn
vừa bước vào.

- Đây là đâu?

- Cuối cùng nó
cũng hoàn hồn trở
lại. - Cả đồng
những người này
là ai? - Nó nhìn

sang phía ba
người còn lại, chờ
một câu trả lời.

Jorge và
Brenda tỏ ra xấu
hổ khi phải đi với
nó, nhưng nét mặt
Brenda nhanh
chóng chuyển
sang thứ gì đó hơi

giống sự buồn bã.

- Em cứ quên
là các anh không
có ký ức - Con bé
thì thâm, rồi dang
tay chỉ ra xung
quanh. - Đây là
một trung tâm
thương mại. Về
cơ bản thì nó chạy

suốt dọc bức
tường vây quanh
thành phố. Chủ
yếu nó gồm các
cửa hàng cửa
hiệu.

- Anh chưa
bao giờ nhìn thấy
nhiều... - Nó
ngừng nói. Một

người đàn ông
trong chiếc áo
khoác màu xanh
sẫm đang tiến đến
gần nhóm người,
mắt nhìn Thomas
không rời. Trông
ông ta có vẻ
không vui.

- Ê. - Thomas

thì thảo, hát đầu
về phía người lạ.

Chưa ai kịp
nói gì thì người
đàn ông đã tiến
đến chỗ cả bọn.
Ông ta gật đầu
chào mọi người
rồi tuyên bố:

- Chúng tôi

biết một số người
vừa trốn thoát
khỏi VSAT. Và
căn cứ theo chiếc
Berg mà các bạn
sử dụng, tôi đoán
các bạn cũng
thuộc nhóm đó.
Tôi khuyên các
bạn nghe theo lời

dặn mà tôi sắp nói
ra. Các bạn không
có gì phải sợ...
chúng tôi chỉ yêu
cầu giúp đỡ, và
các bạn sẽ được
bảo vệ khi đến
nơi. - Ông ta đưa
cho Thomas một
mảnh giấy rồi

quay gót bỏ đi mà
không nói thêm
tiếng nào.

- Chuyện quái
gì vậy nè? -
Minho hỏi. - Giấy
viết gì vậy?

Thomas nhìn
xuống mảnh giấy
và đọc to:

- “Các cậu cần đến gặp tôi ngay lập tức. Tôi đi cùng một nhóm có tên là Cánh tay phải. Góc đường Kenwood và Brookshire, căn hộ 2792.”

Cổ họng

Thomas nghen lại
khi nó nhìn thấy
chữ ký ở bên
dưới tin nhắn. Nó
ngược lên nhìn
Minho, mặt tái đi
thấy rõ.

- Cái này do
Gally viết.

CHƯƠNG 24

Hóa ra
Thomas không
cần phải giải thích
gì. Brenda và
Jorge đều bắt đầu
làm việc cho

VSAT đủ lâu để
biết Gally là ai,
thằng nhóc bị tẩy
chay ở Mê cung
ra sao, nó và
Thomas trở thành
kẻ thù của nhau
như thế nào sau
khi Gally trải qua
quá trình Biến đổi

và nhớ lại quá khứ. Nhưng tất cả những gì Thomas còn nhớ chỉ là một thằng nhóc hung hãn phóng dao khiến Chuck chảy máu đến chết trong vòng tay nó.

Sau đó nó đã

mất bình tĩnh và
đánh Gally tới nỗi
nó cứ tưởng rằng
nhóc đã toi mạng.
Nó thấy nhẹ cả
người khi nhận ra
có lẽ mình đã
không làm Gally
chết - *nếu như* tin
nhắn này quả thực

là từ Gally. Mặc dù rất căm thù thằng nhóc đó, Thomas không muốn mình trở thành một kẻ giết người.

- Không thể nào là anh ta được. - Brenda

nói.

- Tại sao không? - Thomas hỏi lại, sự nhẹ nhõm bắt đầu biến đi. - Chuyện gì xảy ra cho Gally sau khi bọn anh được đưa đi? Nó có...

- Chết không
chứ gì? Không.
Gally nằm viện
mất một tuần lễ
hay sao đó, để
chữa lành cái
xương gò má bị
dập. Nhưng
chuyện đó không
là gì nếu so sánh

với tổn thương
tinh thần. Họ đã
sử dụng anh ta để
giết Chuck, vì các
chuyên gia Tâm lý
nghĩ rằng các mẫu
thức mà hành
động đó gây ra sẽ
rất giá trị. Chuyện
đó đã được lên kế

hoạch cả rồi. Bọn họ buộc Chuck di chuyển tới phía trước anh.

Mọi giận dữ Thomas dành cho Gally giờ chuyển hết sang VSAT và càng nuôi thêm mối căm hờn của

nó đối với tổ chức này Gally là một thằng đầu bã, nhưng nếu những gì Brenda nói là sự thật, thì cậu ta chỉ là một công cụ trong tay VSAT. Thomas càng tức giận hơn khi biết

việc Chuck bị giết
thay cho nó không
phải là một sự
nhầm lẫn.

Brenda nói
tiếp:

- Em nghe nói
một trong số
những chuyên gia
tâm lí đã thiết kế

Biển số đó cho
không chỉ anh và
các tráng viên đã
chứng kiến sự
việc, mà... cho cả
Chuck, trong
những giây phút
cuối cùng của
thằng bé.

Trong một

thoáng, Thomas
tưởng sự điên
cuồng sắp chế ngự
nó, khiến nó tóm
lấy một người lạ
mặt trong đám
đông và đánh cho
anh ta như tử, như
nó đã từng làm
với Gaily.

Nó hít một hơi
thật sâu và run rẩy
luôn tay vào trong
tóc

- Không còn gì
có thể khiến tôi
ngạc nhiên được
nữa. - Nó rít qua
kẽ răng.

- Hình như

đầu óc Gally
không thể chịu
đựng nổi việc anh
ta đã làm. -
Brenda nói. -
Gally đã trở nên
lẫn thần, và họ
phải đưa anh ta
đi. Em tin chắc họ
nghĩ sẽ không ai

tin vào câu
chuyện anh ta kể.

- Vậy ra đó là
nguyên nhân khiến
em nghĩ đây
không thể là cậu
ta? - Thomas hỏi.

- Biết đâu cậu ta
đã khỏe lại và tìm
được con đường

cho mình tại đây.

Brenda lắc
đầu.

- Không có gì
là không thể.
Nhưng em đã nhìn
thấy anh ta, Cứ
như anh ta đã bị
dính Nhật trùng
ấy. Anh ta cứ cố

ăn mấy cái ghế,
khắc nhỏ, gào thét
và rút tóc

- Tôi cũng
nhìn thấy. - Jorge
bỏ sung. - Một
hôm nó trốn được
các bảo vệ và
tổng công chạy
trong hành lang,

miệng kêu gào về
những con bọ
trong mạch máu.

Thomas cố
gắng giải tỏa đầu
óc.

- Không biết
nó muốn nói gì
khi nhắc tới Cánh
tay phải, Jorge

đáp:

- Tin đồn về bọn họ hiện diện khắp nơi. Hình như đó là một nhóm hoạt động ngầm có mục đích tiêu diệt VSAT.

- Càng có thêm lí do để làm

theo tin nhắn này.

- Thomas nói.

Khuôn mặt

Brenda tỏ ra hoài

nghi

- Em nghĩ

chúng ta nên đi

tìm bác Hans

trước.

Thomas giờ

mảnh giấy lên phe
phấy.

- Chúng ta sẽ
đi gặp Gally.
Chúng ta cần một
ai đó biết rõ thành
phố này.

Hơn thế, bụng
dạ nó mách bảo
mọi người nên bắt

đầu từ nơi đó.

- Nếu đây là
một cái bẫy thì
sao?

- Đúng rồi. -
Minho nói. - Có
lẽ tại mình nên
cân nhắc chuyện
này.

- Không. -

Thomas lắc đầu. -
Chúng ta không
thể đoán già đoán
non mãi. Đôi khi
bọn họ làm những
chuyện khiến tôi
làm điều ngược
lại với những gì
mà họ nghĩ tôi cho
rằng họ muốn tôi

làm.

- Cái gì? - Cả
ba người kia cùng
lên tiếng một lượt,
bối rối ra mặt.

- Kể từ bây
giờ, tôi sẽ làm
những gì tôi cảm
thấy là đúng. -
Thomas giải

thích. - Và có gì
đó mách bảo tôi
chúng ta nên đi
đến địa điểm này
để gặp Gally, ít
nhất là để tìm hiểu
xem đó có thực sự
là cậu ta hay
không. Cậu ta là
mối dây liên hệ

với Trảng, và cậu ta có đầy đủ lí do để đứng về phía chúng ta.

Những người còn lại thán mặt nhìn Thomas, như thể đang cố gắng tìm ra những lập luận sâu hơn.

- Tốt rồi. -
Thomas nói. -
Nhìn mặt mọi
người là tôi biết
tất cả đều đồng ý
rồi. Tôi mừng là
chúng ta đều nhất
trí chuyện này.
Còn bây giờ,
chúng ta tới đó

như thế nào đây?

Brenda thở
dài một tiếng rõ
to.

- Anh có nghe
nói tới xe taxi bao
giờ chưa?

Sau khi ăn

nhanh trong khu
trung tâm mua
sắm, cả bọn đón
một chiếc taxi để
đi vào thành phố.
Khi Jorge đưa
cho tài xế một cái
thẻ dùng để trả
tiền, Thomas lại
cảm thấy lo lắng

về việc bị VSAT
theo dõi. Ngay khi
mọi người yên vị
trên ghế, nó thì
thào hỏi Jorge về
vấn đề đó.

Jorge chỉ nhìn
nó một cách lo
lắng.

- Anh lo ngại

vi Gally biết
chúng ta sẽ đến,
đúng không? -
Thomas hỏi.

Jorge gật đầu.

- Cũng có một
chút. Nhưng theo
cái cách mà người
đàn ông kia tự
giới thiệu, tôi chỉ

hi vọng tin tức về cuộc đào thoát đã lan ra, và nhóm Cánh tay phải này đã tìm kiếm chúng ta từ lúc đó. Tôi nghe nói nhóm này đặt trụ sở tại đây.

- Cũng có thể

chuyện này có
liên quan gì đó
với việc nhóm
của Teresa tới đây
trước. - Brenda
nêu ý kiến.

Thomas cảm
thấy không thoải
mái lắm.

- Anh có chắc

anh biết mình
đang làm gì
không? - Nó hỏi
Jorge.

- Chúng ta sẽ
ồn thôi mà, *chiến
hữu*. Bây giờ ta
đã ở đây, VSAT
sẽ mất kha khá
thời gian để tìm

bắt chúng ta. Việc
trà trộn vào mé
thành phố dễ hơn
là cậu tưởng đấy.
Cứ thoải mái đi.

Thomas không
rõ liệu có nhiều
cơ may làm điều
đó hay không,
nhưng nó vẫn ngả

người trên ghế và
quan sát ngoài
cửa sổ.

Chuyến đi
xuyên qua Denver
khiến Thomas
hoàn toàn kinh
ngạc. Nó vẫn còn
nhớ những thiết bị
bay từng thấy hồi

còn nhỏ - những
thiết bị bay không
người lái của
cảnh sát có trang
bị vũ khí mà mọi
người gọi là cảnh
sát máy. Nhưng có
quá nhiều thứ
không hề giống
với những gì nó

từng thấy trước
đây: những tòa
nhà chọc trời vĩ
đại, những quảng
cáo hiển thị ba
chiều rực rỡ,
lượng người đông
đúc Nó cảm thấy
khó mà tin nổi đây
là sự thật. Trong

thâm tâm nó tự
hỏi liệu thần kinh
thị giác của mình
có bị điều khiển
bởi VSAT bằng
cách nào đó hay
không, liệu đây có
phải là một kích
thích khác hay
không. Nó bắn

khoăn không biết
mình có từng sống
ở một thành phố
như thế này trước
kia hay chưa, và
nếu đã từng thì
làm sao nó có thể
quên được mức
độ hoành tráng
như thế này.

Khi chiếc xe
chạy trên những
con phố đông đúc,
Thomas chợt cảm
thấy có lẽ thế giới
không tệ đến thế.
Đây là cả một
cộng đồng dân cư
với hàng ngàn
người đang sống

cuộc sống thường
nhật. Nhưng khi
chuyến đi tiếp tục,
dần dần những chi
tiết mà nó không
để ý bắt đầu hiện
lên rõ nét. Càng
đi, Thomas càng
thấy hoang mang.
Gần như tất cả

mọi người nó nhìn
thấy đều có vẻ
khó chịu. Dường
như bọn họ né
tránh nhau, và
không chỉ vì lịch
sự. Hình như họ
có những biện
pháp rõ ràng để tự
cô lập mình với

những người khác.

Ngay như lúc
này ở trong trung
tâm thương mại,
rất nhiều người
đeo khẩu trang
hoặc quần vải che
mũi và miệng
trong khi đi
chuyến.

Áp phích và
biển hiệu nằm lộn
xộn trên tường
của các tòa nhà,
đa phần đã bị
rách hoặc bị bôi
bẩn bằng sơn xịt.
Một số cảnh báo
về Nhật trùng và
đưa ra các biện

pháp phòng vệ, số khác nói về các mối nguy hiểm của việc rời khỏi thành phố, hoặc những gì cần phải làm nếu đi ngang qua một người nhiễm bệnh. Vài tấm vẽ những hình

ảnh kinh dị của
những người
Chạch đã hồng
quá mức. Thomas
trông thấy một tấm
áp phích in hình
chụp gần của một
người phụ nữ có
khuôn mặt căng
thẳng có mái tóc

chải lật ra sau
đầu, bên dưới là
dòng khẩu hiệu
VIỆN TRƯỞNG
PAIGE YÊU CÁC
BẠN.

Viện trưởng
Paige. Thomas
lập tức nhận ra
cái tên này. Bà ta

là người Brenda
đã bảo chúng có
thể tin tưởng.
Người duy nhất.
Nó quay sang
định hỏi con bé,
nhưng lại thôi. Có
gì đó nhắc nó nên
chờ cho đến khi
chỉ có hai đứa.

Trong khi xe chạy,
nó nhận thấy nhiều
áp phích in hình
bà ta, nhưng phần
lớn đều bị bôi
bẩn. Thật khó để
hình dung ra bà ta
đằng sau những
cái sừng quỷ và
hàm râu ngó ngắn.

Trên các tuyến
phố có một lực
lượng an ninh đi
tuần. Họ đông đến
hàng trăm người,
tất cả đều mặc áo
đỏ và đeo mặt nạ
chống hơi độc.
Trên tay mỗi
người là một món

vũ khí và phiên bản nhỏ hơn của thiết bị thử virus mà Thomas và các bạn đã ghé mắt vào lúc này. Càng đi ra xa khỏi tường thành, các con phố càng bản thủ hơn. Rác rưởi

khắp nơi, cửa sổ
vỡ kính và gần
như mọi bức
tường đều bị vẽ
lên. Mặc dù có
ánh nắng phản
chiếu từ những ô
cửa sổ trên cao,
nơi này vẫn khá u
tối.

Chiếc taxi
queo vào một con
hẻm. Thomas
ngạc nhiên khi
thấy trong hẻm
không có người.
Xe dừng lại trước
một toà nhà bằng
bê tông cao ít nhất
hai mươi tầng.

Người tài xế lấy
thẻ của Jorge ra
khỏi khe đọc thẻ
rồi đưa trả nó cho
anh ta. Thomas
coi như đó là dấu
hiệu để cả nhóm
xuống xe.

Sau khi mọi
người đã ra khỏi

xe và chiếc taxi
phóng đi mất
dạng, Jorge chỉ
vào cái cầu thang
gần nhất và nói:

- Số 2792 ở
đằng kia, trên tầng
hai.

Minho huýt
sáo rồi buông một

câu:

- Nhà đẹp dữ.

Thomas đồng
tình với thằng bé.
Tòa nhà trông
không hề mời gọi,
lớp gạch xám xịt
chằng chịt hình vẽ
khiến nó căng
thẳng. Nó không

muốn bước lên
những bậc thang
kia và khám phá
ra thứ đang đợi
mình bên trong.

Brenda đẩy nó
từ phía sau.

- Ý của anh
mà. Anh đi trước
đi.

Thomas nuốt
khan nhưng không
nói gì, mà chỉ
bước tới cầu
thang và chậm rãi
leo lên. Ba người
còn lại theo sau
nó. Cánh cửa gỗ
cong queo và nứt
nẻ của căn hộ

2792 trông như đã
nằm ở đây từ cả
ngàn năm trước.
Lớp sơn màu xanh
lục trên cửa chỉ
còn lại vài vết
mờ.

- Chuyện này
điên thật. - Jorge
thì thầm. - Điên

nặng.

Minho khịt
mũi.

- Thomas từng
đập cho Gally
mềm xương, cậu
ta có thể lặp lại
chuyện đó một lần
nữa.

- Trừ phi

thằng đó xuất hiện
với khẩu súng
trong tay. - Jorge
vặc lại.

- Hai người
yên lặng được
chưa? - Thomas
nói. Nó đang rất
căng thẳng.

Không nhiều

lời nữa, nó gõ cửa. Sau vài giây đặng đặng thì cánh cửa cũng mở ra.

Thomas có thể khẳng định ngay thẳng nhóc tóc đen ra mở cửa chính là Gally.

Không nghi ngờ gì nữa. Nhưng khuôn mặt của nó chẳng chịt sọc. Mắt phải của Gally trông như sừng to thường trực, còn cái mũi vốn đã to và hơi biến dạng trước vụ sát hại

Chuck giờ bị vẹo
đi thấy rõ.

- Mừng là cậu
đã tới. - Gally lên
tiếng bằng giọng
khàn khàn. - Vì
ngày tàn của thế
giới đang tùy
thuộc vào chúng
ta.

CHƯƠNG 25

Gally lui lại,
mở cửa rộng ra và
nói:

- Vào đi.

Thomas cảm

thấy vô cùng hối hận khi trông thấy những gì mình đã gây ra cho Gally. Nó không biết phải nói hay làm gì nữa. Nó chỉ gật đầu rồi miễn cưỡng bước vào bên trong căn hộ.

Đó là một căn phòng u tối nhưng gọn gàng, không có đồ đạc và tỏa mùi thịt xông khói. Một tấm vải màu vàng được chăng phía trước ô cửa sổ lớn, khiến cho căn

phòng có một thứ
ánh sáng kỳ đi

- Ngồi xuống
đi. - Gally nói.

Tất cả những
gì Thomas có thể
nghĩ đến lúc này
là tìm hiểu xem
làm thế nào Cánh
tay phải biết được

nó đang ở Denver,
cũng như điều bọn
họ muốn, tuy vậy
bản năng mách
bảo nó phải chơi
theo luật lệ của
bọn họ nếu muốn
có được câu trả
lời. Nhóm bạn
của Thomas ngồi

thành hàng trên
sàn nhà trống
trơn, Gally đối
diện với chúng
như một quan tòa.
Khuôn mặt thẳng
nhóc nom thật
đáng sợ trong ánh
sáng mờ tối. Con
mắt phải sưng húp

của Gally đỏ
ngầu.

- Cậu biết
Minho rồi. -
Thomas lúng túng
mở lời. Minho và
Gally trao nhau
một cái gật đầu
khô khan, - Đây là
Brenda và Jorge.

Họ đến từ VSAT,
nhưng...

- Tôi biết họ
là ai. - Gally ngắt
lời nó. Thằng
nhóc không nổi
cáu, chỉ tỏ ra lạnh
lùng. - Cái đám tệ
hại đã khiến tôi
nhớ lại quá khứ.

Mà không thềm
hỏi ý kiến tôi. -
Ánh mắt Gally tập
trung vào Minho.
- Này, hồi ở Trang
nghị cuối cùng
cậu đã rất tử tế
với tôi. Cảm ơn
nhé.

Câu mỉa mai

của thằng nhóc
thật chói tai.

Thomas co
rúm người khi
nhớ tới vụ việc
đó. Minho đã quật
Gally xuống sàn
và đe dọa thằng
nhóc. Nó đã quên
hẳn vụ đó.

- Bữa đó xui
thôi. - Minhó đáp,
vẻ mặt của thằng
bé khiến người
khác không thể
xác định được nó
nói nghiêm túc
hay thậm chí là
hối lỗi dù chỉ một
chút.

- Thôi, - Gally
nói, - chuyện đã
qua thì cho nó qua
luôn đi, được
không? - Nụ cười
khắc cho thấy
thằng nhóc không
hề có ý đó.

Có thể Minh
không thấy hồi

tiếc, nhưng
Thomas thì có.

- Tôi rất tiếc
về chuyện mình
đã làm, Gally à. -
Thomas nhìn
thẳng vào ánh mắt
Gally trong khi
nói. Nó muốn
thẳng nhóc tin

mình và hiểu
được VSAT là kẻ
thù chung của hai
đứa.

- *Cậu?* Tôi đã
giết Chuck. Thằng
nhỏ đã chết. Do
tôi.

Những lời này
của Gally chẳng

khiến Thomas nhẹ
lòng mà chỉ thấy
buồn.

- Đó không
phải lỗi của anh. -
Brenda nói với
giọng xoa dịu.

- Chuyện đó
thật tởm lợm. -
Gally khẳng

khăng. – Nếu có
gan thì tôi đã ngăn
chặn bọn họ kiểm
soát mình. Nhưng
tôi để cho họ làm
vậy, vì tôi nghĩ tôi
sẽ giết Thomas,
chứ không phải
Chuck. Không đời
nào tôi cho phép

mình sát hại thằng
nhỏ tội nghiệp đó.

- Cao thượng
gớm. - Minho
bình phẩm.

- Vậy là, cậu
muốn tôi chết
sao? - Thomas
hỏi lại, nó ngạc
nhiên trước sự

thẳng thừng của
Gally.

Gally cười
giễu cợt:

- Đừng có làm
bộ làm tịch với
tôi. Tôi ghét cậu
hơn bất cứ ai khác
trong đời. Nhưng
những chuyện đã

diễn ra trong quá
khứ chẳng là cái
quái gì nữa.
Chúng ta cần nói
về tương lai. Về
sự kết thúc của
thế giới.

- Khoan đã
nào, *chú em*. -
Jorge lên tiếng. -

Trước hết, cậu phải cho chúng tôi biết mọi chuyện đã xảy ra kể từ lúc cậu bị tổng cổ khỏi VSAT cho đến khi cậu ngồi ở cái chỗ cậu đang ngồi.

- Tôi muốn

biết làm thế nào
cậu biết bọn tôi
sắp tới. - Minho
thêm vào. - Và khi
nào. Cái thằng cha
đã đưa tin nhắn
cho bọn tôi là ai?

Gally lại cười
khẩy, khiến khuôn
mặt của nó trở nên

đáng sợ hơn nữa.

- Hình như việc sống với VSAT không làm cho người ta tin nhau được rồi.

- Đúng vậy, cậu phải nói cho chúng tôi biết chuyện gì đang

diễn ra. Đặc biệt
là khi cậu cần sự
giúp đỡ của chúng
tôi

- *Sự giúp đỡ*
của mọi người? -
Gally hỏi lại. -
Tôi không biết
liệu có nhìn nhận
sự việc theo cách

đó hay không,
nhưng tôi chắc
chắn chúng ta có
cùng mục đích.

- Nghe này, -
Thomas nói, -
chúng tôi cần một
lí do để tin cậu.
Cậu nói đi.

Sau khi im

lặng một lúc,
Gally lên tiếng:

- Người đã
đưa tin nhắn cho
mọi người tên là
Richard. Ông ta là
thành viên của
một nhóm mang
tên Cánh tay phải.
Họ có người ở

mọi thành phố và
thị trấn còn sót lại
trên cái hành tinh
tôi tẹ này. Sứ
mệnh của họ là lật
đổ các ông bạn cũ
của chúng ta và
sử dụng tiền bạc,
ảnh hưởng của
VSAT cho những

việc thực sự có ý nghĩa. Nhưng họ không có đủ lực để phá vỡ một tổ chức lớn và hùng mạnh đến thế. Họ muốn hành động nhưng họ vẫn còn thiếu một số thông tin.

Bọn em có
nghe nhắc tới họ.
- Brenda nói. -
Nhưng làm thế
nào anh lại tham
gia với họ?

Họ có một vài
gián điệp ở trụ sở
chính của VSAT,
những người đó

đã tiếp xúc với
tôi, và bảo rằng
nếu tôi giả điên,
tôi sẽ bị tổng khử,
Tôi sẵn sàng làm
mọi chuyện để
được thoát khỏi
nơi đó. Dù sao
Cánh tay phải
cũng muốn có một

kẻ nội gián hiểu
được cách vận
hành của tòa nhà,
hệ thống an ninh,
những thứ tởm
lợm đó. Vậy nên
họ tấn công chiếc
xe chở tôi và đưa
tôi đi đến đây.
Còn về việc làm

thế nào tôi biết
các bạn sắp đến
thì, chúng tôi nhận
được một tin nhắn
vô danh trên
Netblock. Tôi
đoán các bạn đã
gửi nó.

Thomas đưa
mắt nhìn Brenda

dò hỏi, nhưng con
bé chỉ nhún vai.

- Vậy là không
phải các bạn. -
Gally nói - Có lẽ
ai đó tại trụ sở
chính đã phát tín
hiệu báo động và
treo giải thưởng
săn người hay gì

đó. Một khi chúng
tôi đánh hơi được
thì chỉ cần đột
nhập vào mạng
của sân bay là
biết chiếc Berg
xuất hiện ở đâu.

- Và cậu kéo
chúng tôi đến đây
để bàn về chuyện

phá hủy VSAT? -
Thomas hỏi. Dù
chỉ có một khả
năng xa vời của
chuyện đó thì
trong lòng nó cũng
đã hi vọng lắm
rồi.

Gally chậm
rãi gặt đầu trước

khi đáp:

- Cậu nói nghe như chuyện đó dễ lắm vậy. Nhưng đúng là như thế. Tuy nhiên chúng ta có hai vấn đề lớn.

Brenda nôn nóng thấy rõ. Con

bé hỏi luôn:

- Vấn đề gì?

Anh nói đi.

- Từ từ nào cô
bé.

- Vấn đề gì
chứ? - Thomas
hỏi dồn.

Gally liếc
Brenda, rồi nhìn

Thomas và đáp:

- Trước hết,
người ta đồn rằng
Nhật trùng đang
len lỏi khắp nơi
trong cái thành
phố chết bầm này
và mọi thủ đoạn
xấu xa đang diễn
ra hòng bùng bít

thông tin, vì
những kẻ mắc
bệnh là quan chức
cộm cán của chính
quyền. Bọn họ
dùng Kẹo lạc để
che giấu căn bệnh.
Nó kìm hãm sự
phát triển của
virus, giúp những

người bị nhiễm có thể trà trộn với mọi người, nhưng con virus sẽ tiếp tục lây lan. Tôi đoán ở khắp mọi nơi trên thế giới cũng đang xảy ra chuyện tương tự. Hoàn toàn không

thể cách ly con
quái vật đó được.

Thomas cảm
thấy nổi da gà.
Cái ý tưởng về
một thế giới bị
chôn vùi bởi hàng
đồng gã Chạch
thật khủng khiếp
đối với nó. Nó

không thể hình
dung nổi mọi
chuyện sẽ tồi tệ
như thế nào. Khi
chuyện đó xảy ra
thì việc được
miễn dịch cũng
chẳng còn ý nghĩa
gì nhiều nữa.

- Vấn đề kia là

gì? - Minho hỏi. -
Làm như một cái
còn chưa đủ hay
sao.

- Những người
như chúng ta.

- Những người
như chúng ta? -
Brenda lặp lại,
hoang mang ra

mặt - Ý anh là,
người Miến á?

- Phải. - Gally
chồm người tới
trước. - Họ đang
biến mất dần. Bị
bắt cóc, bỏ trốn,
biến mất ... không
ai biết được. Một
nguồn tin cho tôi

hay họ đang bị tập
hợp lại để bán
cho VSAT làm
thử nghiệm. Thử
nghiệm lại từ đầu,
nếu cần phải làm
thế. Cho dù tin
này có thật hay
không thì số
lượng người miễn

dịch trong thành phố này, cũng như các nơi khác, đã bị giảm đi một nửa trong vòng sáu tháng vừa qua. Hầu hết đều biến mất không để lại dấu vết. Việc đó gây ra khá

nhieu rắc rối.
Thành phố cần họ
hơn là mọi người
vẫn tưởng.

Sự lo lắng của
Thomas tăng thêm
một bậc.

- Không phải
phần lớn mọi
người ghét người

Miễn sao? Có lẽ họ đang bị giết hay sao đó. - Thomas không thích khả năng còn lại mà nó đang nghĩ tới: VSAT bắt cóc những người miễn dịch và đưa họ vào

chính những điều
mà nó đã từng trải
qua.

- Tôi nghi ngờ
chuyện đó. -
Gally nói -
Nguồn tin của tôi
rất đáng tin.
Chuyện này bốc
mùi VSAT rất rõ.

Các vấn đề *này*
tạo thành một kết
hợp tệ hại. Nhật
trùng đang lan
tràn khắp nơi
trong thành phố
mặc cho chính
quyền tuyên bố
điều ngược lại.
Người Miến đang

biến mất dần. Dù là chuyện gì thì rồi đây sẽ chẳng còn ai ở Denver này nữa. Ai mà biết tại những thành phố khác tình hình thế nào.

- Vậy chuyện này có ảnh hưởng

thế nào với chúng ta? – Jorge hỏi.

Gally tỏ ra ngạc nhiên:

- Trời đất,
Mọi người không
quan tâm đến việc
nền văn minh của
chúng ta sắp kết
thúc sao? Các

thành phố đang
sụp đổ. Chẳng
bao lâu nữa thế
giới này sẽ ngập
tràn những tên
điên muốn ăn thịt
cả đám chúng ta.

- Tất nhiên là
chúng tôi quan
tâm chứ. -

Thomas đáp. -
Nhưng cậu muốn
chúng tôi làm gì
bây giờ?

- Này nhé, tất
cả những gì tôi
biết là VSAT có
một mục tiêu, tìm
ra thuốc trị bệnh,
Và đã khá rõ là họ

sẽ không thành công, Nếu chúng ta có tiền của bọn họ, nguồn lực của bọn họ, chúng ta có thể dùng những cái đó để giúp đỡ thực sự. Để bảo vệ những người khỏe mạnh. Tôi

tưởng *cậu* vẫn
muốn điều đó.

Tất nhiên là
Thomas muốn.
Cực kỳ muốn.

Gally nhún vai
nói tiếp khi không
thấy ai trả lời:

- Chúng ta
cũng chẳng còn gì

nhều để mất.
Chúng ta nên cố
gắng làm gì đó.

- Gally này, -
Thomas nói, -
Bạn có biết chút
gì về Teresa và
một nhóm người
cũng vừa đào
thoát hôm nay

không?

Gally gật đầu.

- Có, chúng
tôi đã tìm thấy
bọn họ, đưa cho
họ cùng một tin
nhắn như các bạn.
Cậu nghĩ nguồn
tin của tôi là ai
chứ?

- Teresa. -
Thomas lảm bảm.
Một tia hi vọng
bùng lên trong nó.
Chắc hẳn con bé
đã nhớ ra mọi
chuyện về VSAT
sau khi được tháo
Chấn. Liệu chuyện
đó có làm Teresa

thay đổi quan
điểm? Liệu lời
khẳng định
“VSAT là tốt” của
Teresa rốt cuộc
có lui vào quá
khứ?

- Đúng vậy.
Teresa đã nói cô
ấy không thể đồng

tình với việc bọn họ lập lại toàn bộ chu trình, cô ấy cũng nói gì đó về hi vọng tìm thấy các bạn. Nhưng còn một việc nữa.

Thomas rên lên:

- Nghe chừng

có vẻ không hay
rồi.

Gally nhún
vai.

- Thời điểm
hiện tại cũng đâu
có hay ho gì. Một
người trong chúng
tôi khi đi tìm
nhóm các bạn đã

bắt gặp một tin
đồn lạ lùng. Có
vẻ như nó liên
quan tới tất cả
những người đã
trốn thoát khỏi trụ
sở chính của
VSAT. Tôi không
chắc liệu họ có
thể theo dấu được

mọi người hay không, nhưng hình như họ đã đoán được các bạn sẽ tới Denver.

- Sao vậy? -
Thomas hỏi. - Tin đồn như thế nào?

- Có một khoản tiền thưởng

lớn dành cho việc
tìm ra một người
tên Hans từng làm
việc ở đó và hiện
đang sống tại đây.
VSAT nghĩ các
bạn đến đây là vì
ông ta, và họ
muốn ông ta chết.

CHƯƠNG 26

Brenda đứng
lên.

- Chúng ta
phải đi ngay bây
giờ. Mau lên.

Jorge và

Minho bật dậy.
Khi Thomas đứng
lên theo, nó hiểu
lúc này Brenda đã
nói đúng. Việc tìm
kiếm Hans phải là
ưu tiên hiện nay.
Nó phải lấy thiết
bị theo dõi ra
khỏi đầu mình.

Nếu muốn gặp
Hans thì phải đi
tìm ông ta trước
đã.

- Gally cậu có
thề những gì cậu
nói với chúng tôi
là sự thật không?

- Thật tới từng
chữ. – Thằng nhóc

trắng viên vẩn
ngồi yên trên sàn
nhà. - Nhóm Cánh
tay phải muốn
hành động. Họ
đang chuẩn bị một
điều gì đó trong
khi chúng ta ngồi
đây nói chuyện.
Nhưng họ cần

thông tin về
VSAT, và ai có
thể trợ giúp chúng
tôi tốt hơn các cậu
đây? Nếu chúng
tôi có thể tìm
được Teresa và
những người khác
thì tình hình càng
thuận lợi hơn.

Chúng tôi cần mọi người.

Thomas quyết định tin Gally. Có thể hai đứa chưa bao giờ ưa nhau, nhưng chúng có chung kẻ thù, chuyện đó khiến chúng trở thành

đồng hội đồng
thuyền.

- Nếu muốn
tham gia thì chúng
tôi phải làm gì? -
Cuối cùng
Thomas lên tiếng
hỏi Gally. - Quay
lại đây, hay đi tới
một chỗ nào

khác?

Gally mỉm
cười.

- Hãy quay lại
đây. Trước chín
giờ sáng hàng
ngày, nội trong
một tuần lễ nữa.
Tôi nghĩ chúng tôi
sẽ chưa hành động

trong khoảng thời gian này.

- Hành động?

- Thomas cảm thấy ngứa ngáy muốn tìm hiểu thêm.

- Tôi đã nói đủ rồi. Nếu muốn nghe thêm, hãy

quay trở lại. Tôi
sẽ ở đây.

Thomas gật
đầu, rồi chìa tay
ra. Gally hất tay
nó.

- Tôi không
trách gì cậu. -
Thomas nói - Cậu
đã nhớ ra những

điều tôi làm cho
VSAT khi cậu bị
Biến đổi. Ngay
đến tôi cũng
không thể tin bản
thân mình. Và tôi
biết cậu không
muốn giết Chuck.
Chỉ có điều, đừng
mong chúng ta sẽ

ôm nhau thắm
thiết mỗi lần gặp
mặt

- Tôi cũng có
cùng suy nghĩ như
cậu.

Brenda đã
đứng ngoài cửa
đợi Thomas khi
nó quay gót.

Nhưng trước khi
ra về, Thomas bị
Gally nắm vai níu
lại.

- Thời gian
không còn nhiều.
Nhưng chúng ta
có thể làm gì đó.

- Chúng tôi sẽ
quay lại. -

Thomas nói, rồi
đi theo nhóm bạn.
Nỗi sợ vô hình
không còn kiểm
soát nó nữa. Hi
vọng đã tìm được
đường vào đầu nó
và bám rễ trong
đó.

Ngày hôm sau
cả nhóm mới đi
tìm Hans.

Jorge đã đưa
họ vào một khách
sạn ven đường rẻ
tiền sau khi mua
một số thực phẩm
và trang phục.

Thomas và Minh
sử dụng máy tính
trong phòng để
tìm kiếm trên
Netblock trong
khi Jorge và
Brenda gọi vài
chục cú điện thoại
cho những người
mà Thomas chưa

bao giờ nghe nói
tới. Sau nhiều giờ
làm việc, cuối
cùng họ đã tìm ra
một địa chỉ từ một
người được Jorge
gọi là “bạn của
bạn của một kẻ
thù của kẻ thù
chúng ta.” Lúc đó

đã muộn nên tất
cả mọi người lăn
ra ngủ. Thomas và
Minho nằm trên
sàn, trong khi hai
người kia nằm
trên hai chiếc
giường cặp.

Sáng hôm sau,
cả bọn tắm rửa,

ăn uống và thay quần áo mới. Sau đó họ gọi một chiếc taxi và đi thẳng đến nơi được chỉ. Một tòa chung cư trong tình trạng chỉ khá hơn chung cư của Gally một chút.

Nhóm bạn leo
lên tới tầng bốn
và gõ vào một
cánh cửa kim loại
màu xám. Người
phụ nữ ra mở cửa
khăng khăng là
mình chưa hề
nghe nói tới Hans
nào hết, nhưng

Jorge tiếp tục hỏi
dồn. Sau đó một
người đàn ông tóc
bạc có hàm bệnh
ló đầu ra từ phía
sau vai người phụ
nữ và nói với
giọng khàn khàn:

- Để cho họ
vào đi.

Khoảng một
phút sau, Thomas
và ba người bạn
đã ngồi quanh một
chiếc bàn ọp ẹp
trong bếp, tất cả
cùng hướng sự
chú ý vào con
người cộc cằn
kém thân thiện

mang tên Hans.

- Thấy cháu
vẫn khỏe, bác
cũng mừng,
Brenda à. - Ông ta
nói.

- Cả cậu nữa,
Jorge. Nhưng giờ
tôi không có tâm
trạng để tâm sự

nha. Các người
muốn gì thì nói
luôn đi.

- Cháu nghĩ
bác biết nguyên
nhân chính đưa
chúng cháu tới
đây. - Brenda
đáp, rồi gật đầu
về phía Thomas

và Minho. -
Nhưng bọn cháu
cũng biết VSAT
đã treo giải cho
cái đầu của bác.
Chúng ta cần làm
nhanh chuyện này,
để bác còn rời
khỏi đây.

Hans có vẻ

coi khinh câu nói
vừa rồi. Ông ta
đưa mắt ngó hai
khách hàng tiềm
năng rồi nói:

- Hai cậu vẫn
còn thiết bị cấy
trong đầu hả?

Thomas gật
đầu. Nó cảm thấy

lo lắng, nhưng
quyết chí làm cho
xong chuyện.

- Cháu chỉ
muốn gỡ thiết bị
kiểm soát thôi.
Cháu không muốn
nhớ lại quá khứ.
Nhưng trước hết
cháu muốn biết

cách thức tiến
hành ạ.

Hans nhìn
mặt:

- Cái gì vậy nè
? Thằng nhóc nhất
hít này là ai vậy,
Brenda?

- Cháu không
nhát - Thomas lên

tiếng trước khi
Brenda kịp đáp. -
Chỉ là cháu có
quá nhiều thứ
trong đầu thôi.

Hans giơ tay
lên, rồi đập tay
xuống bàn.

- Ai nói tôi sẽ
giúp cậu? Ai nói

tôi ưa cậu đủ để
làm chuyện này?

- Trời ơi, ở
Denver này còn
người tốt không
vậy? - Minhho lẩm
bẩm.

- Mấy người
chuẩn bị cuốn xéo
ra khỏi nhà tôi là

vừa.

- Tất cả làm
ơn im lặng nào! -
Brenda hét lên.
Rồi con bé chồm
người về phía
Hans và nói với
giọng bình tĩnh
hơn. - Bác nghe
cháu nói *đây*,

chuyện này rất
quan trọng.
Thomas là người
quan trọng. VSAT
sẽ làm mọi thứ để
bắt anh ấy. Chúng
ta không thể chấp
nhận nguy cơ bọn
chúng tới đủ gần
để kiểm soát anh

ấy, hoặc anh
Minho.

Hans liếc mắt
nhìn Thomas một
lượt từ trên xuống
dưới như một
khoa học gia quan
sát mẫu vật thí
nghiệm.

- Đừng có ra

về với tôi nha. -
Ông ta lắc đầu và
đứng dậy. - Tôi
cần năm phút
chuẩn bị.

Nói đoạn
Hans biến mất sau
một cánh cửa bên
hông mà không
giải thích gì thêm.

Thomas tự hỏi liệu ông ta có nhận ra mình, liệu ông ta có biết những gì nó đã làm cho VSAT trước khi vào Mê cung hay không.

Brenda thả lưng trên ghế, thở

dài.

- Cũng không
tệ quá.

*Phải rồi, Sắp
tới đây mới là
phần tệ nhất.*

Thomas nghĩ
bụng. Nó thấy nhẹ
nhõm vì Hans
đồng ý giúp đỡ,

nhưng đến khi
nhìn quanh, nó
càng lúc càng
căng thẳng. Nó
sắp sửa để cho
một người lạ mó
tay vào não mình
trong một căn hộ
cũ mốc.

Minho cười

khúc khích:

- Coi cái mặt
cậu sợ kia,
Tommy.

- Này *chú em*,
đừng quên cậu
cũng sẽ làm
chuyện đó. Ông
ngoại tóc bạc đó
nói chỉ cần năm

phút, nên cậu
chuẩn bị sẵn sàng
đi là vừa.

- Càng sớm thì
càng tốt thôi. -
Minho đáp.

Thomas chống
cùi chỏ xuống
bàn, hai bàn tay
dỡ lấy cái đầu bắt

đầu đau nhức.

- Thomas? -

Brenda khẽ nói. -

Anh ổn không
vậy?

Nó nhìn lên và
đáp:

- Anh chỉ
cần...

Chữ nghĩa

mắc kẹt trong
họng Thomas khi
một cơn đau nhói
chạy xuyên qua
cột sống của nó.
Nhưng cơn đau
biến mất cũng
nhanh như lúc
xuất hiện. Nó giật
mình ngồi thẳng

dậy, trước khi một
cơ co giật làm
tay nó duỗi thẳng
về phía trước,
chân đá mạnh,
toàn thân vặn vẹo
tới nỗi nó trượt
khỏi ghế và té
xuống sàn, tiếp
tục run rẩy. Tám

lưng bị đập xuống
nén gạch cứng
khiến nó hét lên,
cố gắng kiểm soát
tứ chi nhưng
không thể. Hai
bàn chân nó động
xuống sàn, ống
quyển đập vào
chân bàn.

- Thomas! -
Brenda la lên. -
Có chuyện gì vậy?

Mặc dù không
kiểm soát được
cơ thể, đầu óc
Thomas vẫn minh
mẫn. Qua khóe
mắt nó có thể nhìn
thấy Minho đang

ở bên cạnh, cố
gắng kìm giữ nó,
trong khi Jorge
sững sờ trở mắt
nhìn.

Thomas cố cất
tiếng nói, nhưng
chỉ khiến nước
bọt chảy ra khỏi
miệng.

- Anh có nghe
thấy em nói
không? - Brenda
hét lên và cúi
xuống Thomas. -
Có chuyện gì vậy,
anh Thomas?

Thế rồi tứ chi
Thomas đột nhiên
bất động, chân nó

đuổi thẳng, không
đá nữa, còn tay nó
nằm xuôi xị hai
bên sườn. Nó
không thể nhúc
nhích được chúng.
Nó cố gắng hết
sức, nhưng không
có gì xảy ra. Nó
cố lên tiếng lần

nữa, nhưng không
nói được chữ nào.

Vẻ mặt của
Brenda chuyển
thành điều gì đó
gần với sự kinh
hoàng.

- Anh
Thomas?

Không hiểu

bằng cách nào,
Thomas bắt đầu
cử động không
theo sự điều khiển
của nó. Tay và
chân nó di chuyển
để nâng cơ thể
đứng dậy, như thể
nó đã trở thành
một con rối. Nó

cổ hét lên nhưng
không được.

- Cậu ổn
không đó? -
Minho hỏi.

Sự hoảng sợ
làm ruột gan
Thomas thắt lại,
trong lúc cơ thể
nó vẫn hoạt động

không theo ý
muốn. Nó ngoẹo
đầu, rồi hướng về
phía cánh cửa mà
Hans vừa bước
qua. Chũu nghĩa
bắt đầu bật ra
khỏi miệng nó,
nhưng nó không
hiểu chúng xuất

hiện từ đâu.

- Tôi không
thể... để các
người... làm
chuyện này.

CHƯƠNG 27

Thomas chiến
đấu trong tuyệt
vọng để kiểm soát
cơ bắp của mình,
nhưng có thứ gì
đó khác lạ đã
chiếm lĩnh cơ thể
nó.

- Thomas, bọn
họ điều khiển

được anh rồi! -
Brenda hét lên. -
“Chống cự đi!

Nó bắt lực
nhìn bàn tay mình
đẩy khuôn mặt
Brenda ra xa,
khiến con bé
loạng choạng ngã
xuống sàn nhà.

Jorge định bảo vệ Brenda, nhưng Thomas đã xông tới đâm mạnh vào cằm anh ta. Đầu Jorge bật ngửa về phía sau, máu miệng văng ra.

Chữ nghĩa lại bị gò ép thành

hình trên miệng
Thomas.

Tôi không
thể... để các
người... làm
chuyện này! - Nó
đồng thời hét lên,
nỗ lực khiến cổ
họng nó đau rất.
Bộ não của nó

dường như đã bị
lập trình với câu
nói đó và nó
không thể thoát ra
bất cứ điều gì
khác.

Brenda đã
đứng dậy. Minh
kinh ngạc chôn
chôn tại chỗ

khuôn mặt đầy
hoang mang.
Jorge lấy tay chùi
máu ở cằm, đôi
mắt anh ta bùng
bùng lửa giận.

Trong đầu
Thomas lại bật
lên một hồi ức
khác. Hình như

một chương trình
chống sự cố đã
được thiết lập nơi
thiết bị cấy trong
đầu Thomas,
nhằm ngăn chặn
việc bị lấy ra. Nó
muốn hét lên với
các bạn để bảo
mọi người đánh

thuốc mê mình.
Nhưng nó không
thể. Nó bắt đầu
loạng choạng đi
về phía cánh cửa
và gạt Minho qua
một bên. Khi đi
ngang quầy bếp,
bàn tay nó vươn
ra nắm lấy một

con dao đặt ở bồn
rửa chén. Nó nắm
cái chuôi dao, và
càng cố buông ra
thì những ngón tay
của nó càng siết
lại chặt hơn.

- Thomas! -
Minho la lên, rớt
cuộc thăng bé

cũng đã hoàn hồn
trở lại. - Chống
cự đi! Lôi những
kẻ đó ra khỏi đầu
cậu đi!

Thomas quay
lại đối mặt với
thằng bé, con dao
giơ lên. Nó thấy
ghét chính bản

thân mình vì đã
trở nên yếu đuối
như thế và không
thể làm chủ cơ
thể. Một lần nữa
nó cố gắng nói
chuyên, nhưng vô
ích. Giờ đây cơ
thể nó sẽ làm mọi
thứ để ngăn chặn

không cho thiết bị
cây ghép được lấy
ra.

- Bộ cậu tính
giết tôi hả, đầu
bã? - Minhõ hỏi. -
Cậu tính phóng
cái đó giống như
Gally đã làm với
Chuck hả? Vậy thì

làm đi. Phóng dao
đi.

Trong một
thoáng Thomas đã
sợ rằng đó chính
là điều mình sẽ
làm, nhưng thay vì
thế, cơ thể nó
quay về hướng
ngược lại. Ngay

lúc đó, Hans
bước qua ngưỡng
cửa, đôi mắt ông
ta lập tức mở to.
Thomas đoán ông
ta là mục tiêu
chính của mình.
Chương trình
chống sự cố sẽ tấn
công bất cứ người

nào tìm cách lấy
thiết bị cấy ghép
ra khỏi đầu nó.

- Chuyện quái
gì thế này? - Hans
hỏi.

- Tôi không
thể... để các
người... làm
chuyện này. —

Thomas đáp.

- Chuyện này đáng lo đây. - Hans lẩm bẩm, rồi quay sang phía những người còn lại. - Mọi người lại đây giúp tôi nào!

Thomas hình

dung các cơ cấu
bên trong của thiết
bị cấy ghép giống
như những cơ cấu
nhỏ xíu được điều
khiển bởi một lũ
nhện li ti. Nó
nghiên rằng chống
cự với chúng,
nhưng cánh tay nó

đã bắt đầu đưa
lên, con dao nằm
trong bàn tay nắm
chặt

- Tôi kh...

Trước khi
Thomas kịp nói
hết câu thì ai đó
đã lao sầm vào nó
từ phía sau, khiến

con dao rơi ra
khỏi tay nó. Cơ
thể Thomas đổ
nhào xuống sàn,
nó vịn người ngó
ra sau lưng và
nhìn thấy Minho.

- Tôi sẽ không
để cậu giết người.
- Thằng bạn của

nó lên tiếng.

- Buông tôi ra!

- Thomas gào lên.

Nó không rõ đây
là những lời của
mình hay của
VSAT.

Nhưng Minh
đã đề nghị hai
cánh tay Thomas

xuống sàn. Thằng
bé chồm lên
người Thomas,
miệng thở hồng
hộc để lấy hơi.

- Tôi sẽ không
đứng lên cho tới
khi bọn họ ngừng
khổng chế cậu.

Thomas muốn

mỉm cười, nhưng
khuôn mặt của nó
không tuân theo
mệnh lệnh đơn
giản đó. Nó cảm
thấy từng thớ cơ
của mình căng
lên.

- Anh ấy sẽ
không ngừng lại

cho đến khi bác
Hans ra tay. -
Brenda nói. - Bác
ơì?

Ông già quỳ
gối bên cạnh
Thomas và
Minho.

- Tôi không
thể tin mình từng

làm việc cho
những người đó.
Cho *cậu*. - Ông ta
gần như phun ra
cái chữ cuối, mắt
nhìn thẳng vào
Thomas.

Thomas bắt
lực chứng kiến
toàn bộ sự việc.

Trong lòng nó rất
muốn thả lỏng để
giúp Hans làm
việc cần làm,
nhưng rồi có thứ
gì đó đã kích
động nó, khiến cơ
thể nó gồng lên,
vùng vẫy cố giải
phóng đôi tay.

Minho nhấn chặt hơn và cố gắng di chuyển chân để ngồi xuống lưng Thomas. Nhưng thứ đang kiểm soát Thomas dường như đã phóng thích lượng adrenaline trong

cơ thể nó. Sức
mạnh của nó đã
chiến thắng được
Minho. Nó hất
thăng bé ra.

Ngay lập tức
Thomas bật dậy.
Nó chụp lấy con
dao trên sàn và
lao vào Hans

chém loạn xạ.
Người đàn ông
đưa tay chống đỡ.
Một vết rách lập
tức xuất hiện trên
tay ông ta trước
khi hai người
quấn lấy nhau vật
lộn trên sàn.
Thomas làm tất cả

để có thể kìm
mình lại, nhưng
con dao vẫn cứ
vung chém liên
tục, trong khi
Hans cố gắng né
tránh.

- Tóm lấy anh
ấy! - Giọng
Brenda vang lên

từ đâu đó rất gần

Thomas nhìn
thấy những bàn
tay xuất hiện, cảm
thấy chúng tóm
chặt hai cánh tay
của mình. Ai đó
túm tóc nó lôi về

phía sau. Thomas
gào lên đau đớn,
rồi vung dao
chém bừa. Trong
lòng nó cảm thấy
nhẹ người vì
Jorge và Minh
đã kiểm soát
được tình hình và
lôi nó ra khỏi

Hans. Thomas ngã
ngửa, con dao bị
văng ra khỏi tay,
kêu leng keng trên
sàn trong khi bị ai
đó đá về phía bên
kia của cán bếp.

- Tôi không
thể để các người
làm chuyện này! -

Nó gào thét, tức giận với chính bản thân mặc dù biết mình không kiểm soát được cơ thể.

- Im đi! -

Minho hét lên đáp lại, trong lúc cùng Jorge chống lại nỗ

lực vùng ra của
Thomas. - Cậu
điên rồi! Bọn họ
đang làm cậu phát
điên!

Thomas rất
muốn nói rằng
Minho đã đúng.
Ngay bản thân nó
cũng không tin

vào những lời vừa
nói ra.

Minho quay
qua hét gọi Hans:

- Hãy lấy cái
đó ra khỏi đầu
cậu ấy!

- Không! -
Thomas la lên. -
Không! - Nó vặn

vẹo, vung tay
chống cự với một
sức mạnh kinh
khủng. Nhưng
không hiểu bằng
cách nào cả bốn
người còn lại mỗi
người đã giữ chặt
lấy một chi của
Thomas.

Họ nhấc bổng
nó lên khỏi mặt
sàn, đưa nó bằng
qua căn bếp để
vào một hành lang
ngắn, trong lúc nó
oằn mình đá lung
tung làm rơi vài
cái khung tranh
treo trên tường.

Tiếng kính vỡ
vang lên phía sau
họ.

Thomas hét
lên một lần, rồi
một lần nữa. Nó
không còn sức lực
để chiến đấu với
những thế lực bên
trong đầu mình.

Cơ thể nó chống lại Minho và những người khác. Miệng nó nói ra bất cứ điều gì VSAT muốn nó nói. Nó đã đầu hàng.

- Vào trong này! - Hans hét

lên để át tiếng
Thomas.

Họ bước vào
một phòng thí
nghiệm nhỏ và
chật chội với hai
cái bàn chất đầy
dụng cụ và một
chiếc giường. Lơ
lửng bên trên

chiếc giường
trông là một phiên
bản thô sơ của
chiếc mặt nạ mà
bọn trẻ từng nhìn
thấy ở trong
VSAT.

- Đặt cậu ta
lên giường! -
Hans la lên. Mọi

người đề ngựa
Thomas trên tấm
nệm trong lúc nó
không ngừng vùng
vẫy. - Giữ cái
chân này giúp tôi.
Tôi cần phải đánh
thuốc mê cậu ta.

Minho, người
giữ cái chân kia

của Thomas, tóm
lấy cả hai chân
của nó và dùng
toàn bộ trọng
lượng cơ thể để
đè chúng xuống
giường. Lập tức
trong đầu Thomas
hiện lên cảnh
tượng nó cùng

Newt làm chuyện
tương tự với Alby
khi thằng bé thủ
lĩnh trải qua quá
trình Biến đổi tại
Trang ấp.

Những tiếng
lạch cạch vang
lên khi Hans lục
lọi các ngăn kéo

tìm kiếm gì đó.
Rồi ông ta xuất
hiện trở lại.

- Giữ cậu ta
nằm yên hết mức
có thể!

Thomas vùng
lên trong một nỗ
lực cuối cùng để
giải phóng bản

thân. Nó hét muốn
cháy phổi. Một
cánh tay của nó
thoát ra khỏi vòng
ôm của Brenda và
nắm đấm nó lập
tức giáng vào
giữa mặt Jorge.

- Ngừng lại! -
Brenda la lên

trong khi chụp lại
cánh tay Thomas.

Thomas ưỡn
người.

- Tôi không
thể... *để* các
người làm chuyện
này! - Nó chưa
bao giờ cảm thấy
tuyệt vọng *đến*

thế.

- Giữ cậu ta
chắc vào, quý
quái! - Hans quát
lớn.

Brenda làm
thế nào đó tóm
được cánh tay
Thomas. Con bé
dùng cả thân mình

đè cánh tay đó
xuống giường.

Thomas thấy
nhói một cái ở
chân. Đúng là một
cảm giác lạ lùng
khi vừa kịch liệt
chống cự một điều
gì đó lại vừa
mong muốn nó

xảy ra ghê gớm.

Thế rồi bóng
tối bắt đầu chiếm
lấy Thomas. Toàn
thân nó bất động,
rốt cuộc nó cũng
đã kiểm soát
được bản thân.
Vào giây cuối
cùng, nó thốt lên:

“Tôi ghét bọn họ”
trước khi bất tỉnh.

CHƯƠNG 28

Lạc trong màn
sương âm u của
thuốc mê, Thomas

rơi vào một giấc
mơ.

Nó mười lăm
tuổi và đang ngồi
trên một chiếc
giường. Căn
phòng khá tối, chỉ
có nguồn ánh sáng

vàng vọt tỏa ra từ
một ngọn đèn bàn.

Teresa đang ở
đó. Con bé kéo
ghế ngồi xuống
gần Thomas.
Khuôn mặt con bé
hắn lên nỗi khổ
sở.

- Chúng ta

buộc phải làm
chuyện này. -
Teresa khẽ nói.
Thomas ở đó
nhưng không hẳn
thế. Nó không nhớ
chi tiết của những
gì đã xảy ra,
nhưng nó biết
trong lòng mình

đang cảm thấy
kinh tởm và tội tộ.
Nó và Teresa đã
làm một chuyện gì
đó khủng khiếp,
nhưng thằng bé
trong giấc mơ
không thể nắm bắt
được chuyện đó
là chuyện gì. Tính

chất ghê rợn
không hề giảm bớt
mặc dù chúng
thực hiện chuyện
đó theo yêu cầu
của chính các nạn
nhân.

- Chúng ta đã
buộc phải làm nó.
- Teresa lặp lại.

- Tớ biết. -

Thomas trả lời
bằng một giọng vô
hồn.

Hai chữ
Thanh lọc bỗng
xuất hiện trong
đầu Thomas. Bức
tường ngăn cách
giữa nó và quá

khứ mỏng đi trong
một khoảnh khắc,
để lộ một thực tế
đáng sợ lơ mờ ẩn
hiện ở phía bên
kia.

Teresa lại lên
tiếng:

- Họ muốn
chuyện này kết

thúc như thế, Tom
à. Thà chết còn
hơn phải trải qua
nhiều năm tháng
điên dại. Giờ thì
họ đã đi rồi.
Chúng ta không có
lựa *chọn*, cũng
không có cách
thức tiến hành tốt

hơn. Chuyện gì
phải xảy ra, đã
xảy ra. Chúng ta
cần đào tạo những
người mới và duy
trì các cuộc thử
nghiệm. Chúng ta
đã đi xa đến mức
không thể để cho
mọi chuyện đổ bể

được.

Trong một
thoáng Thomas
cảm thấy ghét
Teresa, nhưng
cảm xúc đó trôi
qua rất nhanh. Nó
biết con bé đang
cố tỏ ra mạnh mẽ.

- Như vậy

không có nghĩa là
tớ phải thích
chuyện đó.

Thực sự là nó
không thích.
Trước kia nó
chưa bao giờ cảm
ghét bản thân ghê
gớm đến thế.

Teresa gật

đầu, nhưng không
nói gì.

Thằng bé
Thomas trong mơ
cố gắng thâm nhập
vào trong đầu của
chính nó, khám
phá những hồi ức
trong khoảng
không gian tự do

không bị ngăn trở
đó. Những Hóa
công đầu tiên bị
nhiễm Nhật trùng
đã bị thanh lọc và
qua đời. Vô số
người tình nguyện
muốn thay thế vị
trí của họ. Hai thử
nghiệm Mê cung

diễn ra đã được
một năm, với
thêm nhiều kết
quả mỗi ngày. Bản
sơ đồ đang được
xây dựng, chậm
chạp nhưng chắc
chắn. Cả việc đào
tạo những người
thay thế nữa.

Tất cả năm đó,
chờ được năm
bắt. *Để nhớ lại.*
Nhưng Thomas
đổi ý, nó quay
lưng lại với tất
cả.

Quá khứ là
quá khứ. Giờ chỉ
có tương lai thôi.

Nó chìm vào
một sự quên lãng
mật mùng.

Thomas tỉnh
lại với cảm giác
váng vất và một
cơn đau âm ỉ sau
mắt. Giấc mơ vẫn

đập dồn trong đầu
Thomas như một
xung điện, mặc dù
các chi tiết đã mờ
đi. Nó đã biết đủ
về sự Thanh lọc,
về sự chuyển đổi
từ nhóm Hóa công
ban đầu sang
những người thay

thế. Nó và Teresa
đã phải xóa sổ
toàn bộ các nhân
viên sau một đợt
bùng phát dịch
bệnh - hai đứa
không có lựa chọn
nào khác, chúng
là những người
duy nhất còn lại

nhờ được miễn
dịch. Nó đã thề sẽ
không bao giờ
nghĩ tới chuyện đó
nữa.

Minho đang
ngồi trên một
chiếc ghế ở gần
đó, đầu ngật
ngưỡng theo từng

tiếng ngáy trong
giấc ngủ chập
chờn.

- Minho. -

Thomas gọi khẽ. -
Này, Minho. Dậy
đi.

- Hả? - Minho
chậm rãi mở mắt
và ho mấy tiếng. -

Cái gì? Có chuyện gì vậy?

- Không có gì. Tôi chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Hans đã tắt cái thứ đó chưa? Tụi mình được sửa chưa?

Minho ngáp

dài, gặt đầu.

- Rồi... cả hai
đưa tội mình. Ít
nhất là ông ta nói
như thế. Nè, cậu
quậy tung bùng
luôn đó. Cậu còn
nhớ không?

- Tất nhiên là
còn. - Sự xấu hổ

khiến Thomas đỏ mặt. - Nhưng nó giống như tôi bị làm tê liệt hay sao đó. Tôi đã cố, nhưng không thể ngăn được cái thứ kiểm soát mình.

- Nè bồ, cậu đã cố cắt phăng

cái đó của tôi
đấy!

Thomas bật
cười, một việc mà
đã lâu nó không
làm. Nó sung
sướng đón nhận
lại chuyện đó.

- Tiếc là tôi
không cắt được.

Nếu không tôi đã cứu cái thế giới này khỏi các chú Minhho nhí tương lai rồi.

- Nên nhớ tôi đã cứu mạng cậu đây.

- Tốt thôi. -
Nó nợ tất cả mọi

người.

Brenda,
Jorge, và Hans
bước vào, cả ba
người đều tỏ ra
nghiêm trọng,
khiến nụ cười
biến mất khỏi
gương mặt
Thomas,!

- Gaily vừa ghé qua giảng cho mọi người một bài à? - Thomas hỏi, nó cố gắng dùng giọng bông đùa. - Trông mọi người chán thế.

- Cậu trở nên vui vẻ như thế từ

hỏi nào vậy, *chú em?* - Jorge lên tiếng. – Chỉ mới vài giờ trước cậu đã cố thọc dao vào chúng tôi kia mà.

Thomas mở miệng định xin lỗi, đúng hơn là

giải thích, nhưng Hans đã ngăn nó lại. Ông ta cúi xuống giường và dùng một chiếc đèn pin nhỏ soi vào cả hai mắt Thomas.

- Có vẻ như đầu óc cậu hồi

phục khá tốt. Cơn đau sẽ biến mất sớm thôi. Cuộc phẫu thuật của cậu hơi khó khăn vì cái thứ chống sự cố đó.

Thomas quay sự chú ý sang phía Brenda.

- Nó được
giải quyết chưa?

- Cuộc phẫu
thuật đã thành
công. - Brenda
nói. - Căn cứ theo
việc anh không cố
gắng giết tụi em
nữa, thì nó đã
được vô hiệu hóa.

Và...

- Và gì cơ?

- Ồ, anh sẽ không thể nói chuyện hoặc nghe thấy Teresa và Aris trong đầu nữa.

Mới một ngày
hôm trước

Thomas đã cảm thấy nhói buồn về chuyện đó, nhưng bây giờ nó chỉ cảm thấy nhẹ nhõm.

- Anh rất hài lòng với chuyện đó. Có dấu hiệu bất ổn nào chưa?

Brenda lắc
đầu.

- Chưa, nhưng
họ không thể liều
mạng được. Hai
vợ chồng bác
Hans sắp đi, tuy
nhiên trước hết
bác ấy muốn nói
với anh một

chuyện.

Hans đã lùi lại đứng cạnh bức tường, có lẽ để cho hai đứa một chút không gian. Bây giờ ông ta bước tới, mắt sụp xuống.

- Tôi ước gì

có thể đi với các
bạn và giúp đỡ,
nhưng tôi còn vợ,
cô ấy là gia đình
của tôi. Cô ấy là
mối quan tâm đầu
tiên của tôi. Tôi
muốn chúc mọi
người may mắn.
Tôi hi vọng các

bạn có thể làm
điều mà tôi không
có đủ dũng khí để
thử.

Thomas gật
đầu. Sự thay đổi
trong thái độ của
người đàn ông rất
rõ rệt. Có lẽ biến
cố vừa rồi đã

nhắc ông ta nhớ
VSAT có thể làm
được những gì.

- Cám ơn bác.

Nếu bọn cháu
không ngăn chặn
được VSAT, bọn
cháu sẽ lại tìm
bác.

- Chuyện đó ta

sẽ xem xét sau. -
Hans nói khẽ. -
Chúng ta sẽ xem
xét nhiều thứ. -
Ông ta quay trở
về vị trí đứng
cạnh bức tường.
Thomas tin chắc
ông ta có nhiều kỳ
ức đen tối trong

đầu.

- Tiếp theo
mình làm gì đây?

- Brenda hỏi.

Thomas biết
cả nhóm không có
thời gian để nghỉ
ngơi. Và nó đã
quyết định về việc
họ cần làm.

- Chúng ta sẽ
tìm nhóm kia,
thuyết phục các
bạn đó tham gia,
rồi quay lại chỗ
Gally. Điều duy
nhất tôi từng hoàn
thành trong đời là
giúp xây dựng nên
một cuộc thử

nghiệm thất bại và
đày đọa một nhóm
trẻ con. Đã đến
lúc thêm một việc
khác vào danh
sách đó. Chúng ta
cần phải chặn
đứng toàn bộ
chuyện này, trước
khi bọn họ lặp lại

nó với những
người Miền mới.

Jorge lên tiếng
sau khi im lặng
hồi lâu:

- Chúng ta á?
Cậu nói gì vậy,
chú em?

Thomas hướng
mắt về phía anh ta

và nói với một sự
quyết tâm mạnh
mẽ:

- Chúng ta sẽ
giúp nhóm Cánh
tay phải.

Không ai nói
tiếng nào.

- Thôi được
rồi. - Minho lên

tiếng. - Nhưng
trước hết hãy đi
kiếm cái gì bỏ
bụng đã.

CHƯƠNG 29

Cả nhóm kéo

vào một tiệm cà phê được Hans và vợ giới thiệu ở gần đó.

Thomas chưa bao giờ đến một nơi như thế này trước đây. Ít nhất là theo trí nhớ của nó. Khách khứa

xếp hàng ngay
ngắn tại quầy,
nhận cà phê và
bánh ngọt, rồi tiến
đến một chiếc bàn
hoặc quay ra
ngoài cửa. Nó
nhìn một bà già
căng thẳng dỡ
khẩu trang lên để

nhấp một ngụm
món đồ uống nóng
của mình. Một
bảo vệ mặc áo đỏ
đứng tại cửa, cứ
vài phút lại ngẫu
nhiên kiểm tra
mọi người bằng
dụng cụ cầm trên
tay, một thiết bị kỳ

dị bằng kim loại
che kín mũi và
miệng anh ta.

Thomas ngồi
cùng với Minh
và Brenda tại một
chiếc bàn trong
góc, trong khi
Jorge đi lấy đồ ăn
và nước uống.

Mắt nó cứ liên tục
hướng về phía
một người đàn
ông chừng ba lăm,
bốn chục tuổi
đang ngồi ở băng
ghế gần đó, phía
trước cửa sổ
trông ra ngoài
đường. Từ lúc

Thomas và các
bạn bước vào,
anh ta không hề
đụng tới tách cà
phê đã không còn
bốc khói của
mình. Anh ta chỉ
khom lưng, chống
cùi chỏ lên đầu
gối, hờ hững đan

hai bàn tay vào nhau, và nhìn chăm chú vào một điểm ở phía đối diện trong tiệm.

Vẻ mặt của người đàn ông có điều gì đó rất đáng ngại. Nó trông rỗng. Đôi

mắt gần như mờ
đần, tuy vẫn có
một chút sung
sướng trong ánh
nhìn. Khi Thomas
lưu ý về anh ta
với Brenda, con
bé khế nói có thể
anh ta đang phê
Kẹo lạc và sẽ bị

bắt nếu bị phát
hiện. Chuyện này
khiến Thomas
thấy sợ. Nó thậm
mong người đàn
ông sẽ sớm bỏ đi.

Jorge quay lại
cùng với bánh mì
kẹp thịt và những
tách cà phê bốc

khói. Bốn người
bọn họ ăn uống
trong yên lặng.
Thomas biết tất cả
mọi người đều ý
thức được sự cấp
bách của tình
hình, nhưng nó hài
lòng khi được
nghỉ ngơi và lấy

lại một chút sức
lực.

Khi mọi người
đã ăn xong và
chuẩn bị đi,
Brenda vẫn ngồi
yên tại chỗ.

- Hai người
đợi ở ngoài kia
vài phút được

không? - Con bé
hỏi, ánh mắt cho
thấy nó đang nói
với Jorge và
Minho.

- Cái gì? -
Minho hỏi lại với
giọng bức bối. -
Lại bí mật nữa
hả?

- *Không.*

Không phải thế.
Em hứa đấy. Em
chỉ cần một vài
phút thôi. Em có
chuyện cần nói
với anh Thomas.

Thomas hơi
bất ngờ, nhưng nó
rất tò mò. Nó ngồi

xuống trở lại.

- Cứ đi đi. -

Nó nói với
Minho. - Cậu biết
tôi sẽ không giữ
bí mật với cậu
mà. Cả Brenda
cũng biết điều đó.

Minho cầu
nhà, nhưng rất

cuộc cũng đi cùng
với Jorge ra
ngoài. Hai người
đứng trên vỉa hè
gần cái cửa sổ
gần nhất. Minho
nhăn nhở cười với
Thomas và vẫy
tay. Màn giễu cợt
cho thấy thằng bé

rõ ràng không vui.
Thomas vẫy tay
đáp lại, trước khi
hướng sự chú ý
vào Brenda.

- Chuyện này
là sao? - Nó hỏi
con bé.

- Em biết
chúng ta đang vội,

nên em sẽ nói thật
nhanh. Chúng ta
chưa có dịp nói
chuyện riêng với
nhau, và em chỉ
muốn bảo *đảm*
với anh là những
việc đã xảy ra tại
Đất cháy không
phải một màn

kịch. Em đã tới
đó vì công việc,
em đã giúp cho
mọi thứ diễn ra,
nhưng em *đã thực*
sự gần gũi anh, và
chuyện đó *đã* thay
đổi em. Có một
vài điều này em
nghĩ anh đáng

được biết. Về em,
về viện trưởng
Paige, về...

Thomas giờ
tay lên ngăn con
bé.

- Em đừng
nói.

Brenda chung
hứng, con bé ngạc

nhiên ra mặt

- Sao vậy?

- Anh không
muốn biết gì hết.
Không biết thêm
nữa. Tất cả những
gì anh quan tâm là
điều chúng ta sẽ
làm từ giờ trở đi,
chứ không phải là

quá khứ của anh,
của em hay VSAT.
Với lại, chúng ta
cán phải đi rồi.

- Nhưng...

- Không,
Brenda. Anh nói
thật đấy. Chúng ta
đến đây với một
mục tiêu, và

chúng ta cần tập trung vào mục tiêu đó. Không nói nhiều nữa.

Brenda nhìn vào mắt Thomas mà không nói gì, rồi cúi nhìn bàn tay mình đặt trên bàn.

- Vậy thì tất cả những gì em muốn nói là em biết anh đang làm điều đúng đắn. Anh đang đi đúng hướng. Và em sẽ tiếp tục hỗ trợ hết sức mình.

Thomas thầm

mong mình không
làm con bé tổn
thương, nhưng
những gì nó đã
nói là thành thật.
Đã đến lúc quên
đi, mặc dù rõ ràng
con bé đang rất
nóng lòng muốn
kể cho nó nghe

chuyện gì đó.
Trong lúc tìm
cách trả lời, ánh
mắt nó lại quay về
chỗ người đàn
ông ngồi trên báng
ghế. Anh ta rút từ
trong túi ra thứ gì
đó mà Thomas
không nhìn rõ, rồi

ấn nó vào nếp gấp của khuỷu tay. Sau khi nhắm mắt một hồi, anh ta mở mắt ra, chúng có vẻ mờ dần. Đầu của anh ta chậm rãi ngửa ra sau cho tới khi chạm hẳn vào cửa sổ.

Người bảo vệ
mặc áo đỏ bước
vào trong tiệm cà
phê. Thomas
nghiêng người để
có thể quan sát rõ
hơn. Áo đỏ bước
về phía băng ghế
nơi người đàn ông
phê thuốc đang

ngồi một cách
thoải mái. Một
phụ nữ thấp lùn đi
bên cạnh tay bảo
vệ và thì thào gì
đó vào tai anh ta
một cách lo lắng.

- Anh Thomas.

- Brenda gọi.

Nó đưa một

ngón tay lên môi,
rồi hát đầu vé
phía sắp xảy ra
biến cố. Con bé
quay lại để xem
chuyện gì đang
diễn ra.

Áo đỏ đá vào
ngón chân người
đàn ông khiến anh

ta khật khưỡng
nhìn lên. Hai
người bắt đầu nói
gì đó mà Thomas
không thể nghe
được giữa tiếng
ồn ào trong tiệm
cà phê đông đúc.
Đột nhiên người
đàn ông phê thuốc

tỏ ra sợ hãi.

Breda quay lại
nói với Thomas:

- Chúng ta cần
phải rời khỏi đây.
Ngay bây giờ.

- Sao vậy?

Không khí
dường như nặng
nề hơn, Thomas

rất tò mò muốn
biết chuyện sắp
xảy ra.

Brenda đã
đứng lên.

- Đi thôi anh!

Brenda quay
gót đi nhanh ra
cửa. Thomas rớt
cuộc cũng làm

theo con bé. Ngay
khi nó vừa dợm
đứng lên khỏi ghế
thì Áo đỏ rút ra
một khẩu súng và
chĩa vào người
đàn ông ngồi trên
băng ghế, rồi cúi
người đặt dụng cụ
xét nghiệm lên

mặt anh ta. Người
đàn ông gạt mạnh
nó ra và lao tới
ôm cứng tay bảo
vệ. Thomas cũng
người nhìn cảnh
tượng đó trong khi
khẩu súng văng ra
xa và mất hút bên
dưới một cái

quầy. Hai người
đàn ông ngã vào
một cái bàn rồi
lăn xuống đất.

Áo đỏ bắt đầu
la hét. Giọng nói
của anh ta xuyên
qua lớp mặt nạ
bảo hộ bằng kim
loại nghe như của

một con robot.

- Có kẻ nhiễm
bệnh! Mọi người
ra khỏi tòa nhà
mau!

Tiệm cà phê
bỗng trở nên hỗn
loạn. Tiếng la hét
tràn ngập không
gian trong khi mọi

người chen nhau
chạy ra cửa.

CHƯƠNG 30

Thomas ước
gì nó đã không
chần chờ. Đáng lẽ

nó nên chạy ra khi còn có cơ hội. Cả một đám đông chen lấn về phía trước đã bịt kín cửa ra. Brenda có muốn quay vào cũng không thể được. Thomas bị kẹt lại ở bàn. Nó

thần người, im re
quan sát hai người
đàn ông vật lộn
trên sàn nhà, đấm
đá, bóp cổ nhau
chí tử.

Thomas hiểu
mặc dù có thể bị
thương do đấm
đông chen lẫn, nó

chẳng có gì phải
sợ. Nó miễn dịch
rồi. Những người
còn lại trong tiệm
cà phê trở nên
hoảng loạn khi
biết con virus
đang ở rất gần, đó
là điều có thể
thông cảm được,

vì theo xác suất
thì ít nhất một
người đã bị lây
bệnh. Chỉ cần
đứng ngoài sự hỗn
loạn, nó sẽ an
toàn.

Ai đó đâm
vào kính cửa sổ.
Thomas quay lại

và trông thấy
Brenda, Minho
cùng với Jorge
đang đứng trên
vĩa hè. Con bé hốt
hoảng ra hiệu cho
nó rời khỏi tiệm.
Nhưng Thomas
vẫn muốn xem
chuyện gì sẽ diễn

ra tiếp theo.

Áo đỏ rất
cuộc cũng đã đề
được người đàn
ông kia xuống sàn.

- Xong! Bọn
họ đang trên
đường tới. - Anh
ta thoát lên bằng
chất giọng kim

đáng sợ.

Người đàn
ông nhiễm bệnh
ngừng vật lộn và
bắt đầu nức nở.
Lúc đó Thomas
mới nhận ra mọi
người đã ra ngoài
hết, trong tiệm cà
phê chẳng còn ai,

ngoại trừ hai
người đàn ông và
Thomas. Một sự
im lặng lạ lùng
bao trùm lên tất
cả.

Áo đỏ liếc
nhìn nó.

- Ê, nhỏ, sao
còn ở lại đây

vậy? Bộ muốn
chết hả? - Anh ta
không đợi nó trả
lời mà nói luôn. -
Nếu thích quanh
quẩn ở đây thì tỏ
ra hữu ích đi.
Kiếm giùm khẩu
súng coi. - Nói
đoạn anh ta hướng

sự chú ý trở lại
vào người đàn
ông nhiễm bệnh.

Thomas cảm
thấy như đang ở
trong một giấc
mơ. Nó đã từng
thấy nhiều cảnh
bạo lực, nhưng
lần này có gì đó

khác biệt. Nó đi đến chỗ cái quây nơi khẩu súng đã bay vào.

- Tôi... tôi miễn nhiệm mà. Nó lấp bắp, rồi quỳ xuống, thò tay vào trong gầm, với một lúc cho

đến khi các ngón
tay chạm vào bề
mặt kim loại lạnh
ngắt. Nó kéo khẩu
súng ra và đem
lại chỗ Áo đỏ.

Anh ta không
buồn nói lời cảm
ơn, chỉ giựt lấy
khẩu súng và

đúng bật dậy, chĩa
nó vào mặt người
bị nhiễm bệnh.

- Chuyện này
rất, rất tệ. Càng
ngày càng nhiều.
Nhìn mặt là biết
ngay kẻ nào phê
Kẹo lạc.

Vậy ra, *đúng*

là do Kẹo lạc. -
Thomas lẩm bẩm.

- Mà cũng
biết sao? - Áo đỏ
hỏi.

- Ơ, anh ta có
vẻ rất lạ ngay từ
khi tôi bước vào
đây.

- Vậy sao mà

không thông báo
gì hết? - Lớp da
xung quanh chiếc
mặt nạ của tay
bảo vệ bắt đầu đỏ
lên không kém gì
màu áo anh ta. -
Mày bị sao vậy?

Thomas sững
người trước sự

tức giận bất ngờ
của Áo đỏ.

- Tôi... ơ... em
xin lỗi. Em thật sự
không hiểu chuyện
gì đã xảy ra.

Người đàn
ông nhiễm bệnh
đã co người lại
thành quả bóng

trên sàn nhà và
khóc nức nở. Áo
đỏ lùi lại, nhìn
Thomas một cách
ngghiêm khắc.

- Màỵ không
biết? Cái thể loại
gì... Màỵ từ đâu
tới đây?

Giờ thì

Thomas *thực sự*
ước gì mình đã bỏ
chạy từ đầu.

- Tôi... em tên
là Thomas. Em
chỉ là người bình
thường. Em chỉ...

Áo đỏ chĩa
súng vào Thomas.

- Ngồi xuống.

Ngồi xuống đó. -
Anh ta hát nòng
súng về phía
chiếc ghế gần đó.

- Khoan đã!
Em thể là em
miễn nhiệm mà! -
Tim Thomas đập
hoảng loạn trong
lòng ngực nó. -

Chính vì vậy
nên...

- Ngồi xuống!
Mau!

Đầu gối
Thomas nhũn ra,
nó rơi phịch
xuống chiếc ghế.
Nó liếc mắt về
phía cánh cửa và

nhẹ nhõm đôi chút
khi trông thấy
Minho đang đứng
đó cùng với
Brenda và Jorge.
Nhưng nó không
muốn các bạn của
mình bị liên lụy.
Nó không muốn
làm mọi người có

nguy cơ bị đau.
Nó khẽ lắc đầu
nhanh để nói các
bạn đừng can
thiệp.

Áo đỏ không
để ý thấy nhóm
người đứng ngay
ngoài cửa vì còn
đang mải tập trung

vào Thomas.

- Này nhỏ, nếu
mày chắc chắn
như vậy thì, mày
không phiền nếu
bị kiểm tra chứ?

- Không hề. -
Thomas cảm thấy
nhẹ người. Biết
đâu tay bảo vệ sẽ

để nó đi một khi
anh ta nhận ra nó
nói thật. - Anh cứ
kiểm tra đi.

Áo đỏ nhét
súng vào bao và
bước đến chỗ
Thomas. Anh ta
cúi xuống đặt
dụng cụ xét

nghiệm vào mặt
Thomas.

- Mở mắt nhìn
vô đi. - Anh ta ra
lệnh. - Chỉ mất
vài giây thôi.

Thomas làm
theo. Nó chỉ muốn
chuyện này chấm
dứt sớm nhất có

thể. Nó nhìn thấy
chớp sáng màu
sắc giống như lúc
ở ngoài cổng
thành, đồng thời
cảm thấy luồng
gió thổi và cú
châm nhẹ nơi cổ.

Áo đỏ nhắc
thiết bị ra khỏi

mặt Thomas và
nhìn vào màn hình
nhỏ.

- Coi nào, mày
là dân Miền thiết
đó nhỏ. Mày có
thể cho tao biết
làm thế nào mày
tới Denver, mà lại
không biết gì về

Kẹo lạc cũng như
cách nhận ra
người phê thuốc
được không?

- Tôi làm việc
cho VSAT.

Câu nói bật ra
trước khi Thomas
kịp suy nghĩ thấu
đáo. Nó chỉ muốn

nhanh chóng rời
khỏi đó.

- Tao mà tin
chuyện rác rưởi
đó, thì chẳng khác
nào tao tin thằng
cha phê thuốc kia
không bị dính
Nhật trùng. Mà
ngồi yên đó,

không là tao cho
ăn đạn.

Thomas nuốt
nước bọt. Nó cảm
thấy sợ, nhưng
không nhiều bang
sự tức giận bản
thân vì đã để mình
bị kẹt vào một
tình huống trở trêu

như vậy.

- Được thôi. -

Nó đáp.

Nhưng Áo đỏ
đã quay đi. Lực
lượng hỗ trợ của
anh ta đã tới - bốn
người trong bộ
trang phục nhựa
kín mít từ đầu tới

chân màu xanh
lục, chỉ chừa
khuôn mặt. Mắt họ
khuất sau hai cái
tròng kính to cộ
và chiếc mặt nạ
giống như cái của
Áo đỏ. Nhiều hình
ảnh lập tức lóe
lên trong đầu

Thomas, nhưng
động lại là ký ức
hoàn chỉnh nhất,
lúc nó được đưa
đi khỏi Đất cháy
sau khi vết đạn
bắn bị nhiễm
trùng. Mọi người
trên chiếc Berg
hôm đó cũng ăn

mặc cùng kiểu di
hợp như bốn
người này.

- Chuyện quái
gì thế này? - Một
người trong nhóm
hỗ trợ lên tiếng,
giọng anh ta cũng
pha âm sắc kim
khí. - Anh bắt

được hai tên cùng
một lượt à?

- Không hẳn
thế. - Áo đỏ đáp.

- Tôi tóm được
cho chúng ta một
thằng Miễn.

Thằng nhỏ cảm
thấy nên ngồi lại
chúng kiến mọi

việc.

- Một thằng
Miễn à? - Một
người khác lên
tiếng, nghe như
thể không tin vào
tai mình.

- Ồ. Thằng
nhỏ đứng im re
trong khi mọi

người nháo nhào
bỏ chạy, tuyên bố
là nó muốn coi
chuyện gì xảy ra.
Tệ hơn nữa, nó
nói nó đã nghi gã
Chạch này phê
Kẹo lạc nhưng
không thèm nói
với ai hết, chỉ

ngồi đó uống cà
phê như thể không
có gì bất thường.

Mọi người
nhìn Thomas,
nhưng nó im thít.
Nó chỉ nhún vai.

Áo đỏ lúi lại
trong khi bốn
người mặc đồ bảo

hộ vây quanh
người đàn ông
nhiễm bệnh đang
nằm khóc nức trên
sàn. Một người
trong số họ đang
cầm bằng hai tay
thứ gì đó bằng
nhựa màu xanh
dương, đồng thời

chĩa cái vòi kỳ
cục ở một đầu của
thiết bị đó vào
người đàn ông
nằm dưới đất, như
thể đó là một món
vũ khí. Có vẻ như
thiết bị đó chẳng
tốt lành gì.
Thomas lục tung

ký ỨC bất toàn của
mình để tìm coi
đó là cái gì,
nhưng không tìm
ra.

- Chúng tôi
cần ông đuổi
thẳng chân, thừa
ông. - Người
trưởng nhóm lên

tiếng. - Vui lòng
nằm yên, không
cử động, cố gắng
thả lỏng cơ thể.

- Tôi không
biết! - Anh ta rên
rỉ. - Làm sao tôi
biết được?

- Ông biết! -
Áo đỏ quát từ

phía sau. - Chẳng
ai xài Kẹo lạc chỉ
để chơi.

- Tôi thích
cảm giác của nó! -
Sự van lơn trong
giọng nói của
người đàn ông
khiến Thomas
cảm thấy thực sự

thương hại ông ta.

- Có cả đồng
loại thuốc rẻ tiền
hơn nhiều. Đừng
cố nói xạo nữa. -
Áo đỏ phủi tay
như thể đang xua
ruồi. - Kệ hấn đi.
Đóng gói hấn lại
nào.

Thomas nhìn
người đàn ông
nhiễm bệnh cò
người lại chặt
hơn. Ông ta dùng
cả hai tay ôm lấy
đôi chân.

- Không. Tôi
không biết! chỉ
cần đưa tôi ra

khỏi thành phố.

Tôi thề sẽ
không bao giờ
quay lại. Tôi thề.
Tôi thề mà! - Ông
ta lại bắt đầu khóc
nức nở. ' ,

- Người ta sẽ
tổng khứ ông, yên

tâm đi. - Áo đỏ
nói, mắt anh ta tự
dung liếc qua
phía Thomas.
Hình như anh ta
đang cười phía
sau lớp mặt nạ.
Đôi mắt anh ta
ánh lên thứ gì đó
giống như sự vui

vẻ. - Cứ coi đi,
thằng Miễn. Mà
sẽ thích chuyện
này.

Đột nhiên
Thomas cảm thấy
ghét Áo đỏ hơn
bất kỳ ai. Nó quay
mặt, nhìn vào
nhóm hỗ trợ bốn

người đang quỳ
xuống bên cạnh
người đàn ông
nằm dưới sàn.

- Thẳng chân
ra! - Một người
trong số họ lặp lại
mệnh lệnh

- Nếu không
sẽ đau lắm đó.

Thẳng chân ra
coi.

- Mau lên!

- Tôi không
thể! Làm ơn để tôi
đi!

Áo đỏ tức tối
bước tới, gạt một
người trong nhóm
hỗ trợ ra rồi cúi

xuống kê nòng
súng vào đầu
người đàn ông
nhiễm bệnh.

- Thẳng chân
ra, nếu không tôi
sẽ cho một viên
đạn vào đầu ông
để mọi người nhẹ
gánh. Làm đi!

Thomas không
thể tin nói tay bảo
vệ có thể vô tình
đến như thế.

Miệng rên rỉ,
mắt hoảng loạn,
người đàn ông
nhiễm bệnh từ từ
buông tay và đuổi
chân. Toàn thân

anh ta run lên
trong khi nằm dài
trên sàn. Áo đỏ
lùi ra, nhét súng
trở lại vào bao.

Người nhân
viên cảm thiết bị
màu xanh dương
lập tức vào vị trí
phía trên đầu của

kẻ nhiễm bệnh và
đặt vòi của thiết
bị nơi đỉnh hộp sọ
anh ta, rồi ấn nó
vào trong lớp tóc.

- Đừng có cử
động. - Đó là một
phụ nữ. Giọng nói
lọc qua lớp mặt
nạ của chị ta

khiến Thomas
cảm thấy sợ hơn
so với các nhân
viên nam. - Nếu
không sẽ mệt đó.

Thomas chưa
kịp hiểu chuyện
thì chị ta đã ấn
vào một cái nút
và một thứ chất

lỏng giống như
gel tuôn ra khỏi
cái vôi. Nó có
màu xanh dương
và khá nhớt,
nhưng di chuyển
mau chóng. Chất
lỏng đó tràn qua
đỉnh đầu người
đàn ông, chảy

xuống tai và mặt.
Kẻ xấu số hét lên,
nhưng tiếng hét
lập tức bị cắt đứt
khi lớp gel tràn
qua miệng xuống
đến cổ và vai anh
ta. Nó cứng dần
và trở thành một
lớp vỏ bọc trong

suốt. Chỉ trong
vài giây, một nửa
cơ thể của người
nhiễm bệnh đã bị
đóng cứng trong
lớp màng bao phủ
từng kẽ nứt trên
da và trang phục
của anh ta.

Thomas nhận

ra Áo đỏ đang
nhìn mình. Rất
cuộc nó cũng nhìn
lại anh ta.

- Sao chứ? -
Thomas hỏi.

- Coi hay
không, nhỏ? - Áo
đỏ đáp. - Cứ
thường thức đi.

Sau khi xong
chuyện, mày đi
với tao.

CHƯƠNG 31

Tim Thomas
chùng xuống. Con

mắt của Áo đỏ
ánh lên sự độc ác.
Anh ta quay nhìn
người đàn ông
nhiễm bệnh vừa
kịp lúc chất gel
màu xanh trùm kín
đôi bàn chân ông
ta và đông cứng
lại. Lúc này người

đàn ông đã bắt
động hoàn toàn và
bị bọc trong một
lớp nhựa cứng.
Khi người phụ nữ
cầm súng phun gel
đứng lên, Thomas
nhận thấy nó chỉ
còn là một cái túi
rỗng. Chị ta gấp

nó lại và nhét vào
trong túi quần của
bộ đồ bảo hộ.

- Đưa anh ta
ra khỏi đây thôi. -
Chị ta nói.

Khi bốn nhân
viên cúi xuống và
nâng người đàn
ông nhiễm bệnh

lên, Thomas đảo
mắt nhìn Áo đỏ.
Anh ta cũng đang
quan sát các đồng
nghịp chuyển nạn
nhân đi. Tại sao
anh ta muốn nó đi
theo? Đi đâu?
Đáng lẽ nó đã bỏ
chạy nếu anh ta

không có súng.

Khi những
người kia đã đi ra
khỏi cửa, Minh
lại xuất hiện.
Thằng bé vừa
chuẩn bị bước
vào trong tiệm thì
Áo đỏ rút súng ra.
- Đứng lại đó!

- Anh ta la lớn. -

Ra ngoài ngay

- Nhưng chúng
tôi đi cùng cậu ta.

- Minhho chỉ tay về
phía Thomas. -
chúng tôi cần phải
đi.

- Người này
không đi đâu hết.

- Áo đỏ ngừng lời, như thể vừa ngộ ra một điều gì đó. Anh ta dòm Thomas, rồi ngó qua Minho. - Chờ chút. Cả hai đứa tụi bay đều là bọn Miễn hả?

Sự hốt hoảng

dâng lên trong
lòng Thomas,
nhưng Minho rất
nhanh. Thằng bé
lao vọt đi không
hề chân chừ.

- Đứng lại! -
Áo đỏ hô lên và
lao ra cửa.

Thomas ngó ra

ngoài cửa sổ. Nó
trông thấy Minhó,
Brenda và Jorge
đã băng qua
đường và biến
mất sau góc phố.
Áo đỏ khụng lại
ngay ở phía ngoài
tiệm cà phê. Anh
ta không đuổi theo

những người kia
nữa mà quay trở
vào trong, chĩa
súng thẳng vào
Thomas.

- Đáng lẽ tao
đã bắn lủng cổ
mày vì hành động
của thằng ranh
kia. May phước

cho mảy là dân
Miễn rất có giá,
chứ nếu không tao
đã xin mảy tí
huyết cho đỡ tức.
Cái ngày gì đâu!

Thomas không
thể tin nổi là nó
lại có thể bị kẹt
vào một tình

huống ngó ngán
đến thế này, sau
tất cả những gì đã
trải qua. Nó
không sợ, mà chỉ
bực bội.

- Thì tôi cũng
đâu có sung
sướng gì. - Nó
lắm bằm.

- Mày sẽ mang
lại cho tao một
món tiền lớn. Vậy
đó. Cho mày biết,
tao không ưa mày.
Chỉ cần nhìn cái
mặt mày là tao
thấy ghét rồi.

Thomas mỉm
cười.

- Thì tôi cũng vậy.

- Mà cứ cười đi. Để coi hết ngày hôm nay mày còn cười nổi không. Đi thôi. - Anh ta chĩa khẩu súng về phía cửa.
- Tin tao đi, tao

hết kiên nhẫn rồi.
Mày mà giở trò là
tao cho một phát
vô đầu liền. Sau
đó tao chỉ việc
khai báo là mày
hành xử như
người nhiễm bệnh
đang tìm đường
tẩu thoát. Chính

sách giết lầm hơn
bỏ sót Sẽ chẳng
có ai thắc mắc
nhiều hơn một cái
nhường mảy.

Thomas đứng
ùn, thâm điếm qua
các khả năng của
mình. Nó vẫn
chưa thoát được

định mệnh trở
trêu. Vừa rời khỏi
VSAT thì đã lại bị
một kẻ tầm thường
gí súng vào đầu.

- Đừng có bắt
tao nhắc lại lần
nữa. - Áo đỏ cảnh
báo.

- Chúng ta đi

đâu đây?

- Rồi mày sẽ biết. Và tao sẽ có cả gia tài. Giờ thì đi thôi.

Thomas đã từng bị bắn hai lần. Nó biết viên đạn có thể gây đau đớn thế nào.

Nếu không muốn điều đó, nó chỉ còn cách đi cùng tay bảo vệ. Nó trừng mắt nhìn anh ta, rồi bước về phía cửa. Khi đã đến nơi, nó ngừng lại và hỏi:

- Lối nào đây?

- Rẽ trái.
Chúng ta sẽ đi
thong dong qua ba
khối phố, rồi rẽ
trái một lần nữa.
Một chiếc xe hơi
đang đợi chúng ta
tại đó. Có cần tao
nhắc mày sẽ bị gì
nếu giờ trò

không?

- Anh sẽ bắn tung đầu một thằng nhóc tay không. Rõ rồi.

- Trời ạ, tao ghét bọn Miễn tội bay. Đi nào.

Tay bảo vệ ấn nòng súng vào

sống lưng
Thomas, khiến nó
bước ra ngoài
phố.

Không nói
không rằng, hai
người đi đến cuối
khối phố thứ ba
và quẹo trái.
Không khí thật

ngọt ngạt. Mồ hôi
ướt đầm cơ thể
Thomas. Khi nó
đưa tay lau trán,
Áo đỏ đập báng
súng vào đầu nó.

- Đừng có giở
trò nữa. - Anh ta
nói. - Tao mà tức
lên là mày ăn đạn

vô đầu đó.

Thomas phải
huy động toàn bộ
ý chí để giữ im
lặng.

Con phở vắng
hoe và vương đầy
rác rưởi. Những
tấm áp phích -
một số cảnh báo

về bệnh Nhật
trùng, số khác in
hình viện trưởng
Paige - phủ kín
phần thấp của các
vách tường. Tất
cả chúng đều bị
xịt sơn chằng chịt.
Khi đi tới một
giao lộ và phải

dừng bước để chờ
cho vài chiếc xe
hơi chạy qua,
Thomas quan sát
một tấm áp phích
không bị bôi bẩn
ngay bên cạnh
mình. Nó đoán
tấm này mới được
dán lên. Nó đọc

nội dung thông
báo.

**Thông báo
công cộng
!!!Chặn đứng
sự lan truyền của
Nhật trùng!!!
Hãy ngăn
chặn sự lan
truyền của Nhật**

**trùng. Hiểu biết
các triệu chứng
trước khi lây
bệnh cho người
xung quanh và
gia đình bạn.**

**Nhật trùng
do virus VCB32
lxb47 gây ra.
Đây là một căn**

**bệnh truyền
nhiễm có tính lây
lan cao do con
người tạo ra.
Mầm bệnh vô
tình rò rỉ ra cộng
đồng trong giai
đoạn hỗn loạn
sau thảm họa
quảng lửa mặt**

**trời. Nhật trùng
gây ra sự thoái
hóa dần của não
bộ, dẫn tới hậu
quả là các cử
động không kiểm
soát, cảm xúc rối
loạn và li trí suy
giảm. Nhật trùng
đã lan ra thành**

một đại dịch.

Các nhà khoa học đang tiến hành các cuộc thử nghiệm lâm sàng giai đoạn cuối, nhưng hiện vẫn chưa có phương pháp điều trị tiêu

**chuẩn cho bệnh
Nhật trùng. Loại
virus này thường
dẫn tới tử vong
và lan truyền
qua đường không
khí.**

**Ở thời điểm
hiện tại, mọi
công dân phải**

**đoàn kết lại để
ngăn ngừa sự lây
lan rộng hơn của
đại dịch. Với việc
tự nhận ra bản
thân hoặc những
người khác là
nguy cơ lây bệnh
(NCLB), các bạn
sẽ thực hiện**

**bước tiến đầu
tiên trong cuộc
chiến chống lại
Nhật trùng.***

*** Mọi đối
tượng nghi vấn
cần được báo
cáo với nhà chức
trách ngay lập
tức.**

Tầm áp phích
tiếp tục giới thiệu
về giai đoạn ủ
bệnh năm ngày và
các triệu chứng.
Những thứ như
bứt rứt, mất cân
bằng là triệu

chúng cảnh báo
sớm, tiếp đến là
lú lẫn, hoang
tưởng và muộn
hơn nữa là hung
dữ. Thomas đã
chứng kiến tất cả
những cái đó. Nó
đã chạm trán
người Chạch

nhiều lần.

Áo đỏ khế đầy
Thomas. Hai
người bước tiếp.
Trong khi đi,
Thomas không
thôi nghĩ tới thông
điệp kinh khủng
của tấm áp phích.
Sự tiết lộ căn

bệnh Nhật trùng là do con người tạo ra khôn chỉ ám ảnh nó, mà còn gọi lên điều gì đó trong đầu nó. Một ký ức mà nó chưa thể nắm bắt được. Mặc dù không rõ ràng, nhưng nó

biết còn một điều
gì đó khác, và lần
đầu tiên sau một
khoảng thời gian
nó ước mình có
thể nhớ lại quá
khứ một chút

- Đây rồi.

Giọng nói của
Áo đỏ kéo

Thomas trở về
thực tại. Một
chiếc xe hơi nhỏ
màu trắng đang
đợi ở cuối con
phố, cách họ
chừng một chục
bước chân.
Thomas tuyệt
vọng tìm cách

nghĩ kế thoát thân
- nếu nó vào trong
cái xe đó là coi
như xong. Nhưng
nó có nên liều
mạng với nguy cơ
bị bắn không?

- Mà sẽ
ngoan ngoãn vào
ngồi ghế sau. - Áo

đỏ nói. - Trong đó
tao có máy bộ
còng để mày tự
còng tay. Mày có
làm được chuyện
này mà không giở
trò ngu ngốc được
không?

Thomas không
đáp. Nó hi vọng

Minho và những người khác đang ở gần đó và chuẩn bị một kế hoạch. Nó cần ai đó, hoặc một cái gì đó để làm phân tâm kẻ áp giải mình.

Hai người đã

đi đến chiếc xe.
Áo đỏ rút một cái
thẻ từ ra và ấn nó
vào cửa trước của
chiếc xe.

Khóa cửa kêu
tách và Áo đỏ mở
cửa sau, không
quên giữ nguyên
khẩu súng hướng

vào Thomas.

- Lên xe đi.

Ngoan nào.

Thomas ngần
ngừ. Nó dỗi mắt
tìm kiếm trên phố
xem có ai hay cái
gì không. Toàn bộ
khu vực vắng
tanh, nhưng nơi

khóe mắt nó nhận
ra một sự chuyển
động. Một thiết bị
bay, to bằng một
chiếc xe hơi. Nó
quay lại quan sát
chiếc xe cảnh sát
đổi hướng ở cách
đó hai khối phố
và bắt đầu tiến về

phía mình. Tiếng
máy nổ rền mỗi
lúc một lớn hơn
khi thiết bị bay di
chuyển tới gần.

- Tao đã nói
lên xe. - Áo đỏ
nhắc lại. - Còng
tay đặt ở rằm
giữa.

- Một cái thiết
bị bay của cảnh
sát đang tới kia. -
Thomas nói.

- Ồ, thì sao?
Nó chỉ đi tuần
thôi. Ngày nào
chẳng thấy. Những
người ngồi trên
đó thuộc phe tao,

chứ không phải
phe mây. Mây xui
rồi nhỏ ơ.

Thomas thở
dài. Thế là xong.
Bạn nó đâu cả
rồi? Nó đảo mắt
nhìn xung quanh
một lần cuối, rồi
bước tới cánh cửa

mở và ngòi vào
bên trong. Ngay
khi nó nhìn Áo đỏ
thì một tràng súng
máy vang lên. Áo
đỏ loạng choạng
lui lại, người giật
lên, co rúm. Đạn
găm vào ngực anh
ta, trúng vào lớp

mặt nạ bằng kim
loại lệt xệt Áo đỏ
buông súng, chiếc
mặt nạ rơi xuống,
và anh ta ngã vào
tường của tòa nhà
gần nhất Thomas
kinh hoàng nhìn
người đàn ông đổ
gục.

Rồi mọi thứ
chấm dứt. Thomas
như hóa đá. Nó tự
hỏi liệu đũa tiếp
theo bị bắn có
phải là mình. Nó
nghe thấy tiếng
máy rền vang khi
thiết bị bay lơ
lửng ngay bên

ngoài cánh cửa
mở của chiếc xe
hơi, và nhận ra đó
chính là thứ đã
gây ra vụ nổ súng.

Cỗ máy không
có người điều
khiển, nhưng
được vũ trang tối
đa. Một giọng nói

quen thuộc vang
lên từ chiếc loa
gắn trên nóc của
thiết bị bay:

- Ra khỏi xe
đi, Thomas.

Thomas rùng
mình. Nó có thể
nhận ra giọng nói
này ở bất cứ nơi

đâu.

Đó chính là
Janson. Chuột
chù.

CHƯƠNG 32

Thomas không

thể ngạc nhiên hơn nữa. Thoạt đầu nó ngần ngừ, nhưng rồi nhanh chóng xuống xe. Thiết bị bay của cảnh sát đang lơ lửng cách nó chỉ một, hai mét. Một ô cửa bên hông

của cỗ máy đã mở
ra để lộ một màn
hình chiếu khuôn
mặt của Janson
nhìn thẳng vào
Thomas.

Nó thấy nhẹ cả
người. Đó là
Chuột Chù, nhưng
ông ta không có

mặt trên xe bay,
trên đó chỉ có
hình ảnh video
của ông ta thôi.
Thomas đoán
Chuột Chù cũng
có thể trông thấy
nó.

- Chuyện gì
vừa xảy ra vậy? -

Thomas hỏi, cố
gắng rời mắt khỏi
người đàn ông
đang nằm gục
dưới đất. - Làm
thế nào ông tìm
được tôi?

Vẻ mặt Janson
đau khổ hơn bao
giờ.

Việc này cần
một lượng kha khá
nỗ lực và may
mắn, tin tôi đi.
Cậu không cần
phải cảm ơn. Tôi
chỉ vừa mới cứu
cậu khỏi kẻ săn
người kia.

Thomas bật

cười.

- Dù sao thì ông cũng chính là người trả tiền cho họ mà. Ông muốn gì?

- Thomas, tôi sẽ nói chuyện thẳng thắn với cậu. Lí do duy

nhất khiến chúng
tôi không đến
Denver để đưa
cậu về là tỉ lệ lây
nhiễm ở đó rất
kinh khủng. Đây
là phương thức
tiếp cận an toàn
nhất của chúng
tôi. Tôi khẩn thiết

yêu cầu cậu tự
nộp mình và hoàn
tất cuộc thử
nghiệm.

Thomas chỉ
muốn hét vào mặt
ông ta. Tại sao nó
phải quay về
VSAT kia chứ?
Nhưng vụ việc

của Áo đỏ, kẻ đang nằm chết cách nó chưa đầy hai mét, đã là tấm gương quá rõ đối với nó. Nó cần phải xử lí tình huống thật khéo léo.

- Tại sao tôi

phải quay lại?

Chuột Chù giữ
khuôn mặt vô
cảm.

- Chúng tôi đã
dùng dữ liệu để
tìm ra ứng viên
cuối cùng, cậu
chính là người đó.
Chúng tôi cần

cậu, Thomas. Tất cả trọng trách nằm trên vai cậu.

Không đời nào, Thomas nghĩ bụng. Nhưng nói ra câu đó sẽ không giúp nó đuổi được Chuột Chù. Thay vào

đó, nó gật gù ra
chiều suy nghĩ, rồi
đáp:

- Tôi sẽ suy
nghĩ về chuyện
này.

- Tôi tin cậu. -
Chuột chù ngừng
lời. - Có một việc
mà tôi buộc phải

báo cho cậu biết.
Vì tôi nghĩ nó sẽ
ảnh hưởng tới
quyết định của
cậu. Nó sẽ giúp
cậu nhận ra cậu
cần phải làm theo
yêu cầu của chúng
tôi.

Thomas dựa

lưng vào mui xe.
Toàn bộ chuyện
này đã khiến nó
kiệt quệ cả về thể
xác lẫn cảm xúc.

- Chuyện gì?

Chuột Chù
nhăn mặt như thể
sắp tiết lộ một tin
xấu, nom ông ta

càng giống chuột hơn.

- Đó là về Newt, bạn cậu. Tôi e rằng cậu ta đang gặp rắc rối lớn.

- Rắc rối thế nào? - Thomas hỏi, bụng nó thắt

lại.

- Tôi hiểu cậu đã biết cậu ta bị Nhật trùng, và cậu đã chứng kiến một số tác động của căn bệnh trên cậu ta.

Thomas gật đầu, tự dưng nó

nhớ tới cái phong
bì trong túi quần.

- Đúng vậy.

- Có vẻ như
cậu ta đang đầu
hàng căn bệnh một
cách nhanh chóng.
Việc cậu chứng
kiến các biểu hiện
giận dữ và mất

tập trung trước
khi chia tay cậu ta
cho thấy, Newt
đang nhanh chóng
rơi vào tình trạng
điên loạn.

Thomas cảm
thấy một bàn tay
đang bóp nghẹt
tim mình. Nó chấp

nhận việc Newt
không được miễn
dịch, nhưng nó
tưởng phải nhiều
tuần, thậm chí là
nhiều tháng nữa
bệnh của thằng bé
mới trở nặng.
Nhưng Janson nói
có lí, sự căng

thằng của tình
hình dường như
đã khiến Newt
gục ngã nhanh
chóng, chưa kể
chúng đã phải bỏ
thằng bé lại ở bên
ngoài thành phố.

- Cậu có thể
cứu được cậu ta

đấy. - Janson khẽ
lên tiếng.

- Ông thích
chuyện này lắm à?

- Thomas đáp lại.

- Vì tôi thấy hình
như ông rất thích.

Janson lắc
đầu.

- Tôi chỉ làm

công việc của
mình thôi,
Thomas. Tôi
muốn có được
liệu pháp chữa
bệnh nhiều hơn ai
hết. Có lẽ chỉ thua
cậu, ở thời điểm
trước khi chúng
tôi xóa ký ức của

cậu.

- Ông biến đi.

- Tôi hi vọng
cậu sẽ quay về.
Cậu có một cơ hội
để làm nên những
chuyện vĩ đại. Tôi
xin lỗi vì sự bất
hòa giữa chúng ta.
Nhưng Thomas,

cậu phải nhanh
lên. Thời gian
đang cạn dần.

- Tôi sẽ suy
nghĩ về chuyện
đó. - Thomas
buộc mình nói câu
ấy lần nữa. Nó
muốn bệnh khi
phải xoa dịu

Chuột Chù, nhưng
đó là thứ duy nhất
nó có thể nói ra
để câu giờ. Nếu
nó không làm thế,
rất nhiều khả năng
nó sẽ có một kết
thúc bi thảm như
Áo đỏ.

Janson mím

cười.

- Tôi chỉ yêu cầu có thể. Tôi hi vọng gặp cậu ở đây.

Màn hình tối đi và nắp đậy đóng lại, sau đó cỗ máy bốc lên cao rồi bay đi

trong tiếng máy
nhỏ dần. Thomas
nhìn theo cho đến
khi vật thể đó
khuất sau một góc
phố. Sau đó mắt
nó lại chiếu vào
tay bảo vệ đã
chết. Nó nhanh
chóng quay đi. Đó

là thứ cuối cùng
mà nó muốn thấy.

- Kia rồi!

Thomas quay
ngoắt lại và nhìn
thấy Minh^o đang
chạy về phía mình
trên vỉa hè,
Brenda và Jorge
bám sát phía sau.

Nó chưa bao giờ
sung sướng đến
thế khi gặp lại bạn
bè.

Minho khựng
lại khi nhìn thấy
Áo đỏ nằm một
đống dưới đất.

- Trời... anh ta
bị sao vậy? - Nói

rồi thẳng bé quay
sang Thomas. -
Còn cậu? Cậu sao
rồi? Cậu gây ra
chuyện này đó hả?

Thomas chỉ
muốn bật cười.

- Phải, tôi đã
rút súng máy ra
và bắn anh ta tan

xác.

Vẻ mặt của Minhho cho thấy thằng bé không tiêu hóa được cái mĩa mai đó, nhưng Brenda đã lên tiếng trước khi Minhho kịp phản ứng.

- Ai đã giết
anh ta vậy?

Thomas chỉ
tay lên trời.

- Một thiết bị
bay của cảnh sát.
Nó bay tới, bắn
gục anh ta, sau đó
Chuột Chù hiện
lên trên màn hình.

Ông ta cố thuyết
phục anh quay về
VSAT.

- Nè huynh, -
Minho nói, - cậu
không thể nào...

- Tin tôi đi! -
Thomas la lên. -
Không đời nào tôi
quay lại VSAT,

nhưng có lẽ việc
bọn họ cần tôi tới
mức đó có thể
giúp ích được
chúng ta phần
nào. Điều chúng
ta nên lo lắng là
Newt. Janson cho
rằng Newt đang
đầu hàng Nhật

trùng nhanh hơn
bình thường rất
nhiều. Chúng ta
cần phải về kiểm
tra cậu ấy.

- Ông ta thực
sự nói như thế
sao?

- Đúng. -
Thomas thấy áy

náy vì đã lớn
tiếng với thằng
bạn. Tôi tin ông ta
trong chuyện này.
Cậu đã thấy cách
xử sự của Newt
rồi đó.

Minho nhìn
Thomas trên trời.
Đôi mắt thằng bé

tràn ngập sự đau
đớn. Thomas chợt
nhận ra Minho
quen biết Newt
lâu năm hơn nó.
Quá đủ thời gian
để hai đứa thân
thiết với nhau.

- Chúng ta nên
kiểm tra Newt. -

Thomas nhắc lại.
- Làm điều gì đó
cho cậu ấy.

Minho gật đầu
không nói và quay
đi. Thomas suýt
nữa đã lôi lá thư
của Newt ra khỏi
túi quần và đọc
ngay tại chỗ,

nhưng nó đã hứa
sẽ chờ cho đến
thời điểm thích
hợp.

- Cũng muộn
rồi. - Brenda nói.
- Ở thành phố này
người ta không
được phép lãng
vãng ngoài đường

vào ban đêm đầu.
Nội việc kiểm
soát tình hình ban
ngày cũng đã đủ
mệt rồi.

Thomas nhận
ra ánh nắng đang
tắt dần, bầu trời
bên trên các tòa
nhà cao đã nhuộm

màu cam đỏ.

Đến lúc đó
Jorge mới lên
tiếng:

- Đó chỉ là
vấn đề nhỏ nhất
đối với chúng ta.
Có điều gì đó rất
lạ lùng đang diễn
ra ở đây, *chiến*

hữu à.

- Ý anh là
sao? - Thomas
hỏi lại.

- Dường như
mọi người đã biến
mất trong vòng
nửa tiếng đồng hồ
vừa qua. Một vài
kẻ mà tôi nhìn

thấy có vẻ không
bình thường.

- Sự việc ở
tiệm cà phê đã
khiến mọi người
tản ra. - Brenda
nhận xét.

Jorge nhún
vai.

- Không biết

nữa. Cái thành phố này rùng rợn quá, *cưng* à. Như thể nó đang chuẩn bị giải phóng một thứ gì đó cực kỳ kinh khủng.

Một sự khó chịu khác thường chạy dọc sống

lưng Thomas. Nó
đưa tâm trí mình
quay về với
Newt.

- Nếu nhanh
chân, chúng ta có
thể ra ngoài đó
được không?
Hoặc là trốn ra?

- Chúng ta có

thể thử. - Brenda
nói. - Nhưng sẽ
nhiều cơ may hơn
nếu tìm được một
chiếc taxi. Chúng
ta đang ở đầu kia
của thành phố,

- Vậy ta hãy
thử. - Thomas đề
nghị.

Cả nhóm bắt đầu đi dọc theo con phố. Vẻ mặt của Minh có vẻ không vui. Thomas chỉ hi vọng đó không phải là dấu hiệu cho thấy những sự việc tồi tệ đang

đến gần.

CHƯƠNG 33

Cả nhóm đi bộ
khoảng một tiếng
đồng hồ nhưng
không thấy một

chiếc xe hơi nào
chứ đừng nói tới
taxi. Họ chỉ chạm
trán một vài
người đi riêng lẻ,
những thiết bị bay
của cảnh sát phát
ra tiếng rền đáng
sợ khi chúng tình
cờ bay ngang qua

chỗ họ. Cứ mỗi
vài phút, họ lại
nghe thấy một âm
thanh xa xôi khiến
Thomas nhớ đến
hồi ở Đất cháy:
tiếng nói chuyện
lớn tiếng, một
tiếng thét, một
điệu cười quái

gờ. Khi ánh sáng
tắt hẳn, nó cảm
thấy càng lúc càng
lo sợ hơn.

Cuối cùng
Brenda dừng chân
và đối mặt với tất
cả mọi người.

- Chúng ta
phải chờ tới mai

thôi. - Con bé
tuyên bố. - Đêm
nay chúng ta sẽ
không tìm được
phương tiện di
chuyển, nếu đi bộ
thì đường xa quá.
Chúng ta cần ngủ
để lấy lại sức cho
sáng mai.

Thomas ghét
phải thừa nhận,
nhưng con bé nói
đúng.

- Phải có cách
ra khỏi đây chứ. -
Minho chống chế.

Jorge siết vai
thằng bé.

- Vô ích thôi,

chú em. Sân bay ở cách đây ít nhất mười dặm. Căn cứ theo tình hình ở đây thì chúng ta sẽ bị nhìn, bị bắn hoặc bị đánh chết trên đường tới đó. Brenda nói đúng. Tốt hơn ta nên

ngủ ngoi để sáng
mai đi giúp Newt.

Thomas tin
chắc Minhho muốn
tỏ ra cứng đầu
như thường lệ,
nhưng lần này
thằng bé nhượng
bộ mà không tranh
cãi. Jorge nói có

lí. Họ đang ở trong một thành phố rộng, hoàn toàn không phải môi trường quen thuộc, trời lại tối nữa.

- Chúng ta có đang ở gần khách sạn không? -

Thomas hỏi, Nó
tự nhủ Newt có
thể ở một mình
thêm một đêm
nữa.

Jorge chỉ tay
về phía bên trái.

- Cách đây vài
khối nhà.

Nhóm người

đi về hướng khách sạn.

Khi chỉ còn cách đích đến một ô phố, Jorge đột ngột dừng lại, giơ một tay lên trời và

đưa ngón tay lên
môi ra hiệu cho
mọi người im
lặng. Thomas
dừng phắt lại,
thần kinh căng lên
trong tình trạng
báo động.

- Chuyện gì
vậy? - Minho thì

thào.

Jorge chậm rãi
quay một vòng,
quét mắt nhìn khu
vực xung quanh.
Thomas bắt
chước làm theo,
tự hỏi điều gì tự
dưng khiến anh ta
thận trọng như

vậy. Trời đã tối
hắn, một vài ngọn
đèn đường chẳng
soi sáng được bao
nhiêu. Mọi thứ
xung quanh
Thomas như được
tạo thành từ những
bóng mờ, nó
mờng tượng ra

những thứ khủng
khiếp ẩn sau mỗi
cái bóng.

- Mà chuyện
gì chứ? - Minh
lại thì thào.

- Tôi cứ nghe
thấy gì đó ở phía
sau lưng chúng ta.
- Jorge đáp. -

Tiếng thì thào. Có ai đó...

- Kia! -
Brenda la lên,
giọng con bé như
tiếng sấm vang
lên trong bầu
không khí yên
lặng. - Mọi người
có thấy không?.

Con bé chỉ tay về
phía bên trái.

Thomas căng
mắt ra nhìn nhưng
không thấy được
gì. Đường phố
vắng tanh.

- Ai đó vừa
mới bước ra từ
phía sau tòa nhà

kia, rồi nấp trở lại
Em thề đấy.

- Này! -

Minho la lớn. - Ai
ở đó vậy?

- Cậu điên hả?

- Thomas thì
thầm. - Chúng ta
vào khách sạn
thôi.

- Yên nào.
Nếu bọn họ muốn
bắt chúng ta hay
gì đó, cậu không
nghĩ chúng ta đã
tiêu rồi sao ?

Thomas bực
bội thở dài. Nó
không thích
chuyện này chút

nào.

- Đáng lẽ tôi
nên cảnh báo ngay
khi lần đầu nghe
thấy tiếng động. -
Jorge nói.

- Chắc không
có gì đâu. -
Brenda lên tiếng.
- Mà nếu có

chuyện thì chúng ta đứng đây liệu có ích gì. Mình rời khỏi chỗ này thôi.

- Ê này! -
Minho lại la *lớn*, khiến Thomas giật bắn người. - Đây đằng kia, anh là

ai?

Thomas đập
tay vào lưng thẳng
bạn.

- Cậu có
ngưng lại được
không vậy?

Minho phớt
lờ, tiếp tục gọi:

- Bước ra

ngoài coi!

Người kia
không đáp. Minho
dặm bước, như
thể sắp băng qua
đường để nhìn
cho rõ, nhưng
Thomas nắm tay
thằng bạn giữ lại.

- Không đời

nào. Ý đó tệ hại nhất từ xưa đến giờ. Trời đã tối, đó có thể là một cái bẫy, với hậu quả khủng khiếp. Chúng ta nên đi ngủ và ngày mai sẽ quan sát cẩn thận hơn.

Minho không
tranh cãi.

- Được thôi.
Đa số thắng thiểu
số. Nhưng tối nay
tôi sẽ nằm trên
giường.

Thế là cả bọn
kéo về phòng
khách sạn.

Thomas nằm mãi
mà không ngủ
được. Đầu óc nó
quay cuồng với
những khả năng về
kẻ theo dõi.
Nhưng dù nghĩ xa
xôi tới đâu thì nó
lại vẫn quay về
với Teresa và

nhóm kia. Chúng đang ở đâu? Liệu có phải người theo dõi trên phố là Teresa? Hay là Gally và nhóm Cánh tay phải.

Thomas ghét việc cả bọn phải đợi thêm một tối

trước khi kiểm tra
tình hình của
Newt. Lỡ có
chuyện gì xảy ra
với thằng bé thì
sao?

Rốt cuộc suy
nghĩ của nó cũng
chậm lại, các thắc
mắc nhạt dần, và

nó chìm vào giấc
ngủ.

CHƯƠNG 34

Sáng hôm sau,
Thomas bất ngờ
cảm thấy mình

thật sáng khoái.
Hình như nó đã
trần trọc cả đêm,
nhưng đến một lúc
nào đó nó đã ngủ
một giấc thật sâu
và thư giãn. Sau
khi tắm nước nóng
thật lâu và ăn bữa
sáng mua từ máy

bán hàng tự động,
nó đã sẵn sàng
cho một ngày mới.

Thomas và
các bạn rời khách
sạn vào lúc tám
giờ sáng với một
tâm trạng thất
mắc, không hiểu
thành phố sẽ như

thế nào trên
đường họ quay trở
về tìm Newt. Họ
nhìn thấy người
qua lại, nhưng lác
đác hơn nhiều so
với ngày hôm
trước. Thomas
không nhận thấy
bất cứ tiếng động

là nào giống như
lúc đi bộ về
khách sạn tối hôm
trước.

- Có chuyện
rồi, đã nói mà. -
Jorge lên tiếng
trong khi cả nhóm
đi tìm một chiếc
taxi. - Đáng lẽ

phải có nhiều
người hơn.

Thomas quan
sát một vài khách
bộ hành quanh
mình. Không một
ai nhìn vào mắt
nó. Mọi người
đều cúi đầu,
thường xuyên

dùng một tay để
giữ cái khẩu trang
trên mặt như thể
sợ nó bị một cơn
gió thành linh thổi
bay mất. Mọi
người bước đi
với một dáng điệu
vội vã, hoảng sợ,
sấn sàng nhảy

dụng khi người
khác tiến đến quá
gần. Thomas nhận
thấy một phụ nữ
đang xem một tấm
áp phích viết về
Nhật trùng giống
như cái nó đã đọc
thấy ngày hôm
trước, lúc bị Áo

đỏ áp giải. Việc
đó nhắc nó nhớ
tới một kỷ ức mà
nó chưa nắm bắt
được. Nó bực bội
ghê gớm.

- Chúng ta
nhANH chóng đi tới
cái sân bay quái
quỷ đó thôi. -

Minho khẽ nói. -
Nơi này khiến tôi
nổi da gà.

- Chúng ta nên
đi theo lối đó. -
Brenda vừa nói
vừa chỉ đường.-
Chắc phải có vài
chiếc taxi quanh
mấy tòa nhà công

sở kia.

Nhóm người
băng qua đường,
tiến vào một con
phố nhỏ chạy giữa
một bãi đất trống
và một tòa nhà cũ
kỹ xiêu vẹo.

Minho nghiêng
người qua phía

Thomas và thì
thăm:

- Đầu tôi nhức
muốn khùng luôn
nè. Tự dưng thấy
lo cho Newt quá.

Thomas cũng
thấy lo, nhưng
không muốn thú
nhận chuyện đó.

- Đừng lo, tôi nghĩ lúc này cậu ta vẫn ổn.

- Tốt thôi. Và cái liệu pháp trị bệnh đó sẽ tuôn ra từ cậu vào bất cứ lúc nào.

- Ai mà biết được. Có khi như

vậy cũng nên.
Chắc nó sẽ có
mùi thơm lắm.

Minho dường
như không thấy
câu nói của
Thomas có chút
hài hước nào.

- Trời ạ,
chúng ta không thể

làm được gì cho
tới khi quay trở
về và gặp lại
Newt sao.

Thomas không
thích tỏ ra vô
cảm, nhưng mọi
chuyện đã đủ khó
khăn lắm rồi.
Chúng không thể

nghĩ đến điều tệ
nhất

- Cảm ơn lời
động viên. - Nó
đáp.

Bãi đất trống
bên phải họ ngón
ngang những tàn
tích của một tòa
nhà gạch và bị cỏ

dại mọc kín. Một
mảng tường lớn
nằm ở ngay chính
giữa bãi đất. Lúc
đi ngang qua đó,
Thomas nhận thấy
có gì đó chuyển
động ở phía cuối
bức tường. Nó
dừng chân, bắt

giác đưa tay ra
giữ Minhो đứng
lại. Nó xuyt khẽ
trước khi thẳng
bạn kịp lên tiếng
thắc mắc.

Brenda và
Jorge cũng đã
nhận ra và đứng
chôn chân tại chỗ

Thomas chỉ về
hướng có động
tĩnh, rồi cố căng
mắt nhìn kỹ hơn.
Một người đàn
ông mình trần
đang quay lưng về
phía họ. Ông ta
khom người, dùng
tay đào bới như

thể đã làm rơi thứ
gì đó xuống bùn
và đang cố tìm
lại. Lưng ông ta
đầy những vết trầy
xước hình thù
gồm ghiếc, một
vết thương dài đã
đóng vảy cắt
ngang qua cột

sống ông ta.
Những cử động
của người đàn ông
tỏ ra giật cục và...
tuyệt vọng, theo
như Thomas thấy.
Hai cùi chỏ của
ông ta liên tục giật
về phía sau, như
thể ông ta đang

bới móc thứ gì đó
dưới đất. Lớp cỏ
cao ngăn cản
Thomas quan sát
đối tượng bận tâm
của ông ta.

Brenda thì
thào từ phía sau
lưng nó:

- Chúng ta đi

tiếp thôi.

- Thằng cha
đó bệnh quá. -
Minho thì ào
đáp lại. - Sao có
thể khùng như vậy
chứ?

Thomas không
biết phải trả lời
thế nào.

- Chúng ta đi thôi.

Cả nhóm lại tiếp tục lên đường, nhưng Thomas không thể nào rời mắt khỏi cảnh tượng đáng sợ kia. Người đàn ông đó đang làm

gì chứ?

Khi họ đi đến
cuối ô phố,
Thomas ngừng
lại, những người
kia cũng vậy. Rõ
ràng là mọi người
đều lo ngại giống
như nó. Tất cả
bọn họ đều muốn

nhìn một lần cuối.

Bất thình lình,
người đàn ông
ngước lên và quay
về phía họ. Mũi
và miệng ông ta
đầy máu. Thomas
luống cuống lùi
lại, vấp phải
Minho. Người

đàn ông nhe hàm
răng trong một
điệu bộ góm
ghiếc rồi giơ hai
bàn tay máu me
lên như muốn
khoe. Thomas
suýt nữa đã la lên,
nhưng ông ta quay
trở lại với mỗi

bận tâm của mình,
ơn trời, cả nhóm
đã không thể nhìn
thấy đó là cái gì.

- Giờ là lúc
thích hợp để bỏ
chạy. - Brenda lên
tiếng. Thomas
cảm thấy những
ngón tay băng giá

lướt dọc theo
sống lưng và vai
mình. Nó không
thể đồng tình hơn.
Cả bọn quay
người bỏ chạy
thực mạng qua hai
khối phố, trước
khi giảm tốc độ
để đi bộ trở lại.

Mất thêm nửa
giờ nữa họ mới
tìm được một
chiếc taxi, nhưng
họ đã đi đúng
đường. Thomas
muốn nói về sự
việc đã thấy tại

bãi đất trống,
nhưng nó không
thể thốt ra lời. Nó
thấy muốn bệnh.

Minho là
người đầu tiên lên
tiếng về chuyện
đó.

- Thằng cha
đó đang ăn thịt

người. Chắc chắn
là vậy.

- Có thể... -

Brenda cắt lời. -

Cũng có thể đó
chỉ là một con chó
hoang. - Giọng
điệu của con bé
cho thấy nó không
tin tưởng chuyện

đó chút nào. -
Nhưng như vậy
cũng không ổn
chút nào.

Minho mĩa
mai:

- Dám chắc đó
không phải thứ ta
mong đợi trong
một chuyến đi dạo

qua thành phố cô
lập giữa ban ngày
ban mặt thế này.
Tôi tin Gally. Chỗ
này đây bọn
Chạch, không lâu
nữa cả thành phố
sẽ bắt đầu tàn sát
lẫn nhau.

Không ai đáp

lời thẳng bé. Tất
cả im lặng trên
chặng đường còn
lại tới sân bay.

Không mất
nhiều thời gian để
đi qua chốt an
 ninh và quay trở

ra phía ngoài bức
tường đồ sộ bao
quanh thành phố.
Người nhân viên
mà họ gặp hình
như còn mừng khi
thấy họ bỏ đi.

Chiếc Berg
vẫn ở nguyên vị
trí cũ chờ họ, tựa

như một lớp vỏ bị
một con côn trùng
khổng lồ bỏ lại
trên lớp bê tông
nóng hầm hập.
Không có ai lãng
vảng quanh đó.

- Mau lên, *mở*
nó ra đi. - Minh
lên tiếng.

Jorge có vẻ
không phật ý
trước mệnh lệnh
cộc lốc đó. Anh ta
rút bộ điều khiển
nhỏ từ trong túi áo
ra và ấn một vài
nút. Cánh cửa từ
từ hạ xuống trong
tiếng bản lề

nghiền kèn kẹt,
cho tới khi gờ của
con dốc chạm mặt
đất đánh xoảng.
Thomas đã hi
vọng nhìn thấy
Newt chạy ra với
một nụ cười rộng
mở để chào đón
mọi người.

Nhưng cả bên
ngoài lẫn bên
trong máy bay đều
không có động
tĩnh. Tim Thomas
chùng xuống.

Rõ ràng
Minho cũng có
cùng cảm giác.

- Có chuyện

rồi. - Nói đoạn
thằng bé lao tới
cửa máy bay và
phóng vào bên
trong trước khi
Thomas kịp phản
ứng.

- Chúng ta nên
vào trong đó. -
Brenda lên tiếng.

- Sẽ thế nào nếu anh Newt trở nên nguy hiểm?

Thomas không thích câu hỏi đó, nhưng nó biết con bé nói đúng. Không nói không rằng, nó chạy theo Minho vào trong

chiếc Berg tôi tắm
và ngọt ngạt. Tất
cả các thiết bị đều
đã bị tắt: không
có điều hòa không
khí, không đèn
đóm, không gì hết.

Jorge bám
theo Thomas sát
nút.

- Để tôi khởi động máy, nếu không cả đám sẽ chảy sạch mồ hôi cho mà xem. - Nói xong anh ta di chuyển vé phía buồng lái.

Brenda đứng bên cạnh Thomas.

Hai đứa nhìn vào
trong khoang tàu
tối tăm với nguồn
sáng duy nhất là
từ những ô cửa sổ
tròn nằm rải rác.
Chúng nghe thấy
tiếng Minho gọi
tên Newt từ đâu
đó trong máy bay

mà không có hồi âm. Một cái hố dường như đã mở ra trong lòng Thomas và ngoác miệng nuốt trọn mọi hi vọng của nó.

- Anh sẽ đi sang phía trái. -

Nó nói và chỉ tay
về phía hành lang
hẹp dẫn tới khu
vực chung. - Em
đi theo Jorge và
tìm kiếm ở phía
trên đó. Chuyện
này không hay rồi.
Nếu mọi việc ổn
thỏa thì đáng lẽ

Newt phải ở đây
đón chúng ta chứ.

- Chưa kể đèn
đuốc và máy lạnh
phải được bật. -
Brenda nhìn
Thomas ái ngại
rồi bỏ đi.

Thomas đi
theo hành lang

vào căn phòng
chính. Minho
đang ngồi trên
một chiếc ghế dài,
mắt nhìn xuống
một mảnh giấy.
Nét mặt thẳng bé
như hóa đá,
Thomas chưa bao
giờ thấy Minho

như vậy. Khoảng
trống trong lòng
nó càng mở rộng,
và những tia hi
vọng le lói còn lại
trong nó đã tắt
hẳn.

- Này, -
Thomas lên tiếng,
- cái gì vậy?

Minho không
đáp, chỉ nhìn
mảnh giấy trên
trời.

- Có chuyện gì
vậy?

Minho ngược
lên nhìn Thomas.

- Cậu tự đi mà
đọc. - Thằng bé

giơ mảnh giấy lên,
rồi thu người trên
chiếc ghế, nom
như sắp khóc. -
Cậu ấy đi rồi.

Thomas tiến
lại chỗ Minho và
cầm lấy mảnh
giấy, lật nó lại.
Tin nhắn được

viết bằng bút dạ
đen trên đó.

**Bọn họ đã
vào được bên
trong. Họ đưa tôi
đi đến chỗ những
người Chạch
khác.**

**Như vậy là
tốt nhất. Cảm ơn**

**mọi người đã làm
bạn với tôi.**

Tạm biệt.

- Newt ơi là
Newt. - Thomas
thì thầm.

Cái tên của
thằng bạn nó treo
lơ lửng trong
không trung như

một lời tuyên án
tử hình.

CHƯƠNG 35

Mọi người
nhanh chóng ngồi
lại với nhau. Mục

đích của cuộc họp
là bàn bạc xem
nên làm gì tiếp
theo. Nhưng trên
thực tế, họ chẳng
biết phải nói gì
nữa. Bốn con
người ngồi đó,
thần thờ nhìn mặt
sàn, miệng nín

thình. Không hiểu
sao hình ảnh
Janson cứ lớn vồn
trong đầu
Thomas. Liệu
quay về đó có
phải là một giải
pháp để cứu được
Newt hay không?
Mọi bộ phận

trong cơ thể nó
đều chống lại ý
tưởng quay lại
VSAT, nhưng nếu
nó quay lại và
hoàn tất thử
nghiệm thì...

Minho lên
tiếng, phá tan sự
im lặng chết chóc.

Cả ba người
nghe tôi nói đây. -
Thằng bé nhìn vào
từng người trong
số họ, trước khi
tiếp lời. - Kể từ
khi trốn ra khỏi
VSAT, tôi đã đi
theo sự dẫn dắt
của những kẻ đầu

bã các người. Và
tôi đã không phàn
nàn... nhiều. - Nó
nhấn mặt nhìn
Thomas. - Nhưng
ngay ở đây, ngay
bây giờ, tôi có
một quyết định, và
mọi người sẽ làm
theo lời tôi nói.

Ai bàn lúi thì chết
bầm người đó. -
Thomas hiểu
thằng bạn mình
muốn gì, và nó
thấy mừng thầm
về điều đó.

- Tôi biết
trong đầu chúng ta
đang nghĩ tới

những mục tiêu
lớn hơn. - Minh
nói tiếp. - Chúng
ta cần liên hệ với
nhóm Cánh tay
phải, tìm hiểu xem
phải làm gì với
VSAT và cứu cái
thế giới chết bầm
này. Nhưng trước

hết, chúng ta phải
đi tìm Newt.
Không có bàn cãi
gì nữa. Cả bốn
người chúng ta,
tất cả chúng ta, sẽ
bay tới bất cứ nơi
nào cần phải tới,
và đưa Newt ra
khỏi chỗ đó.

- Họ gọi đó là
Chạch cung. -
Brenda lên tiếng.
Thomas quay lại
và thấy con bé
đang nhìn vào
khoảng không. -
Chắc đó là nơi
anh ấy muốn nói
tới. Có lẽ một vài

kẻ trong đám Áo
đỏ đã lên máy
bay, tìm thấy anh
ấy, và phát hiện ra
anh ấy bị nhiễm
bệnh. Để cho anh
ấy viết tin nhắn
cho chúng ta. Em
chắc chắn sự việc
đã xảy ra như thế.

- Nghe ghê
vậy. - Minho nói.
- Em đã từng tới
đó à?

- Không. Mỗi
thành phố lớn đều
có một Chạch
cung, nơi người ta
đưa người bệnh
vào và cố gắng

giúp họ chịu đựng
được cho đến khi
họ bước sang giai
đoạn Hồng. Em
không biết khi đó
thì người ta xử lí
như thế nào với
người bệnh,
nhưng Chạch cung
không phải là một

nơi dễ chịu dù
anh là ai, nên em
chỉ có thể tưởng
tượng. Người
Miễn phục vụ
trong đó và được
trả rất hậu, vì
chẳng có người
thường nào dám
chấp nhận nguy cơ

bị lây Nhật trùng.
Nếu anh muốn đi,
chúng ta nên suy
nghĩ cho kỹ.
Chúng ta đã hết
sạch đạn dược,
nên sẽ không
được vũ trang.

Mặc cho lời
cảnh báo, mắt

Minho vẫn lóe lên
tia hi vọng.

- Nghĩ kỹ lắm
rồi. Em biết cái
gần nhất ở đâu
chứ?

- Tôi biết. -
Jorge lên tiếng. -
Chúng ta đã bay
qua nó trên đường

tới đây. Nó nằm ở
bên kia thung lũng
này, ngay trên
ngọn núi phía tây.

Minho vỗ tay.

- Vậy thì đó là
nơi chúng ta sẽ
tới. Anh hãy cho
cái máy này cất
cánh đi.

Thomas đã
chờ đợi một lời
tranh cãi hoặc
phản đối, nhưng
không có gì hết.

- Phiêu lưu
một chút cũng hay
đó *chiến hữu*. -
Jorge đáp rồi
đứng dậy. - Chúng

ta sẽ đến nơi sau
hai mươi phút.

Và Jorge đã
giữ lời. Anh ta
đáp chiếc Berg
xuống một khoảng
đất trống, dọc
theo mép của khu

rừng trải dài trên
triền núi xanh
tươi bất ngờ.
Khoảng một nửa
số cây cối đã
chết, nhưng nửa
còn lại có vẻ như
đã bắt đầu hồi
phục sau nhiều
năm bị hun nóng.

Thomas thấy buồn
trước viễn cảnh
thế giới sẽ hồi
phục sau những
hậu quả của quầng
lửa mặt trời chỉ
để trở thành một
hành tinh không
người

Nó bước ra

khỏi máy bay và
nhìn bức tường
bao quanh thứ
chắc hẳn là Chạch
cung, nằm cách đó
chừng vài chục
mét. Bức tường
được làm bằng
những tấm ván gỗ
dày. Cánh cổng

gần nhất bắt đầu
mở ra, hai con
người xuất hiện
với những khẩu
súng phóng lựu đồ
sộ trên tay. Tuy có
vẻ mệt mỏi, họ
vẫn thủ thế và
giương súng. Rõ
ràng là họ đã nghe

hoặc nhìn thấy
chiếc Berg khi nó
bay đến gần.

- Khởi đầu
kém vui rồi. -
Jorge bình luận.

Một trong hai
lính gác hét to câu
gì đó, nhưng
Thomas không

nghe được.

- Chúng ta hãy lại đó nói chuyện với họ. Cầm súng thế kia thì họ phải là người Miến rồi.

- Trừ phi người Chạch đã chiếm quyền kiểm

soát. - Minho lên
tiếng, nhưng rồi
nó liếc sang phía
Thomas với một
cái nhãn mặt kỳ
lạ. - Dù sao thì
chúng ta cũng sẽ
vào đó, và chúng
ta sẽ không ra đi
mà không có

Newt.

Cả nhóm
ngẩng cao đầu và
chậm rãi tiến đến
cổng thành, tránh
không tạo ra bất
kỳ điều gì mạnh
động. Điều cuối
cùng mà Thomas
muốn là bị bắn

bởi một khẩu súng
phóng lựu lần
nữa. Khi đến gần
hơn, họ nhận ra
hai người bảo vệ
trông khá tệ. Họ
bắn thủ, mồ hôi
nhễ nhại, trên
người đầy trụa và
bầm dập nhiều

chỗ.

Cả nhóm dừng lại trước cổng. Một trong hai người bảo vệ bước tới.

- Các người là ai? - Anh ta hỏi. Anh ta có mái tóc đen, để ria mép,

và cao hơn người
đồng nghiệp vài
phân. - Nhìn các
người không
giống đám khoa
học gia ngớ ngẩn
thỉnh thoảng vẫn
tới đây.

Jorge là người
lên tiếng, cũng

giống như khi họ
mới tới Denver.

- Chắc mấy
chú không biết
bọn tôi đến.
Chúng tôi là
người của VSAT.
Một người trong
chúng tôi đã bị
bắt nhầm và đưa

tới đây. Chúng tôi
đến đón cậu ấy.

Thomas khá
bất ngờ. Nhưng
ngẫm lại, điều
Jorge nói về cơ
bản là sự thật.

Tay bảo vệ tỏ
ra không mấy ấn
tượng:

- Mấy người
tưởng tôi sẽ tin
vào cái trò mạo
danh vớ vẩn này
sao? Các người
không phải là
những kẻ trịch
thượng đầu tiên hạ
cố tới đây và làm
như mình là chủ

nơi này. Muốn
chơi với Chạch
hả? Xin mời. Nhất
là với những gì
đang xảy ra dạo
gần đây. - Anh ta
bước sang một
bên và khoát tay
mời một cách
cường điệu. - Tận

hưởng kỳ nghỉ tại
Chạch cung nhé.
Không có chuyện
hoàn tiền nếu anh
bị chặt tay móc
mắt đâu.

Thomas có thể
cảm thấy sự căng
thẳng đang bao
trùm. Sợ Minh

bình luận câu gì
đó và khiến hai
người kia nổi đóa,
nó vội vàng lên
tiếng:

- Các anh nói
“chuyện xảy ra
đạo gần đây”
nghĩa là sao? Có
vấn đề gì à?

Tay bảo vệ
nhún vai, đáp gọn
lớn:

- Đây không
phải chốn vui
chơi; các người
chỉ cần biết như
vậy thôi.

Thomas đã bắt
đầu cảm thấy

không thích cách
mọi việc đang
diễn ra.

- Ồ... anh có
biết có một...
người mới được
đưa tới đây trong
một, hai ngày vừa
qua không? - Nó
cảm thấy việc nói

ra chữ *Chạch*
trong trường hợp
này không được
đúng dẫn cho lắm.

Người bảo vệ
kia - anh ta thấp,
đậm và trọc đầu -
hắng giọng rồi nói
toẹt luôn:

- Cậu tìm ai?

Gái hay trai?

- Con trai ạ. -

Thomas đáp. -

Tên cậu ấy là
Newt. Cậu ấy cao
hơn tôi một chút,
tóc vàng, khá dài.
Chân tập tễnh.

Tay bảo vệ nói
luôn:

- Có lẽ tôi biết. Nhưng “biết” và “nói” là hai chuyện khác nhau. Coi bộ mấy người cũng rùng rình. Có định chia tụi này một ít tiền không?

Thomas nhìn

sang phía Jorge,
trong lòng khắp
khởi. Khuôn mặt
Jorge đanh lại,
nhưng Minho lên
tiếng trước anh ta:

- Tụi này có
tiền nha mặt đẹp.
Giờ thì nói tôi
biết bạn chúng tôi

ở đâu.

Tay bảo vệ
nhử nhử khẩu
súng phóng lựu về
phía họ.

- Đưa thẻ ra
coi, không thì
miễn nói chuyện
tiếp. Tôi muốn ít
nhất một ngàn.

- Anh ta có đủ tiền, - Minh nói, trở ngón cái về phía Jorge trong lúc quắc mắt nhìn tay bảo vệ, - đồ đầu bã tham lam.

Jorge rút thẻ ra, vẫy vẫy.

- Muốn lấy cái

này phải bước
qua xác tôi, nhưng
không có tay tôi
thì cái thẻ này vô
dụng thôi. Hai
chú em sẽ có tiền,
bây giờ chỉ đường
cho chúng tôi đi
nào.

- Được thôi. -

Tay bảo vệ đáp. -
Đi theo tôi. Nên
nhớ, nếu có phần
cơ thể nào của
các người bị rụng
xuống do một
cuộc chạm trán
kém may mắn với
đám Chạch thì, tôi
thành thực khuyên

các người bỏ nó
mà chạy thoát
thân, đừng có
lượm lại. Tất
nhiên, trừ phi nó
là một cái chân.

Nói đoạn anh
ta quay gót và
bước qua cánh
cổng mở rộng.

CHƯƠNG 36

Chạch cung là một nơi bản thủ và đáng sợ. Tay bảo vệ lùn hóa ra rất nhiều chuyện,

và trong khi nhóm người băng qua sự hỗn độn của khu trại đáng sợ, anh ta cung cấp nhiều thông tin hơn cả những gì Thomas muốn.

Theo lời mô tả của tay bảo vệ,

khu làng dành cho
người nhiễm bệnh
là một tổng thể
cực lớn, cấu trúc
nhiều vòng, với
mọi khu sinh hoạt
chung - quán ăn,
bệnh xá, nhà văn
hóa - nằm ở giữa
và các căn nhà

xây dựng tạm bợ
quây thành từng
vòng xung quanh.
Chạch cũng được
thiết lập như một
lựa chọn nhân
đạo, nó là chốn
nương thân của
người nhiễm bệnh
cho đến khi họ bị

cơ diên kiểm
soát hoàn toàn.
Lúc đó, họ sẽ
được đưa tới
những khu vực xa
xôi đã bị bỏ
hoang sau những
đợt tấn công tồi tệ
nhất của quân
lửa mặt trời.

Những người xây dựng Chạch cung muốn cung cấp cho người bệnh cơ hội có một cuộc sống tử tế trước khi mọi sự kết thúc. Những dự án như thế đã xuất hiện ở bên

cạnh gần như tất
cả các thành phố
còn tồn tại trên
thế giới.

Nhưng ý định
tốt đẹp đã trở
thành một thực tế
tồi tệ. Việc nhồi
nhét những con
người tuyệt vọng

vào chung một
chỗ dù biết họ
đang rơi xuống
một vòng xoáy
kinh hoàng của sự
điên loạn đã tạo
ra những khu vực
hỗn loạn tột cùng
mà con người
từng biết đến. Với

những cư dân thừa
hiếu họ không có
hình phạt hoặc
hậu quả nào tội tệ
hơn thứ họ đang
chờ đợi, tỉ lệ tội
phạm gia tăng
chóng mặt. Các
khu làng trở thành
nơi hang ổ của sự

đồi bại.

Khi nhóm
người đi qua các
ngôi nhà trông
chẳng khác nào
những căn lán
trong tình trạng
không thể sửa
chữa được,
Thomas hình dung

việc sống ở một
nơi như thế này sẽ
kinh khủng như
thế nào. Hầu hết
cửa sổ của các
ngôi nhà đều đã bị
vỡ, theo lời tay
bảo vệ thì việc
cho phép sử dụng
kính trong xây

dụng ở đây là một
sai lầm trầm
trọng. Kính đã trở
thành nguồn cung
cấp vũ khí số một.
Đường sá tràn
ngập rác rưởi, và
mặc dù chưa nhìn
thấy bất cứ ai,
Thomas vẫn có

cảm giác nó cùng
các bạn đang bị
quan sát từ trong
bóng tối. Nó nghe
thấy từ xa vọng
tới một tràng chửi
rủa của ai đó, tiếp
nối bằng một tiếng
thét ở hướng khác
vẳng lại. Thomas

càng cảm thấy
căng thẳng hơn.

- Tại sao họ
không đóng cửa
nơi này? -

Thomas hỏi, nó là
người đầu tiên
trong nhóm lên
tiếng. - Ý tôi là,
nếu nó đã trở nên

quá tệ hại.

- Quá tệ hại á?

- Tay bảo vệ hỏi lại. - Nè nhóc, tệ hại là một cách nói tương đối. Chuyện như thế thì phải như thế thôi, chứ cậu định làm gì khác với

họ đây? Cậu
không thể để họ
lảng vảng quanh
những người bình
thường trong các
thành phố được
bảo vệ. Cậu
không thể đẩy
người ta tới một
nơi đây bọn

Chạch đã Hồng
hoàn toàn và để
họ bị ăn tươi nuốt
sống. Ngoài ra,
không chính phủ
nào tuyệt vọng tới
nỗi kết liễu người
bệnh ngay khi họ
bị nhiễm Nhật
trùng. Thế đấy.

Đó cũng là một
cách để cho
những người
chúng tôi kiếm
tiền, vì chẳng ai
muốn làm việc ở
đây cả.

Lời tay bảo vệ
khiến lòng
Thomas nặng trĩu.

Thế giới *đang*
lâm vào một tình
trạng thật chua
xót. Có lẽ nó
đang ích kỉ khi
không chịu giúp
VSAT hoàn thành
các thử nghiệm.

Brenda là
người lên tiếng

tiếp theo. Khuôn
mặt con bé biểu
lộ sự kinh tởm kể
từ khi họ bước
vào bên trong khu
trại.

- Sao anh
không nói thẳng là
anh để mặc người
bệnh chạy quanh

nơi tồi tàn này,
cho đến khi họ trở
nên tệ hại tới mức
lương tâm anh sẽ
không hề cắn rứt
khi tổng khừ họ?

- Câu này gần
như đã tóm tắt
toàn bộ sự thật. -
Tay bảo bệ đáp

một cách tỉnh rụi.

Thomas cảm thấy khó mà ghét anh ta được. Nó thấy buồn cho anh ta thì đúng hơn.

Họ tiếp tục đi qua hết dãy nhà này tới dãy nhà khác, tất cả đều

hư hỏng, ọp ẹp và
bẩn thỉu.

- Mọi người
đâu hết cả rồi? -
Thomas hỏi. - Tôi
tưởng chỗ này
phải chật cứng
người chứ. Lúc
nãy anh có nhắc
tới một chuyện gì

đó vừa xảy ra, nó
là chuyện gì vậy?

Lần này tới
lượt tay bảo vệ có
ria mép trả lời.
Cũng tốt khi được
nghe thấy một
giọng điệu khác.

- Một số
người, những kẻ

may mắn, đang
nằm nhà phê Kẹo
lạc. Đa số họ ở
trong khu vực
trung tâm, ăn
uống, chơi bời
hoặc làm điều
xằng bậy. Người
ta đưa quá nhiều
người tới đây,

nhiều hơn số
chúng tôi tổng khứ
đi. Thêm vào đó,
chúng tôi đang
mất dần người
Miễn. Tỉ lệ của
chúng tôi giảm
dần qua từng
ngày, và mọi việc
sớm muộn cũng sẽ

đi tới đỉnh điểm.
Có thể nói hiện tại
nước đã lên đến
tận ngực rồi.

- Mất dần
người Miến? -
Thomas hỏi lại.
Có vẻ như VSAT
đang khai thác
triệt để mọi nguồn

cung để phục vụ
cho các cuộc thử
nghiệm. Ngay cả
khi điều đó gây ra
những hậu quả
nghiêm trọng.

- Phải, gần
như một nửa số
nhân công đã biến
mất trong hai

tháng vừa qua.
Không để lại dấu
hiệu hay lời giải
thích nào. Chuyện
đó chỉ khiến cho
công việc của tôi
khó nhọc hơn gấp
ngàn lần.

Thomas rên rỉ:

- Thôi, các

anh chi cần giữ
chúng tôi ở xa
đám đông và đưa
chúng tôi tới chỗ
nào đó an toàn
cho tới khi các
anh tìm ra Newt.

- Đúng đó. -
Minho để thêm.

Tay bảo vệ chỉ

nhún vai đáp:

- Được thôi.
Miễn là tôi có
tiền.

Rốt cuộc anh
ta cũng dừng lại
khi còn cách khu
trung tâm hai vòng

nhà và bảo mọi người chờ đợi. Thomas và các bạn nép vào sau trong các căn lán. Trong mấy phút vừa qua tiếng ồn ào đã tăng lên, và hiện tại khi họ đã ở rất gần với nơi

tập trung hầu hết
các cư dân của
Chạch cung, âm
thanh đó nghe như
một vụ cãi lộn âm
ĩ đang! Diễn ra ở
ngay phía bên kia
góc đường.
Thomas không
thích khi phải

ngồi đây chờ đợi,
lắng nghe những
tiếng ồn kinh
khủng kia và tự
nhủ tay bảo vệ
không biết có
quay lại hay
không chứ đừng
nói tới việc dắt
theo Newt.

Khoảng mười
phút sau khi hai
tay bảo vệ bỏ đi,
có hai người
bước ra từ một
căn nhà nhỏ xập
xệ nằm ở phía bên
kia lối đi hẹp.
Tim Thomas đập
dồn, xem nữa nó

đã bỏ chạy, nhưng
nó kịp nhận ra họ
không có vẻ đe
dọa. Đó là một
cặp đôi bước đi
tay trong tay ngoài
tình trạng không
được sạch sẽ và
mặc quần áo cũ
thì có vẻ bọn họ

còn tỉnh táo.

Hai người tiến
đến chỗ nhóm bạn
và dừng lại trước
mặt họ.

- Mọi người
đến đây hồi nào
vậy? - Người phụ
nữ hỏi.

Trong lúc

Thomas luống
cuống tìm từ thì
Brenda đã lên
tiếng đáp:

- Bọn em tới
cùng với nhóm
vừa rồi. Bọn em
đang đi tìm một
người bạn. Tên
anh ấy là Newt.

Tóc vàng, chân
tập tễnh. Anh chị
có trông thấy anh
ấy không?

Người đàn
ông trả lời như thế
vừa mới nghe câu
hỏi ngô nghê nhất
trên đời:

- Ở đây có rất

nhiều người tóc
vàng, làm sao
chúng tôi biết
được ai là ai?
Newt á, tên tuổi
gì lạ vậy?

Minho mở
miệng định trả
lời, nhưng tiếng
ồn ào từ khu trung

tâm bồng lớn hẳn
lên, khiến cho mọi
người quay nhìn
về phía đó. Cặp
đôi trao nhau một
cái nhìn lo ngại,
rồi không nói
không rằng, họ
nhanh chóng quay
về nhà. Sau khi họ

đóng cửa, Thomas nghe thấy tiếng khóa cửa vang lên rõ to. Vài giây sau, một tấm ván gỗ được đưa lên bịt kín cửa sổ nhà họ, làm vài mảnh kính vỡ rơi xuống nền đất bên ngoài.

- Nhìn họ sung
sướng chẳng kém
gì chúng ta khi tới
đây. - Thomas
bình phẩm.

Jorge làu bàu:

- Thân thiện
ghê. Chắc sau này
tôi phải quay lại
thăm họ mới

được.

- Rõ ràng họ chưa ở đây lâu. -
Brenda nói. -
Không thể hình dung được họ cảm thấy như thế nào khi bị phát hiện nhiễm Nhật trùng, bị đưa tới đây và

trông thấy viễn
cảnh của mình
ngay trước mắt.

Thomas chậm
rãi lắc đầu. Đó sẽ
là sự khốn cùng
tuyệt đối.

- Hai thằng
cha bảo vệ đâu
rồi ta? - Minho

hỏi với giọng sốt
ruột thấy rõ. - Đi
kiếm một người
để báo tin có bạn
tới thăm mà cũng
mất nhiều thời
gian dữ vậy sao?

Mười phút
sau, hai người
bảo vệ xuất hiện

sau một ngã rẽ.
Thomas và các
bạn đứng bật dậy.

- Các anh tìm
được gì rồi? -
Minho vội hỏi.

Tay bảo vệ lùn
có vẻ bồn chồn,
hai mắt nhón nhác
như thể đã đánh

mất sự bạo dạn trước đó. Thomas tự hỏi liệu chuyến đi tới khu vực trung tâm có luôn làm cho người ta sợ sệt như thế hay không.

Tay bảo vệ còn lại lên tiếng:

- Cũng phải
hỏi han một lúc,
nhưng tôi nghĩ
mình đã tìm ra
người bạn của các
cậu. Trông cậu ta
đúng như miêu tả.
Cậu ta còn quay
lại nhìn khi nghe
chúng tôi gọi tên.

Nhưng... - Anh ta
tỏ ra lúng túng.

- Nhưng sao?

- Minhò hỏi dồn.

- Cậu ta bảo
tôi nói các cậu
biến đi. Một cách
rành mạch, tôi có
thể khẳng định
như thế.

CHƯƠNG 37

Câu nói của
người bảo vệ
khiến Thomas
choáng váng, nó
không dám hình

dung ra cảm giác
của Minho.

- Chỉ cho
chúng tôi chỗ của
cậu ấy. - Thằng bé
nói cộc lốc.

Tay bảo vệ
chìa hai bàn tay
ra.

- Cậu không

nghe thấy tôi vừa
nói gì sao?

- Công việc
của các ông chưa
xong. - Thomas
nhấn mạnh. Nó
hoàn toàn đồng
tình với Minho.
Không cần biết
Newt nói gì, nếu

chúng ở gần Newt
đến vậy thì chúng
sẽ nói chuyện với
thằng bé.

Tay bảo vệ lùn
lắc đầu quây
quây.

- Quên đi. Các
cậu yêu cầu chúng
tôi tìm ra bạn

mình và chúng tôi
đã tìm được. Đưa
tiền đây.

- Thế này mà
gọi là tìm được
sao? - Jorge hỏi. -
Tụi này sẽ không
đưa một đồng nào
trước khi hai
người cho chúng

tôi gặp nhau.

Brenda không nói gì, nhưng con bé đứng ngay bên cạnh Jorge và gật đầu để chúng tỏ sự ủng hộ của mình. Thomas nhẹ cả người khi nhận thấy cả nhóm đều

đồng lòng muốn
đi gặp Newt bất
chấp lời nhắn của
thằng *bé*.

Hai tay bảo vệ
tỏ ra không hài
lòng chút nào. Họ
tranh cãi với
nhau.

- Ê! - Minho

gật lên. - Nếu các
anh muốn có tiền
thì chúng ta đi
thôi!

- Tốt thôi -
Cuối cùng tay bảo
vệ có ria mép lên
tiếng. Gã đồng
nghịệp quắc mắt
giận dữ nhìn anh

ta. - Đi theo chung
tôi.

Bọn họ quay
bước, đi về
hướng vừa từ đó
xuất hiện. Minho
và mọi người bám
theo họ sát gót.

Khi mọi người
đi sâu hơn vào
trong trung tâm
khu trại, Thomas
tưởng đâu mọi thứ
sẽ không thể tệ
hơn, nhưng nó đã
lầm. Các ngôi nhà
tôi tàn hơn, đường
sá bẩn thỉu hơn.

Nó trông thấy vài người nằm bên vệ đường, gối đầu lên những cái túi góm ghiếc hoặc những mảnh vải cuộn tròn. Họ nhìn lên trời với một ánh mắt thần thờ, nét mặt phê

thấy rõ. Kẹo lạc
đúng là một cái
tên thích hợp
Thomas nghĩ
bụng.

Hai người bảo
vệ đi phía trước
quơ súng phóng
lựu sang hai bên,
dọa bất cứ ai dám

đến gần nhóm
người trong phạm
vi một chục bước
chân. Có lúc họ đi
ngang qua một
người đàn ông
nom rất đáng sợ.
Quần áo ông ta
rách bươm, tóc tai
dính bột thứ gì đó

đen thui, cơ thể
đầy vết bầm đỏ
như thể vừa bị
đánh bởi một
nhóm thanh niên
phê thuốc.

Thomas dừng
chân, tự hỏi họ có
thể giúp gì được
ông ta.

- Đừng có
nghĩ tới chuyện
đó. - Tay bảo bệ
lùn lên tiếng
trước khi Thomas
kịp nói. - Di
chuyển tiếp đi.

- Nhưng chẳng
phải công việc
của các anh là...

Người bảo vệ
kia ngắt lời
Thomas:

- Cậu im đi,
để cho chúng tôi
xử lí. Nếu can
thiệp tất cả các vụ
ẩu đả cãi lộn thì
chúng tôi không
bao giờ làm xuể.

Có khi còn mất mạng. Bọn họ có thể tự giải quyết các vấn đề của họ.

- Cứ đưa chúng tôi tới gặp Newt đi đã. -
Minho nói với giọng bình thản.

Họ đi tiếp,
Thomas cố lờ đi
những tiếng thét
lạc giọng đột ngột
vang lên từ phía
sau lưng.

Cuối cùng, họ
đến một bức
tường cao có trở
một cổng vòm dẫn

vào một khu vực
đông người. Bằng
những chữ cái
sáng màu, tấm
biển trên cổng chỉ
rõ đây là Khu
Trung tâm.
Thomas không
đoán được chuyện
gì đang diễn ra ở

bên kia công,
nhưng mọi người
có vẻ bận rộn.

Hai tay bảo vệ
dừng lại, tay có
ria mép nói với
nhóm bạn:

- Tôi chỉ hỏi
một lần thôi. Các
cậu có chắc muốn

vào trong đó
không?

- Có. - Minh
đáp nhanh.

- Được rồi,
vậy thì thế này.
Bạn của các cậu
đang ở chỗ chơi
bowling. Tôi
muốn nhận tiền

ngay khi chúng tôi
chỉ chỗ cậu ta.

- Cứ đi tiếp đi
đã. - Jorge gầm
gừ.

Nhóm bạn
theo hai tay bảo
vệ đi xuyên qua
công vòm và tiến
vào Khu Trung

tâm. Họ đứng lại
để quan sát mọi
thứ.

Từ đầu tiên
bật lên trong đầu
Thomas là *trại
điên*. Và thực tế
quả đúng như vậy.

Người Chạch
hiện diện ở khắp

nơi.

Họ lang thang
trong một khu vực
hình tròn có
đường kính hàng
chục mét, vây
quanh bởi những
thứ từng là cửa
hiệu, nhà hàng và
các tụ điểm giải

trí. Phần lớn
chúng đã hư hỏng
và bị đóng cửa.
Số đông những
người nhiễm bệnh
tỏ ra chưa mất trí
nhiều như người
đàn ông tiêu tụy
mà Thomas đã
gặp trên đường đi,

nhưng họ có gì
đó.., diên diên.
Thomas nhận thấy
các hành động và
điệu bộ của họ
đều có vẻ quá
trớn. Một số
người cười như
diên ánh mắt
hoang dại, tay vỗ

lưng nhau ôm
đắp. Những người
khác la hét không
tự chủ, ngồi khóc
hu hu dưới đất,
hoặc đi lòng
vòng, tay bưng
mặt. Các vụ gây
gỗ xảy ra ở khắp
nơi, thỉnh thoảng

còn thấy một
người đàn ông
hoặc một phụ nữ
đứng yên la hét
đến lạc giọng, mặt
họ đỏ bừng, cổ
nổi đầy gân.

Cũng có những
người tím tím
thành từng nhóm,

hai tay khoanh lại,
mặt dáo dác nhìn
quanh như thể sợ
bị tấn công bất cứ
lúc nào. Cũng như
Thomas từng thấy
ở vòng ngoài, một
số người Chạch
đang phê Kẹo lạc,
họ nằm hoặc ngồi

dưới đất, mím
cười và mặc kệ
đám đông hỗn
loạn. Một vài bảo
vệ đi tuần, vũ khí
giương lên sẵn
sàng, nhưng hoàn
toàn bị áp đảo về
mặt số lượng bởi
đám đông người

nhiễm bệnh.

- Nhớ cẩn tôi
mua nhà ở khu này
nha. - Minhho mĩa
mai.

Thomas không
thể cười nổi.
Trong lòng nó tràn
đầy lo lắng, và nó
chỉ muốn chuyện

này kết thúc cho
nhANH.

- Sàn bowling
ở đâu vậy? - Nó
hỏi.

- Lối này. -
Tay bảo vệ lùn
đáp.

Anh ta bước
qua trái, men theo

một bức tường,
Thomas và những
người còn lại bám
sát gót. Brenda đi
bên cạnh Thomas,
tay hai đứa chạm
vào nhau khi
chúng bước đi.
Nó muốn nắm tay
Brenda, nhưng

không muốn làm
bất kỳ hành động
có thể thu hút sự
chú ý vào mình.
Mọi thứ quanh
nơi này thật khó
lường, nó không
muốn làm những
việc không cần
thiết.

Phần đông
đám người Chạch
đã tạm dừng các
hoạt động của
mình để nhìn
chòng chọc vào
nhóm người mới
đến khi họ đi qua.
Thomas tiếp tục
cụp mắt xuống, nó

sợ nếu nhìn vào
mắt người khác
thì đối phương có
thể trở nên hung
dữ hoặc cố nói
chuyện với nó.
Tiếng huýt sáo
vang lên, hàng
loạt lời trêu chọc
và chửi rủa được

ném vào nhóm
bạn trong lúc họ
đi chuyển. Họ
băng qua một cửa
hàng tạp hóa bỏ
không, Thomas có
thể nhìn qua khung
cửa đã vỡ kính và
thấy hầu hết các
quầy kệ đều trống

trơn. Có một
phòng mạch và
tiệm bánh mì,
nhưng cả hai đều
tắt đèn.

Ai đó túm lấy
vai áo của
Thomas. Nó gạt
tay người đó ra và
quay lại nhìn. Một

phụ nữ đang đứng
đó với mái tóc
đen rối bù và cằm
xây xước, nhưng
bà ta có vẻ bình
thường. Khuôn
mặt bà ta cau lại.
Bà ta nhìn nó một
lúc, rồi há miệng
thật to để lộ hàm

răng còn trong
tình trạng tốt dù
đã lâu không
được vệ sinh và
cái lưỡi trắng
bạch sưng phồng.
Rồi bà ta ngậm
miệng lại.

- Cho hôn một
cái nha. - Bà ta

nói. - Được
không, Miễn?

Bà ta bật
cười, phát ra âm
thanh khùng khục
điên dại, trong khi
đưa tay vuốt dọc
theo ngực
Thomas.

Nó lùi lại và

đi tiếp, nhận ra
hai tay bảo vệ
thậm chí không
buồn dừng lại để
bảo đảm không có
sự cố xảy ra.

Brenda
nghiêng người lại
gắn Thomas và thì
thầm vào tai nó:

- Sợ quá anh
à.

Thomas chỉ
gật đầu và tiếp tục
bước đi.

CHƯƠNG 38

Nhà chơi
bowling không có
cánh cửa nào. Căn
cứ theo lớp gỉ sắt
dày phủ trên các
bản lề trợ trợ thì
các cánh cửa đã
bị tháo vút từ lâu.
Một tấm biển gỗ
lớn treo bên trên

cửa vào, nhưng
chữ nghĩa đã mất
hết, chỉ còn lại
những vệt màu mờ
nhạt.

- Cậu ta ở
trong đó. - Tay
bảo vệ có ria mép
nói. - Giờ thì đưa
tiền đây.

Minho bước qua anh ta trên ngưỡng cửa trống hoác, thò đầu vô quan sát bên trong. Rồi thằng bé quay lại nhìn Thomas.

- Tôi thấy cậu ta ở phía cuối

phòng. - Khuôn
mặt Minho nhăn
lại vì lo lắng. -
Trong đó rất tối,
nhưng chắc chắn
là cậu ta.

Mãi lo nghĩ về
chuyện tìm ra
Newt, giờ
Thomas mới nhận

ra nó không biết
cả nhóm sẽ nói gì
với thằng bé. Tại
sao Newt Lại bảo
chúng biến đi?

- Đưa tiền của
chúng tôi đây. -
Tay bảo vệ nhắc
lại.

Jorge đáp luôn

không nao núng:

- Các anh sẽ
được trả gấp đôi
nếu bảo đảm cho
chúng tôi quay về
máy bay an toàn.

Hai tay bảo vệ
trao đổi với nhau,
rồi gã lùn lên
tiếng:

- Gấp ba. Tụi
tôi muốn một nửa
chỗ đó ngay, để
chắc chắn anh
không cho tụi tôi
ăn bánh vẽ.

- Được thôi,
chú em.

Khi Jorge rút
thẻ của mình ra và

chạm vào thẻ của
tay bảo vệ để
chuyển tiền,
Thomas cảm thấy
một chút thỏa
mãn. Họ đang lấy
tiền của VSAT.

- Chúng tôi sẽ
đợi ở đây. - Tay
bảo vệ nói sau khi

đã chuyển tiền
xong.

- Đi thôi. -
Minho nói, rồi đi
luôn vô bên trong
mà không thèm
đợi câu trả lời.

Thomas nhìn
Brenda. Con bé
đang nhăn nhó.

- Chuyện gì vậy? - Nó hỏi.
Như thể chỉ có một vấn đề rắc rối duy nhất

- Em không biết - Brenda đáp.

- chi là... em có một linh cảm xấu.

- Vậy là anh

em mình giống
nhau rồi.

Con bé gượng
cười đáp lại và
cầm lấy tay
Thomas. Nó sung
sướng chấp nhận
điều đó, rồi hai
đứa bước vô
trong nhà chơi

bowling, jorge
cũng vào theo.

Cũng giống
như nhiên thứ
khác trong đầu óc
bị tẩy xóa của
mình, Thomas có
thể hình dung ra

một cái sản
bowling phải
trông như thế nào
và hoạt động ra
sao, nhưng nó
không thể nhớ
được mình có
từng chơi bao giờ
hay chưa. Gian
phòng mà họ

bước vào vượt xa
những gì *nó* mong
đợi.

Các đường
lane trước kia
bóng từng lăn giờ
đã hoàn toàn hư
hỏng, phần lớn
lớp ván gỗ đã
bung ra hoặc bị

võ. Túi ngủ và
chăn mền trải kín
sàn nhà, cùng với
những chủ nhân
của chúng hoặc
đang ngủ, hoặc
nằm nhìn lên trần
trong trạng thái đờ
đẫn. Brenda từng
nói chỉ có người

giàu mới có điều
kiện mua Kẹo lạc,
nên Thomas tự
hỏi làm thế nào
người ta dám để
cho người khác
biết mình đang
phê thuốc tại một
nơi như thế này.
Nó nghĩ những kẻ

không có thuốc sẽ
nhanh chóng tìm
mọi cách cướp
lấy từ những
người có chúng.

Nhiều đồng
lửa đang được đốt
trong cái hốc từng
là chỗ đặt những
con ky, một hành

động không mấy
an toàn, dù mỗi
đồng lửa có ít
nhất một người
ngồi canh. Mùi gỗ
cháy tràn ngập
trong không khí.
Khói làm mọi thứ
tối đi.

Minho chỉ tay

về đường lane
cuối cùng phía
bên trái, cách
nhóm bạn chừng
ba chục mét.
Không có nhiều
người ở đó, vì đa
phần họ tập trung
ở khu vực chính
giữa. Thomas

nhận ra Newt
ngay lập tức mặc
cho ánh sáng tù
mù. Chính ánh
vàng do lửa phản
chiếu trên mái tóc
thắng bé và cái
dáng ngồi quen
thuộc đã giúp
Thomas nhận ra.

Newt đang quay lưng về phía họ.

- Chẳng biết có được gì không.

- Thomas thì thảo với Brenda.

Không ai làm phiền nhóm bạn khi họ thận trọng tìm tới chỗ Newt

ở đường lane phía cuối, len lỏi qua mê cung những con người nằm la liệt. Thomas nhìn thật kỹ trước khi đặt chân. Điều cuối cùng mà nó muốn là đập trúng một gã Chạch nào

đó và bị gã cắn
chân.

Khi cả nhóm
còn cách Newt
khoảng ba mét thì
thằng bé đột ngột
nói thật lớn, giọng
nó vang vọng
khắp các vách
tường của nhà

chơi bowling:

- Tôi đã nói
đồ chết bầm mấy
huynh biến đi rồi
mà!

Minho khựng
lại, làm Thomas
xém nữa đâm bổ
vào thằng bé.
Brenda siết chặt

tay Thomas rồi
buông ra, lúc đó
nó mới nhận thấy
mình đang toát mồ
hôi. Nghe thấy
những lời lẽ như
thế từ miệng Newt
khiến nó hiểu mọi
chuyện thế là
xong. Thằng bạn

của sẽ không bao
giờ còn như xưa.
Phía trước Newt
sẽ chỉ là những
chuỗi ngày đen
tối.

- Chúng tôi
cán nói chuyện
với cậu. - Minh
đáp, đồng thời đi

chuyển lại gần
Newt thêm một
chút. Thằng bé
bước qua người
một phụ nữ gầy
nhom đang nằm
nghiêng.

- Đừng lại
gán. - Newt nói.
Giọng thằng bé đã

dịu lại, nhưng vẫn
đầy đe dọa. - Bọn
họ đưa tôi đến
đây là có lí do.
Họ tưởng tôi là
một thằng Miễn
chết bầm trôn
trong chiếc Berg
đó. Nghĩ mà xem,
họ ngạc nhiên cỡ

nào khi biết tôi
đang bị Nhật
trùng ă²n nă²o. Vậ²y
nên, họ chỉ làm
theo bốn phậ²n khi
tổng tôi vào cái ổ
chuột này.

Thấ²y Minho
không nói gì,
Thomas lên tiếng,

cố không để mất
tinh thần sau
những lời nói của
Newt:

- Cậu nghĩ vì
sao tụi tôi tới đây,
hả Newt? Tôi rất
xin lỗi vì cậu phải
ở lại trong máy
bay và bị bắt Tôi

xin lỗi vì họ đã
đưa cậu tới đây.
Nhưng tội tôi có
thể đưa cậu ra. Có
vẻ như ở đây
chẳng người nào
bận tâm tới việc
ai đến ai đi.

Newt chậm
chậm xoay người

lại, đối diện với nhóm bạn. Bụng Thomas thắt lại khi nó thấy thằng bé đang cầm trong tay một khẩu súng phóng lựu. Nhìn Newt tươi tắn như thể vừa phải chiến đấu và bị bầm

dập suốt ba ngày trời. Nhưng dù đôi mắt thẳng bé đầy giận dữ, rõ ràng nó chưa bị cơn điên chế ngự.

- Ê! - Minho nói và hơi lùi lại một chút. Suýt nữa nó đã đập

phải người phụ nữ
nằm dưới chân. -
Bình tĩnh nha bồ.
Không cần phải
chĩa cái súng đó
vô mặt tôi trong
khi nói chuyện
đâu. Mà nè, cậu
kiếm đâu ra nó
vậy?

- Tôi đã lấy được. - Newt đáp. - Từ cái gả bảo vệ đã làm tôi... không vui.

Bàn tay Newt run run, khiến Thomas lo ngay ngáy - ngón tay thẳng bé đang đặt

hờ ngay trên cò
súng.

- Tôi... không
khỏe. - Newt nói.

- Thực tình, tôi rất
cảm kích vì mấy
huynh *đã* đi tìm
tôi. Thật *đấy*.
Nhưng đây là nơi
mọi chuyện sẽ kết

thúc. Đây là lúc
các cậu quay lại,
bước qua cái cửa
kia, đi ra chiếc
Berg và bay
thẳng. Các cậu có
hiểu không?

- Không,
Newt, tôi không
hiểu. - Minho

đáp, sự bức tức
trong giọng điệu
của thằng bé đã
tăng lên. - Tụi này
liều mạng tới đây
vì cậu là bạn, và
tụi này muốn đưa
cậu về. Cậu muốn
khóc lóc rên rỉ
cho *tới* lúc phát

điên thì tốt thôi.
Nhưng cậu sẽ làm
chuyện đó khi ở
bên chúng tôi, chứ
không phải với
cái đám Chạch
chết bầm này.

Newt đứng
phất dậy, nhanh
tới nỗi Thomas

suýt bật ngựa.
Thằng bé chĩa
súng vào Minho.

- Tôi cũng là
Chạch đây,
Minho! Tôi là
Chạch! Cậu không
nhét nổi điều đó
vào cái đầu bả
của cậu sao? Nếu

cậu dính Mặt
trùng và biết
trước viễn cảnh
của mình, cậu có
muốn để bạn bè
mình chứng kiến
không hả? Cậu có
muốn điều đó
không? - Thằng bé
hét lớn mấy chữ

cuối cùng và mỗi
lúc một run rẩy
nhiều hơn.

Minho không
nói gì. Thomas
thông cảm cho
thằng bé, vì bản
thân nó cũng đang
cố tìm cách để nói
mà không được.

Ánh mắt Newt chiếu vào nó.

- Còn cậu nữa, Tommy. - Newt hạ giọng. – Cậu thật trơ tráo khi *tới* đây yêu cầu tôi đi cùng cậu. Trơ tráo chết bầm. Việc nhìn thấy cậu

khiến tôi muốn
bệnh.

Thomas sững
sờ im lặng. Chưa
ai từng nói điều gì
khiến nó đau *đến*
thế. Chưa hề.

CHƯƠNG 39

Thomas không tìm được lời giải thích nào cho câu nói của Newt

- Cậu nói gì lạ vậy? - Nó hỏi.

Newt không đáp mà chỉ nhìn Thomas với đôi

mắt cứng rắn, tay
run run cầm súng
phóng lựu chĩa
vào ngực nó.
Nhưng rồi thằng
bé đứng im và dịu
lại, hạ súng, mắt
nhìn sàn nhà.

- Newt, tôi
không hiểu. -

Thomas khẽ nói. -
Tại sao cậu lại
nói như vậy?

Newt ngược
nhìn lên, sự cay
đắng vừa tồn tại
vài giây trước đó
đã biến mất - Tôi
xin lỗi. Xin lỗi
mọi người. Nhưng

tôi cần các cậu
lắng nghe tôi.
Tình hình của tôi
đang tồi tệ theo
từng giờ từng
phút, tôi chẳng
còn bao nhiêu
minh mẫn nữa
đâu. Làm ơn đi đi.
Thomas vừa

mở miệng định
nói thì Newt giơ
tay lên ngăn lại:

- Đừng! Cậu
đừng nói nữa.
Làm ơn... đừng
nói. Tôi xin cậu.
Tôi xin mọi người
hãy làm chuyện
này vì tôi. Tôi

chưa bao giờ
thành tâm yêu cầu
điều gì trong đời.
Tôi muốn mọi
người làm chuyện
này vì tôi. Tôi đã
gặp một nhóm
người có tình
cảnh giống mình,
họ dự định sẽ trốn

ra và đi tới
Denver tối nay.
Tôi sẽ đi cùng họ.

Newt ngừng
lời. Thomas phải
cố gắng lắm mới
giữ im lặng được.
Tại sao nhóm
người đó muốn
trốn thoát và đi

tới Denver?

- Tôi không mong các cậu hiểu, nhưng tôi không thể đi với các cậu nữa. Lúc này hoàn cảnh tôi đã khó khăn lắm rồi, nó càng tồi tệ hơn nếu tôi biết

các cậu phải
chứng kiến mọi
chuyện. Hoặc tệ
hơn là tôi có thể
làm hại các cậu.
Vậy nên chúng ta
hãy nói lời từ biệt
chết bầm đó, và
các cậu có thể
hứa sẽ nhớ đến

thằng Newt của
những ngày tốt
đẹp trước kia.

- Tôi không
thể làm chuyện
đó. - Minho nói.

- Chết tiệt! -
Newt la lên. -
Cậu có biết bây
giờ tôi khó giữ

bình tĩnh tới mức
nào không? Tôi
đã nói hết rồi.
Giờ thì biến đi!
Các người có hiểu
không? *Biến đi!*

Ai đó chọc
vào vai Thomas
một cái khiến nó
quay phắt lại và

nhìn thấy một đám
Chạch đã tập hợp
lại sau lưng cả
nhóm. Người đã
chọc vào Thomas
là một người đàn
ông tóc dài, bết
nhờn, ngực rộng,
cao lớn. Ông ta
lại vươn tới chọc

đầu ngón tay vào ngực Thomas.

- Tôi nghĩ cậu bạn mới của chúng tôi muốn mọi người để cho cậu ta yên. - Ông ta lên tiếng và thè lưỡi ra liếm môi sau khi nói.

- Đây không phải là chuyện của ông. - Thomas đáp. Nó có thể cảm nhận sự nguy hiểm, nhưng không hiểu sao nó không bận tâm. Trong đầu nó chỉ có đủ chỗ cho sự

lo lắng về Newt -
Câu ấy là bạn
chúng tôi trước
khi đến đây.

Người đàn
ông luôn tay vào
mái tóc nhờn.

- Thằng bé đó
giờ là Chạch rồi,
chúng tôi cũng

vậy. Thế nên nó
đã trở thành của
chúng tôi. Giờ thì
để nó... yên.

Minho lên
tiếng trước khi
Thomas kịp đáp
lại:

- Nè, ông
khùng, tại ông bị

Nhật trùng làm
cho lòng bùng rồi
hả? Chuyện này là
giữa tụi tôi và
Newt. Ông đi đi.

Người đàn
ông cau có, rồi
giơ một bàn tay
lên, cho thấy
mảnh kính dài

nắm chắc trong
tay. Máu nhỏ giọt
từ nơi ông ta cầm
nó.

- Tao đã hi
vọng mày chống
đối. - Ông ta gầm
gừ. - Đang chán
vì không có
chuyện gì chơi

đây.

Cánh tay ông ta vung lên, mảnh kính chém thẳng về phía mặt Thomas. Nó vội thụp người xuống và giơ tay đỡ. Nhưng trước khi Thomas dính đòn

thì Brenda đã xen
vào và gạt tay
người đàn ông,
khiến mảnh kính
văng ra xa. Minho
lập tức lao vào
quật ông ta xuống
sàn, Hai người
rơi xuống người
phụ nữ mà thẳng

bé đã bước qua
lúc này, làm chị ta
hét toáng lên, tay
chân đám đá loạn
xạ. Ba người
nhanh chóng bị
cuốn vào cuộc vật
lộn.

- Dừng lại! -
Newt la lớn. -

Dừng lại ngay!

Thomas đang
đứng yên tại chỗ,
chờ dịp để xông
vào hỗ trợ Minho.
Nó quay lại và
nhìn thấy Newt đã
giương súng
phóng lựu lên,
mắt long sòng

sợc.

- Dừng lại ngay, nếu không tôi sẽ bắn. Trúng ai thì người đó ráng chịu.

Người đàn ông tóc nhòn tách mình ra khỏi cuộc vật lộn và đứng

lên, chân tranh thủ
đá cho chị phụ nữ
một cái. Chị ta ré
lên trong lúc
Minho đứng dậy,
mặt trầy trụa
nhiều chỗ.

Tiếng nập đạn
vang lên cùng lúc
với mùi khét,

trước khi Newt
bóp cò. Một trái
lựu đạn trúng
thẳng vào ngực
Tóc nhờn, đám tia
lửa điện loảng
ngoảng trùm kín
người đàn ông
trong lúc ông ta
hét lên và ngã

xuống đất, chân
cứng đờ, thân
mình quằn quại,
nước dãi trào ra
khỏi miệng.

Thomas không
tin nổi sự thể lại
thành ra thế này.
Nó trở mặt ra nhìn
Newt, mừng là

thằng bé đã không
nhắm bắn vào
Minho hoặc nó.

- Tôi đã bảo
ngừng lại mà -
Newt khẽ nói,
trước khi chĩa
súng vào Minho.
Nòng súng rung
rung vì thằng bé

đang run rẩy. -
Giờ các người đi
đi. Không nói
chuyện gì nữa,
Tôi xin lỗi.

Minho giờ hai
tay lên.

- Tính bắn tôi
sao? Bắn bạn cậu
sao?

- Đi đi. -
Newt đáp. - Tôi
đã yêu cầu nhẹ
nhàng, giờ tôi ra
lệnh, Chuyện đã
khó khăn lắm rồi.
Đi đi.

- Newt, ta hãy
ra ngoài...

- Đi! - Newt

bước lại gần và
chĩa súng chắc
hơn. - Đi khỏi
đây!

Thomas ghét
phải thấy điều
mình đang chứng
kiến. Sự điên dại
đang chế ngự
Newt. Toàn thân

thằng bé run bắn,
mắt nó không còn
chút tỉnh táo nào
nữa. Newt đang
mất trí thật rồi.

- Chúng ta đi
thôi. - Thomas lên
tiếng. Đó là một
trong những câu
buồn bã nhất nó

từng nói. -Đi nào.

Minho quắc
mắt nhìn Thomas,
trông thẳng bé
giống như thể tim
nó đang tan nát.

- Lẽ nào cậu
nói nghiêm túc...

Thomas chỉ
còn biết gật đầu.

Hai vai Minho
thông xuống.
Thằng bé cụp mắt
nhìn sàn nhà.

- Sao cái thế
giới này có thể trở
nên tệ hại như
vậy? - Nó nói gần
như không ra
tiếng, giọng đây

đau đớn.

- Tôi xin lỗi. -
Newt lên tiếng,
nước mắt lăn dài
trên gương mặt
thằng bé. - Tôi...
tôi sẽ bắn nếu các
cậu không đi. Mau
lên!

Thomas không

thể chịu đựng
thêm một giây nào
nữa. Nó tóm lấy
bàn tay Brenda và
cánh tay Minh,
rồi bắt đầu lôi cả
hai đứa về phía
lối ra, chân bước
vòng qua những
tấm mền nằm

dưới đất. Minho
không chống đối.
Thomas không
dám ngoái nhìn
Newt, nó chỉ còn
biết hi vọng Jorge
cũng đi theo ba
đứa. Nó tiếp tục
bước qua hành
lang, băng qua

cửa ra Khu Trung tâm, nơi có đám đông hỗn loạn người Chạch.

Và xa khỏi Newt, khỏi thằng bạn với bộ óc bị bệnh tật hủy hoại.

CHƯƠNG 40

Không có dấu hiệu nào của hai tay bảo vệ đã đưa họ tới đây, trong khi số lượng người Chạch thậm chí còn nhiều hơn

so với lúc nhóm
bạn bước vào
trong nhà chơi
bowling. Đa phần
đám người Chạch
có vẻ như đang
đứng chờ những
người mới đến.
Có lẽ họ đã nghe
thấy tiếng súng

phóng lựu và
tiếng hét của nạn
nhân bị trúng đạn.
Hoặc cũng có thể
ai đó đã ra ngoài
thông báo cho mọi
người. Nhưng dù
thế nào thì
Thomas cũng có
cảm giác như tất

cả những kẻ đang
nhìn mình đều đã
Hồng quá nặng và
đang thèm khát
món thịt người.

- Trai kìà tội
bay ời. - Ai đó
kêu lên.

- Ồ, trai đẹp
không à! - Một

người khác đáp. -
Tôi chơi với
Chạch đó nha.
Hay là mấy cung
đang chuẩn bị
nhập bọn với tụi
này?

Thomas tiếp
tục bước, rẽ lối
tiến về phía vòm

cổng của Khu
Trung tâm. Nó đã
buông Minho ra
nhưng vẫn còn
nắm tay Brenda.
Rốt cuộc nó cũng
phải ngừng nhìn
vào những đôi
mắt. Tất cả những
gì nó thấy chỉ toàn

là sự điên loạn,
khát máu và ghen
tức hằn sâu trên
vô số khuôn mặt
nham nhở rướm
máu. Nó muốn bỏ
chạy, nhưng lại có
cảm giác nếu làm
như vậy thì cả
đám đông sẽ ủa

vào tấn công như
một bầy sói.

Cả bọn đã ra
tới cổng vòm và
băng qua đó
không chần chờ.
Thomas dẫn họ đi
theo con đường
chính, băng qua
những vòng nhà

đỏ nát. Sự ồn ào
trong Khu Trung
tâm dường như đã
lại nói lên sau khi
cả nhóm bỏ đi,
những tiếng cười,
tiếng hét man dại
bám theo họ dai
dẳng. Còn đi,
Thomas càng cảm

thấy bớt căng
thẳng. Nó không
dám hỏi cảm giác
của Minh vì thừa
biết câu trả lời.

Khi vừa băng
qua một loạt căn
nhà đồ khác, họ
nghe thấy vài
tiếng la, nói tiếp

bằng tiếng chân
chạy huỳnh huỵch.

- Chạy! - Ai
đó hét lớn. - Chạy
mau!

Thomas dừng
lại ngay lúc hai
tay bảo vệ ban
nãy lao nhanh qua
một góc tường.

Hai người không
giảm tốc độ mà
cứ thế chạy về
phía vòng nhà xa
nhất, hướng ra
cổng. Không ai
còn súng phóng
lựu trong tay nữa.

- Ê! - Minho
la lên. - Quay lại

đây coi!

Tay bảo vệ có
ria ngoái lại và
kêu lên:

- Đã bảo chạy,
đồ ngu! Chạy
mau!

Thomas không
mất thời gian suy
nghĩ nữa. Nó lao

theo hai gã bảo vệ
vì không còn lựa
chọn nào khác.
Minho, Jorge và
Brenda cũng bám
theo nó sát nút.
Ngoảnh lại phía
sau, Thomas nhìn
thấy một nhóm
Chạch đang đuổi

theo họ, ít nhất
cũng phải một
chục người. Tất
cả đều tỏ ra điên
cuồng như thể vừa
có một cái công
tắc được bật và
khiến cả đám bị
Hong cùng một
lượt.

- Chuyện gì
xảy ra vậy? -
Minho vừa hỏi
vừa thở phì phò.

- Bọn họ lôi
bọn tôi ra khỏi
Khu Trung tâm! -
Tay bảo vệ lùn
kêu lên. – Thề có
Chúa, bọn họ gần

như muốn ăn thịt
tụi này. May mà
thoát được trong
gang tấc

- Cứ chạy tiếp
đi! - Tay bảo vệ
kia nói thêm.

Hai người họ
đột ngột rẽ sang
một hướng khác,

biến vào trong
một cái ngách bí
mật.

Thomas và
các bạn tiếp tục
chạy tới cổng, về
phía chiếc Berg.
Tiếng huýt sáo và
kêu réo vang lên
từ phía sau, khiến

Thomas đánh liều
ngoái lại nhìn
những kẻ đang
đuổi theo mình.
Quần áo họ rách
rưới, tóc dính bết,
mặt lấm lem.
Nhưng họ không
rút ngắn được
khoảng cách.

- Bọn họ không thể bắt kịp chúng ta được đâu! - Nó hét lên khi cổng ra đã xuất hiện ở phía trước. - Chạy tiếp đi, chúng ta sắp thoát rồi!

Thomas chạy

nhanh chưa từng
thấy, thậm chí còn
nhanh hơn cả hồi
chạy ra khỏi Mê
cung. Ý nghĩ bị
đám Chạch bắt lại
khiến nó kinh
hoàng. Nhóm bạn
đã ra đến cổng và
băng qua mà

không buồn ngừng
lại. Họ cũng
chẳng thèm đóng
công, cứ thế lao
bỏ tới chiếc Berg
trong khi cửa máy
bay hạ xuống theo
sự điều khiển của
Jorge.

Họ đã tiến đến

con dốc lên máy bay. Thomas lao lên đó và phóng mình vào bên trong. Nó quay lại và trông thấy các bạn mình cũng đang trượt trên mặt sàn. Đám Chạch đuổi theo

họ chắc chắn
không thể bắt kịp,
nhưng vẫn vừa
chạy vừa la hét
những câu vô
nghĩa. Một kẻ
trong số đó cúi
xuống lượm một
cục đá và ném.
Cục đá chạm đất

cách chiếc máy
bày vài mét.

Chiếc Berg
bay lên trong khi
cánh cửa đóng lại.

Jorge điều
khiển chiếc máy
bay lơ lửng cách

mặt đất vài mét,
trong khi nhóm
bạn trấn tĩnh lại.
Đám Chạch dưới
đất không đáng lo
ngại vì không có
vũ khí. ít ra là
những người trong
nhóm đã đuổi theo
họ ra khỏi cống

rào.

Thomas cùng với Minho và Brenda đứng sau một ô cửa sổ và trông thấy đám đông giận dữ bên dưới. Thật khó tin được những gì trước mắt chúng

là sự thật.

- Nhìn bọn họ
kia. - Thomas nói.

- Ai mà biết cách
đây vài tháng họ
đã là những người
như thế nào. Sống
trong giàu sang,
làm việc trong
văn phòng, dám

lắm chứ. Bây giờ
thì họ sẵn người
như một bầy thú
hoang.

- Em biết cách
đây vài tháng họ
trông như thế nào
đấy, - Brenda
đáp. - Họ khôn
khô, sợ chết khiếp

vì biết bị nhiễm
Nhật trùng và
không có cách nào
thoát khỏi nó.

Minho giờ hai
tay lên.

- Hai người
rảnh ghê, đi lo
láng cho cái đám
đó. Không lẽ chỉ

có mình tôi biết
nghĩ tới *bạn mình*
thôi sao? Cái
thằng tên Newt
đó.

- Chúng ta
không thể làm
được gì đâu. -
Tiếng Jorge vang
lên từ trong buồng

lái.

Thomas nhìn
mặt trước sự bình
thản của anh
chàng phi công.

Minho quay
lại nói với anh ta:

- Anh im lặng
mà lái máy bay
đi, mặt đẹp.

- Tôi sẽ cố hết sức. - Jorge đáp với một tiếng thở dài, trước khi kéo vài cái cần để điều khiển chiếc Berg di chuyển.

Minho thụp xuống sàn, như thể bị tan chảy.

- Chuyện gì sẽ xảy ra khi Newt hết đạn? - Thằng bé hỏi băng quơ, mắt nhìn vào một điểm vô hình trên tường.

Thomas không biết phải trả lời thế nào, nó cũng

không biết phải
diễn đạt sự đau
buồn trong lòng ra
làm sao. Nó đành
ngồi xuống bên
cạnh Minho,
không nói không
rằng trong khi
chiếc Berg bốc
lên cao và bay xa

dần.

Chúng đã mất
Newt.

CHƯƠNG 41

Cuối cùng
Thomas và Minh

cũng đứng lên,
bước tới ngồi vào
một chiếc ghế dài
ở khu vực chung,
trong khi Brenda
phụ giúp Jorge ở
buồng lái.

Có thời gian
để ngẫm lại, thực
tế của sự việc vừa

mới xảy ra giáng
mạnh vào Thomas
như một tảng đá.
Kể từ khi nó đặt
chân tới Mê cung,
Newt đã luôn có
mặt để giúp đỡ
nó. Thomas đã
không nhận ra
thằng bé là một

đưa bạn tuyệt vời
đến thế nào, cho
tới tận bây giờ.
Tim nó đau nhói.

Nó cố tự nhủ
rằng Newt chưa
chết. Nhưng điều
đó còn tồi tệ hơn
thế. Trên nhiều
phương diện.

Newt đã tuột dần
xuống vực thẳm
điên loạn, thằng
bé còn bị vây
quanh bởi những
tên Chạch khát
máu. Viễn cảnh sẽ
không bao giờ còn
được trông thấy
Newt thật khó có

thể chịu đựng nỗi
đôi với nó.

Rốt cuộc
Minho lên tiếng
bằng một giọng vô
hồn:

Tại sao cậu ấy
lại làm như thế?
Tại sao cậu ấy
không quay về với

tội mình? Tại sao
cậu ấy chĩa cái
súng đó vô mặt
tôi?

- Newt sẽ
không bao giờ
bóp cò đâu. -
Thomas nói, mặc
dù nó không dám
chắc về điều đó.

Minho lắc
đầu:

- Cậu có thấy
mắt Newt đổi
khác không? Hoàn
toàn điên khùng.
Nếu tôi tiếp tục
cứng đầu là bị
bắn luôn đó.
Newt điên rồi.

Điền từ đầu tới
chân.

- Có lẽ như
vậy cũng tốt

- Cái gì? -
Minho hỏi, quay
qua ngó Thomas.

- Có lẽ khi
mất trí, người ta
không còn là

chính mình nữa.
Có lẽ Newt trước
đây mà tụi mình
biết đã biến mất,
và Newt mới
không biết chuyện
đã xảy ra cho
mình. Vậy thì cậu
ấy không phải khó
sở nhiều.

Minho nom
như bị xúc phạm
bởi câu nói của
Thomas.

- Có cố gắng
đó, đầu bã, nhưng
tôi không tin đâu.
Tôi nghĩ Newt sẽ
luôn có đủ tinh
táo để gào thét

trong lòng, bực
tức và khổ sở
từng giây từng
phút vì sự loạn
trí. Đau đớn như
một kẻ bị chôn
sống.

Hình ảnh đó
khiến Thomas
không muốn nói

nữa. Hai đứa lại
rơi vào im lặng.
Thomas ngồi nhìn
vào một điểm trên
sàn, khiếp đảm
nghĩ tới số phận
của Newt cho tới
khi chiếc Berg
đáp xuống sân bay
Denver. Nó đưa

tay lên vuốt mặt

- Tôi đoán
chúng ta đã tới
nơi.

- Tôi nghĩ
mình đã thông
cảm cho VSAT
nhiều hơn một
chút. - Minh lo
đang nói. - Sau

khi nhìn thấy
những đôi mắt đỏ
ở cự li gần. Nhìn
thấy sự điên dại.
Nó khác hẳn khi
đó là một người
mà cậu quen biết
từ rất lâu. Tôi đã
chứng kiến nhiều
đứa bạn bỏ mạng,

nhưng tôi không
thể hình dung ra
điều gì tệ hơn.
Nhật trùng trời ạ.
Nếu chúng ta có
thể tìm ra một
biện pháp điều trị
thì... Minho bỏ
lửng câu nói,
nhưng Thomas

cũng đoán được
thằng bé đang
nghĩ gì.

Thomas nhắm
mắt lại trong một
giây. Chuyện này
không thể rạch ròi
trắng đen. Không
bao giờ có thể.

Jorge và

Brenda tới nhập
bọn với hai đứa
sau khi chúng
ngồi im được một
lúc.

- Em rất tiếc. -

Brenda nói lí nhí.

Minho làu bầu
gì đó. Thomas thì
gật đầu và nhìn

con bé hồi lâu, cố
gắng dùng mắt
làm cho Brenda
hiểu nó đang cảm
thấy rất tội tệ.
Jorge chỉ ngồi đó,
thần thờ nhìn sàn
nhà.

Brenda hăng
giọng:

- Em biết chuyện không dễ dàng gì, nhưng chúng ta cần phải suy nghĩ xem sẽ làm gì tiếp theo.

Minho bật dậy, chỉ tay vào con bé:

- Cô muốn

nghĩ muốn tính gì
thì tùy, thưa cô
Brenda. Chúng ta
vừa mới bỏ mặc
bạn mình với một
đám tâm thần. -
Nói đoạn nó lao
ra khỏi phòng.

Brenda hướng
mắt vào Thomas.

- Em rất tiếc.

Thomas nhún
vai đáp:

- Không sao.
Cậu ấy đã ở cùng
Newt từ hai năm
trước khi anh tới
Mê cung. Cậu ấy
sẽ cần một chút
thời gian.

- Chúng ta đã
mất rất nhiều sức
- Jorge lên tiếng. -
Có lẽ ta nên nghỉ
ngơi một, hai
ngày. Và suy nghĩ
cho thấu đáo mọi
chuyện.

- Vâng. -
Thomas đáp khẽ.

Brenda cúi
người về phía
Thomas và siết
chặt tay nó.

- Chúng ta sẽ
nghĩ ra.

- Chỉ có một
nơi để khởi đầu. -
Thomas đáp. -
Gally.

- Có lẽ anh
nói đúng.

Cơn bé siết
tay Thomas một
lần nữa, rồi buông
ra và đứng lên.

- Mình đi thôi,
chú Jorge. Làm
đồ ăn cho mọi
người.

Hai người bỏ
lại Thomas một
mình với nỗi buồn
của nó.

Sau một bữa
ăn nặng nề mà
không ai nói nhiều
hơn vài ba từ vô
nghĩa, bốn người
họ tách ra.

Thomas không thể
thôi nghĩ tới Newt
trong khi nó đi
loanh quanh vô
định trong chiếc
Berg. Tim nó
trùng xuống khi
nghĩ tới tương lai
của thằng bạn đã
mất, cái tương lai

ngắn ngủi còn lại
của Newt

Bức thư.

Thomas sững
người một lúc, rồi
chạy vào trong
buồng tắm và
đóng cửa lại. *Bức
thư!* Trong tình
cảnh hỗn loạn tại

Chạch cung nó đã
hoàn toàn quên
băng về bức thư.
Newt đã bảo
Thomas sẽ biết
khi nào là lúc
thích hợp để đọc
thư. Đáng lẽ nó
nên làm điều đó
trước khi chúng

bỏ Newt lại cái
nơi uế tạp đó.
Nếu lúc đó còn
chưa phù hợp, thì
bao giờ mới được
kia chứ?

Thomas lôi
chiếc phong bì ra
khỏi túi quần rồi
mở nó, lấy mảnh

giấy bên trong ra.
Bóng đèn mờ trên
chiếc gương hắt
xuống bức thông
điệp một thứ ánh
sáng âm áp. Nó
chỉ có vồn vẹn hai
câu:

**Hãy giết tôi.
Nếu cậu đã từng**

**là bạn thì hãy
giết tôi đi.**

Thomas đọc
đi đọc lại mảnh
giấy, thậm mong
những con chữ sẽ
đổi khác. Nghĩ tới
việc bạn mình đã
sợ hãi tới mức
phải viết ra những

câu này, Thomas cảm thấy muốn bệnh. Nó nhớ ra Newt đã nổi giận với mình như thế nào khi chúng tìm đến chỗ thằng bé tại sàn bowling. Newt đã muốn tránh định mệnh

trở thành một
người Chạch.

Nhưng
Thomas đã làm
thằng bé thất
vọng.

CHƯƠNG 42

Thomas cố không tiết lộ với những người khác về thông điệp của Newt. Nó không thấy được mục đích khả dĩ của chuyện đó. Đã đến lúc phải tiếp

tục, và nó làm
điều đó với một
sự lạnh lùng mà
nó không nghĩ
mình có được.

Cả nhóm ngũ
hai tối trong chiếc
Berg để nghỉ ngơi
và bàn kế hoạch.
Không ai trong

bọn họ biết rành
về thành phố,
hoặc có những
mối liên hệ chắc
chắn. Cuộc nói
chuyện của họ
luôn quay về với
Gally và nhóm
Cánh tay phải.
Những người

muốn ngăn chặn
VSAT. Nếu quả
thực VSAT có thể
bắt đầu lại các
cuộc thử nghiệm
với những người
Miễn mới thì
Thomas và các
bạn cũng có cùng
mục tiêu như

Cánh tay phải.

Gally. Họ phải
quay lại tìm
Gally.

Vào sáng ngày
thứ ba sau cuộc
cãi cọ với Newt,
Thomas tắm rửa
rồi cùng với
những người khác

ăn nhanh bữa
sáng, Rồi rằng mọi
người đang rất
nóng lòng muốn
hành động sau hai
ngày ngồi không.
Kế hoạch của họ
là đi tới căn hộ
của Gally, rồi tính
tiếp. Họ có hơi lo

ngại vì điều Newt
đã nói – rằng một
số người đang âm
mưu trốn ra khỏi
Chạch cung để tới
Denver - nhưng
không có dấu hiệu
của nhóm đào tẩu.

Khi tất cả đã
sẵn sàng, Thomas

và nhóm bạn tập
hợp lại cạnh cửa
máy bay.

- Lần này tiếp
tục để tôi đối đáp
nhé. - Jorge nói.

Brenda gật
đầu.

- Sau khi vào
đến bên trong,

chúng ta sẽ kiếm
một chiếc taxi.

- Tốt thôi. -
Minho lẩm bẩm. -
Rời khỏi cái máy
bay chết bầm này
và đi thôi.

Thomas không
thể nói hay hơn.
Hành động là thứ

duy nhất giúp
giảm bớt sự tuyệt
vọng mà nó cảm
thấy sau chuyện
của Newts và bức
thư chết chóc.

Jorge ấn một
cái nút, con dốc
của cửa máy bay
bắt đầu hạ xuống.

Cửa chỉ mới mở
được nửa đường
thì họ nhìn thấy ba
người đang đứng
ngay phía ngoài
chiếc Berg. Khi
gờ dốc chạm mặt
đất Thomas nhận
ra bọn họ không ở
đó để chào mừng.

Hai người đàn
ông. Một phụ nữ.
Họ đeo cùng thứ
mặt nạ bảo hộ
giống như anh
chàng bảo vệ áo
đỏ ở tiệm cà phê.
Hai người nam
cầm súng, còn
người nữ cầm

súng phóng lựu.
Khuôn, mặt họ lấm
lem mồ hôi và đất
bẩn, quần áo rách
nhiều chỗ, như thể
họ đã phải vượt
qua cả một đạo
quân để tới được
đây. Thomas chỉ
hết hi vọng đó là

do an ninh được
thắt chặt.

- Chuyện này
là sao? - Jorge
hỏi

- Im mồm đi,
Miễn. - Một trong
hai người đàn ông
lên tiếng! Chát
giọng kim của anh

ta khiến cho câu
nói càng đáng sợ
hơn. - Giờ thì
bước xuống đây,
từ tốn thôi, nếu
không chuyện xảy
ra sẽ không làm
các người thích
thú đâu. Đừng-có-
giở-trò.

Thomas nhìn
vượt qua chỗ họ
và sững sờ khi
nhìn thấy hai cánh
cổng dẫn vào
thành phố đều
đang mở toang,
hai người nằm bất
động trên lối đi
hẹp trong cổng.

Jorge là người
đầu tiên đáp:

- *Chú mày* mà
bắn một phát thôi
là bọn anh sẽ lao
bỏ vào huyết
chiến, chú có thể
hạ được một,
nhưng bọn anh sẽ
hạ được cả ba.

Thomas biết
đó chỉ là một lời
dọa suông.

- Tụi này
không còn gì để
mất. - Người đàn
ông đáp lại. -
Giỏi thì cứ thử đi
Tôi tin chắc sẽ
bắn gục hai người

trong nhóm các
anh trước khi bắt
kỳ ai kịp nhúc
nhích. - Anh ta
nhích khẩu súng
lên cao hơn và
nhắm vào mặt
Jorge.

- Thôi được. -
Jorge lăm bắm rồi

đưa hai tay lên
trời. - Tạm thời
các người thắng.

Minho rên lên:

- Anh đúng là
cái đồ đầu bã nhất
hít - Nhưng thắng
bé cũng giờ tay
đầu hàng. - Máy
người tốt nhất

không nên lơ là
cảnh giác. Tôi nói
vậy là đủ hiểu rồi
há.

Thomas biết
chúng không còn
lựa chọn nào khác
ngoài việc đầu
hàng. Nó giơ hai
tay lên đầu và là

người đầu tiên
bước xuống
đường dốc.
Những người còn
lại cũng làm theo.
Họ được áp giải
vòng ra phía sau
chiếc Berg, nơi
một chiếc xe du
lịch tả tơi cũ mèm

đang nổ máy chờ
sẵn. Một người
phụ nữ đeo mặt nạ
ngồi sau tay lái,
trong khi hai
người khác ôm
súng phóng lựu
ngồi trên băng ghế
sau lưng cô ta.

Một trong hai

người đàn ông áp
giải mở cửa rồi
hất đầu ra hiệu
cho nhóm bạn.

- Lên xe đi.
Giờ trò là ăn đạn
đó. Như tôi đã
nói, chúng tôi
không còn gì để
mất. Cái thế giới

này mất đi vài
đứa Miễn cũng
không nhằm nhò
gì.

Thomas trèo
vào ngòai phía sau
chiếc xe du lịch,
trong đầu liên tục
tính toán các lợi
thế của nhóm. Bốn

chọi sáu, nó nghĩ
bụng. Nhưng phe
kia có vũ khí.

- Ai trả tiền để
các anh bắt cóc
người Miến? - Nó
hỏi trong các bạn
trèo lên ngôi bên
cạnh mình. Nó
muốn ai đó khẳng

định điều Teresa
đã nói với Gally,
rằng người Miễn
đang bị vây bắt và
đem bán.

Nhưng không
ai trả lời.

Ba người đã
áp giải họ trèo
vào trong xe rồi

đóng cửa lại. Họ
chĩa súng về phía
sau xe.

- Có một đồng
mũ trùm đầu ở
trong góc đó. -
Người cầm đầu
lên tiếng. -Trùm
mặt lại. Nếu nhìn
lén là không yên

được với tôi đâu.
Tụi tôi muốn giữ
kín các bí mật của
mình.

Thomas thở
đài. Có cái cũng
vô ích. Nó cầm
lấy một chiếc mũ
trùm và chụp
xuống đầu.

Tất cả những
gì nó nhìn thấy là
bóng tối khi chiếc
xe lắc lư chuyển
bánh cùng với
một tiếng gầm của
động cơ.

CHƯƠNG 43

Chuyến đi khá êm thấm, nhưng tưởng như kéo dài vô tận. Việc có nhiều thời gian đến thế để suy nghĩ không phải là thứ Thomas cần, đặc biệt là khi

không thể quan sát. Nó bắt đầu cảm thấy buồn nôn thì xe ngừng lại.

Khi cánh cửa trượt bên hông xe được mở ra, Thomas bất giác đưa tay định gỡ

mũ trùm đầu.

- Đừng làm vậy. - Người cầm đầu quát nó. - Các người không được gỡ mũ trùm đầu cho đến khi chúng tôi cho phép. Giờ thì xuống xe, từ tốn thôi. Làm ơn

giúp chúng tôi
một việc: giữ
mình sống sót.

- Huynh này
coi bộ nóng tính
ghê. - Thomas
nghe thấy Minh
đáp. - Quá dễ khi
mấy người có tới
sáu tay súng. Cứ

thử...

Câu nói của
thằng bé bị cắt
ngang bởi tiếng
thịch của một cú
đấm, tiếp nối
bằng một tiếng rên
la hết cỡ.

Những đôi bàn
tay túm lấy

Thomas và lòi nó
ra khỏi chiếc xe
du lịch, mạnh tới
nỗi nó suýt ngã
nhào. Khi nó vừa
lấy lại thăng bằng,
người kia lại lòi
mạnh và bắt đầu
dẫn nó đi.
Thomas khó khăn

lắm mới bước
được trên hai
chân.

Nó im lặng
trong khi được dắt
lên một cầu thang
rồi đi xuôi, theo
một hành lang. Họ
dừng lại, nó nghe
thấy tiếng quẹt thẻ

từ tiếng ổ khóa
mở tách và cánh
cửa kẹt mở. Lúc
đó, không gian
chợt tràn ngập
tiếng nói chuyện
rì rầm, như thể có
cả chục người
đang đợi sẵn
trong phòng.

Người phụ nữ
xô Thomas một
cái, khiến nó
loạng choạng
bước tới vài
bước. Nó lập tức
đưa tay gỡ chiếc
mũ trùm đầu ngay
khi cánh cửa đóng
lại sau lưng.

Nó và những
người đi cùng
đang đứng trong
một gian phòng
rộng lớn đầy
người, phần lớn
ngồi trên sàn.
Những bóng đèn
mờ đục trên trần
chiếu lên hàng

chục khuôn mặt
đang nhìn họ một
số bản thủ, đa số
bị trầy trụa và
bầm dập.

Một phụ nữ
bước tới, khuôn
mặt chị ta nhăn
nhó lại vì sợ và
lặng.

- Ngoài đó thế nào? - Chị ta hỏi.
- Chúng tôi đã ở trong này được vài tiếng đồng hồ. Mọi chuyện đang trên đà sụp đổ. Tình hình hiện giờ còn tệ hơn phải không?

Thêm nhiều
người khác bắt
đầu tiến lại gần họ
khi Thomas trả
lời:

- Chúng tôi ở
bên ngoài thành
phố. Họ bắt chúng
tôi tại cổng thành.
Chị nói mọi thứ

đang sụp đổ là
sao? Chuyện gì đã
xảy ra vậy?

Người phụ nữ
cúi gằm mặt.

- Chính phủ
tuyên bố tình trạng
khẩn cấp mà
không hề báo
trước. Rồi cảnh

sát, thiết bị bay,
máy xét nghiệm
Nhật trùng, tất cả
đều biến mất.
Cùng một lượt,
hình như thế.
Chúng tôi bị bắt
bởi những người
này trong khi đang
cố đi làm việc tại

công trường xây dựng trong thành phố. Thậm chí chẳng kịp có thời gian để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra và nguyên nhân của nó.

- Chúng tôi là bảo vệ tại Chạch

cung. - Một người
đàn ông khác nói.

- Những người
làm cùng chúng
tôi cứ biến mất
dần, nên rốt cuộc
bọn này đành bỏ
của chạy lấy
người và tới
Denver cách đây

vài ngày. Bọn tôi cũng bị bắt tại sân bay.

- Làm thế nào mọi chuyện tự dung lại xấu đi như thế này? - Brenda hỏi. - Ba ngày trước, khi chúng cháu tới

đây thì mọi
chuyện vẫn ổn
mà?

Người đàn
ông bật cười cay
đắng.

- Cả thành phố
này toàn bọn ngu
cho rằng họ đã
nhiễm virus. Tin

đòn đã ngấm
ngấm lan truyền từ
lâu, nhưng rốt
cuộc nó đã đập
thẳng vào mặt
chúng ta. Thế giới
này chẳng có cơ
hội nào... con
virus quá mạnh.
Một số người

trong chúng tôi đã
nhìn thấy trước
việc này từ lâu.

Ánh mắt
Thomas lại hướng
vào nhóm người
đang đi đến gần.
Nó cũng người
khi trông thấy
Aris.

- Nhìn kia,
Minho. - Nó thúc
cùi chỏ vào thắt
bụng và giờ tay
chỉ.

Thằng bé
Nhóm B đã toét
miệng cười và
đang chạy lại gần.
Phía sau lưng

Aris là hai đứa con gái cùng nhóm. Không biết người đã bắt bọn trẻ là ai, nhưng có vẻ họ đã làm tốt nhiệm vụ.

Aris đã chạy đến chỗ Thomas và đứng lại ngay

trước mặt nó, như
thể sắp ôm nó,
nhưng thay vào đó
thằng bé chỉ chìa
một tay ra.
Thomas bắt tay
Aris.

- Mừng là các
cậu vẫn ổn. - Aris
nói.

- Tôi cũng vậy. - Nhìn thấy khuôn mặt thân quen của Aris, Thomas chợt nhận ra mọi nỗi cay cú mà nó cảm thấy sau chuyện xảy ra ở Đất cháy đã tiêu tan. - Mọi người

đâu cả rồi?

Nét mặt Aris
sa sầm.

- Đa số họ
không còn đi cùng
bọn tôi nữa. Họ bị
bắt bởi một nhóm
khác.

Trước khi
Thomas kịp hiểu

những điều Aris
vừa nói thì Teresa
xuất hiện. Nó vội
vàng hắng giọng
để xua đi cục
nghẹn trong họng.

- Teresa? -

Những cảm xúc
ngổn ngang khiến
Thomas gần như

không thốt nên
lời.

- Chào cậu,
Tom. - Con bé
bước lại gần nó
với đôi mắt đượm
buồn - Tớ mừng
là các cậu vẫn
bình an, - Mắt con
bé ngân ngấn lệ.

- Ồ, tớ cũng vậy. - Một phần trong Thomas căm ghét Teresan, phần khác lại nhưng nhớ con bé. Nó chỉ muốn hét vào mặt Teresa vì đã bỏ rơi nó tại VSAT.

- Các cậu đã
đi đâu vậy? - Con
bé hỏi. - Làm thế
nào mọi người
đến được
Denver?

Thomas bối
rối:

- Cậu hỏi vậy
là sao?

Teresa chăm chú nhìn Thomas trong vài giây:

- Chúng ta có nhiều chuyện cần phải nói.

Thomas nheo mắt

- Chuyện gì nữa đây?

- Tớ đâu có...
- Sự thách thức
khiến giọng con
bé nghen ngào. -
Rõ ràng có một sự
hiểu lầm ở đây.
Cậu nghe này,
phần lớn nhóm
chúng tớ đã bị bắt
bởi những kẻ săn

người khác vào
ngày hôm qua ...
có lẽ các bạn đó
đã bị đem bán trở
lại cho VSAT rồi.
Chào Chiên nằm
trong số đó. Tớ
xin lỗi.

Hình ảnh của
thằng bé đầu bếp

vụt hiện lên trong
đầu Thomas. Nó
không biết liệu
mình có thể chịu
đựng thêm một
nỗi đau mất bạn
nữa hay không.

Minho ghé
người nói chen
vào:

- Hai người
gương vỡ lại lành
rồi kia. Rất vui
mừng lại được
diện kiến khuôn
mặt rạng rỡ của
cậu, Teresa.

Con bé hoàn
toàn phớt lờ
Minho.

- Tom, bọn họ
sẽ sớm đưa chúng
ta đi. Xin cậu hãy
nói chuyện với tớ.
Chỉ hai chúng ta.
Ngay.

Thomas giết
phải thừa nhận nó
muốn điều đó, nó
cố che giấu sự

háo hức của mình.

- Chuột Chù
đã giảng bài cho
tớ nghe đủ rồi.
Làm ơn đừng nói
là cậu đồng ý với
ông ta và tớ nên
quay lại VSAT.

- Tớ thậm chí
không hiểu điều

cậu đang nói
nghĩa là gì.- Con
bé ngừng lời, như
thế đang cố chiến
thắng sự kiêu hãnh
của mình. – Xin
cậu đây.

Thomas nhìn
Teresa một hồi
lâu, không biết

mình đang cảm
thấy gì nữa.
Brenda đứng cách
đó có vài bước,
và rõ ràng con bé
không vui khi
trông thấy Teresa.

- *O...* - Teresa
lên tiếng, bước
đến chỗ họ. - Ở

đây chẳng có
chuyện gì để làm
ngoài việc đứng
chờ. Hai anh chị
bạn tới rồi không
thèm nói chuyện
với tớ kia à?

Thomas phải
cố ngăn mình đảo
mắt. Nó chỉ tay về

phía hai cái ghế
trống ở góc
phòng:

- Đi thôi,
nhưng nói nhanh
lên nhé.

CHƯƠNG 44

Thomas dựa
đầu vào tường,
hai tay khoanh lại.
Teresa kê chân
lên ghế, ngồi đối
diện với nó.
Trước khi hai đứa
ra| ngồi riêng,
Minho đã dặn nó

không được nghe
một lời nào của
Teresa.

- Vậy... -

Teresa mở lời.

- Thì...

- -

Chúng ta bắt đầu
từ đâu đây?

- Đây là ý của

cậu. Cậu nói đi.
Nếu không có gì
để nói thì thôi.

Teresa thở
dài.

- Cái gì chưa
chắc chắn thì cậu
đừng nên kết luận
vội. Cậu bỏ cái
kiểu hành động

ngớ ngẩn đó đi.
Đúng, tớ biết tớ
đã làm nhiều
chuyện ở Đất
cháy, nhưng cậu
cũng đã biết vì
sao tớ hành động
như vậy. Để cứu
cậu mà thôi. Tớ
đâu có biết tất cả

chỉ là chuyện
Biến số và mẫu
thức. Cậu tin tớ
một chút đi, nói
chuyện với tớ như
một người bình
thường đi.

Thomas im
lặng một lúc mới
trả lời:

- Thôi được,
Nhưng cậu đã bỏ
rơi tớ ở VSAT,
điều đó cho
thấy...

- Tom! - Con
bé la lên như thể
vừa lãnh một cái
tát. — Bọn tớ
không bỏ rơi cậu!

Cậu đang nói cái
quái gì vậy?

-Vậy chứ cậu
đang kể chuyện gì
vậy? – Giờ thì
Thomas hoàn toàn
lẫn lộn.

- Bọn tớ đâu
có bỏ cậu lại!
Bọn tớ đi theo

cậu. Chính *cậu* đã
bỏ rơi đám bọn
tớ!

Thomas chỉ
còn biết trở mặt
nhìn Teresa.

- Cậu tưởng tớ
ngu lắm sao?

- Lúc ở trong
trụ sở VSAT, ai

cũng nói là cậu,
Newt và Minho
đã trốn thoát và
đang ở đâu đó
trong cánh rừng
xung quanh. Bọn
tớ đã đi tìm nhưng
không thấy tăm
hơi các cậu. Tớ
đã hi vọng bằng

cách nào đó các
cậu quay về được
với thế giới văn
minh. Chứ cậu
nghĩ vì sao tớ lại
mừng đến thế khi
thấy cậu còn
sống?

Thomas cảm
thấy một sự tức

tôi quen thuộc.

- Cậu tưởng tớ sẽ tin chuyện đó chắc? Cậu chắc đã biết điều Chuột Chù cố gắng nói cho tớ biết. Bọn họ cần tớ, tớ chính là ứng viên cuối cùng.

Teresa thờ
người:

- Cậu nghĩ tớ
là đứa con gái
ảo quyết nhất
quả đất chứ gì? -
Con bé không đợi
Thomas trả lời mà
nói luôn. - Nếu
cậu nhớ lại được

như lẽ ra phải thế,
thì cậu đã biết tớ
vẫn là Teresa
trước đây. Tớ đã
làm chuyện phải
làm ở Đất cháy để
cứu cậu, và kể từ
lúc đó tớ toàn
phải trả giá vì
điều đó.

Cơn giận của Thomas gần như tịt ngòi, Hình như con bé không đóng kịch.

- Làm sao tớ tin cậu được đây Teresa? Làm sao đây?

Teresa ngược

nhìn nỏ với đôi
mắt long lanh:

- Tớ thề, tớ
hoàn toàn không
biết gì ứng viên
cuối cùng. Cái đó
đã được bày ra
sau khi chúng ta
vào trong Mê
cung, nên tớ

không có ký ức về nó. Nhưng điều mà tớ biết đó là VSAT không có ý định dừng Thử nghiệm trước khi có được bản sơ đồ họ cần. Họ đang chuẩn bị bắt đầu một đợt khác,

Thomas à. VSAT
đang tập hợp
nhiều người Miến
hơn để bắt đầu
thử, nếu như Thử
nghiệm này không
thành công. Và tớ
không thể làm lại
một lần nữa. Tớ
đã bỏ đi tìm cậu.

Thế đấy.

Thomas không
đáp. Một phần
trong nó muốn tin
con bé. Muốn vô
cùng.

- Tớ rất xin
lỗi. - Teresa vừa
thở dài vừa nói,
rồi quay đi và

luồn tay vào mái tóc. Con bé chờ thêm một lúc nữa, rồi quay lại nhìn Thomas. – Tất cả những gì tớ có thể nói với cậu là, trong lòng tớ đã rất day dứt. Day dứt lắm. Tớ đã tin

sẽ có một giải pháp cho bệnh Nhật trùng, và tôi biết họ cần cậu để thực hiện. Nhưng giờ thì khác rồi. Ngay cả khi đã nhớ lại được, tôi cũng không thể suy nghĩ theo cùng

một lối như trước
kia. Bây giờ tớ đã
nhận ra chuyện
này sẽ không bao
giờ chấm dứt. -
Teresa ngừng lời.

Thomas không
biết phải nói gì.
Nó dò xét khuôn
mặt con bé và

trông thấy một nỗi
đau chưa từng
thấy trước đây.
Con bé nói thật

Teresa nói
tiếp không đợi
Thomas lên tiếng:

- Vậy nên tớ
đã tự thỏa thuận
với bản thân. Tớ

sẽ làm mọi thứ
phải làm để bù
đắp cho những sai
lầm của mình. Tớ
muốn cứu các bạn
của mình trước,
rồi cả những
người Miến khác,
nếu có thể. Hãy
nhìn xem, tớ đã

làm khá tốt.

Thomas lắp
bắp:

- Ồ... chẳng
phải chúng ta từng
làm tốt hơn hay
sao?

Teresa nhướn
mày:

- Cậu tưởng

có thể ngăn chặn
bọn họ sao?

- Đằng nào
chúng ta cũng sắp
bị bán lại cho
VSAT, còn quan
trọng nữa đâu?

Teresa không
đáp ngay. Thomas
sẵn sàng đánh đổi

mọi thứ để biết
trong đầu con bé
đang nghĩ gì, và
không phải theo
lối trò chuyện qua
ý nghĩ như trước.
Trong một thoáng,
nó cảm thấy buồn
khi biết hai đứa
đã từng có nhiều

thời gian ở bên
nhau, nhưng nó lại
không *có* kỷ ức gì
về chuyện đó.
Chúng đã từng là
bạn rất thân.

Cuối cùng
Teresa lên tiếng:

- Nếu chúng ta
có thể làm được

gì đó, thì tớ hy vọng cậu sẽ tìm được cách để tin tưởng tớ lần nữa. *Tớ* biết tại mình có thể thuyết phục Aris và những bạn khác hỗ trợ. Các bạn ấy cũng có cùng cảm giác

như tở.

Thomas biết
nó phải thận
trọng. Thật lạ lòng
khi Teresa chỉ
đồng ý với nó về
VSAT khi đã lấy
lại ký ức.

- Để xem thế
nào đã. - Cuối

cùng nó đáp.

Teresa nhăn
trán.

- Thật ra cậu
không tin tớ, đúng
không?

- Để xem thế
nào đã. - Nó lặp
lại.

Rồi nó đứng

dậy bỏ đi. Nó
căm ghét vẻ mặt
đau đớn của con
bé. Và căm ghét
chính bản thân
mình vì đã quan
tâm, sau tất cả
những điều Teresa
đã làm với nó.

CHƯƠNG 45

Lúc quay lại,
Thomas trông thấy
Minho đang ngồi
với Brenda và
Jorge. Thằng bé
có vẻ không được
vui Minho lờm

Thomas.

- Con nhỏ
phản bội đó còn
gì để nói nữa
đây?

Thomas ngồi
xuống bên cạnh
thằng bạn. Một số
người lạ mặt cũng
đã xích lại gần, nó

dám khẳng định
bọn họ đang nghe
lỏm.

- Sao rồi? -
Minho hỏi dồn.

- Teresa nói lí
do nhóm bạn ấy
trốn đi là do mọi
người khám phá
ra VSAT dự định

bắt đầu lại và
đang thu thập
người Miến, đúng
như Gally đã nói.
Teresa thề là mọi
người tưởng tội
mình đã trốn thoát
trước đó... rằng
họ đã đi tìm tội
mình. - Thomas

ngừng lời. Nó biết
Minho sẽ không
thích nghe phần
tiếp theo. - Và nếu
có thể thì bạn ấy
đã giúp tụi mình.

Minho lắc
đầu.

- Cậu đúng là
đồ đầu bả. Lẽ ra

cậu không nên nói chuyện với con nhỏ đó.

- Cảm ơn. -
Thomas đưa tay vuốt mặt. Minho nói đúng.

- Xin lỗi phải cắt ngang nhé, *chiến hữu*. -

Jorge lên tiếng. -
Hai cậu có thể nói
chuyện cả ngày,
nhưng sẽ chẳng để
làm gì trừ phi
chúng ta có thể
thoát ra khỏi cái
nơi xinh xẻo này.
Bất luận ai là
người theo phe

chúng ta.

- Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bật mở, ba trong số những kẻ bắt cóc bước vào với những cái túi đầy căng. Một người thứ tư đi vào theo, người này cầm

một khẩu súng
phóng lựu và một
súng lục. Anh ta
đảo mắt nhìn
quanh phòng tìm
xem có ai gây rối
không, trong khi
những người kia
bắt đầu phân phát
các thứ trong túi.

Đó là bánh mì và nước uống.

- Sao tụi mình toàn bị dính vô mấy chuyện trời ơi vậy nè? - Minhho lên tiếng hỏi. - Ít nhất chúng ta cũng từng có VSAT để

quy trách nhiệm
cho mọi thứ.

- Ồ, thì bây
giờ cũng vẫn làm
vậy được mà. -
Thomas lẩm bẩm.

Minho
nhấn mặt

- Tốt. Cái bọn
mặt đẹp đó.

Một sự im
lặng khó chịu
tràn lên gian
phòng trong khi
nhóm bắt cóc rảo
quanh. Mọi người
bắt đầu ăn uống.
Thomas nhận ra
chúng nên nói khẽ
nếu muốn tiếp tục

trò chuyện.

Minho thúc
cùi chỏ vào
Thomas.

- Chỉ một tên
có súng. – Thằng
bé thì thảo. - Coi
bộ hấn cũng không
đáng ngại lắm.
Dám cá là tôi có

thể hạ hấn.

- Có thể, -
Thomas nói khẽ. -
Nhưng đừng có
làm chuyện đại
dột. Hấn vừa có
súng lục vừa có
súng phóng lựu.
Tin tôi đi, cậu sẽ
không thích bị một

trong hai thứ đó
bắn trúng đâu.

- Tìn tôi lần
này đi. - Minho
nháy mắt với
Thomas, khiến nó
chỉ còn biết thở
dài. Khó có khả
năng điều mà
Minho định làm

sẽ không bị phát hiện.

Nhóm bắt cóc tiến đến gần hai đũa và dừng lại. Thomas lấy một khoanh bánh mì và một chai nước, nhưng khi Minho *được* đưa đồ ăn,

thằng bé gạt đi.

- Sao tôi phải
nhận đồ ăn của
mấy người chứ?
Lỡ có độc thì
sao?

- Cậu thích
nhịn à? Được
thôi. - Người đàn
ông đáp lại, rồi đi

tiếp.

Anh ta chỉ vừa
mới đi qua chỗ
hai đứa thì Mínho
bất ngờ vùng dậy
và tấn công người
cầm súng.

Thomas do dự
trong khi khẩu
súng phóng lựu

tuột ra khỏi tay kẻ
bắt cóc và nổ một
phát, khiến trái
lựu đạn điện bay
về lên trần nhà,
bắn tia lửa điện
tung tóe. Người
đàn ông nằm dài
dưới sàn trong lúc
Minho bắt đầu

dùng một tay đâm
anh ta, tay kia cố
gắng cướp khẩu
súng lục.

Trong một tích
tắc, mọi người
như hóa đá.
Nhưng rồi sự việc
diễn ra nhanh tới
nỗi Thomas không

kịp phản ứng. Ba
kẻ đồng bọn
buông túi đồ ăn
xuống để xông
vào Minhho, nhưng
trước khi kịp làm
điều đó thì họ đã
bị sáu người khác
quật xuống sàn.
Jorge giúp Minhho

đè kẻ bắt cóc
dưới sàn và đập
vào tay anh ta cho
đến khi anh ta
buông khẩu súng
lục vừa rút ở thắt
lưng ra. Minhó đá
khẩu súng ra xa và
một người phụ nữ
nhặt nó lên.

Thomas nhận thấy
Brenda đã chộp
lấy khẩu súng
phóng lựu.

- Dừng lại! -
Con bé hô to, tay
chĩa súng vào
đám bắt cóc.

Minho đứng
lên. Lúc thẳng bé

lùi ra khỏi người
đàn ông nằm dưới
đất, Thomas có
thể thấy mặt anh ta
đầy máu. Mọi
người lôi ba kẻ
còn lại đến đặt
nằm bên cạnh
đồng bọn.

Tất cả xảy ra

rất nhanh khiến
Thomas chưa kịp
nhúc nhích, nhưng
nó lập tức vào
cuộc

- Chúng ta
phải bắt bọn họ
khai ra. - Nó nói.
- Phải làm thật
nhanh, trước khi

những tên còn lại
xuất hiện.

- Bắt bỏ tụi
nó đi! - Một
người đàn ông la
lên. - Xong rồi ra
khỏi đây.

Vài người
khác cũng thốt lên
đồng tình.

Thomas nhận
thấy mọi người
bắt đầu hỗn loạn.
Nếu muốn có
thông tin thì nó
phải làm thật
nhanh trước khi
mọi thứ rơi tung.
Nó đứng dậy và
tiến đến chỗ

người phụ nữ cầm
súng, bảo chị ta
đưa súng cho
mình. Sau đó nó
quay lại và quỳ
xuống bên cạnh
người đàn ông đã
đưa cho nó bánh
mì. Nó kê súng
vào thái dương

anh ta.

- Tôi sẽ đếm
tới ba. Tôi sẽ bóp
cò nếu anh không
tiết lộ VSAT định
làm gì với chúng
tôi và địa điểm
các anh sẽ gặp họ.
Một.

Người đàn

ông nói luôn:

- VSAT á?

Chúng tôi có liên
quan gì với bọn
họ đâu.

- Anh nói láo.

Hai.

- Không, tôi
xin thề! Chuyện
này không dính

dáng gì với họ! ít nhất theo những gì tôi biết.

- Thật à? Vậy các anh phải giải thích cho chúng tôi biết tại sao lại bắt cóc người Miến.

Người đàn

ông đánh mắt sang
đồng bọn nằm
cạnh, rồi nhìn
thẳng vào mắt
Thomas.

- Chúng tôi
làm việc cho
Cánh tay phải.

CHƯƠNG 46

- Anh nói anh làm việc cho Cánh tay phải là sao? - Thomas hỏi lại chuyện này thật vô lí.

- Cậu hỏi vậy

là sao ? - Người
đàn ông đáp trả,
bất chấp việc bị
gí súng vào đầu. -
Thì tôi làm việc
cho Cánh tay
phải. Chuyện đó
có gì khó hiểu
đâu?

Thomas rút

súng lại và ngồi
lên, bối rối ra
mặt.

- Vậy tại sao
các anh đi bắt
người Miến?

- Vì chúng tôi
muốn. - Người
đàn ông đáp, mặt
vẫn nhìn khẩu

súng lục đang
chúc xuống đất -
Có vậy thôi.

- Bắn hấn đi,
rồi hỏi đũa khác -
Ai đó trong đám
đông hét lên.
Thomas lại cúi
xuống, ấn khẩu
súng vào thái

dương kẻ nằm
dưới đất.

- Anh gan thật,
không thấy tôi
cầm súng hả? Tôi
sẽ lại đến tới ba.
Nói cho tôi biết
tại sao Cánh tay
phải muốn bắt
người Miến, nếu

không tôi sẽ coi
như anh nói láo.
Một.

- Nhóc, cậu
biết tôi không nói
láo mà.

- Hai.

- Cậu sẽ không
giết tôi đâu. Tôi
nhìn thấy điều đó

trong mắt cậu.

Anh ta đã đi
guốc trong bụng
nó. Không đời
nào Thomas có
thể bắn vào một
người xa lạ. Nó
thở dài rồi buông
súng xuống. - Nếu
anh làm việc cho

Cánh tay phải, thì
có lẽ chúng ta
cùng phe. Anh hãy
cho chúng tôi biết
chuyện gì đang
diễn ra.

Anh ta ngồi
lên, ba người còn
lại cũng làm theo.
Người bị đánh

chảy máu mặt rên
lên do gắng sức -
Nếu cậu muốn câu
trả lời, - một
người nói, - thì
cậu phải hỏi sếp,
chứ chúng tôi thật
sự không biết gì
đâu.

- Phải. -

Người đàn ông
ngồi gần Thomas
hùa theo. - Chúng
tôi chẳng là gì hết.

- Brenda cầm
súng phóng lựu
tiến lại gần họ:

- Vậy làm sao
chúng tôi gặp
được sếp của các

anh?

Người đàn
ông vừa nói nhún
vai đáp:

- Tôi không
biết nữa.

Minho rên lên
và giật khẩu súng
lục từ tay
Thomas, - Tôi

chán cái trò mèo
này lắm rồi nha. -
Thằng bé chĩa
súng vào chân anh
ta. - Như vậy đi,
tôi sẽ không giết
anh, nhưng trong
ba giây nữa ngón
chân anh sẽ không
còn nguyên vẹn

nếu anh không
chịu khai. Một.

- Tôi đã nói
rồi, chúng tôi
không biết gì hết -
Anh ta nhăn nhó
tức giận.

- Được thôi -
Minho đáp và bắn
luôn.

Thomas sững
sờ nhìn người đàn
ông ôm lấy bàn
chân, miệng rên la
đau đớn. Minh
đã bắn vào chỗ
ngón chân út của
anh ta. Một phần
chiếc giày và
ngón chân biến

mất, để lại một vết thương đầy máu.

- Sao cậu có thể làm vậy? -
Người ngồi cạnh tay bảo vệ hét lên trong khi quay sang giúp đỡ đồng bọn. Chị ta rút

mấy cái khăn ăn
từ trong túi quần
ra và rịt vào vết
thương.

Thomas bắt
ngờ vì Minho đã
nổ súng, nhưng nó
tôn trọng quyết
định của bạn
mình. Nó sẽ

không dám bóp
cò, và nếu không
mọi được câu trả
lời ngay bây giờ,
họ sẽ không bao
giờ có được. Nó
nhìn sang phía
Brenda. Con bé
khẽ nhún vai ra
hiệu đồng tình.

Còn Teresa chỉ
đứng quan sát sự
việc từ xa, mặt
không biểu hiện
gì.

Minho nói
tiếp:

- Được rồi,
trong khi chị này
xử lí chân anh ta,

ai đó nên bắt đầu
khai thật đi Nói
cho chúng tôi biết
chuyện gì đang
xảy ra, hoặc là ta
phải nói lời chia
tay với một ngón
chân khác - Thăng
bé vung vẩy khẩu
súng về phía

người phụ nữ và hai người đàn ông còn lại trong nhóm. - Tại sao các người đi bắt người cho Cánh tay phải?

- Chúng tôi đã nói rồi, chúng tôi không biết gì hết -

Người phụ nữ
đáp. - Họ trả tiền,
còn chúng tôi chỉ
làm theo yêu cầu.

- Còn anh? -
Minho hỏi, tay
chĩa súng vào một
người khác - Có
muốn nói gì
không? Hay muốn

mắt một vài ngón
chân?

Anh ta giơ tay
đầu hàng:

- Tôi thề trên
mạng sống mẹ tôi,
tôi không biết gì
hết. Nhưng... -
Anh ta lập tức lún
bặt, đưa mắt nhìn

đồng bọn và tái
mặt

- Nhưng sao?
Nói mau... tôi biết
anh đang che giấu
chuyện gì đó.

- Không có gì.

- Không lẽ
chúng tôi cứ phải
chơi cái trò này? -

Minho chĩa súng
vào bàn chân của
người đàn ông. -
Tôi không đếm
nữa đâu.

- Đứng! - Anh
ta la lên. - Thôi
được rồi, nghe
đây. Chúng tôi có
thể đưa một vài

người trong số
các cậu đi cùng
để các cậu tự hỏi
lấy. Tôi không
biết liệu họ có để
các cậu nói
chuyện với người
lãnh đạo hay
không, nhưng biết
đâu được. Tôi

không muốn mất
ngón chân vì
chuyện vớ vẩn
này.

- Thôi được. -
Minho nói, rồi
bước lùi lại và ra
hiệu cho anh ta
đứng lên. - Thấy
không, cũng đâu

tới nổi tể. Chúng ta đi gặp thủ lĩnh của các anh nào. Anh, tôi và nhóm bạn của tôi.

Cả căn phòng nhốn nháo. Không ai muốn bị bỏ lại, mọi người tranh nhau nói.

Người phụ nữ
trong nhóm bắt
cóc đứng dậy và
hét lớn, khiến đám
đông im bật:

- ở đây các
người an toàn
chán! Tin tôi đi.
Nếu tất cả đều
muốn đi tới chỗ

chúng tôi sắp tới,
tôi bảo đảm sẽ chỉ
có một nửa trong
các người đến
được đích. Nếu
mấy cậu này muốn
liều mạng đi gặp
thủ lĩnh thì kệ họ.
Hai khẩu súng thì
chẳng làm nên trò

trông gì ở ngoài
đó. Nhưng ở trong
này, các người
còn có cửa khóa
được.

Khi chị ta nói
dứt câu, một tràng
những lời phản
đối lại vang lên
khắp phòng.

Người phụ nữ
quay sang phía
Thomas và
Minho, rồi nói
lớn đễ át tiếng ồn:

- Nghe đây, ở
ngoài đó nguy
hiểm lắm. Tôi
không muốn dẫn
quá nhiều người

đi, Càng đông thì
càng dễ bị đề ý. -
Chị ta ngừng lời
và đảo mắt quanh
phòng. - Nếu là
các cậu, tôi sẽ đi
ngay. Nhìn mấy
người này là biết
họ sắp hết kiên
nhẫn rồi. Chẳng

mấy chốc các cậu
sẽ không thể ngăn
được họ nữa. Còn
ở ngoài kia thì...
Chị ta mím chặt
môi, rồi nói tiếp:

- Bọn Chạch
xuất hiện khắp
mọi nơi. Chúng
giết bất cứ thứ gì

chuyển động.

CHƯƠNG 47

Minho chìa
súng lên trần bắn
một phát, khiến
Thomas giật nảy

người. Tiếng
huyền não lập tức
im phắc.

Minho không
cần lên tiếng, nó
ra hiệu cho người
phụ nữ nói tiếp:

- Ở ngoài đó
khủng khiếp lắm.
Mọi chuyện diễn

ra quá nhanh. Như
thể bọn chúng đã
rình sẵn và chỉ
chờ tín hiệu tấn
công hay sao đó.
Sáng hôm nay,
cảnh sát đã bị
khuất phục và
công thành đã bị
mở. Một số Chạch

tới từ Chạch cung
cũng tham gia.
Bây giờ thì bọn
chúng đang ở
khắp mọi nơi. -
Chị ta ngừng lời
để nhìn vào mắt
một vài người. -
Tôi bảo đảm các
bạn sẽ không

muốn ra ngoài đó
đâu. Tôi xin hứa
chúng tôi là người
tốt. Tôi không biết
Cánh tay phải
định làm gì,
nhưng tôi biết một
phần của kế hoạch
là đưa tất cả
chúng ta rời khỏi

Denver.

- Vậy tại sao lại đối xử với chúng tôi như tù nhân? - Ai đó la lên.

- Tôi chỉ làm công việc được thuê làm. - Nói rồi chị ta quay

sang phía Thomas
và tiếp lời. - Tôi
nghĩ rời khỏi đây
là một ý tưởng
ngu ngốc, nhưng
như tôi đã nói,
nếu cậu muốn đi,
thì không thể dẫn
theo nhiều người
được. Bọn Chạch

phát hiện ra là
xong xuôi. Có vũ
khí hay không
cũng vậy thôi. Hơn
nữa, thủ lĩnh của
Cánh tay phải có
lẽ cũng không
thích thú gì khi tự
dung cả đám đông
kéo tới. Nếu thấy

một chiếc xe toàn
người lạ, họ sẽ
bắn ngay không
ngần ngại

- Brenda và
tôi sẽ đi. -
Thomas lên tiếng.
Nó thậm chí còn
không kịp để ý khi
mấy chữ đó bay

ra khỏi miệng
mình.

- Không đời
nào. - Minho lắc
đầu. - Tôi và cậu.

Minho là một
rủi ro, vì thằng bé
có tính khí quá
nóng vội. Brenda
luôn suy nghĩ

trước khi hành động. Đó là điều họ cần để toàn mạng rời khỏi chỗ này. Thomas cũng không muốn đặt con bé ngoài tầm kiểm soát của mình, rõ ràng là thế.

- Tôi và Brenda. Chúng tôi đã tự mình xoay sở không đến nổi nào tại Đất cháy. Chúng tôi sẽ làm được.

- Không đời nào! - Thomas dám thề là Minho

có vẻ mặt như bị
xúc phạm. -
Chúng ta không
thể rời nhau được.
Cả bốn chúng ta
cùng đi, như vậy
sẽ an toàn hơn.

- Minho,
chúng ta cần một
ai đó ở đây để

kiểm soát tình
hình. - Thomas
nói một cách thật
lòng. Đây là cả
một gian phòng
đầy những người
có thể giúp chúng
lật đổ VSAT. -
Hơn nữa, tôi ghét
phải nói điều này,

nhưng sẽ thế nào
nếu có *chuyện*
không hay xảy ra
cho chúng ta? Cậu
hãy ở lại, để đảm
bảo kế hoạch của
chúng ta không bị
phá sản. Bọn họ
đã bắt được Chảo
Chiên rồi, Minho.

Ai biết họ còn
những bạn nào
nữa. Có lần cậu
đã từng nói tôi
nên làm Trang chủ
của nhóm Tâm
đạo sinh. Vậy
hôm nay hãy để
tôi đảm nhận vai
trò đó. Tin tôi đi.

Như chị này đã
nói, càng đi ít
người, chúng ta sẽ
càng ít nguy cơ bị
phát hiện. -

Thomas nhìn
thẳng vào mặt
thẳng bạn, chờ
nghe câu trả lời.

Minho im lặng

một lúc lâu không
đáp. Cuối cùng
thằng bé lên tiếng:

- Thôi được.

Nhưng nếu cậu
chết, tôi sẽ *không*
mừng đâu đó.

Thomas gật
đầu.

- Tốt rồi.

Nó đã không
nhận ra việc
Minho vẫn còn tin
tưởng ở mình
quan trọng như thế
nào. Chỉ nội
chuyện đó thôi
cũng đủ mang lại
cho nó một nửa sự
can đảm cần thiết

để làm chuyện sắp
phải làm.

Người đàn
ông đã nói sẽ đưa
nhóm Thomas đi
gặp thủ lĩnh sẽ là
người dẫn đường
cho họ. Tên anh ta
là Lawrence. Bất
luyện chuyện đang

diễn ra ở ngoài
kia, có vẻ như anh
ta chỉ muốn nhanh
chóng rời khỏi
căn phòng đầy
những người thiếu
kiên nhẫn này.
Anh ta mở cửa và
ra hiệu cho hai
đứa đi theo

mình... Thomas
cầm súng lục, còn
Brenda ôm súng
phóng lựu.

Ba người đi
xuôi theo hành
lang dài cho đến
khi Lawrence
dừng lại trước
cánh cửa mở ra

bên ngoài. Anh
sáng mờ trên trần
chiếu lên khuôn
mặt của người đàn
ông, và Thomas
có thể khẳng định
anh ta đang lo
lắng.

- Được rồi,
chúng ta sẽ phải

quyết định. Nếu chúng ta đi bộ thì sẽ mất vài tiếng đồng hồ, nhưng sẽ có nhiều cơ may không bị phát hiện trên đường. Đi bộ sẽ dễ ẩn nấp hơn đi xe. Đi xe nhanh hơn, nhưng chắc

chấn ta sẽ bị phát hiện.

- Tốc độ hoặc kín đáo. - Thomas nói. Nó nhìn sang Brenda.

- Em nghĩ sao?

- Đi xe. - Con bé đáp.

- Được. -

Thomas đồng tình.
Hình ảnh khuôn
mặt đầy máu của
gã Chạch ngày
hôm trước vẫn
còn ám ảnh nó. -
Ý tưởng đi bộ
ngoài đó khiến
chúng tôi phát sợ.

Đi xe, chắc chắn
rồi.

Lawrence gật
đầu đáp:

- Được, vậy
thì đi xe. Giờ thì
im lặng và chuẩn
bị súng ống sẵn
sàng. Việc đầu
tiên chúng ta sẽ

làm là đến được
xe an toàn và
khóa cửa lại. Xe
đậu ngay ở bên
ngoài cửa thôi.
Sẵn sàng chưa?

Thomas
nhường mầy dò
hỏi Brenda, và
hai đứa cùng gật

đầu. Chúng sẵn sàng hơn bao giờ hết.

Lawrence rút một xâu thẻ từ ra khỏi túi và bắt đầu mở một dãy khóa trên cửa. Sau đó anh ta nắm chặt chỗ thẻ trong

tay và tì người
vào cánh cửa,
chầm chậm đẩy nó
mở ra.

Bên ngoài trời
đã tối, một ngọn
đèn đường lẻ loi
cung cấp nguồn
sáng duy nhất.
Thomas tự hỏi

nguồn điện sẽ cầm
cự được bao lâu
trước khi tắt hẳn,
như mọi thứ khác.
Denver sẽ biến
thành một nơi chết
chóc chỉ trong
một vài ngày.

Nó có thể nhìn
thấy chiếc xe du

lịch đang đậu
trong một con hẻm
nhỏ cách đó
chừng sáu mét.
Lawrence thò đầu
ra ngoài, nhìn tới
nhìn lui, rồi rút
đầu vào trong trở
lại.

- Có vẻ đường

thông. Đi thôi.

Ba người lên
ra ngoài Thomas
và Brenda lao tới
chỗ chiếc xe trong
khi Lawrence
khóa cửa lại
Thomas cảm thấy
mình căng như
dây đàn. Sự lo

lẳng khiến nó dáo
dác nhìn dọc theo
con phố, tưởng
như sắp thấy một
gã Chạch lao ra
vào bất cứ lúc
nào. Nhưng cho
dù Thomas có thể
nghe thấy những
tràng cười điên

loạn ở xa xăm đâu
đó, khu vực này
hình như không có
người.

Trên chiếc xe
du lịch không có
ai. Brenda mở
cửa và bước lên
xe cùng với
Lawrence.

Thomas ngồi vào
băng ghế trước
rồi sập cửa lại.
Lawrence lập tức
khởi động xe. Anh
ta sắp cho xe lăn
bánh thì một tiếng
thình vang lên
ngay trên đầu họ.
Chiếc xe du lịch

rung chuyển với
một loạt tiếng rầm
rầm. Sau đó mọi
thứ yên tĩnh trở
lại, trước khi một
tiếng ho bùm
miệng vang lên.

Ai đó đã nhảy
lên nóc xe.

CHƯƠNG 48

Chiếc xe du lịch vụt tới trước dưới bàn tay cầm chặt vô lăng của Lawrence.

Thomas quay lại

nhìn về phía cửa
hậu của xe, nhưng
không thấy gì. Tuy
nhiên người đang
ở trên nóc xe vẫn
đang bám trụ bằng
cách nào đó.

Ngay khi
Thomas quay lại,
một khuôn mặt từ

từ trượt xuống nơi
kính chắn gió phía
trước, trừng mắt
nhìn mọi người
trong xe ở tư thế
lộn ngược. Đó là
một người phụ nữ.
Mái tóc cô ta bay
phất phơ theo gió
trong khi

Lawrence phóng
xe trong hẻm với
tốc độ chóng mặt.
Đôi mắt người
phụ nữ nhìn vào
mắt Thomas, rồi
cô ta cười, phô ra
hàm răng hoàn
hảo một cách
đáng ngạc nhiên.

- Cô ta bám
vào cái gì vậy? -
Thomas la lên.

Lawrence trả
lời với giọng căng
thẳng:

- Ai mà biết
được Nhưng cô ta
sẽ không bám trụ
được lâu đâu.

Đôi mắt người
phụ nữ vẫn tiếp
tục nhìn dán vào
mắt Thomas,
nhưng cô ta đã
buông một tay ra
và bắt đầu đâm
vào kính chắn gió.
Thình thình
thình. Nụ cười

của cô ta mở rộng. Răng cô ta gần như lấp lánh dưới ánh đèn đường.

- Anh có thể tổng khứ cô ta được không vậy?

- Brenda hét lên.

- Được thôi. -

Lawrence đập
phanh.

Người phụ nữ
bay vèo ra phía
trước như một trái
lựu đạn điện rời
súng phóng lựu.
Tay chân cô ta
khua loạn xạ trong
không khí cho tới

khi cơ thể cô ta
giáng mạnh xuống
mặt đất. Thomas
co rúm người và
nhắm tịt mắt lại,
trước khi căng
mắt ra nhìn. Thật
khủng khiếp, cô ta
đã bắt đầu nhúc
nhích và run rẩy

đứng lên, lấy lại
thăng bằng, rồi
chầm chậm quay
về phía họ. Ánh
đèn pha của chiếc
xe du lịch soi
sáng toàn bộ thân
hình của cô ta.

Cô ta không
còn cười nữa, mà

cong môi lên, một
bên mặt đỏ lỏm
với một vết
thương lớn. Đôi
mắt cô ta một lần
nữa lại chiếu vào
Thomas khiến nó
rùng mình.

Lawrence
phóng xe tới

trước. Mụ Chạch
nom như thể sắp
sửa lao vào quyết
chặn xe lại, nhưng
ở giây cuối cùng,
cô ta rút lại và
đứng nhìn họ chạy
qua.

Thomas không
thể nào rời mắt

khỏi người phụ
nữ. Trong hình
ảnh cuối cùng mà
nó ghi nhận được,
khuôn mặt cô ta
bỗng nhăn nhó,
ánh mắt tỉnh lại,
như thể đã nhận ra
việc mình vừa
làm. Như thể

trong cô ta vẫn
còn một phần nào
đó của con người
trước đây.

Nhìn thấy điều
đó chỉ khiến
Thomas cảm thấy
tệ hơn.

- Cô ta là vẫn
còn nửa tỉnh nửa

điên.

- Cậu nên
mừng vì chỉ gặp
mỗi cô ta. -
Lawrence lắm
bẩm.

Brenda quắp
chặt cánh tay
Thomas.

- Thật kinh

khủng. Em hiểu anh và Minh cảm thấy như thế nào khi nhìn thấy điều đó sẽ xảy ra với Newt.

- Thomas không đáp. Nó áp bàn tay mình lên bàn tay của con

bé.

Họ đã đi tới
cuối hẻm.

Lawrence queo
phải, đi vào một
con phố lớn hơn.

Những nhóm
người lác đác
xuất hiện ở phía
trước. Một vài

người đang vật
lộn giống như
đánh nhau, nhưng
phần lớn họ đang
bới rác hoặc ăn
những thứ gì đó
mà Thomas không
nhìn ra được. Vài
khuôn mặt hắc ám
đứng bất động

nhìn chăm chăm
vào chiếc xe khi
nó lao qua chỗ họ.

Ba người trên
xe không nói gì.
Dường như họ sợ
chỉ một lời nói ra
cũng có thể làm
náo động đám
người Chạch ở

bên ngoài.

- Em không thể tin nói mọi chuyện diễn ra nhanh đến thế. - Cuối cùng Brenda lên tiếng. - Anh có nghĩ bằng cách nào đó bọn họ đã lên kế hoạch đánh

úp Denver không?
Liệu họ có thể *tổ chức* được như vậy không?

- Chẳng biết được. - Lawrence đáp. - Trước đó đã có những dấu hiệu. Người dân địa phương mất

tích, đại diện
chính quyền biến
mất, ngày càng
nhiều người
nhiễm bệnh được
phát hiện. Nhưng
có vẻ như một số
lượng lớn bọn
chúng đã ẩn nấp
sẵn, chờ đúng thời

điểm để tấn công.

- Phải đó. -

Brenda đáp. - Có vẻ như chuyện này là do số lượng người Chạch đã vượt quá số người bình thường. Một khi thế cân bằng bị phá vỡ thì mọi

thứ đều lật nhào.

- Ai cần quan tâm chuyện đó đã xảy ra như thế nào chứ. - Lawrence đáp. - Điều duy nhất quan trọng lúc này là nó *đã* xảy ra. Nhìn mà xem. Nơi này bây

giờ đã là một cơn
ác mộng. -
Lawrence giảm
tốc độ để chạy
vào một con hẻm
dài. – Gần tới rồi.
Bây giờ chúng ta
cần phải cẩn thận
hơn. - Anh ta tắt
đèn pha và tăng

tốc.

Họ càng đi thì mọi thứ càng trở nên tối hơn, cho đến khi Thomas không thể nhìn thấy gì ngoài những cái bóng to lớn không hình dạng mà nó liên

tục tưởng tượng ra
đang nhào ra phía
trước họ.

- Có lẽ anh
không nên phóng
nhanh như thế.

- Ta sẽ ổn
thôi. - Lawrence
đáp. - Tôi đã chạy
xe trốn lộ trình

này hàng ngàn lần.
Tôi thuộc nó như
lòng b...

Cơ thể
Thomas bay về
phía trước và bị
sợi dây an toàn
giật ngược trở lại.
Họ đã cán qua thứ
gì đó và nó vẫn

đang bị mắc kẹt
bên dưới gầm xe.
Thứ gì đó bằng
kim loại, căn cứ
theo âm thanh mà
nó phát ra. Chiếc
xe du lịch này lên
thêm hai cú nữa,
rồi dừng hẳn.

- Có chuyện gì

vậy?! Brenda thì
thào.

-Tôi không
biết, s Lawrence
đáp với giọng còn
khẽ hơn. Ị lchắc là
một cái thùng rác
hay thứ gì đó.
Làm sợ muốn
chết.

- Anh ta nhích chiếc xe tới một chút và một tiếng rít chói tai vang lên. Sau đó là một tiếng thình, một tiếng xoảng, và mọi thứ im lặng trở lại.

- Gỡ được rồi.

- Lawrence thì
thầm, không buồn
che giấu vẻ mặt
nhẹ nhõm. Anh ta
cho xe chạy tiếp,
nhưng với tốc độ
chậm hơn nhiều.

- Hay là anh
bật đèn lên đi? -
Thomas đề nghị.

Nó không ngờ tim
mình có thể đập
nhanh đến thế. -
Tôi chẳng nhìn
thấy gì cả.

- Phải đấy. -
Brenda đế thêm. -
Dù sao thì những
kẻ ở ngoài kia
cũng nghe thấy

tiếng máy kêu
thôi.

- Có khi thế
thật. - Lawrence
đáp, rồi bật đèn
pha lên.

- Ánh đèn xe
chiếu lên con hẻm
một thứ ánh sáng
trắng xanh. Nương

như còn rực rỡ
hơn cả ánh mặt
trời nếu so với
bóng tối vừa ngự
trị ở đó. Thomas
nhắm mắt lại vì
chói. Khi nó mở
mắt ra trở một
nỗi kinh hoàng
cuộn lên trong

lòng nó. Phía trước họ, ở phoảng cách chừng sáu mét, ít nhất ba chục con người đã xuất hiện và đang đứng sát nhau, hoàn toàn bịt kín con hẻm.

Khuôn mặt họ
tái mét và hốc
hác, tươi tắn với
những vết trầy
xước. Trên người
họ khoác những
bộ trang phục
rách rưới bẩn
thiu.

Bọn họ đứng

đó, nhìn thẳng vào
nguồn ánh sáng
chói chang như
thể không hề bị nó
làm khó chịu.
Nom họ như
những cây ma đội
mồ sống dậy.

Thomas rừng
minh.

Đám đông bắt đầu tách ra. Họ di chuyển đồng thời chừa một khoảng trống ở chính giữa khi lùi về hai bên hẻm. Rồi một người trong số họ vẫy tay, ra hiệu cho chiếc xe đi

qua.

- Cái đám
Chạch này lịch sự
gớm. - Lawrence
khẽ nói.

CHƯƠNG 49

Chắc là họ chưa Hồng hoàn toàn? - Thomas hỏi, mặc dù bản thân nó cũng cảm thấy câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn. - Hay là họ không muốn bị cán bẹp dí bởi

một chiếc xe du
lich?

- Thôi cứ chạy
đi đã. - Brenda
nói. - Trước khi
bọn họ thay đổi ý
định.

Thomas nhẹ
cả người khi
Lawrence làm

theo lời Brenda.

Chiếc xe lao
tới trước mà
không hề giảm tốc
độ. Đám người
Chạch đứng hai
bên hẻm nhìn
chăm chú khi họ
lướt qua. Nhìn
những người đó ở

cự ly gần - những
chỗ trầy xước,
máu me, những
đôi mắt thất thần -
khiến Thomas lại
rùng mình một lần
nữa.

Khi họ vừa đi
đến những người
đứng ở cuối thi

vài tiếng lụp bụp
lớn vang lên.
Chiếc xe du lịch
nảy lên và chệch
sang bên phải.
Phần đầu xe giáng
mạnh vào vách
tường của con
hẻm, đè trúng hai
người Chạch đứng

ở đó. Thomas
kinh hoàng chứng
kiến qua kính
chắn gió cảnh bọn
họ la hét đau đớn
và đập tay vào
đầu xe, động cơ
xe, tiếng nghiền
ken két của các
bánh xe và tiếng

thình thình của
những cú đập.

- Tôi nghĩ
chúng ta gần như
đi tong rồi! -
Lawrence la lên. -
Tôi không biết
bọn chúng đã làm
cái quái quỷ gì
nữa!

Thomas quay lại và trông thấy anh ta đang đắm chìm trong mê mải. Một cái lỗ đã xuất hiện ở trung tâm của vết rạn mạng nhện nơi kính chắn gió. Đám Chạch đã vây kín mọi cửa

sổ. Họ gần như
không thể nhìn
thấy gì khác được
nữa. Brenda
giương súng
phóng lựu lên, sẵn
sàng nhả đạn nếu
sự việc lâm vào
tình thế tuyệt
vọng.

Chiếc xe lại
lùi, tiến, rồi lùi.
Có vẻ như nó đã
chịu nghe theo sự
điều khiển của
Lawrence nhiều
hơn một chút và
rung lắc ít hơn.
Hai cánh tay lại
thò qua cái lỗ lớn

ở lánh cửa sổ
cuối xe, khiến
Thomas phải bắn
thêm hai phát
súng. Những tiếng
rú vang lên, và
một khuôn mặt
phụ nữ rúm ró vì
đau đớn xuất hiện
ngoài cửa sổ.

Những cái răng
của mụ bắn khủng
khiếp.

- Để bọn tao
vào, thẳng nhãi. -
Câu nói của mụ
gần như không
nghe được. - Bọn
tao chỉ cần đồ ăn
thôi. Cho bọn tao

đồ ăn. *Cho tao
vào!*

Mụ Chạch hét
mấy chữ cuối và
án đầu qua cái lỗ
trên kính cửa sổ,
nghĩ rằng nó vừa
với đầu mình.
Thomas không
muốn bắn mụ mà

chỉ chĩa súng, sẵn
sàng nhả đạn nếu
như mục ta chui
được lên xe bằng
cách nào đó.
Nhưng chiếc xe
đã lại nhào tới
trước làm mục
Chạch ngã xuống,
để lại những vết

máu trên tấm kính
vỡ.

Thomas bám
chặt, chuẩn bị đón
nhận cú giạt lùi
của chiếc xe du
lich. Nhưng sau
một cú nảy lên,
chiếc xe tiến tới
trước thêm được

một mét theo đúng
hướng. Lại một
mét nữa.

- Tôi nghĩ
mình đã làm
được! - Lawrence
la lên.

Họ lại tiến
lên, lần này có lẽ
được chừng ba

mét Đám Chạch
cố gắng bám theo
chiếc xe bằng mọi
giá. Khoảnh khắc
im lặng khi bọn
chúng bị tụt lại
phía sau thật ngắn
ngủi. Chẳng bao
lâu sau tiếng la
hét và những cú

đấm thình thịch
lại vang lên. Một
người đàn ông
chọc một con dao
dài qua cái lỗ trên
lớp kính hậu, khua
con dao qua trái
rồi qua phải mà
chẳng trúng thứ
gì. Thomas

giương súng bắn
một phát. Nó đã
kết liễu bao nhiêu
tên rồi? Ba, hay
bốn? Nó có thực
sự bắn chết họ
không?

Với một tiếng
miết dài khủng
khiếp, chiếc xe du

lịch phóng trước
và không ngừng
lại nữa. Nó nảy
lên vài lần như
thể cán qua vài
tên Chạch cản
đường, rồi lăn
bánh trơn tru và
tăng dần tốc độ.
Thomas ngoái

nhìn phía sau. Nó
trông thấy những
thân người rơi
xuống từ trên nóc
xe. Những gã
Chạch còn lại
chạy đuổi theo họ,
nhưng chẳng mấy
chốc cả bọn đã bị
bỏ rơi.

Thomas buông
mình nằm xuống
ghế, mắt nhìn lên
trán xe đầy vết
lõm. Nó hít thật
sâu, cố gắng kiểm
soát cảm xúc của
mình. Nó chỉ lơ
mờ nhận thấy
Lawrence tắt cái

đèn pha còn sót lại sau cuộc tấn công, đổi hướng hai lần nữa, và lách qua một cánh cửa nhà để xe. Cánh cửa đóng lại ngay lập tức sau khi họ đã đi vào.

CHƯƠNG 50

Khi chiếc xe
du lịch dừng lại
và Lawrence tắt
máy, mọi thứ xung
quanh Thomas
chìm trong yên

lặng. Cái duy nhất
mà nó nghe thấy
chính là mạch
máu đập trong đầu
mình. Nó nhắm
mắt và cố gắng
thở chậm lại. Hai
người kia không
nói gì trong suốt
hai phút, cho đến

khi Lawrence lên
tiến phá tan im
lặng:

- Bọn họ đang
ở bên ngoài,
chung quanh đây,
chờ đợi chúng ta
xuống xe.

Thomas cố ép
mình ngồi lên và

nhìn về phía trước xe. Ở bên kia lớp kính vỡ là bóng tối mịt mù.

- Họ là ai? -
Brenda hỏi

- Bảo vệ của thủ lĩnh. Họ biết đây là một trong số những chiếc xe

của họ, nhưng họ
sẽ không tiếp cận
chúng ta cho đến
khi chúng ta ra
ngoài. Họ cần biết
chắc chắn chúng
ta là ai. Tôi đoán
chúng ta đang bị
khoảng hai chục
món vũ khí chĩa

vào ngay lúc này.

Vậy chúng ta
làm gì đây? -
Thomas hỏi lại.
Nó chưa sẵn sàng
cho một cuộc đối
đầu nữa.

Chúng ta sẽ
xuống xe, chậm
rãi và ngoan

ngoãn. Họ sẽ nhận ra ngay thôi.

Thomas trườn qua máy hàng ghề.

- Chúng ta phải ra ngoài cùng một lúc, hay chỉ cần một người đi trước?

- Tôi sẽ xuống

xe trước để thông
báo với bọn họ
mọi thứ đều ổn.
Hãy chờ cho đến
khi tôi gõ tay vào
kính xe. -

Lawrence đáp. -
Sẵn sàng chưa?

- Chắc là rồi -
Thomas thở hắt

ra.

- Chuyện này
sẽ rất tệ, - Brenda
nói, - nên chúng ta
vượt qua tất cả
những điều vừa
xảy ra chỉ để bị
bắn. Dám cá trông
em lúc này chẳng
khác gì một con

Chạch.

Lawrence mở cửa bước xuống xe. Thomas lo lắng chờ đợi âm hiệu của anh ta. Tiếng gõ vào thành xe khiến nó giật nảy người, nhưng nó đã sẵn

sàng.

Brenda nhẹ
nhàng mở cửa và
bước xuống xe.
Thomas theo sau
con bé. Nó căng
mắt quan sát,
nhưng không gian
xung quanh tối
đen như mực.

- Sau một
tiếng *tạch*, mọi
thứ lập tức chìm
ngập trong ánh
sáng trắng lóa mắt
Thomas đưa tay
lên và nhắm mắt
lại, rồi hé mắt ra,
nhìn qua kẽ ngón
tay xem chuyện gì

đang xảy ra. Một
cái đèn chiếu có
chân rất lớn đang
rọi thẳng vào
chúng. Nó có thể
nhìn thấy hai bóng
người ở hai bên
ngọn đèn. Quét
mắt nhìn một lượt
quanh phòng, nó

thấy có ít nhất một
chục người khác,
tất cả đều lăm lăm
vũ khí trong tay
đúng như lời
Lawrence đã nói.

- Lawrence,
anh đó hả? - Một
người đàn ông lên
tiếng. Giọng ông

ta vọng khắp bốn
bức tường bê
tông. Thật khó để
xác định được ai
là người vừa nói.

- Phải, là tôi
đây.

- Chuyện gì
xảy ra cho cái xe
vậy? Hai cô cậu

này là ai? Đừng
nói là anh đưa
người bị bệnh vô
đây nha.

- Chúng tôi bị
gài bẫy trong hẻm
bởi một nhóm
Chạch, trên đường
tới đây. Hai người
này là dân Miến.

Họ bắt tôi dẫn họ
tới đây. Họ muốn
gặp thủ lĩnh.

- Vì lí do gì?

- Họ bảo...

- Không, tôi
muốn nghe họ nói
lí do. Hãy xưng
danh, nêu lí do
hai cô cậu bắt

người của chúng
tôi đưa tới đây và
phá nát một trong
vài cái xe còn sót
lại của chúng tôi.
Đó nên là một
nguyên do chính
đáng.

Thomas và
Brenda nhìn nhau

để xem đứa nào
nên nói. Brenda
gật đầu với nó.

Thomas quay
mặt về phía ngọn
đèn, tập trung vào
người đứng ở bên
phải. Nó đoán đó
là người vừa nói.

- Tên tôi là

Thomas. Còn đây
là Brenda. Chúng
tôi biết Gally.
Chúng tôi đã ở
cùng cậu ấy tại
VSAT. Cách đây
vài ngày Gally đã
kể cho chúng tôi
nghe về Cánh tay
phải và những gì

các ông đang làm.
Chúng tôi sẵn
sàng giúp đỡ,
nhưng không phải
như thế này.
Chúng tôi chỉ
muốn biết các ông
đang có kế hoạch
gì, tại sao lại bắt
cóc những người

miễn dịch và nhốt lại. Tôi đã nghĩ đó là trò của VSAT.

Thomas không biết mình đang đợi gì, nhưng người đàn ông bắt đầu chặc lưỡi.

- Tôi nghĩ tôi

sẽ để cậu gặp thủ
lĩnh của bọn tôi,
để cho cậu gạt cái
ý nghĩ điên rồ đó
ra khỏi đầu.
Chúng tôi *chưa*
bao giờ làm
chuyện giống như
VSAT.

Thomas nhún

vai đáp:

- Tốt thôi. Hãy để chúng tôi gặp thủ lĩnh của các ông.

Người đàn ông có vẻ thật lòng về sự ghê tởm dành cho VSAT. Nhưng nó

vẫn chưa hiểu tại
sao bọn họ lại bắt
cả đồng người
Miễn như thế.

- Tốt nhất
đừng có gây rối,
nhóc ạ. - Ông ta
đáp. - Lawrence,
đưa họ vô đi. Ai
đó kiểm tra trên

xe coi có vũ khí
không.

Thomas im
lặng trong khi nó
và Brenda được
dẫn lên hai đoạn
cầu thang bằng sắt
bắn thiêu. Sau khi

băng qua một
cánh cửa lờ lỏi,
đi trên một đoạn
hành lang dơ dáy
được chiếu sáng
bởi một bóng đèn
độc nhất và có
giấy dán tường
tróc từng mảng,
chúng bước vào

một gian phòng
rộng mà năm chục
năm trước có lẽ
từng là một phòng
hội thảo đẹp đẽ.
Còn hiện tại ở đó
chỉ có một chiếc
bàn lớn sứt sọc và
mấy cái ghế nhựa
nằm chỏng chơ

quanh phòng.

Hai người
đang ngồi ở đầu
kia của chiếc bàn.
Thomas nhận ra
Gally là người
ngồi bên phải.
Trông thẳng nhóc
có vẻ mệt mỏi và
nhếch nhác, nhưng

vẫn còn đủ sức để
gật đầu và nở một
nụ cười nhẹ -
không hơn một cái
nhăn buồn bã trên
khuôn mặt thể
thảm của nó. Ngồi
bên cạnh Gally là
một người đàn
ông to lớn, mỡ

nhều hơn cơ bắp.
Thân hình ông ta
vừa khít với
khoảng không gian
ở giữa hai cái tay
dựa của chiếc ghế
đang ngồi.

- Đây là trụ sở
chính của Cảnh
tay phải sao? -

Brenda cất tiếng hỏi. - Tôi thấy hơi nản một chút đó.

Gally thôi cười và đáp:

- Chúng tôi chuyển chỗ không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng cảm ơn về lời khen.

- Vậy, ai trong hai người là thủ lĩnh? - Thomas hỏi. - Gally hát đầu qua phía người ngồi bên cạnh.

Đừng có đầu bả như thế chứ. Vince là người

phụ trách chúng
tôi. Tỏ ra tôn
trọng chút đi. Ông
ấy đặt đời mình
vào sự nguy hiểm
chỉ vì niềm tin
rằng mọi chuyện
nên được tiến
hành một cách
đúng đắn trên thế

giới này.

Thomas giờ
tay cầu hòa:

- Tôi không có
ý gì đâu. Với cái
cách cậu hành
động lúc ý trong
cản hộ, tôi đã
tưởng cậu là
người phụ trách.

- Nhưng không phải tôi, Mà là Vince.

- Ông Vince có biết nói không vậy? - Brenda hỏi móc

- *Đủ rồi đó!* -
Người đàn ông to béo cắt ngang

bằng một giọng
nói sang sảng. -
Toàn bộ thành phố
của chúng ta đã bị
quân Chạch chiếm
cứ. Tôi không có
thời gian ngồi đây
nghe mấy trò nói
móc nhảm nhí
đâu. Hai người

muốn gì?

Thomas cố
gắng đè nén sự
bực tức trong
lòng.

- Chỉ duy nhất
một điều. Chúng
tôi muốn biết tại
sao các ông lại
bắt chúng tôi. Tại

sao lại bắt người
cho VSAT. Gally
đã gieo hi vọng
cho chúng tôi rất
nhiều. Chúng tôi
đã tưởng ta ở
cùng phía. Thử
tưởng tượng
chúng tôi ngạc
nhiên tới mức nào

khi phát hiện ra
Cánh tay phải
cũng tệ như những
kẻ được cho là
đối thủ của họ.
Các ông kiếm
được bao nhiêu
tiền qua việc buôn
người?

- Gally. -

Người đàn ông
lên tiếng như thể
không nghe lấy
một chữ những gì
Thomas vừa nói.

- Vâng?

- Cậu tin hai
người này chứ?

Gally tránh
không nhìn vào

mắt Thomas.

- Vâng. -

Thằng nhóc gặt
đầu. - Chúng ta có
thể tin tưởng họ.

Vince chồm
người tới trước,
đặt hai cánh tay
hộ pháp lên bàn.

- Vậy thì

không phí phạm
thời gian nữa.
Này cậu, đây là
một chiến dịch
tương tự, và
chúng tôi không
có kế hoạch kiếm
một xu nào từ bất
cứ ai. Chúng tôi
tập hợp người

miễn dịch để tỏ ra
giống với VSAT.

Câu trả lời
khiến Thomas
chứng hửng.

- Tại sao các
ông lại làm như
vậy?

- Chúng tôi dự
định dùng họ để

thâm nhập vào trụ
sở chính của
VSAT.

CHƯƠNG 51

Thomas nhìn
chằm chằm vào

người đàn ông
trong vài giây.
Nếu quả thực
VSAT chịu trách
nhiệm cho sự biến
mất của những
người Miến khác
thì chuyện này
đơn giản tới nỗi
nó suýt bật cười.

- Có khi lại
thành công đấy.

- Tôi mừng là
cậu đã hiểu. -
Khuôn mặt khó
đoán của người
đàn ông khiến
Thomas không
biết liệu ông ta có
đang mỉa mai hay

không. - Chúng tôi
đã có một đầu
mối liên lạc. Thỏa
thuận đã được thu
xếp. Đó là đường
vào của chúng tôi.
Chúng ta cần phải
ngăn chặn những
người đó lại.
Ngăn không để họ

phung phí tất cả
vào một cuộc thử
nghiệm vô ích.
Nếu thế giới này
muốn sống sót cần
phải dùng những
thứ họ có để giúp
mọi người tồn tại.
Giữ cho nhân loại
tiếp tục sống theo

một cách thức hợp
lí.

- Ông có nghĩ
họ có cơ hội tìm
ra một loại thuốc
điều trị không? -
Thomas hỏi.

Vincent chặc
lưỡi một hồi lâu.
Những âm thanh

trầm đục vang ra
từ ngực ông ta:

- Nếu cậu tin
vào điều đó, dù
chỉ một giây thôi,
thì cậu đã không
đứng đây trước
mặt tôi, đúng
không? Cậu đã
không bỏ trốn

không tìm cách trả
thù. Điều mà tôi
cho là cậu *đang*
làm. Tôi biết các
cậu đã trải qua
những gì. Gally
đã kể cho tôi nghe
mọi thứ. - Người
đàn ông ngừng
lời. - Không,

chúng tôi đã thôi
tin vào... *thuốc*
chữa bệnh của họ
từ lâu lắm rồi.

- Chúng tôi tới
đây không phải để
trả thù. - Thomas
nói. - Không phải
vì chúng tôi. Đó
là lí do tại sao tôi

thích nghe ông nói
về việc sử dụng
nguồn lực của họ
để làm chuyện
khác. Các ông
biết được tới đâu,
những thứ mà
VSAT đang làm
ấy?

Vince ngả

người vào lưng
ghế trở lại. Toàn
bộ cái ghế nghiêng
ken két khi ông ta
đổi tư thế.

- Tôi vừa mới
nói với cậu một bí
mật mà chúng tôi
đem tính mạng ra
để giữ kín. Giờ

đến lượt cậu đáp
lại sự tin tưởng
đó. Nếu

Lawrence và
nhóm của anh ta
biết các cậu là ai,
họ đã đưa các cậu
tới đây ngay. Tôi
xin lỗi vì cách
hành xử thô bạo.

- Tôi không cần lời xin lỗi. -
Thomas đáp, mặc dù nó cũng không phiền nếu Cánh tay phải đổi xử khác đi khi biết thân phận của nó.
- Tôi chỉ muốn biết các ông đang

có kế hoạch gì.

- Chúng tôi sẽ không nói thêm cho đến khi cậu chia sẻ những điều cậu biết. Cậu có thể chia sẻ được gì với chúng tôi đây?

- Anh nói đi. -

Brenda thì thâm
và thúc cùi chỏ
vào Thomas.

- Chúng ta tới
đây vì điều đó
mà.

Con bé nói
đúng. Bản năng đã
mách bảo Thomas
tin ở Gally ngay

từ lúc nhận được
tin nhắn của thằng
nhóc, và đã đến
lúc để thể hiện
điều đó. Nếu
không được trợ
giúp, họ sẽ không
bao giờ quay trở
về chiếc Berg
được chứ đừng

nói là làm những việc khác.

- Thôi được. -

Thomas nói. -

VSAT nghĩ họ có thể hoàn tất thuốc chữa bệnh và họ đã đến rất gần rồi. Miếng ghép còn thiếu duy nhất là

tôi. Họ thề đó là
sự thật, nhưng họ
đã dối trá và lừa
lọc quá nhiều nên
không thể biết
được đâu là thật
đâu là giả nữa. Ai
mà biết được hiện
giờ họ đang âm
mưu chuyện gì,

hoặc là đang tuyệt
vọng tới cỡ nào.
Hoặc là sẵn sàng
làm chuyện gì.

- Các cậu có
bao nhiêu người?
- Vince hỏi.

Thomas nghĩ
thăm trong đầu,
rồi đáp:

- Không quá bốn người nữa. Họ đang đợi ở chỗ chúng tôi bị Lawrence nhốt. Chúng tôi không đông, nhưng có rất nhiều thông tin nội gián. Nhóm của ông có bao

nhiều người.

- Thomas à,
đó là một câu hỏi
khó trả lời. Nếu
câu hỏi có bao
nhiều người đã
gia nhập vào
Cánh tay phải kể
từ khi chúng tôi
bắt đầu tập hợp

nhau lại vài năm
trước đây, thì ít
nhất cũng phải
trên một ngàn.
Nhưng về việc
còn bao nhiêu
người đang hoạt
động, đang an
toàn và vẫn tiếp
tục muốn đi đến

cùng... thì chúng
tôi chỉ có chừng
vài trăm. Đáng
tiếc thay.

- Có ai trong
số các ông được
miễn dịch không?

- Brenda hỏi.

- Gần như
không. Bản thân

tôi không phải
người Miến, và
sau những điều
vừa nổ ra tại
Denver, tôi khá
chắc mình đã dính
Nhật trùng, chỉ hi
vọng là phần đông
nhóm chúng tôi
còn chưa bị lây,

nhưng nhiễm bệnh
là không thể tránh
khỏi trong cái thế
giới sụp đổ này.
chúng tôi muốn
bảo đảm một điều
gì đó sẽ được làm
để cứu phần còn
lại của giống loài
xinh đẹp có tên

gọi là con người.

Thomas chỉ
tay về phía mấy
cái ghế gần đó và
hỏi:

- Chúng tôi
ngồi xuống được
chưa?

- Tất nhiên.

Gần như ngay

sau khi yên vị trên ghế, nó bắt đầu nói ra hàng đồng câu hỏi đang tích tụ trong đầu:

- Vậy chính xác là các ông đang mưu tính chuyện gì?

- Bình tình

nào, con trai. Hãy nói cho chúng tôi biết các cậu có thể đem lại những gì trong chuyện này, rồi tôi sẽ nói cho cậu nghe về kế hoạch.

Thomas nhận ra nó gần như đã

lọt ra khỏi ghế vì
mãi chồm người
lên bàn. Nó thả
lông và ngả người
ra sau.

- Ông nghe
đây. Chúng tôi
biết rất nhiều điều
về trụ sở chính
của VSAT và

cách thức mọi
việc được vận
hành ở đó. Trong
nhóm chúng tôi có
một số người đã
được khôi phục
trí nhớ. Nhưng
điều quan trọng
nhất là VSAT
muốn tôi quay lại.

Tôi nghĩ chúng ta
có thể dùng nó
như một phép lợi
thế.

- Có vậy thôi
à? - Vince hỏi lại.

- Các cậu chỉ có
thế?

- Tôi chưa
bao giờ nói chúng

tôi có thể làm nên
chuyện lớn mà
không được trợ
giúp. Hoặc là
không có vũ khí.

Sau câu nói
của Thomas,
Vince và Gaily
nhìn nhau đầy ngụ
ý.

Thomas hiểu
nó đã đánh trúng
đích.

- Chuyện gì
vậy?

Vince quay ra
nhìn Brenda, rồi
Thomas:

- Chúng tôi có
một thứ chắc chắn

còn hay hơn vũ khí.

Thomas lại chồm người tới trước.

- Thứ đó là gì mới được?

- Chúng tôi có một cách bảo đảm không cho ai có

thể sử dụng vũ khí
được.

CHƯƠNG 52

- Cách nào ạ?
- Brenda hỏi
trước khi Thomas

kịp lên tiếng.

- Tôi sẽ để
Gally giải thích
chuyện này. -
Vince ra hiệu cho
thằng bé.

- Là thế này,
thử nhìn vào tổ
chức Cánh tay
phải mà xem. -

Gally nói. - Họ không phải là chiến sĩ. Họ là kế toán, lao công, thợ sửa ống nước, giáo viên. Về cơ bản, VSAT có đội quân riêng của mình, được huấn luyện về những vũ

khí hiện đại và
đắt tiền nhất. Cho
dù chúng tôi có
tìm ra một cái kho
bụi nhất thế giới
chất đầy súng
phóng lựu và các
món vũ khí khác,
chúng tôi vẫn ở
thế bất lợi khi đối

đầu với VSAT.

Thomas vẫn
chưa hiểu Gally
định đưa mọi
chuyện đi tới đâu.
Nó hỏi:

- Vậy kế
hoạch là gì?

- Cách duy
nhất để tạo thế

quân bình trên mặt
trận là bảo đảm
họ không có bất
cứ loại vũ khí
nào. Như vậy
chúng tôi mới có
thể có cơ hội
được.

- Vậy các anh
định đánh cấp

chúng à? - Brenda
hỏi. - Hay là chặn
xe giao hàng?

- Không,
không phải như
thế. - Gally lắc
đầu đáp. Vẻ phản
khích trẻ con xuất
hiện trên khuôn
mặt thẳng bé. —

Điều quan trọng
không nằm ở chỗ
tuyển dụng được
bao nhiêu người
về phe mình, mà
là tuyển được
những ai. Trong
số tất cả những
người mà Cánh
tay phải chiêu mộ

được, có một phụ
nữ rất quan trọng.

- Ai vậy? -

Thomas hỏi.

- Cô ta tên là
Charlotte
Chiswell. Cô ta
từng là kỹ sư
chính của nhà sản
xuất vũ khí lớn

nhất thế giới. Ít nhất là trong lĩnh vực vũ khí tối tân có sử dụng công nghệ thuộc thế hệ thứ hai. Mọi loại súng lục, súng phóng lựu, lựu đạn điện mà VSAT sử dụng

đều xuất phát từ đó. Tất cả chúng đều hoạt động dựa trên hệ thống điện toán và điện tử tiên tiến. Và Charlotte đã tìm ra được một cách để biến chúng thành đồ vô dụng.

- Thật á? -
Brenda hỏi với
giọng ngờ vực.

Thomas cũng
thấy hơi khó tin ở
ý tưởng này,
nhưng nó vẫn lắng
nghe chăm chú
trong khi Gally
giải thích.

- Tất cả các loại vũ khí mà bọn họ sử dụng đều có chung một loại chip điện tử, và Charlotte đã dành vài tháng vừa rồi để tìm ra cách tái lập trình chúng từ xa, nhằm

vô hiệu hóa
chúng. Cuối cùng
cô ấy đã thành
công. Để thực
hiện việc này sẽ
phải mất một vài
tiếng đồng hồ và
một thiết bị nhỏ
cần phải được đặt
trong tòa nhà trụ

sở VSAT. Do đó
những người giao
nộp người Miễn
trong tổ chức của
chúng tôi sẽ làm
việc đó. Nếu cách
này thành công,
chúng tôi cũng sẽ
không có vũ khí,
nhưng ít ra chúng

tôi sẽ có một thể
trận cân bằng.

- Nếu không
muốn nói là có ưu
thế. - Vince bổ
sung. - Lính gác
và bảo vệ của bọn
họ được huấn
luyện rất kỹ với
các loại vũ khí

đó, đến mức bây
giờ bọn họ là
những chuyên gia
thành thạo, tôi tin
chắc như vậy.
Nhưng tôi dám cá
là bọn họ đâm ra
lơ là về kỹ năng
cân chiến. Đánh
nhau thực sự.

Chiến đấu bằng
dao, gậy, cuộc
xẻng, đá và nắm
đất. - Ông ta
cười ranh mãnh.

- Đó sẽ là một
trận hỗn chiến
theo cách cổ điển.
Và tôi nghĩ chúng
tôi có thể thắng

được họ. Nếu không làm theo cách này, nếu vũ khí của họ vẫn hoạt động được, chúng tôi sẽ bị nghiền nát trước cả khi trận chiến diễn ra.

Thomas nhớ

lại trận đánh giữa
các tráng viên với
bầy Nhím sâu
trong Mê cung,
vốn cũng đã xảy
ra giống như điều
mà Vince vừa
miêu tả. Nó rùng
mình khi nhớ lại
cuộc đối đầu,

nhưng rõ ràng
chúng đã chiến
thắng những thứ
vũ khí công nghệ
cao.

Và nếu như
lần đó chúng đã
thành công thì lần
này mọi người
cũng có một cơ

hội. Một làn sóng
phấn khích dâng
lên trong lòng
Thomas.

- Vậy các ông
sẽ tiến hành như
thế nào?

Vince ngập
ngừng.

- Chúng tôi có

ba chiếc Berg.
Chúng tôi sẽ vào
trong đó với
khoảng tám mươi
người... những
người giỏi nhất
trong nhóm.
Chúng tôi sẽ giao
người Miến cho
đầu mối liên lạc

của VSAT, lắp đặt
thiết bị... mặc dù
đó sẽ là nhiệm vụ
khó khăn nhất...
Khi đã xong xuôi,
chúng tôi sẽ phá
tường để cho mọi
người xông vào.
Một khi đã chiếm
được trụ sở của

họ, charlotte sẽ
giúp chúng tôi
kích hoạt các loại
vũ khí trở lại để
kiểm soát tình
hình. Chúng tôi sẽ
hành động, cho dù
có phải hi sinh
đến người cuối
cùng, chúng tôi sẽ

san bằng chỗ đó
nếu buộc phải làm
thế.

Thomas cân
nhắc mọi chuyện.
Nhóm của nó sẽ
rất có giá trị trong
một cuộc tấn công
như thế, đặc biệt
là những người có

ký ỨC đã được
khôi phục. Họ
biết rành rẽ cấu
trúc của khu phức
hợp VSAT.

Vince tiếp lời
như thể đã đọc
được suy nghĩ của
Thomas:

- Nếu điều

Gally nói là đúng,
cậu và nhóm bạn
của cậu sẽ là một
sự trợ giúp to lớn
đối với đội tiền
trạm của chúng
tôi, vì các cậu đã
biết đường đi lối
lại. Hơn nữa,
càng có thêm

nhiều người càng
tốt... Tôi không
quan tâm đến tuổi
tác của các cậu.

- Chúng tôi
cũng có một chiếc
Berg. - Brenda đề
xuất. - Trừ phi nó
đã bị người
Chạch phá nát. Nó

đậu ngay ở bên ngoài tường thành của Denver, phía tây bắc. Phi công lái nó đang ở cùng với những thành viên còn lại của nhóm.

- Máy chiếc Berg của các ông

ở đâu? - Thomas hỏi.

Vince giơ tay chỉ băng quơ về phía sau lưng.

- Hướng này. Đủ an toàn. Mọi thứ đang đến rất gần. Chúng tôi cũng muốn có

thêm một, hai tuần
nữa để chuẩn bị,
nhưng không còn
nhiều lựa chọn.
Thiết bị của
Charlotte đã sẵn
sàng. Tám mươi
người đầu tiên đã
sẵn sàng. Chúng
tôi sẽ dành ngày

mai để các cậu và
những người khác
chia sẻ những
thông tin có được,
hoàn tất các công
đoạn chuẩn bị
cuối cùng, rồi
chúng ta sẽ lên
đường. Không cần
phải khoa trương.

Chúng ta cứ thể
tiến vào và thực
hiện thôi.

Nghe thấy ông
ta nói như vậy,
Thomas cảm thấy
mọi thứ đã thực tế
hơn.

- Các ông tự
tin tới mức nào?

- Này cậu bé,
hãy nghe tôi nói
đấy. - Vince nói,
mặt nghiêm lại.

- Suốt nhiều
năm ròng chúng ta
đã nghe về sứ
mạng của VSAT,
và việc tất cả mọi
thứ, từ tiền bạc,

con người cho
đến tài nguyên đã
được dồn vào
mục tiêu tìm ra
giải pháp điều trị
Nhật trùng như thế
nào. Bọn họ bảo
đã tìm ra những
người có miễn
dịch, và nếu lí

giải được vì sao
bộ não của những
người này không
bị virus làm hại
thì cả thế giới sẽ
được cứu. Trong
khi đó, các thành
phố sụp đổ, giáo
dục, an ninh, y tế
cho những bệnh

tật khác, từ thiện,
cứu trợ nhân
đạo... tất cả đều
tiêu tan để cho
VSAT có thể làm
tất cả những gì họ
muốn.

- Tôi biết. -
Thomas nói. - Tôi
biết tất cả những

chuyện đó.

Vince không thể ngừng nói. Ông trút hết những gì đã chất chứa trong lòng suốt nhiều năm qua:

- Chúng ta đáng lẽ đã có thể ngăn chặn *sự lây*

lan của căn bệnh
tốt hơn nhiều, nếu
so với cơ may
hiện tại trong việc
chữa bệnh. Nhưng
VSAT đã hút hết
mọi nguồn tài
chính và những
người ưu tú nhất.
Không chỉ có thể,

họ đã cho chúng ta một hi vọng hão huyền, và không ai giữ được sự cẩn trọng cần phải có. Ai cũng nghĩ lối thoát màu nhiệm sẽ cứu tất cả. Nhưng nếu chúng ta chờ đợi

lâu hơn nữa,
chúng ta sẽ chẳng
còn ai để mà cứu.

Lúc này Vince
tỏ ra mệt mỏi thấy
rõ. Căn phòng
chìm vào yên lặng
khi ông ngồi đó
nhìn Thomas
chăm chú, chờ

nghe câu trả lời.
Nó không thể
phản bác được
những điều ông ta
vừa nói

Vince lại lên
tiếng:

- Những người
đi giao nộp người
Miễn chắc chắn

có thể lắp đặt
được thiết bị đó
sau khi đã vào
được bên trong
trụ sở, nhưng sẽ
dễ dàng hơn nhiều
nếu nó đã ở đó
sẵn khi chúng tôi
đến. Việc đi cùng
người Miến sẽ

giúp chúng tôi
được phép bay tới
và hạ cánh,
nhưng... - Ông ta
nhướng mày nhìn
Thomas như thể
chờ đợi nó tự nói
ra điều hiển
nhiên.

Thomas gật

đầu đáp:

- Đó là chỗ cần tôi can thiệp.

- Phải. - Vince mỉm cười. - Tôi tin đó là chỗ cậu phải can thiệp vào.

CHƯƠNG 53

Thomas cảm thấy bình tĩnh lạ lùng.

- Các ông có thể thả tôi xuống ở cách đó chừng vài dặm, *để* tôi đi bộ

tới. Tôi sẽ làm ra
vẻ như mình quay
lại để hoàn tất
cuộc thử nghiệm.
Dựa trên những gì
tôi đã thấy và
nghe, họ sẽ dang
tay chào đón tôi
trở lại. Chỉ cần
bày cho tôi việc

cần làm để lắp đặt
thiết bị đó.

Lại một nụ
cười thực sự bùng
nở trên khuôn mặt
Vince.

- Tôi sẽ bảo
Charlotte đích
thân làm điều đó.

- Ông có thể

lấy thông tin và
nhận sự trợ giúp
từ các bạn tôi:
Teresa, Aris,
những người khác.
Brenda cũng biết
rất nhiều điều.

Quyết định
của Thomas rất
nhanh và dứt

khoát, nhưng nó đã nhận cho mình một nhiệm vụ nguy hiểm. Đó là cơ hội tốt nhất mà họ có.

- Được rồi.
Gally, tiếp theo là gì? Chúng ta sẽ làm chuyện này

như thế nào?

Thằng bé địch
thủ cũ của
Thomas đứng dậy
và nhìn nó.

- Tôi sẽ nói
Charlotte huấn
luyện cho cậu về
thiết bị đó. Rồi
chúng tôi sẽ lấy

máy bay đưa cậu
đến gần trụ sở
VSAT, thả cậu
xuống. Trong thời
gian đó, tất cả
những người còn
lại sẽ chuẩn bị
sẵn sàng cùng với
nhóm tập kích
chính. Cậu nên

chuẩn bị tư thế để
hành động ở đó.
Chúng tôi sẽ đợi
hai giờ trước khi
đưa nhóm người
Miễn vào, để bọn
họ không nghi
ngờ.

- Tôi sẽ ổn
thôi, - Thomas

gắng hít thở sâu
để tự trấn an
mình.

- Tốt. Chúng
tôi sẽ đưa Teresa
và những người
kia tới đây sau khi
cậu đi. Tôi hi
vọng cậu sẽ không
phiền khi phải

làm một chuyến đi
ngắn xuyên qua
thành phố.

Charlotte là
một phụ nữ nhỏ
nhấn, điềm tĩnh và
hết mình vì công
việc. Cô giải

thích các chức năng của thiết bị bất hoạt cho Thomas một cách ngắn gọn và hiệu quả. Nó đủ nhỏ để bỏ trong chiếc ba lô mà họ đưa cho Thomas, cùng với một số đồ ăn và

trang phục dự
phòng cho hành
trình đi bộ. Khi
thiết bị đã được
lắp đặt và bật lên,
nó sẽ tự dò tìm và
kết nối với các
món vũ khí, sau
đó phá rối sự vận
hành của chúng.

Sẽ phải mất
khoảng một giờ để
biến toàn bộ các
vũ khí của VSAT
thành vô dụng.

Đơn giản thật,
Thomas nghĩ
bụng. Phần khó
khăn sẽ là lắp đặt
thiết bị mà không

gây nghi ngờ.

Gally quyết định Lawrence sẽ là người đưa Thomas và viên phi công tới nhà chứa máy bay, nơi họ cất những chiếc Berg. Từ đó họ sẽ bay tới trụ

sở VSAT. Điều đó
đồng nghĩa với
một chuyến đi
chuyên bằng xe du
lich xuyên qua
những con phố
đầy người Chạch
của Denver. Tuy
nhiên, họ đã chọn
con đường thẳng

nhất - đi theo
đường cao tốc, và
trời cũng đã sáng.
Điều đó khiến
Thomas cảm thấy
vững dạ hơn.

Thomas đang
bận rộn với việc
gấp rút sửa soạn
những món đồ cần

cho chuyến đi thì
Brenda xuất hiện.
Nó gật đầu cười
nhẹ với con bé.

- Em sẽ nhớ
anh chứ? -
Thomas hỏi bằng
giọng bông đùa,
nhưng nó thực
lòng muốn con bé

đáp có.

Brenda đảo
mắt:

- Anh đừng có
nói thế. Nghe như
anh sắp bỏ cuộc
đến nơi rồi ấy.
Tất cả chúng ta sẽ
gặp lại nhau, sẽ
cùng cười vang

khi ôn lại những
ngày tháng cũ,
trước cả khi anh
kịp nhận ra.

- Anh chỉ mới
biết em có vài
tuần thôi mà. -
Thomas lại cười

- Có sao đâu.
- Con bé vòng tay

ôm lấy Thomas và
thì thâm vào tai
nó. - Em biết em
đã được đưa tới
Đất cháy để tìm
anh và giả vờ làm
bạn anh. Nhưng
em muốn anh hiểu
rằng anh *là* bạn
em. Anh...

Thomas dịch
người ra để nhìn
mặt Brenda.
Khuôn mặt con bé
không để lộ cảm
xúc gì.

- Anh... sao
nào?

- Anh... đừng
có liều mạng đấy.

Thomas nuốt
nước bọt, không
biết phải nói gì.

- Rồi... sao? -
Con bé hỏi.

- Em cũng cẩn
thận nhé. -
Thomas chỉ nói
được có thế.

Brenda rướn

người lên và hôn
vào má Thomas.

- Đó là điều
ngọt ngào nhất em
từng nghe tấy anh
nói. - Con bé đảo
mắt, nhưng miệng
nhoẻn cười.

Nụ cười của
Brenda khiến mọi

thứ như sáng sủa
hơn đối với
Thomas.

- Hãy đảm bảo
họ không làm
hỏng việc. Hãy
đảm bảo mọi kế
hoạch đều thích
hợp. - Nó nói.

- Em sẽ lo

chuyện đó. Chúng em sẽ gặp lại anh sau một, hai ngày nữa.

- Ừ.

- Em sẽ không liều mạng, nếu anh cũng giữ mình. Em hứa đấy.

Thomas ôm
con bé lần cuối và
thì thầm:
- Nhất trí.

CHƯƠNG 54

Tổ chức bố trí

cho họ một chiếc
xe du lịch mới.
Lawrence cầm lái
và viên phi công
ngồi cạnh anh ta.
Chị ta giữ im lặng
và có vẻ không
mấy thân thiện, cứ
lâm lì một mình.
Lawrence cũng

không ở trong tâm
trạng tốt, có lẽ vì
đang từ chỗ là
một người giao
thực phẩm cho
một cơ sở khép
kín, nay anh ta
phải phục vụ như
một tài xế được
chỉ định giữa cái

thành phố đầy
Chạch này. Những
hai lần.

Mặt trời đã
mọc, chiếu ánh
sáng len lỏi qua
những tòa nhà của
một thành phố đã
thay đổi hoàn toàn
sau đêm qua. Vì

một nguyên nhân
nào đó, ánh sáng
khiến cho mọi thứ
có vẻ an toàn hơn.

Thomas đã
được trả lại khẩu
súng lục lấp đầy
đạn. Nó nhét súng
vào cạp quần
jean, thừa hiệu

một ổ đạn mười
hai viên sẽ chẳng
làm được gì nhiều
nếu họ lại bị mai
phục, nhưng nó
cũng an tâm hơn.

- Được rồi,
hãy ghi nhớ kế
hoạch. - Cuối
cùng Lawrence

lên tiếng phá vỡ
im lặng.

- Kế hoạch là
gì vậy? - Thomas
hỏi.

- Đến được
nhà chứa máy bay
mà không bị giết.

Kế hoạch nghe
cũng hay đối với

Thomas.

Họ lại im
lặng. Âm thanh
duy nhất là tiếng
máy và những cú
dẫn xóc trên
đường đi. Những
thời điểm như thế
này không thể
không khiến

Thomas nghĩ tới
tất cả những
chuyện khủng
khiếp sẽ có thể
xảy ra trong vòng
một, hai ngày tới.
Nó cố gắng không
suy nghĩ gì và chú
tâm quan sát thành
phố hoang tàn bên

ngoài cửa sổ.

Cho đến lúc này nó chỉ trông thấy lác đác một vài người, hầu hết là từ xa. Nó tự hỏi liệu có phải đa phần mọi người thức khuya vì sợ sẽ có thứ gì đó

nhảy bổ ra từ
trong bóng đêm,
hay chính bản thân
họ thực hiện
những cú nhảy đó.

Ánh nắng lấp
lánh trên cửa kính
của các tòa cao
ốc chọc trời.
Chúng dường như

nối tiếp nhau trải
dài hút tầm mắt về
tất cả các hướng.
Chiếc xe du lịch
chạy qua trung
tâm thành phố,
vào một con
đường rộng, với
những chiếc xe
hơi bị bỏ lại nằm

rải rác đây đó.
Thomas nhìn thấy
một vài người
Chạch ần nấp
trong mấy chiếc
xe và nhòm qua
cửa sổ như thể
đang chờ con mồi
sập bẫy.

Lawrence đổi

hướng sau đó
chùng một, hai
dặm và tiến vào
một xa lộ dài
thẳng tấp dẫn tới
một trong các cửa
ngõ của thành
phố. Các tấm chắn
mọc lên ở cả hai
bên của con

đường. Có lẽ chúng đã được xây dựng để tiếng ồn xe cộ không quấy rầy những cư dân có nhà ở gần đó. Không thể tin nổi một thế giới như vậy đã từng tồn tại. Thế giới

trong đó bạn
không phải nơm
nớp lo cho mạng
sống của mình
từng ngày.

- Chiếc xe này
sẽ đưa chúng ta
tới nơi. -

Lawrence nói. -
Nhà chứa máy

bay có lẽ là nơi
được bảo vệ
ngghiêm ngặt nhất
của chúng tôi, nên
mọi thứ chúng ta
cần làm là đến
được đó. Khoảng
một giờ nữa
chúng ta sẽ bay
trên trời, an toàn

và sung sướng.

- Tốt thôi. -

Thomas nói, mặc dù sau sự việc đêm trước chuyện này nghe có vẻ quá dễ dàng.

Viên phi công vẫn yên lặng.

Sau khi đi

được khoảng ba
dặm thì Lawrence
bắt đầu giảm tốc
độ.

- Chuyện quái
gì thế này? - Anh
ta lắm bầm.

Thomas lại
hướng sự chú ý
vào con đường

phía trước để xác định xem anh ta đang nói về điều gì. Nó trông thấy nhiều chiếc xe hơi đang xoay vòng vòng.

- Chắc tôi sẽ phải cố vượt qua họ. - Lawrence

nói, gần như là tự
nói với mình.

Thomas không
đáp. Nó biết mọi
người thừa hiểu
bất cứ chuyện gì
khác thường đều
đồng nghĩa với
rắc rối.

Lawrence lại

tăng tốc.

- Chúng ta sẽ mất rất nhiều thời gian để quay lại và tìm một con đường khác. Tôi sẽ cố gắng lách qua.

- Chỉ cần anh đừng làm chuyện

ngu ngốc. - Viên
phi công gần
giọng. - Chắc
chắn chúng tôi sẽ
không thể tới
được đó nếu đi
bộ.

Khi họ đến
gần, Thomas
chồm người về

phía trước để có
quan sát chuyện
đang diễn ra. Một
nhóm khoảng hai
chục người đang
đánh nhau trên
một đồng gì đó
mà nó không thấy
rõ. Họ ném các
thứ, xô đẩy và

đám đá. Phía sau họ, cách chừng ba chục mét, những chiếc xe hơi đang xoay vòng và đụng vào nhau. May là chúng chưa tông phải những người đang ở trên đường.

- Anh định
làm gì? - Thomas
hỏi.

Lawrence vẫn
giữ tốc độ. Họ đã
chạy gần đến nơi.

- Anh dừng lại
đi! - Viên phi
công la lên.

Lawrence

phớt lờ chị ta.

- Không, tôi sẽ
lách qua.

- Anh sẽ giết
chết chúng ta mất!

- Chúng ta sẽ
ồn thôi, chỉ cần cô
im đi một lúc!

Họ đã đến khá
gần nhóm người

đang đánh lộn trên
đường và cái
đồng không lồ
không biết là gì.
Thomas dịch ra
sát cửa sổ cố gắng
nhìn cho rõ hơn.
Đám Chạch đang
xé những túi rác
to tướng, bọn họ

lôi những hộp
đựng đồ ăn, thịt
thối và thức ăn
thừa ra nhưng
không ai cầm
được thứ gì trên
tay vì họ nhanh
chóng giật của
nhau. Họ đâm đá,
cầu xé lẫn nhau.

Một người đàn
ông đã bị rách
một vết dưới mắt.
Máu chảy ròng
ròng xuống mặt
ông ta như những
giọt lệ màu đỏ.

Chiếc xe đôi
hướng với một cú
lết bánh khiến

Thomas lại chú ý nhìn về phía trước. Những người lái máy chiếc xe hơi kia đã ngừng lại. Ba chiếc xe đều là kiểu cũ với thân xe móp méo và tróc sơn gần hết.

Lúc này cả ba chiếc đang dàn hàng ngang đối diện với chiếc xe du lịch. Lawrence không giảm tốc độ, mà hướng đến lỗ hổng lớn giữa chiếc xe bên phải và chiếc chính

giữa. Nhanh như cắt, chiếc xe hơi bên trái phóng tới, bẻ lái thật gắt để bắt kịp chiếc xe du lịch trước khi nó chạy qua.

- Bám chắc vào! - Lawrence hét to và phóng xe

nhANH HƠN.

Thomas bám
lấy chiếc ghế
đang ngồi trong
khi họ lao tới
khoảng trống. Hai
chiếc xe hơi phía
trước không nhúc
nhích, nhưng
chiếc thứ ba đang

lao tới chỗ họ.
Thomas nhận ra
họ không có cơ
hội nào và gần
như hét lên điều
đó, nhưng đã quá
muộn.

Phần đầu của
chiếc xe du lịch
chỉ vừa mới vượt

qua khoảng trống
thì chiếc xe hơi
thứ ba đã tông
vào phần đuôi bên
trái của nó.
Thomas bay qua
uái và đập người
vào thanh sắt nằm
giữa hai cái cửa
sổ bên hông, làm

nó gãy lìa với một
tiếng *rắc* thật lớn.
Mảnh kính bay
tung tóe trong khi
chiếc xe du lịch
xoay tròn.
Thomas lộn nhào
trong xe, nó cố
gắng bám vào thứ
gì đó. Âm thanh

ken két của mấy
cái lốp xe miết
trên đường và
tiếng kim loại
loảng xoảng vang
lên chói tai.

Tiếng ồn
ngừng lại khi cuối
cùng chiếc xe du
lich đụng vào

vách xi măng của
con đường.

Thomas quỳ
mọp dưới sàn,
người bầm dập và
xây xát nhiều chỗ.
Nó gượng đứng
lên vừa kịp để
trông thấy ba
chiếc xe hơi đã

phóng đi. Tiếng
máy nhỏ dần khi
chúng biến mất
trên con đường
thẳng tấp, về
hướng mà họ vừa
từ đó đi tới. Nó
liếc nhìn
Lawrence và nữ
phi công. Cả hai

đều vô sự.

Việc kỳ lạ nhất
xảy ra sau đó.
Thomas nhìn qua
cửa sổ và thấy
một thằng Chạch
đang nhìn về phía
nó từ cách đó
khoảng sáu mét.
Nó chỉ mắt đúng

một giây để nhận
ra đó chính là bạn
mình.

Newt.

CHƯƠNG 55

Newt trông

thật khủng khiếp.
Tóc thằng bé đã
bị sói nhiều chỗ,
để lại những mảng
đỏ. Mặt nó đầy
vết trầy xước và
bầm dập, áo rách
te tua gần như
không che nổi cơ
thể gầy nhom, còn

chiếc quần thì hết
đầy máu và bụi
bẩn. Tựa như
Newt cuối cùng
đã hoàn toàn gia
nhập thế giới
người Chạch.

Nhưng thằng
bé nhìn Thomas
chăm chú, như thể

nhận ra đứa bạn cũ.

Lawrence đã lên tiếng một lúc, nhưng đến giờ Thomas mới ghi nhận những chữ đó vào đầu.

- Chúng ta ổn rồi. Chiếc xe bị

hông nặng, nhưng
hi vọng nó sẽ đưa
ta đi thêm được
một vài dặm nữa
để tới nhà chứa
máy bay.

Anh ta cài số
lùi và chiếc xe
lập cập rời xa
vách tường. Tiếng

kim loại răng rắc
và lốp xe nghiền
kin kít vang lên
trong yên lặng.
Rồi Lawrence bắt
đầu lái xe đi.
Chuyện đó như
một công tác
được bật lên trong
đầu Thomas.

Dừng lại! - Nó
hét lên. - Dừng xe
lại ngay!

- Gì chứ? -
Lawrence hỏi lại.
- Cậu nói cái gì?

- Dừng cái xe
quái quỷ này lại!

Lawrence đáp
thẳng trong khi

Thomas lồm cồm
đứng dậy và lao
ra cửa. Nó vừa
mới định mở cửa
thì bị Lawrence
nắm áo lôi lại.

- Cậu định làm
cái quái gì vậy? -
Anh ta hét lên.

Thomas không

thể để cho bất cứ
thứ gì ngăn trở
minh vào lúc này.
Nó rút súng ra và
chĩa vào
Lawrence.

- Buông tôi ra.
Buông tôi ra mau!

Anh ta làm
theo và giờ hai

tay lên.

- Ê, nhóc, bình
tĩnh lại nào! Cậu
bị sao vậy?

Thomas lùi ra
xa.

- Tôi trông
thấy một người
bạn ở đằng kia.
Tôi muốn xem cậu

ấy có ổn không.
Nếu có rắc rối,
tôi sẽ chạy về
phía chiếc xe. chỉ
cần anh sẵn sàng
cho xe chạy ngay
khi tôi làm thế.

- Cậu nghĩ cái
thứ ngoài đó vẫn
còn là bạn cậu

sao? - Người nữ
phi công hỏi một
cách lạnh lùng. -
Những gã Chạch
đó Hồng nặng lắm
rồi, cậu không
thấy à? Bây giờ
bạn cậu cũng
chẳng khác gì một
con thú đâu. Còn

tệ hơn ấy chứ.

- Vậy thì tôi chào từ biệt càng dễ, đúng không? - Thomas đáp. Nó mở cửa và bước lùi xuống đường.

- Hãy hỗ trợ tôi trong trường hợp cần thiết. Tôi phải

làm chuyện này.

- Tôi phải đã
đít cậu trước khi
chúng ta leo lên
chiếc Berg. Tôi
hứa đó. -

Lawrence gầm
gừ. - Nhanh lên.
Nếu bọn Chạch ở
đồng rác tiến lại

gần, chúng tôi sẽ bắt đầu bắn. Cho dù đó có là mẹ cậu hay chú cậu tôi cũng mặc kệ.

- Tốt thôi.

Thomas quay đi, giắt súng vào cạp quần. Nó từ tốn tiến về phía

thằng bạn đang
đứng một mình,
cách biệt với đám
Chạch đang bới
rác. Lúc này
dường như bọn họ
hài lòng vì điều
đó. Có vẻ họ
không quan tâm
tới thằng bé.

Thomas đi
được nửa đoạn
đường đến chỗ
Newt thì dừng lại.
Điều tồi tệ nhất
nơi Newt là ánh
hoang dại trong
đôi mắt thằng bé.
Sự điên loạn lẫn
khuất đằng sau

chúng, sau hai ổ
dịch bệnh hoạn
đó. Làm sao
chuyện này lại xảy
ra nhanh đến thế?

- Này, Newt,
là tôi đây,
Thomas đây. Cậu
vẫn còn nhớ tôi,
đúng không?

Đôi mắt Newt
bỗng tỉnh hẳn ra,
khiến Thomas lùi
lại vì bất ngờ.

- Tôi còn nhớ
chứ, Tommy chết
bầm. Cậu đã đến
gặp tôi ở Chạch
cung, nhắc cho tôi
nhớ cậu đã bỏ qua

lời nhắ của tôi.
Tôi đâu thể điên
hoàn toàn chỉ sau
vài ngày được.

Câu nói ấy
khiến Thomas đau
lòng hơn cả về
ngoài tiêu tụy của
thằng bạn.

- Vậy tại sao

cậu lại ở đây. Sao
cậu lại ở cùng
với... họ?

Newt nhìn
nhóm người
Chạch, rồi nhìn
Thomas.

- Nó đến rồi
đi. Tôi không thể
lí giải được

chuyện đó. Thỉnh thoảng tôi không thể kiểm soát nổi mình và gần như không biết tôi đang làm gì. Nhưng thường thì nó chỉ như một sự ngứa ngáy trong lòng, gây xáo trộn

mọi thứ ở mức đủ
để khiến tôi bức
bội. Khiến tôi tức
giận.

- Bây giờ
trông cậu có vẻ
ổn.

- Ờ, phải. Lí
do duy nhất tôi
rời khỏi Chạch

cung cùng với
đám điên khùng
đó là vì tôi không
có chuyện gì khác
để làm. Dù có gây
lộn với nhau, họ
cũng vẫn là một
nhóm. Nếu đi một
mình, cậu sẽ
chẳng có cơ may

nào.

- Newt, đi với tôi đi. Chúng tôi có thể đưa cậu đến một nơi an toàn hơn, một nơi tốt hơn so với...

Newt bật cười, đầu ngoẹo tới lui một cách

kỳ cục.

- Biến đi,
Tommy. Cút đi.

- Đi với tôi đi.

- Thomas van nài

- Tôi sẽ trói cậu
lại, nếu điều đó
khiến cậu cảm
thấy khá hơn.

Khuôn mặt của

Newt bỗng đánh lại. Nó điên cuồng nói một lèo:

- Im đi, đồ phản bội! Cậu không đọc lời nhắn của tôi hả? Cậu không thể làm một việc cón con

cuối cùng đó cho
tôi được hả? Cậu
vẫn muốn làm anh
hùng, như mọi lần
sao? Tôi ghét cậu!
Lúc nào cũng ghét
cậu!

Nó không có ý
đó, Thomas tự
nhắc mình một

cách kiên quyết.
Chỉ là lời nói
thôi.

- Newt à...

- Tất cả là lỗi
của cậu! Cậu đã
có thể chấm dứt
tất cả khi nhóm
Hóa công ban đầu
chết đi. Cậu đã có

thể tìm ra một
cách khác. Nhưng
không! Cậu đã cố
gắng tiếp tục mọi
chuyện, cố gắng
cứu thế giới, cố
làm người hùng.
Rồi cậu vào Mê
cung và không
bao giờ ngừng lại

nữa. Tất cả những
gì cậu quan tâm là
chính bản thân
cậu! Thú nhận đi!
Cậu phải là người
được người ta
nhớ đến, được
người ta trân
trọng! Đáng lẽ
bọn tôi đã phải

quăng cậu trở
xuống cái Hộp!

Khuôn mặt
Newt đã chuyển
sang màu đỏ sậm.
Nước bọt văng ra
trong khi nó la
hét. Nó bắt đầu
lảo đảo bước tới,
hai bàn tay co lại

thành nắm đấm.

- Tôi bắn hấn
nha! - Lawrence
hét lên từ trong
chiếc xe du lịch. -
Tránh ra đi!

Thomas quay
lại.

- Đứng! Để
hai chúng tôi tự

giải quyết! Đừng
làm gì hết!

Nó lại đối mặt
với Newt.

- Dừng lại,
Newt. Hãy nghe
tôi nói đây. Tôi
biết cậu vẫn còn
tỉnh táo. Đủ để
hiểu tôi.

- Tôi căm thù
cậu, Tommy! -
Thằng bé chỉ còn
cách đó một vài
mét

Thomas lùi lại
một bước. Sự đau
xót trong lòng nó
đã biến thành nỗi
sợ hãi.

- Tôi thù cậu,
tôi thù, thù cậu!
Sau tất cả những
gì tôi làm cho
cậu, sau tất cả
những thứ tởm
lợm mà tôi phải
trải qua trong cái
Mê cung chết bầm
đó, cậu lại không

thể làm một điều
duy nhất mà tôi
từng yêu cầu cậu!
Tôi không thể nào
nhìn cái bản mặt
đẹp lép xấu xa
của cậu được
nữa!

Thomas lùi lại
thêm hai bước

nữa.

- Newt, cậu
dừng lại đi. Họ sẽ
bắn đấy. Dừng lại
và nghe tôi nói
đây! Hãy lên xe,
và để tôi trói cậu
lại. Cho tôi một
cơ hội đi!

Nó không thể

giết thẳng bạn của
mình, không thể
giết Newt.

Newt hét lên
rồi lao tới. Một
trái lựu đạn điện
bay vọt ra theo
đường vòng cung
từ chiếc xe du
lịch, nhưng trượt

mục tiêu và đập
xuống vệ đường.
Thomas đứng
chôn chân tại chỗ.
Newt quật nó
xuống đường, làm
không khí trong
phổi nó bị tống ra
ngoài. Nó cố gắng
hít vào, trong khi

bị thằng bạn trèo
lên người và đè
xuống đất

- Tôi nên móc
mắt cậu ra. -
Newt nói, nước
bọt phun như mưa
xuống mặt
Thomas. - Dạy
cho cậu một bài

học về sự ngu
ngốc. Cậu tới đây
làm gì? Định ôm
hôn thăm thiết hả?
Hả? Định ngồi lại
tâm sự về thời
gian đẹp đẽ trong
Trăng chắc?

Thomas lắc
đầu quây quây

trong sự kinh
hoàng. Thật chậm
rãi, tay nó mò đến
khẩu súng.

- Cậu có muốn
biết tại sao chân
tôi bị thọt không,
Tommy? Tôi có
kể cậu nghe chưa?
Không, tôi không

nghĩ là rồi.

- Chuyện gì đã xảy ra? - Thomas hỏi để câu giờ. Ngón tay nó bắt đầu siết lại quanh khẩu súng.

- Tôi đã cố tự sát trong Mê cung. Trèo lên phân nửa

vách tường rồi
nhảy xuống. Alby
đã tìm thấy tôi và
lôi vào Trảng
ngay trước khi
các cổng thành
đóng lại. Tôi cầm
thù nơi đó,
Tommy à. Cầm
thù từng giây từng

phút Và tất cả là
do... cậu!

Newt bất ngờ
quay lại và túm
lấy bàn tay cầm
súng của Thomas.
Thằng bé dùng
sức đưa khẩu
súng lên trán
mình.

- Giờ cậu đèn
bù cho tôi đi! Hãy
giết tôi trước khi
tôi trở thành một
trong những con
quái vật ăn thịt
người đó! Giết đi!
Tôi *đã* tin tưởng
gửi gắm cho *cậu*
lời nhắn đó! Chứ

không phải ai
khác. Giờ thì làm
chuyện đó đi!

Thomas cố
giăng tay ra,
nhưng Newt khỏe
hơn.

- Tôi không
thể, Newt, tôi
không thể.

- Đền bù đi!
Chuộc lại những
gì cậu đã làm đi! -
Lời lẽ tuôn trào ra
từ miệng Newt
trong khi toàn thân
thằng bé run lên
lẩy bẩy. Rồi nó hạ
giọng xuống, thốt
ra một lời thì thào

gấp rút, khẩn đặc
- Giết tao đi, đồ
hèn. Hãy chứng
minh mày có thể
làm điều đúng
đắn. Hãy chấm
dứt sự khốn cùng
của tao.

Những chữ đó
khiến Thomas

phát hoảng.

- Newt, có lẽ
chúng ta nên...

- Im đi! Im
ngay đi! Tao đã
tin mày! Giờ thì
làm đi!

- Tôi không
thể.

- Làm đi!

- Tôi không thể! - Làm sao Newt có thể yêu cầu nó một việc như thế? Làm sao nó có thể giết một trong những đứa bạn thân nhất của mình?

- Giết đi, nếu

không tao sẽ giết
mày. Giết đi! Làm
đi!

- Newt...

- Hãy làm
điều đó trước khi
tao trở nên giống
như tụi nó! - Tôi...

- GIẾT TAO
ĐI! - Đôi mắt

Newt chột sáng
lên, như thể thằng
bé đã gượng lại
được một chút
tỉnh táo cuối cùng
và dịu giọng lại. -
Làm ơn đi,
Tommy. Làm ơn
đi mà.

Thomas cảm

thấy tim mình rơi
tôm xuống một
vực thăm tối đen
khi nó bóp cò.

CHƯƠNG 56

Thomas nhắm

mắt lại khi làm
điều đó. Nó nghe
thấy tiếng viên
đạn chạm vào thịt
và xương, cảm
thấy cơ thể của
Newt giật lên rồi
ngã xuống đường.
Nó lật sấp người
lại rồi chống tay

nhỏm dậy, mắt
vẫn tiếp tục nhắm
cho đến khi bắt
đầu chạy. Nó
không thể cho
phép mình nhìn
thấy điều nó đã
làm với thằng
bạn.

Cảm giác kinh

hoàng, đau đớn,
tội lỗi và buồn
nôn vì tất cả
chuyện này đe dọa
quật ngã Thomas,
khiến mắt nó đầm
lệ trong khi lao
tới phía chiếc xe
du lịch màu trắng.

- Lên xe đi! -

Lawrence hét gọi nó.

Cánh cửa xe vẫn đang mở. Thomas nhảy bổ vào trong xe và sập cửa lại. Chiếc xe bắt đầu di chuyển.

Không ai nói

một lời nào.
Thomas thần thờ
nhìn ra ngoài cửa
sổ. Nó đã bắn vào
bạn mình. Bất
luận việc đó là do
nó được yêu cầu,
do Newt muốn,
do nó được van
nài thực hiện. Nó

đã bóp cò. Nó nhìn xuống và thấy chân tay mình đang run lẩy bẩy như thể đột ngột cảm thấy lạnh.

- Mình đã làm gì vậy? - Nó lẩm bẩm. Những người kia không

nói tiếng nào.

Phần còn lại
của chuyến đi chỉ
là một vết mờ đối
với Thomas. Họ
chạy ngang qua
nhiều người
Chạch khác, thậm

chỉ một vài lần
phải bắn vài quả
lựu đạn điện. Sau
đó họ băng qua
một bức tường
thành của một
thành phố khác,
qua hàng rào bao
bọc một sân bay
nhỏ và cánh cổng

vĩ đại của một nhà
chứa máy bay, nơi
được canh gác
cẩn mật bởi các
thành viên của
Cánh tay phải.

Những cuộc
đối thoại diễn ra
ngắn gọn, Thomas
chỉ làm theo lời

được bảo và đi
đến chỗ cần đến.
Họ lên chiếc
Berg, nó đi theo
trong khi mọi
người kiểm tra
một vòng máy
bay. Nhưng nó
không hé răng nói
tiếng nào. Nữ phi

công đã khởi động
chiếc Berg,
Lawrence biến đi
đâu đó, còn
Thomas đi kiếm
một cái ghế dài
trong phòng lớn,
nằm xuống và trở
mắt nhìn những
khung thép trên

trần.

Kể từ sau biến cố với Newt, nó không buồn nghĩ tới những điều định làm nữa. Tưởng cuối cùng đã thoát được VSAT, giờ nó lại tự nguyện quay

trở lại.

Nó không bận tâm nữa. Chuyện gì đã qua thì cũng đã qua rồi. Nó biết trong suốt phần đời còn lại mình sẽ bị ám ảnh bởi những gì đã thấy. Chuck thôi

thóp trong khi
chảy máu đến
chết, Newt gào
thét vào mặt nó
với một sự điên
cuồng thô bạo và
đáng sợ. Và cái
khoảnh khắc tỉnh
táo cuối cùng với
đôi mắt van xin ân

huệ ấy.

Nó nhắm mắt lại. Những hình ảnh ấy vẫn hiện rõ. Phải mất một lúc lâu sau nó mới ngủ thiếp đi.

Lawrence

đánh thức nó dậy:

- Ê, thức dậy
tươi tỉnh nào, cậu
bé. Vài phút nữa
là chúng ta sẽ hạ
cánh. Chúng tôi sẽ
thả cậu xuống, rồi
biến. Không có ý
gì đâu nhé.

- Tôi hiểu mà.

- Thomas rên lên
rồi thò chân xuống
sàn. - Tôi sẽ phải
đi bộ bao xa để
tới được đó?

- Một vài
dặm. Đừng lo, tôi
không nghĩ cậu sẽ
phải xoay sở với
quá nhiều Chạch

đâu. Ngoài trời
khá lạnh. Tuy
nhiên cậu có thể
chạm trán vài con
nai sừng tấm hung
hăng. Lũ sói cũng
có thể cố ngoạm
chân cậu. Chỉ có
vậy thôi.

Thomas nhìn

anh ta, chờ đợi
một nụ cười toe
toét, nhưng anh ta
đang bận sắp xếp
đồ đạc trong một
góc.

- Áo khoác và
ba lô của cậu đã
sẵn sàng ở cửa
máy bay. -

Lawrence nói
trong khi đưa một
mảnh thiết bị nhỏ
lên giá. - Cậu có
thức ăn, nước
uống đầy đủ.
chúng tôi muốn
cậu có một chuyến
dã ngoại êm đẹp
và thú vị. Tận

hưởng niềm hân
hoan của thiên
nhiên, tất cả
những cái đó. -
Vẫn không có một
nụ cười nào.

- Cảm ơn anh.

- Thomas lí nhí.

Thomas đang
cố hết sức để

không rơi trở lại
hồ sâu buồn bã và
tăm tối của giấc
ngủ vừa trải qua.
Nó vẫn chưa thể
gạt bỏ hình ảnh
của Chuck và
Newt ra khỏi tâm
trí.

Lawrence

ngừng tay và quay
lại đối diện với
Thomas:

- Tôi chỉ hỏi
cậu một câu này
thôi.

- Chuyện gì
vậy?

- Cậu có chắc
về chuyện này

không? Mọi điều
tôi biết về những
người này thật
kinh tởm. Họ bắt
cóc, tra tấn, ám
sát... làm mọi thứ
để có được điều
họ muốn. Thật
điên khi để cho
cậu lang thang

một mình trong
đó.

Tự dưng
Thomas không
thấy sợ hãi nữa.

- Tôi sẽ ổn
thôi. Anh quay về
bình an nhé.

Lawrence lắc
đầu đáp :

- Hoặc cậu là
thằng bé can đảm
nhất tôi từng gặp,
hoặc cậu điên
nặng. Dẫu sao thì,
cậu tắm rửa thay
quần áo đi. Lấy
quần áo mới ở
trong mấy cái tủ
đồ ấy.

Thomas không
biết hiện nay bộ
dạng của mình
như thế nào,
nhưng nó hình
dung ra một cái
xác sống tái mét
và vô hôn với đôi
mắt chết chóc.

- Vâng ạ. - Nó

nói, rồi bắt đầu đi
gột rửa hình ảnh
gốm ghiếc đó.

Chiếc Berg
nghiêng đi, khiến
Thomas phải bám
vào một thanh
ngang gắn trên

vách trong khi
chiếc máy bay hạ
cánh. Dốc lên
xuống đã bắt đầu
mở ra cùng tiếng
bản lề ken kết
trong khi họ vẫn
còn cách mặt đất
mấy mét, để cho
không khí lạnh

tràn vào bên
trong. Âm thanh
gầm rú của các
động cơ phản lực
trở nên lớn hơn.
Thomas có thể
thấy họ đang ở
trên một khoảng
đất trống nhỏ
trong một cánh

rừng thông phủ
tuyết trắng xóa.
Cây cối dày đặc
khiến máy bay
không thể tiếp đất.

Thomas sẽ
phải nhảy xuống.

Máy bay hạ
thấp dần trong khi
Thomas chuẩn bị

tư thế.

- Chúc may
mắn, chàng trai. -
Lawrence lên
tiếng và hát đầu
về phía mặt đất
đang xích gần lại.
- Đáng lẽ tôi nên
nhắc cậu cẩn
trọng, nhưng cậu

không phải thắng
ngu, nên tôi không
cần phải nói.

Thomas mỉm
cười với anh ta,
hi vọng một nụ
cười đáp lại. Nó
cảm thấy mình cần
điều đó, nhưng
vẫn không nhận

được gì.

- Thôi được rồi. Tôi sẽ lắp đặt thiết bị ngay sau khi vào được bên trong. Tôi bảo đảm mọi thứ sẽ bị bất hoạt một cách trọn vẹn. Được chưa?

- Thần lẩn sẽ
chui ra qua lỗ mũi
của tôi nếu chúng
ta không gặp rắc
rối. - Lawrence
đáp lại với một
giọng thân mật. -
Giờ thì nhảy đi.
Khi cậu đã ở
ngoài đó, hãy đi

theo hướng này. -
Anh ta chỉ *tay* về
phía bên trái,
hướng đến rìa của
cánh rừng.

Thomas khoác
áo, xỏ tay qua hai
quai đeo của
chiếc ba lô, rồi
cẩn thận đi xuống

con dốc cửa máy
bay và khom
người. Nó chỉ còn
cách mặt đất phủ
tuyết khoảng hơn
một mét, nhưng nó
vẫn phải thận
trọng. Nó nhảy và
đáp xuống một
chỗ mềm mềm

một mẩu tuyết
mới. Suốt trong
lúc đó, nó cảm
thấy buồn tê tái.

Nó đã giết
Newt.

Nó đã bắn vào
thằng bạn của
mình.

CHƯƠNG 57

Nằm rải rác
trên khoảng đất
trống là những
thân cây đã đổ từ
lâu. Những cây
thông cao lớn mọc

thành rừng xung
quanh Thomas,
vươn lên bầu trời
như một vách
tường ghép bởi
những ngọn tháp
oai vệ. Thomas
che mắt để tránh
luồng gió mạnh
khi các thiết bị

đẩy của chiếc
Berg tăng cường
hoạt động, đưa
máy bay bốc lên
không trung. Nó
nhìn theo cho tới
khi chiếc máy bay
biến mất trên bầu
trời tây nam.

Chìm trong

bầu không khí se
lạnh, cánh rừng có
vẻ tươi mới như
thể Thomas đang
đứng ở một thế
giới hoàn toàn
mới mẻ, một nơi
chưa từng bị căn
bệnh xâm phạm.
Nó tin chắc ngày

nay không nhiều
người được nhìn
thấy những thứ
như thế này và
cảm thấy mình
may mắn.

Nó xóc lại ba
lô và đi theo
hướng Lawrence
đã chỉ, quyết tâm

đến nơi càng sớm
càng tốt. Càng ít
thời gian để ngấm
lại chuyện mình
đã làm với Newt
càng tốt. Thomas
biết việc ở một
mình giữa thiên
nhiên sẽ chỉ tạo
cho nó thêm nhiều

thời gian. Nó
băng qua khoảng
đất trống và tiến
vào khu rừng
thông âm u, để
cho mùi hương dễ
chịu của chúng
trùm lên người
mình trong khi cố
gắng hết sức để

không suy nghĩ gì
nữa.

Thomas làm
tương đối tốt
chuyện đó. Nó tập
trung vào con
đường mình đi,
âm thanh và hình

ảnh những chú
chim, sóc, côn
trùng, cùng với
mùi hương tuyệt
diệu. Các giác
quan của nó chưa
quen với những
thứ như thế này, vì
phần lớn khoảng
thời gian trong

phần đời mà nó
còn nhớ đều xảy
ra trong nhà. Đó
là chưa kể đến
Mê cung và Đất
cháy. Trong khi đi
qua khu rừng,
Thomas cảm thấy
thật khó mà tin nổi
một nơi khác biệt

hoàn toàn như Đất
cháy có thể tồn tại
trên cùng một
hành tinh với chôn
này. Nó thả hồn đi
rong chơi, tự hỏi
cuộc sống của
những loài động
vật kia sẽ như thế
nào, nếu như con

người biến mất
mãi mãi.

Nó đi được
hơn một tiếng
đồng hồ thì ra đến
bìa rừng, nơi tiếp
giáp với một vạt
đất cằn cỗi đầy
sỏi đá. Những ụ
đất màu nâu thẫm

không có cây cối
nằm rải rác trên
dải đất hoang vu,
nơi tuyết đã bị gió
thổi bay. Đây đó
có những tảng đá
lởm chởm trên bề
mặt dốc thoải
thoải dần về phía
một khoảng trống

đột ngột - một bờ
vực. Xa hơn nữa
là đại dương xanh
thẫm trải dài đến
tận chân trời, nơi
màu sắc chuyển
đột ngột thành
màu xanh sáng
của bầu trời tuyệt
đẹp. Nằm ngay

bên mép vực,
cách Thomas
chừng một dặm, là
trụ sở chính của
VSAT.

Khu phức hợp
thật đồ sộ, bao
gồm những tòa
nhà lớn không sơn
phết được nối liền

với nhau. Trên
các bức tường
màu xi măng trắng
có những rãnh
nhỏ, điểm xuyết
vài cửa sổ thưa
thớt. Một tòa nhà
hình tròn mọc lên
ở giữa nom như
một ngọn tháp.

Thời tiết khắc
nghiệt của vùng
đất này, cộng với
độ ẩm của biển,
đã để lại nhiều
vết tích trên mặt
ngoài của các tòa
nhà - những vết
nứt tỏa chằng chịt
trên toàn bộ khu

phức hợp. Tuy nhiên các công trình này có vẻ như sẽ tồn tại vĩnh cửu, mặc cho những tác động của con người và thời tiết. Nó gợi lên một ký ức lơ mơ về một thứ

được kể trong các
câu chuyện - một
dạng nhà thương
điên đầy ám ảnh.
Thật lí tưởng để
làm nơi đóng đô
của một tổ chức
đang cố ngăn
không cho thế giới
biến thành một

trại diên không lồ.
Một con đường
dài và hẹp chạy ra
từ khu phức hợp,
biến mất vào
trong cánh rừng.

Thomas băng
qua khoảng đất
khô cằn. Một sự
yên tĩnh đáng ngại

trùm lên toàn bộ khu vực. Thứ duy nhất mà nó nghe thấy ngoài tiếng bước chân và hơi thở của mình là tiếng sóng dội vào vách đá xa xôi, nhưng cũng rất khẽ. Nó tin chắc

lúc này những
người của VSAT
đã nhìn thấy mình.
An ninh ở đây hẳn
phải rất hoàn hảo
và chặt chẽ.

Những tiếng
lích tích nhẹ của
kim loại chạm
vào đá khiến nó

dừng lại và nhìn
sang bên phải.
Như thể được
triệu hồi bằng ý
nghĩ về an ninh
vừa rồi, một con
bọ dao bám trên
một hòn đá đang
hướng đôi mắt đỏ
lấp lánh về phía

Thomas.

Nó còn nhớ
cảm giác của
mình khi lần đầu
tiên nhìn thấy một
con như thế tại
Trảng, ngay khi
con vật lon ton
chạy vào cánh
rừng nhỏ trong đó.

Tưởng như một
thời gian thật dài
đã trôi qua kể từ
đó.

Nó vẫy tay
chào con bọ dao
rồi bước tiếp. Chỉ
mười phút nữa
thôi là nó sẽ gõ
cửa VSAT để lần

đầu tiên yêu cầu
được vào trong.
Chứ không phải ra
ngoài.

Nó băng qua
triển dốc cuối
cùng và đặt chân
lên một lối đi lạnh
lẽo bao quanh trụ
sở. Dường như đã

từng có một nỗ
lực biến nơi này
trở nên xinh xẻo
hơn miền đất khô
cằn xung quanh,
nhưng những bụi
cây, hoa và cây
cao đều đã đầu
hàng mùa đông,
trên những mảng

đất xám, ngoài
tuyết ra chỉ có cỏ
dại. Thomas đi
theo lối đi lát đá,
tự hỏi sao vẫn
chưa thấy ai ra
đón mình. Chắc
Chuột Chù đang ở
bên trong và quan
sát, suy đoán xem

liệu có phải cuối
cùng nó đã về
cùng phe với họ.

Hai con bộ
dao khác khiến
Thomas chú ý.
Chúng đang đà
chuyển trên lớp
cỏ phủ tuyết của
các luống *hoa.*,

chùm ánh sáng đỏ
hết quét sang phải
rồi lại sang trái.
Thomas nhìn lên
những cửa sổ gần
nhất nhưng chỉ
thấy bóng tối -
kính cửa sổ có
màu rất thẫm.
Tiếng đi đùng từ

phía sau khiến
Thomas ngoảnh
lại. Một cơn dông
đang tiến đến
cùng với những
đám mây đen và
nặng nề, nhưng tất
cả còn cách đến
vài dặm. Trong
lúc Thomas quan

sát, ánh chớp
ngoằn ngoèo xuất
hiện trên nền trời
xám xịt khiến nó
nhớ tới Đất cháy,
nhớ tới cơn mưa
dông đầy sấm
chớp mà bọn trẻ
đã gặp phải khi
đến gần thành

phố. Nó chi hi vọng ở tít trên miền bắc này thời tiết sẽ không tồi tệ đến thế.

Nó tiếp tục đi và giảm dần tốc độ khi đến gần cổng chính. Một loạt cửa kính đang

chờ nó, và một
hồi ức đột ngột
đầy đau đớn chợt
dội lên trong đầu
nó. Cuộc đào
thoát khỏi Mê
cung, cuộc chạy
trốn xuyên qua
các hành lang của
VSAT để đi qua

những cái cửa này
và bước ra dưới
cơn mưa tầm tã.
Nó nhìn sang bên
phải, nơi có một
bãi đậu xe nhỏ.
Một chiếc xe buýt
đang đậu bên cạnh
một dãy xe hơi.
Cũng chính chiếc

xe buýt đó đã cán
qua người phụ nữ
nhiễm Nhật trùng
xấu số, để rồi
phóng như bay
đưa bọn trẻ tới
mấy phòng tập
thể, nơi đầu óc
chúng bị thử thách
và một cửa Xuyên

không sau đó dẫn
chúng tới Đất
cháy.

Còn bây giờ,
sau tất cả những
gì đã trải qua, nó
lại đứng trên
ngưỡng cửa trụ sở
VSAT, một cách
tự nguyện. Nó giờ

tay gõ lên lớp
kính lạnh lẽo tối
om trước mặt,
không nhìn thấy
được gì ở bên kia
lớp kính.

Gần như ngay
lập tức, một loạt
khóa liên tiếp
được tháo, rồi

một cánh cửa bật
mở.

Janson, kẻ
được Thomas biết
đến dưới cái tên
Chuột Chù, xuất
hiện. Ông ta chìa
một bàn tay ra.

- Chào mừng
trở lại, Thomas. -

Ông ta lên tiếng. -
Không ai tin ở tôi
nhưng tôi luôn nói
cậu sẽ quay lại.
Tôi mừng là cậu
đã có quyết định
đúng đắn.

- Ta cứ vậy
mà tiếp tục thôi. -
Thomas đáp. Nó

nhập vai của
mình, nhưng
không nhất thiết
phải tỏ ra vui vẻ.

- Ý hay đấy. -
Janson lùi lại, hơi
ngghiêng người. -
Mời cậu đi trước.

Với một cơn
lạnh buốt chạy

dọc theo sống
lưng chẳng kém gì
thời tiết băng giá
ngoài trời,
Thomas lách qua
Chuột Chù và
bước vào trong
trụ sở của VSAT.

CHƯƠNG 58

Thomas bước
vào một sảnh rộng
có vài chiếc ghế
và trường kỷ nằm
phía sau một
chiếc bàn lớn
trống trơn. Quang

cảnh khác với
những gì nó đã
nhìn thấy ở lần
trước. Đồ đạc có
màu sắc tươi
sáng, nhưng không
đủ để giảm bớt
cảm giác ảm đạm
của nơi này.

- Tôi nghĩ

chúng ta nên dành
một vài phút trong
văn phòng của tôi.

- Janson nói và
chỉ tay về phía
hành lang bên
phải của đại sảnh.
Hai người đi về
hướng đó. -
Chúng tôi rất lấy

làm tiếc về điều
đã xảy ra tại
Denver. Thật xấu
hổ khi để mất một
thành phố giàu
tiềm năng đến thế.
Điều đó càng
khiến chúng ta có
thêm lí do để
hoàn thành công

việc này, và hoàn thành một cách mau chóng.

- Vậy các ông phải làm gì? - Thomas cố ép mình đặt câu hỏi.

- Chúng ta sẽ thảo luận mọi chuyện trong văn

phòng tôi. Nhóm
lãnh đạo của
chúng tôi đang ở
đó. - Thiết bị nhét
trong ba lô đè
nặng trong tâm trí
của Thomas. Nó
phải làm thế nào
đó lắp đặt thiết bị
sớm nhất có thể

và cho mọi thứ hoạt động.

- Tốt thôi. -

Nó đáp. - Nhưng tôi cần phải vào phòng vệ sinh trước - Đó là ý tưởng đơn giản nhất mà nó có thể nghĩ ra, cũng là

cách duy nhất
giúp nó được ở
một mình trong
vài phút

- Có một cái ở
phía trước. -
Chuột Chù nói.

Hai người rẽ
qua một góc
tường và tiến vào

một hành lang tối
hơn dẫn vào
phòng vệ sinh
nam.

- Tôi sẽ đợi
ngoài này. -
Janson vừa nói
vừa hát đầu về
phía cửa phòng.

Không nói

không rằng,
Thomas đi vào
bên trong. Nó lúi
thiết bị ra khỏi ba
lô và nhìn quanh.

Có một cái tủ
gỗ nhỏ cất dụng
cụ ở phía trên bồn
rửa mặt. Nóc tủ
có một gờ đủ cao

để Thomas nhét
thiết bị vào phía
sau mà không ai
nhìn thấy. Nó giặt
nước bồn cầu rồi
mở vòi nước ở
bồn rửa mặt. Sau
khi kích hoạt thiết
bị như đã được
hướng dẫn và co

rúm người vì
tiếng bíp nhỏ vang
lên, nó vươn
người đặt thiết bị
trên nóc tủ dụng
cụ. Tắt vòi nước,
Thomas trấn tĩnh
bản thân trong lúc
chờ máy sấy làm
khô tay.

Rồi nó bước
ra hành lang.

- Xong cả rồi
chứ? - Janson hỏi
bằng giọng lịch sự
đến khó chịu.

- Xong cả rồi.

- Thomas đáp.

Hai người tiếp
tục đi, ngang qua

vài bức hình chân
dung của viện
trưởng Paige,
giống như những
tấm áp phích ở
Denver.

- Tôi sắp phải
gặp viện trưởng
hay là... - Cuối
cùng Thomas hỏi.

Nó thấy tò mò về người phụ nữ này.

- Viện trưởng Paige rất bận. - Janson đáp. - Cậu nên nhớ việc hoàn thiện sơ đồ và hoàn thành thuốc chữa chỉ là bước đầu. Chúng tôi

vẫn đang tổ chức
các khâu hậu cần
để cung cấp nó
với số lượng lớn.
Hầu hết mọi
người trong nhóm
nghiên cứu vẫn
đang làm việc rất
tích cực trong lúc
này.

- Điều gì
khiến ông tin chắc
nó sẽ thành công?
Tại sao chỉ cần
tôi?

Janson liếc
nhìn Thomas, phô
ra nụ cười của
loài gặm nhấm.

- Tôi biết,

Thomas. Tôi đặt
trọn niềm tin của
minh vào nó. Và
tôi hứa cậu sẽ có
được sự ghi nhận
xứng đáng.

Bất giác
Thomas nghĩ tới
Newt.

- Tôi không

cần điều đó.

- Chúng ta đến
nơi rồi. - Chuột
Chù phớt lờ câu
nói của Thomas.

Họ đang ở
trước một cánh
cửa không đề tên.
Chuột Chù để cho
Thomas vào

phòng, nơi có một người đàn ông và một phụ nữ đang ngồi đối diện với một chiếc bàn. Thomas không biết họ.

Người phụ nữ mặc một bộ com lê màu thẫm, có

mái tóc dài đỏ
rực và một cặp
mắt kính gọng
mảnh đeo trễ
xuống tận mũi.
Người đàn ông có
đầu hói, gầy nhom
và mặc đồ phẫu
thuật màu xanh
lục.

- Đây là các
cộng sự của tôi. -
Janson nói trong
lúc ngồi vào bàn.
Ông ta ra hiệu cho
Thomas ngồi vào
giữa hai người
kia, và nó làm
theo. - Bác sĩ
Wright là trưởng

nhóm chuyên gia
tâm lí của chúng
tôi. - Ông ta chỉ
người phụ nữ. -
Còn bác sĩ
Christensen là
trưởng nhóm bác
sĩ của chúng tôi.
Chúng ta có rất
nhiều thứ phải

thảo luận, nên tôi
xin lỗi về màn
giới thiệu vắn tắt.

- Vì sao tôi là
ứng viên cuối
cùng? - Thomas
hỏi luôn.

Janson định
thần lại một chút.
Ông ta di chuyển

vài món đồ trên
bàn một cách
không cần thiết,
rồi ngả lưng ra
sau và khoanh tay
lại đặt trên đùi.

- Một câu hỏi
hay. Chúng tôi có
một nhóm, xin lỗi
phải dùng chữ

này, vài đôi tượng
đã được tiến cử
ngay từ đầu cho...
vinh dự đó. Về
sau số lượng ứng
viên đua tranh rút
xuống còn cậu và
Teresa. Nhưng cô
bé có cách thức
hành động theo

mệnh lệnh mà cậu
không có. Xu
hướng suy nghĩ tự
do của cậu là điều
rốt cuộc đã cho
thấy cậu chính là
ứng viên cuối
cùng.

Chơi đến
cùng, Thomas cay

đẳng nhủ thầm.
Những lần nổi
loạn của nó hóa ra
lại chính là điều
họ muốn. Toàn bộ
sự tức giận của nó
đều nhằm vào
người đàn ông
ngồi đối diện.
Chuột Chù. Đối

với nó, Janson đại diện cho VSAT từ đầu đến chân.

- Ta cứ vậy mà làm thôi. - Thomas nói. Nó cố hết sức để che giấu, nhưng vẫn có thể nhận thấy sự giận dữ trong

giọng điệu của
mình.

Janson tỏ ra
không hề lúng
túng.

- Bình tĩnh đã
nào. Chuyện này
sẽ không mất
nhiều thời gian
đâu. Cậu nên nhớ

việc thu thập các
mẫu thức của
vùng sát thủ là
một công việc rất
tinh tế. Chúng tôi
phải đối phó với
đầu óc của cậu,
và chỉ cần một sai
lệch nhỏ nhất
trong cách cậu suy

nghĩ, suy diễn
hoặc cảm nhận là
đủ để biến tất cả
kết quả thành vô
dụng.

- Phải. - Bác
sĩ Wright bổ sung
và đưa tay vén tóc
ra sau tai. - Tôi
biết ngài trợ lí

Janson đã nói cho cậu biết về sự quan trọng của việc quay lại, và chúng tôi mừng vì cậu đã quyết định đứng. - Giọng nói của cô ta mềm mỏng, dễ chịu nhưng vẫn toát lên

sự thông minh.

Bác sĩ
Christensen hăng
giọng rồi lên tiếng
với chất giọng
mỏng và the thé.
Thomas lập tức
cảm thấy không
thích người này.
- Tôi không

biết cậu có thể
còn quyết định
nào khác. Cả thế
giới này đang trên
bờ sụp đổ, và cậu
có thể giúp cứu
được nó.

- Đây là ông
nói nha. - Thomas
đáp.

- Chính xác. -
Janson nói. - Đó
là điều chúng tôi
muốn nói. Mọi
thứ đã sẵn sàng.
Nhưng vẫn cần
phải nói thêm đôi
chút để cậu có thể
hiểu về quyết định
của mình.

- Nói thêm đôi
chút? - Thomas
lặp lại. - Chẳng
phải toàn bộ mục
đích của các Biến
số là tôi không
được biết hết mọi
thứ sao? Chẳng
phải các ông sắp
quảng tôi vào

chuông nhốt tinh
tinh hay gì đó sao
? Hay là bắt tôi đi
qua một bãi mìn,
đẩy tôi xuống biển
để xem tôi có thể
bơi vào bờ được
không?

- Hãy nói hết
cho cậu ta nghe

đi. - Bác sĩ
Christensen đáp.

- Nói hết á? -
Thomas hỏi lại.

- Phải,
Thomas. - Janson
thở dài. - Những
thứ còn lại. Sau
tất cả các cuộc
Thử nghiệm, sau

mọi nghiên cứu
cùng những mẫu
thức chúng tôi đã
thu thập và kiểm
tra, sau tất cả
những Biến số mà
chúng tôi đã tạo
ra cho cậu và các
bạn của cậu,
chúng tôi đã đi

đến vấn đề này.

Thomas không
nói gì. Nó gần
như không thở nổi
vì một sự háo hức
kì lạ, trộn lẫn
giữa mong muốn
được biết và
không cần biết

Janson chồm

người tới trước,
chống hai cùi chỏ
lên bàn, mặt
thoáng sa sầm.

- Một vấn đề
cuối cùng.

- Và nó là?

- Thomas,
chúng tôi cần bộ
não của cậu.

CHƯƠNG 59

Tim Thomas
đập điên cuồng
trong lồng ngực.
Nó biết không
phải ông ta đang

thử mình. Họ đã đi xa hết mức có thể trong việc phân tích các đáp ứng và mẫu thức não. Bây giờ họ đã chọn ra được người thích hợp nhất để... tháo tung ra trong nỗ

lực chế tạo thuốc
chữa bệnh.

Tự dụng
Thomas nhận ra
Cánh tay phải sẽ
không thể có mặt
đủ nhanh.

- Não của tôi
á? - Nó cố ép
mình lên tiếng.

- Đúng vậy. -
Bác sĩ
Christensen trả
lời. - Ứng viên
cuối cùng là mảnh
ghép còn thiếu
trong toàn bộ dữ
liệu của bản sơ
đồ. Nhưng chúng
tôi không có cách

nào khẳng định
được điều đó cho
đến khi theo dõi
xong những mẫu
thức tương ứng
với từng Biến số.
Cuộc phẫu thuật
sẽ cho chúng tôi
dữ liệu cuối cùng,
cơ thể cậu sẽ vận

hành một cách
thích hợp trong
khi chúng tôi tiến
hành việc đó. Cậu
sẽ không cảm thấy
đau đớn... chúng
tôi sẽ gây mê cậu
thật mạnh cho đến
khi...

Ông ta không

cần phải nói hết.
Lời nói của ông ta
tan vào im lặng
trong khi ba nhà
khoa học của
VSAT chờ đợi
câu trả lời của
Thomas. Nhưng
nó không thể nói
nổi. Nó đã đối

diện với cái chết
vô số lần trong
đời, theo những gì
còn nhớ *được*,
nhưng nó luôn làm
điều đó với hi
vọng rằng mình sẽ
sống sót, nó đã
làm mọi thứ trong
khả năng để được

tồn tại thêm một ngày nữa. Còn lần này thì khác. Nó sẽ không chỉ phải trải qua một thử nghiệm cho đến khi những người giải cứu xuất hiện. Đây là thứ mà nó sẽ không còn

đường sống sót
quay về. Nếu họ
không đến thì đây
sẽ là sự kết thúc.

Một suy nghĩ
khủng khiếp bỗng
hiện lên trong đầu
Thomas: liệu
Teresa có biết
chuyện này?

Suy nghĩ đó
khiến nó đau
điếng một cách
bất ngờ.

- Thomas? -
Janson lên tiếng
hỏi, cắt ngang
dòng suy nghĩ của
Thomas. - Tôi
biết việc này là

một cú sốc đối
với cậu. Tôi cần
cậu hiểu đây
không phải là một
cuộc thử nghiệm.
Đây không phải là
một Biến số, và
tôi không nói dối
cậu. Chúng tôi
nghĩ có thể hoàn

tất bản sơ đồ của
giải pháp điều trị
nhờ phân tích mô
não của cậu, cũng
như làm thế nào
cấu tạo của nó,
kết hợp với các
mẫu thức đã thu
thập được, cho
phép nó kháng lại

độc lực của virus
Nhật trùng. Cuộc
Thử nghiệm đã
được thiết kế sao
cho chúng tôi
không phải mổ xẻ
mọi người. Mục
đích của chúng tôi
là cứu người, chứ
không phải phung

phí mạng sống.

- Chúng tôi đã thu thập và phân tích các mẫu thức trong nhiều năm, và cậu là người mạnh mẽ nhất trong những đáp ứng đối với các Biến số. - Bác sĩ

Wright tiếp lời. -
Đã từ lâu chúng
tôi biết rất cuộc
sẽ phải chọn ứng
viên tốt nhất cho
nghiên cứu sau
cuối này, và việc
giữ bí mật điều đó
với các đối tượng
là ưu tiên cao nhất

Bác sĩ
Christensen tiếp
tục trình bày tiến
trình thực hiện
trong khi Thomas
câm lặng ngồi
nghe.

Cậu sẽ phải
còn sống, nhưng
không tỉnh thức.

Chúng tôi sẽ gây
mê cậu và gây tê
vùng phẫu thuật,
tuy nhiên trong
não không có dây
thần kinh, nên đó
sẽ là một tiến
trình tương đối ít
đau đớn. Điều
không may là cậu

sẽ không thể hồi
tỉnh lại sau cuộc
nghiên cứu của
chúng tôi, đây là
một quá trình chết
người. Nhưng các
kết quả thu được
sẽ là vô giá.

- Thế nếu nó
thất bại? -

Thomas hỏi lại.
Tất cả những gì
nó thấy lúc này là
những khoảnh
khắc cuối cùng
của Newt. Nếu
như nó *có thể*
ngăn ngừa cái
chết khủng khiếp
đó cho những

người khác thì
sao?

Đôi mắt nữ
bác sĩ thoáng chút
bối rối.

- Thi chúng tôi
sẽ... tiếp tục
nghiên cứu.
Nhưng chúng tôi
hoàn toàn tự tin...

Thomas ngắt
lời cô ta vì không
thể kiềm chế được
nữa:

- Các người
có tự tin thật
không? Các người
đang trả tiền cho
người ta để có
thêm nhiều... *đối*

tượng nghiên cứu.

- Nó nói ra chữ đó với một sự phần nộ. - Như vậy các người có thể bắt đầu lại.

Thoạt đầu không ai nói gì. Sau đó Janson lên tiếng:

- Chúng tôi sẽ làm mọi việc cần làm để tìm ra một giải pháp chữa bệnh. Với ít thương vong nhất có thể. Không cần phải nói thêm về điều đó nữa.

- Vậy chúng ta

đang nói chuyện
để làm gì? -
Thomas hỏi. - Sao
không tóm lấy tôi
rồi trói lại và lôi
óc tôi ra ngoài
luôn đi?

Bác sĩ
Christensen đáp:
- Vì cậu là

ứng viên cuối
cùng của chúng
tôi. Cậu là cây
cầu nối giữa
những người sáng
lập và đội ngũ
nghiên cứu hiện
tại. Chúng tôi
đang cố cho cậu
thấy sự tôn trọng

mà cậu đáng được hưởng. Chúng tôi hi vọng cậu sẽ tự lựa chọn.

- Thomas, cậu có cần một chút thời gian không? -
Bác sĩ bright hỏi.
- Tôi biết chuyện này rất khó khăn,

và tôi cam đoan
với cậu chúng tôi
rất coi trọng nó.
Điều chúng tôi
đang yêu cầu là
một sự hi sinh lớn
lao. Cậu có hiến
tặng bộ não của
mình cho khoa
học không? Cậu

có cho phép
chúng tôi đặt
miếng ghép cuối
cùng vào chỗ
không? Để chúng
ta tiến thêm một
bước đến gần giải
pháp điều trị, vì
sự an nguy của
nhân loại?

Thomas không biết phải nói thế nào. Nó không thể tin nổi sự xoay chuyển của tình hình. Sau mọi chuyện, liệu có thật bọn họ chỉ cần thêm một mạng sống nữa?

Nhóm Cánh
tay phải đang đến.
Hình ảnh của
Newt hiện lên
trong đầu nó.

- Tôi cần
được ở một mình.

- Cuối cùng nó
thốt lên. - Làm ơn.

Đây là lần đầu

tiên một phần
trong nó muốn
buông xuôi, để
cho bọn họ làm
chuyện họ muốn.
Cho dù chỉ có một
cơ hội thành công
nhỏ nhoi.

- Cậu đang
làm điều đúng

đầu. - Bác sĩ
Christensen nói. -
Đừng lo, cậu sẽ
không cảm thấy
đau đớn chút nào
đâu.

Thomas không
muốn nghe thêm
một lời nào nữa.

- Tôi chỉ cần

một chút thời gian
cho riêng mình
trước khi tất cả
chuyện này bắt
đầu.

- Đồng ý. -
Janson nói và
đứng lên. - Chúng
tôi sẽ đưa cậu đến
khu y tế và dành

cho cậu một
phòng riêng để
nghỉ một thời
gian. Mặc dù
chúng tôi cần sớm
bắt đầu mọi
chuyện.

Thomas chồm
người tới trước
và vùi mặt vào

hai bàn tay, mắt
nhìn xuống sàn
nhà. Kế hoạch mà
nó đã nghĩ ra với
Cánh tay phải thật
ngớ ngẩn hết chỗ
nói. Cho dù nó có
thể trốn được
nhóm người này -
cho dù nó *muốn*

làm điều đó ngay
- làm thế nào nó
sống sót được cho
tới khi các bạn
của nó xuất hiện?

- Thomas? -
Bác sĩ Wright hỏi
và đặt một tay lên
lưng nó. - Cậu có
ồn không? Cậu có

câu hỏi nào nữa
không?

Thomas ngồi
thẳng lại, bỏ hai
tay ra.

- Ta hãy đi tới
chỗ các người
vừa nói.

Đột nhiên
không khí trong

phòng dường như
đã thoát hết ra
ngoài, khiến ngực
Thomas thắt lại.
Nó đứng dậy đi
về phía cánh cửa,
mở ra, rồi bước
vào hành lang.
Chuyện này thật
quá sức chịu

đụng.

CHƯƠNG 60

Thomas đi
theo nhóm chuyên
gia VSAT, nhưng
đầu óc nó đang

vận hành hết tốc
lực. Nó không
biết phải làm gì.
Không có cách
nào liên lạc với
Cánh tay phải, mà
nó thì đã mất khả
năng trò chuyện
bằng ý nghĩ với
Teresa hoặc Aris.

Họ đổi hướng
nhiều lần. Lộ trình
ngoằn ngoèo
khiến Thomas nhớ
đến Mê cung. Nó
gần như ao ước
mình được quay
lại đó. Lúc đó
mọi thứ đơn giản
hơn rất nhiều.

- Có một căn phòng ở đằng kia, bên trái. - Janson giải thích. - Tôi đã đặt trong đó một chiếc máy chữ, trong trường hợp cậu muốn để lại lời nhắn cho các bạn bè của

mình. Tôi sẽ tìm cách chuyển thông điệp của cậu cho họ.

- Tôi cũng sẽ bảo đảm cậu có gì đó để ăn. - Bác sĩ Wright nói từ phía sau.

Sự nhã nhặn

của họ khiến
Thomas cảm thấy
khó chịu. Nó nhớ
đến câu chuyện
của những tên sát
nhân bị kết án tử
ngày xưa. Chúng
cũng luôn được
hưởng một bữa ăn
cuối cùng theo

đúng sở thích.

- Tôi muốn
món bít tết. - Nó
ngừng lại nhìn cô
ta và nói. - Tôi
nữa. Tôi hùm.
Bánh kép. Và một
thanh kẹo.

-Tôi xin lỗi...
Cậu sẽ phải bằng

lòng với vài cái
bánh mì kẹp thịt.

Thomas thở
dài và lẩm bẩm:
- Biết mà.

Thomas ngồi
trên một cái ghế
mềm, mắt nhìn

vào máy chữ đặt
trên chiếc bàn nhỏ
trước mặt. Nó
không có ý định
viết lời nhắn gửi
cho bất cứ ai,
nhưng nó chẳng
còn chuyện gì
khác để làm. Tình
thế tỏ ra phức tạp

hơn nhiều so với
nó tưởng. Nó
không biết mình
đã dự kiến điều
gì, nhưng ý tưởng
bị mô phỏng chưa
bao giờ xuất hiện
trong đầu nó. Nó
đã hình dung mọi
thứ họ làm và có

thể giả vờ hợp tác
cho đến khi Cánh
tay phải xuất hiện.

Nhưng bây giờ
mà hợp tác thì nó
sẽ một đi không
trở lại.

Rốt cuộc nó

cũng gõ vài lời đề
nhắc gửi cho
Minho và Brenda
trong trường hợp
nó thiệt mạng, rồi
gục mặt vào cánh
tay trên bàn cho
đến khi thức ăn
được đưa tới. Nó
ăn chậm rãi, rồi

lại nghỉ. Nó chỉ có thể hi vọng các bạn mình đến kịp lúc. Nếu không chắc nó sẽ không rời khỏi căn phòng này cho đến khi tuyệt đối phải làm như thế.

Nó ngủ gà gật

trong lúc chờ đợi.
Mỗi phút dường
như dài đằng dặc.

Một tiếng gõ
cửa khiến nó
choàng tỉnh.

- Thomas! -
Giọng nói của

Janson vọng vào
qua cánh cửa. -
Thực sự chúng ta
cần phải tiến hành
thôi.

Mấy chữ đó
khiến ruột gan
Thomas bấn loạn.

- Tôi... chưa
sẵn sàng. - Nó

thấy mình thật nực
cười.

Một lát sau,
Janson nói:

- Tôi e chúng
ta không có nhiều
lựa chọn.

- Nhưng... -
Thomas chưa tìm
được gì để nói thì

cánh cửa đã mở ra và Janson bước vào phòng.

- Thomas... chờ đợi chỉ làm mọi chuyện tồi tệ hơn thôi. Chúng ta cần phải đi.

Nó không biết phải làm gì nữa.

Nó ngạc nhiên vì
bọn họ tỏ ra rất
bình tĩnh với mình
cho đến lúc này.
Nó nhận ra mình
đã đi đến đường
cùng và không
còn thời gian. Nó
hít một hơi thật
sâu.

- Cứ như vậy
mà làm thôi.

Chuột Chù
mỉm cười đáp:
- Đi theo tôi.

Janson đưa
Thomas vào một
phòng tiền phẫu,

nơi có một vài y tá, một chiếc giường bánh xe và đủ thứ màn hình vây quanh. Bác sĩ Christensen cũng có mặt ở đó. Ông ta mặc đồ phẫu thuật và đã đeo khẩu trang y tế.

Thomas chỉ nhìn
thấy đôi mắt của
ông ta, chúng ánh
lên sự háo hức.

- Đơn giản
vậy thôi sao? -
Thomas hỏi. Một
đợt hoảng loạn
trào lên trong lòng
nó, gây cho nó

cảm giác có thứ gì
đó đang gặm
nhấm ngực mình. -
Đã đến lúc mở
phanh đầu tôi ra
sao?

- Tôi xin lỗi. -
Tay bác sĩ trả lời.
- Nhưng chúng ta
cần phải bắt đầu.

Chuột Chù
vừa mở miệng
định nói thì một
hồi chuông báo
động réo vang.

Tim Thomas
nhảy vọt lên cổ và
một sự nhẹ nhõm
tràn qua người nó.
Chắc chắn đó là

dấu hiệu của
nhóm Cánh tay
phải.

Cánh cửa bật
mở. Thomas quay
lại vừa đúng lúc
để nhìn thấy một
phụ nữ hốt hoảng
chạy vào thông
báo:

- Một chiếc Berg vừa đến để giao hàng, nhưng hóa ra đó chỉ là trò lừa bịp để đưa người vào bên trong. Họ đang cố gắng chiếm lĩnh tòa nhà chính.

Câu nói của

Janson khiến tim
Thomas muốn
ngừng đập:

- Có vẻ như
chúng ta cần
nhANH chóng bắt
đầu cuộc phẫu
thuật. Christensen,
gây mê cho cậu ta
đi.

CHƯƠNG 61

Ngực Thomas
thắt lại, cổ họng
nó như muốn
nghẹn luôn. Tình
thế đang rất khôn

đón, nhưng nó cứ
đờ người ra.

Janson lớn
tiếng ra lệnh:

- Bác sĩ
Christensen,
nhanh lên. Ai mà
biết những kẻ kia
đang định làm gì,
nhưng chúng ta

không thể bỏ phí
một giây nào. Tôi
sẽ bảo kíp mỗ
không được chùn
bước cho dù bất
cứ chuyện gì xảy
ra.

- Khoan đã. -
Rốt cuộc Thomas
cũng nói được ra

tiếng. - Tôi không
biết mình có thể
làm chuyện này
được không nữa. -
Câu nói của nó
nhẹ bồng. Nó biết
đã đến nước này
thì bọn họ sẽ
không dừng lại.

Khuôn mặt

Janson đỏ lựng.
Thay vì nói với
Thomas, ông ta
quay sang tay bác
sĩ:

- Làm mọi thứ
cần thiết để mở
hộp sọ thẳng bé
này ra.

Ngay khi

Thomas mở miệng
định lên tiếng thì
bị thứ gì đó nhọn
nhọn chọc vào
tay, phóng những
cú giạt choáng
váng qua cơ thể
khiến nó lả đi và
ngã xuống chiếc
giường. Nó hoàn

toàn tê liệt từ cổ
trở xuống và cực
kỳ hoảng sợ. Bác
sĩ Christensen cúi
xuống đồng thời
đưa một chiếc xi
lanh cho một y tá.

- Tôi rất tiếc,
Thomas, chúng tôi
phải làm việc này.

Tay bác sĩ
cùng với một y tá
đẩy Thomas vào
sâu hơn trên chiếc
giường và nhấc
bồng chân nó lên
để nó hoàn toàn
nằm ngửa ra.
Thomas chỉ có thể
nhúc nhích nhẹ

phần đầu. Chuyên
biến bất ngờ của
tình hình khiến nó
đờ ra trong khi đã
biết rõ hậu quả,
Nó sắp chết. Trừ
phi bằng cách nào
đó Cánh tay phải
đến đây ngay lập
tức.

Chuột Chù
bước vào trong
tầm mắt của
Thomas. Ông ta
gật gù hài iòng và
vỗ vai tay bác sĩ.

- Tiến hành đi.

Nói đoạn
Janson quay gót
và biến mất

Thomas có thể
nghe thấy có tiếng
người la lối trong
hành lang trước
khi cửa phòng
đóng lại.

- Tôi cần thực
hiện vài xét
nghiệm. - Bác sĩ
Christensen giải

thích. - Sau đó
chúng tôi sẽ đưa
cậu vào trong
phòng phẫu thuật.
- Ông ta quay lại
và lúi húi gì đó
với các dụng cụ.

Thomas có
cảm giác như tay
bác sĩ nói chuyện

với mình từ
khoảng cách hàng
trăm dặm. Nó
tuyệt vọng nằm
đó, đầu óc quay
cuồng trong khi
ông ta rút máu và
đo hộp sọ cho nó.
Ông ta im lặng
làm việc, gần như

không chớp mắt.
Nhưng những giọt
mồ hôi to tướng
đọng trên trán cho
thấy ông ta đang
đua tốc độ với
chuyện gì đó. Liệu
ông ta có được
một tiếng đồng hồ
để hoàn thành

việc này không?
Hay là vài tiếng?

Thomas nhắm
mắt lại. Nó tự hỏi
liệu thiết bị bắt
hoạt vũ khí có
hoạt động không.
Liệu có ai đi tìm
mình không. Rồi
nó nhận ra, nó có

muốn bọn họ đi
tìm không đây?
Có khi nào VSAT
đã thực sự tiến
gần đến chỗ tìm ra
thuốc trị bệnh?
Nó cố gắng thờ
đều và tập trung
vào việc nhúc
nhích tứ chi.

Nhưng vô ích.

Bỗng tay bác sĩ thẳng người lại và mỉm cười với Thomas.

- Tôi tin chúng tôi đã sẵn sàng. Chúng tôi sẽ đưa cậu vào phòng mổ ngay bây giờ.

Ông ta bước
qua cửa và chiếc
băng ca của
Thomas được đẩy
ra hành lang.
Không thể nhúc
nhích, nó chỉ biết
nằm đó nhìn các
bóng đèn sáng
trên trần nhà lần

lướt lóe lên trong
khi nó di chuyển
qua hành lang.
Cuối cùng nó
đánh nhắm mắt
lại.

Bọn họ đã gây
mê cho nó. Thế
giới sẽ nhạt nhòa
dần đi, và nó sẽ

chết.

Nó lại mở
bùng mắt ra, rồi
nhắm lại. Tim đập
mạnh, hai bàn tay
nó dầm mồ hôi
trong khi nắm chặt
tấm vải phủ băng
ca. Cử động của
nó đang dần dần

hồi phục.

Nó lại mở mắt ra. Các bóng đèn trượt qua. Thêm một bóng, rồi một bóng nữa. Nỗi tuyệt vọng có nguy cơ làm nó chết giấc trước khi đám bác sĩ

thực hiện điều đó.

- Tôi... - Nó
mở miệng để nói,
nhưng không thốt
ra thêm được chữ
nào khác.

- Gì vậy? -
Christensen hỏi
và cup mắt nhìn
Thomas. Thomas

cổ phát âm, nhưng
trước khi nó nói
được bất cứ điều
gì thì một tiếng nổ
kinh thiên động
địa làm rung
chuyển toàn bộ
hành lang khiến
tay bác sĩ lão đảo.
Ông ta vô tình đẩy

chiếc băng ca tới
trước trong khi
khom người xuống
để khỏi té ngã.
Chiếc giường có
bánh xe lao sang
bên phải và đung
vào tường, rồi bật
ra và xoay vòng
cho đến khi chạm

vào bức tường
đối diện.

Thomas cố cử
động, nhưng nó
vẫn tê liệt. Nó
nghĩ tới Chuck,
Newt, và một nỗi
buồn chưa từng
thấy bóp nghẹt tim
nó.

Có tiếng hét
vọng đến từ
hướng vụ nổ, tiếp
nói bằng tiếng la
lối, rồi mọi thứ
yên ắng trở lại.
Tay bác sĩ đứng
dậy, vội vã tiến
đến chỗ chiếc
băng ca, chỉnh

hướng lại rồi đẩy
nó qua một loạt
cửa hai chiều.
Một nhóm người
mặc trang phục
phẫu thuật đang
đứng đợi họ trong
một phòng mổ
màu trắng.

Christensen

bắt đầu truyền
lệnh:

- Chúng ta
phải nhanh tay
lên! Mọi người
vào vị trí. Lisa,
gây mê cho cậu ta
đi. Ngay lập tức!

Một phụ nữ
thấp bé đáp:

- Chúng ta
chưa làm xong
các khâu ch...

- Mặc kệ!
Theo tôi hiểu thì
toàn bộ chỗ này
sập tới nơi rồi.

Ông ta đẩy
băng ca đến bên
cạnh bàn mổ, rồi

nhieu bàn tay
cùng hợp lực nâng
Thomas lên trước
cả khi băng ca
ngừng di chuyển.
Nó nằm ngửa, cố
gắng quan sát đám
bác sĩ và y tá
chộn rộn. Bọn họ
có ít nhất một

chục người. Nó
cảm thấy một cú
nhói ở cánh tay và
nhìn xuống.
Người phụ nữ
thấp bé đang lắp
dây truyền dịch
cho nó. Hiện tại
thứ duy nhất mà
nó có thể cử động

được là đôi tay.

Các ngọn đèn được đưa đến vị trí phía trên đầu Thomas. Những thứ khác được gắn vào nhiều nơi trên cơ thể nó. Các máy móc giám sát bắt đầu kêu bíp

bíp. Tiếng máy
chạy rì rì vang
lên. Tiếng người
nói loạn xạ. Căn
phòng chộn rộn
hẳn, tựa như trong
một vũ điệu soạn
sẵn.

Và các bóng
đèn, chúng rất

sáng. Cả căn
phòng bắt đầu
quay cuồng, mặc
dù Thomas đang
nằm im. Sự hoảng
hốt trước điều
bọn họ sắp làm
dâng lên trong
lòng nó. Nó biết
thế là hết. Ngay ở

đây, ngay lúc này.

- Mong là
thành công. - Cuối
cùng nó cũng thốt
được nên lời.

Vài giây sau,
nó ngấm thuốc mê
và mọi thứ tan
biến.

CHƯƠNG 62

Suốt một lúc lâu, Thomas chỉ thấy bóng tối. Kẽ nứt trong khoảng trống suy nghĩ của nó nhỏ như sợi

tóc, chỉ vừa đủ
rộng để nó ý thức
được sự tồn tại
của khoảng trống
ấy. Ở đâu đó nơi
rìa ý thức,
Thomas biết mình
đang ngủ và chỉ
được duy trì sự
sống để cho người

ta có thể xem xét
bộ óc. Phân tích tỉ
mỉ từng lát, từng
lát một.

Vậy là nó
chưa chết

Trong khi
đang trôi nổi
trong bóng tối
mông lung, nó

nghe thấy một
giọng nói. Người
ta gọi tên nó.

Sau khi nghe
thấy chữ *Thomas*
vài lần, rốt cuộc
nó quyết định đi
theo tiếng gọi. Nó
di chuyển về phía
giọng nói.

Về phía cái
tên của nó.

CHƯƠNG 63

- Thomas tôi
tin ở cậu. - Một
phụ nữ nói với nó

trong lúc nó vật
lộn tìm cách tỉnh
lại. Nó không
nhận ra, nhưng
giọng nói này có
gì đó vừa dịu
dàng vừa uy
quyền. Nó tiếp tục
vật lộn, nghe thấy
mình rên rỉ và trở

mình trên giường.

Cuối cùng, nó mở mắt ra. Chớp chớp mắt mấy cái dưới ánh đèn chói sáng trên đầu, nó nhận thấy một cánh cửa đang khép lại phía sau người vừa đánh

thức mình dậy.

- Khoan. - Nó nói, nhưng chữ đó chỉ vang lên khe khẽ như, một lời thì thầm.

Nhờ sức mạnh của ý chí, nó chống cùi chỏ nâng mình lên.

Lúc này nó đang ở một mình trong phòng, những âm thanh duy nhất là tiếng la hét xa xôi và lâu lâu một tiếng rên như sấm. Đầu óc nó bắt đầu tỉnh táo lại, và ngoài một chút

choáng váng thì
nó cảm thấy khá
ổn. Điều đó có
nghĩa là, trừ phi
những phép màu
của khoa học đã
có một bước nhảy
vọt thực sự, nó
vẫn còn bộ não
trong đầu.

Một bìa hồ sơ
có buộc dây đặt
trên chiếc bàn
cạnh giường khiến
nó chú ý. Chữ
Thomas lớn màu
đỏ được viết ngay
trên đó. Nó vung
chân ngồi dậy trên
mép nệm và tóm

lấy tệp hồ sơ.

Có hai tờ giấy nằm bên trong bìa hồ sơ. Tờ đầu tiên là một sơ đồ của khu phức hợp VSAT, với nét bút dạ vạch ra nhiều lộ trình xuyên qua tòa nhà. Nó liếc

nhanh qua tờ giấy
thứ hai. Đây là
một bức thư gửi
nó, ký tên viện
trưởng Paige. Nó
vội đặt bản sơ đồ
xuống và bắt đầu
đọc thư:

Thomas thân

mến,

Theo sự tin
tưởng của tôi,
Thử nghiệm đã
chấm dứt. Chúng
tôi đã có thừa dữ
liệu để tạo ra bản
sơ đồ. Các cộng
sự không đồng
tình với tôi về

điều này, nhưng
tôi đã kịp thời
dừng cuộc phẫu
thuật và cứu cậu.
Bây giờ nhiệm vụ
của chúng tôi là
làm việc với các
dữ liệu đã có và
thiết kế nên một
giải pháp điều trị

cho Nhật trùng.
Sự tham gia của
cậu cũng như của
các đối tượng
khác là không còn
cần thiết nữa.

Bây giờ cậu
có một nhiệm vụ
vô cùng lớn lao
đang chờ phía

trước. Khi trở thành viện trưởng, tôi đã nhận ra tầm quan trọng của việc lắp đặt một dạng cửa thoát hiểm cho nơi này. Tôi đã đặt nó trong một phòng bảo trì không còn

được sử dụng.
Tôi nhờ cậu giải
thoát cho các bạn
của cậu, bản thân
cậu, cùng một số
lượng đáng kể
những người Miến
vừa được chúng
tôi tập hợp. Thời
gian là vấn đề cốt

yếu, và tôi tin
chắc cậu ý thức
được điều đó.

Có ba lộ trình
được đánh dấu
trên sơ đồ kèm
theo thư này. Cái
đầu tiên cho phép
cậu rời khỏi tòa
nhà qua một

đường hầm. Một
khi đã ở bên
ngoài, cậu sẽ tìm
được nơi Cánh
tay phải đã tự mở
lối vào một tòa
nhà khác. Cậu có
thể gặp họ tại đó.
Lộ trình thứ hai sẽ
dẫn cậu đến chỗ

những người
Miễn, và cái thứ
ba giúp cậu tìm
đến cánh cửa mật.
Đó là một cửa
Xuyên không đưa
các cậu đến nơi
mà tôi hi vọng
mọi người sẽ xây
dựng một cuộc

sống mới. Hãy
đưa tất cả rời
khỏi đây.

Viện trưởng
Ava Paige

Thomas nhìn
tờ giấy trên trời,
đầu óc quay
cuồng. Một tiếng

nổ rên xa xôi khác
khiến nó quay về
với thực tại. Nó
tin Brenda, và con
bé tin bà viện
trưởng. Tất cả
những gì nó có thể
làm vào lúc này
là hành động.

Nó gấp bức

thư và bản sơ đồ
nhét vào túi quần,
rồi từ từ đứng
dậy. Khá ngạc
nhiên trước sự hồi
phục sức lực
nhanh chóng của
mình, nó lao ra
cửa, thò đầu ra
xem xét bên ngoài

và không thấy ai hết. Nó lách qua cửa ngay lúc có hai người chạy vọt qua. Họ chỉ thoáng liếc nhìn Thomas. Nó nhận ra sự hỗn loạn do Cánh tay phải gây ra có lẽ đã cứu

mình.

Nó lôi sơ đồ
ra nghiên cứu cẩn
thận, dò theo vạch
màu đen dẫn
xuống đường hầm.
Sẽ không mất
nhiều thời gian để
tới được đó. Nó
nhớ đường trong

đầu rồi bắt đầu
chạy theo hành
lang, đồng thời
liếc nhanh hai lộ
trình còn lại trên
sơ đồ.

Mới chạy
được chừng chục
mét thì nó dừng
lại vì ngõ ngang

với thứ mình nhìn
thấy. Nó đưa sơ
đồ vào gần mắt
hơn cho chắc ăn,
vì sợ mình đọc
nhầm. Nhưng nó
không nhầm.

VSAT đã giấu
người Miến trong
Mê cung.

CHƯƠNG 64

Tất nhiên trên bản sơ đồ có hai mê cung, một cho Nhóm A và một cho Nhóm B. Cả

hai đều được xây
ngâm trong lớp đá
bên dưới nền
móng của trụ sở
VSAT. Thomas
không rõ mình
đang được dẫn tới
cái nào, nhưng
dẫu sao nó cũng
đang quay lại Mê

cung. Với sự
khiếp đảm trong
lòng, nó bắt đầu
chạy tới đường
hầm được viện
trưởng Paige chỉ
dẫn.

Nó chạy qua
nhiều hành lang
cho đến khi tới

một cầu thang dài
dẫn xuống tầng
hầm. Lộ trình đưa
nó qua nhiều căn
phòng trống rỗng,
trước khi đến một
cái cửa nhỏ mở
vào đường hầm.
Trong hầm tối
thui, nhưng

Thomas nhẹ
người khi thấy nó
không tối hoàn
toàn. Có vài bóng
đèn không chụp
được treo trên
trần. Thomas chạy
theo đường hám
hẹp, sau khoảng
sáu chục mét; nó

đến một chiếc
thang như đã
được đánh dấu
trên sơ đồ. Nó
trèo lên thang và
đến một cánh cửa
tròn bằng thép có
tay quay giống
như cửa vào
phòng cát mê đồ ở

trong Trảng.

Nó vịn tay
quay cửa và dùng
hết sức đẩy mạnh.
Ánh sáng lơ mờ
xuất hiện khi
Thomas nâng cánh
cửa lên. Khi nó
lật hẳn cánh cửa
ra bên ngoài, một

luồng gió lạnh
thổi ào qua người
nó. Nó trèo ra
ngoài và thấy
mình đang ở trên
mảnh đất cằn cỗi
phủ tuyết nằm
giữa khu rừng và
trụ sở VSAT.

Nó cẩn thận

đóng cửa hãm lại,
rồi khom người
nấp sau một tảng
đá. Nó không thấy
động tĩnh gì,
nhưng trời đêm
quá tối không cho
phép nó nhìn rõ
mọi thứ. Nó ngửa
mặt lên trời. Khi

nhìn thấy những
đám mây đen u
ám giống như lúc
mới đến đây, nó
chợt nhận ra mình
hoàn toàn không
có ý niệm gì về
khoảng thời gian
đã trôi qua kể từ
lúc đó. Nó đã ở

trong trụ sở VSAT
vài tiếng đồng hồ,
hay là trọn một
ngày?

Bức thư của
viện trưởng Paige
cho biết nhóm
Cánh tay phải đã
mở một lối vào
khu phức hợp, có

lẽ là nhờ những
tiếng nổ mà
Thomas đã nghe
thấy, và đó là nơi
nó cần đến trước
tiên. Nó nhận ra
sự khôn ngoan của
việc liên kết với
nhóm này: càng
đông thì càng an

toàn. Và nó phải cho họ biết nơi những người Miến đang được che giấu. Căn cứ theo bản sơ đồ, lựa chọn tốt nhất của Thomas là chạy đến cụm công trình ở xa nhất so

với nơi nó đang
đứng và tìm kiếm
trong khu đó.

Thomas vòng
qua tảng đá và
chạy đến tòa nhà
ở gần nhất, vừa
chạy vừa cúi thấp
người hết mức có
thể. Những tia

chớp rạch qua bầu
trời rọi sáng bề
mặt bê tông của
khu phức hợp và
ánh lên màu trắng
của tuyết. Tiếng
sấm nhanh chóng
tiếp nối, lan
truyền trên mặt
đất và rung

chuyển trong lòng
ngực Thomas.

Nó tiến đến
tòa nhà đầu tiên
và vạch lối qua
hàng cây bụi sát
tường. Nó đi dọc
theo mặt ngoài
của tòa nhà nhưng
không thấy gì. Nó

dừng lại khi đi tới
góc tường và
nhòm qua phía
bên kia - nơi
khoảng trống giữa
các tòa nhà có
một loạt sân nhỏ.
Nhưng nó vẫn
chưa thấy lối xâm
nhập.

Thomas men
theo bờ tường của
hai tòa nhà kế
cận. Khi đi tòa
nhà thứ ba, nó
nghe thấy nhiều
tiếng nói và lập
tức nằm xuống
đất. Thật khế
khàng, nó bò trên

lớp đất giá lạnh
đến bên I một bụi
cây cao, rồi ló
đầu ra tìm kiếm
nguồn phát ra
tiếng nói

Kia rồi. Gạch
vụn nằm vương
vãi thành từng
đống trên khoảng

sân, và phía bên
kia sân là một cái
lỗ khổng lồ nơi
bức tường bên
hông của tòa nhà.
Như vậy là vụ nổ
phát xuất từ bên
trong. Ánh sáng
yếu ớt hắt ra qua
cái lỗ, chiếu

những cái bóng
đứt đoạn lên mặt
đất. Ngồi ngay
mép của một trong
những cái bóng đó
là hai người mặc
thường phục.
Người của Cánh
tay phải.

Thomas vừa

dợm đứng lên thì
bị một bàn tay
lạnh ngắt bịt
miệng và lúi
ngược nó về phía
sau. Một cánh tay
khác vòng quanh
ngực nó và kéo lê
nó trên mặt đất.
Hai bàn chân nó

bị vùi vào lớp tuyết dày. Thomas đá chân cố gắng vùng ra, nhưng người kia quá khỏe.

Nó bị lôi vòng qua góc tường vào một cái sân nhỏ khác, rồi bị

đề sắp xuống đất.
Kẻ khổng chế
ngồi thụp lên lưng
Thomas và bịt
chặt tay vào
miệng nó. Đó là
một người đàn
ông mà nó không
nhận ra. Một bóng
người khác khom

xuống.

Janson.

- Thất vọng
quá đi. - Chuột
Chù lên tiếng. -
Sau mọi chuyện,
có vẻ như không
phải tất cả mọi
người trong tổ
chức của tao đều

cùng chung chí
hướng.

Thomas không
thể làm gì ngoài
giấy giụa chống
lại kẻ đang đè nó
xuống đất

Janson thở dài
- Tao đoán
chúng tao sẽ phải

làm chuyện này
theo cách thức
cứng rắn.

CHƯƠNG 65

Janson lôi ra
một con dao dài

mỏng dính, giờ
lên và ghé mắt lại
gần để kiểm tra.

- Nói cho mày
biết nha, nhóc
con. Tao chưa bao
giờ tự coi mình là
một người bạo
lực, nhưng mày và
đám bạn của mày

đã dồn tao vào
đường cùng. Sự
kiên nhẫn của tao
đã bị lợi dụng quá
mức, nhưng tao sẽ
tỏ ra kiên chế.
Không như mày,
tao nghĩ cho
người khác nhiều
hơn. Tao đang cố

gắng cứu người,
và tao sẽ kết thúc
kế hoạch này.

Thomas cố
gắng thả lỏng toàn
thân và nằm im.
Vật lộn chẳng ích
gì, và nó cần tiết
kiệm năng lượng
cho đến khi một

cơ hội đúng đắn
xuất hiện. Rõ ràng
là Chuột Chù
đang mất bình
tĩnh, và căn cứ
theo con dao thì,
gã đang quyết tâm
đưa nó trở lại
phòng mổ bằng
mọi giá.

- Ngoan lắm.
Không cần phải
chống đối làm gì.
Cậu nên tự hào.
Cậu và cái đầu
của cậu sẽ cứu thế
giới đó Thomas.

Người đàn
ông đang không
chế Thomas - một

người mập lùn và
có tóc đen - lên
tiếng:

- Tao sẽ bỏ tay
khỏi miệng mày.
Kêu một tiếng thôi
là Janson sẽ cho
mày nếm mùi con
dao đó. Hiểu
chưa? Tụi tao

muốn bắt sống
mày, nhưng điều
đó không có nghĩa
mày không thể
mang theo.

Thomas gật
đầu một cách bình
tĩnh nhất có thể.
Kẻ khổng chế
buông nó ra và

ngồi lên.

- Nhóc biết khôn rồi đó. - Hấn nói.

Đó chính là tín hiệu để Thomas hành động. Nó vung chân thật mạnh sang bên phải, đá trúng mặt

Janson. Đầu gã lật ra sau và toàn thân đổ ập xuống đất. Tên tóc đen chồm tới định tấn công Thomas, nhưng nó đã lách tránh được và đã thêm một cú vào cánh tay cầm dao

của Janson. Con
dao bay ra khỏi
tay gã; trượt qua
khoảng sân và đập
vào vách tường
của tòa nhà.

Mãi chú ý con
dao, Thomas bị
gã mập tấn công
bất ngờ, khiến nó

ngã ngựa, đè lên
Janson. Chuột
Chù vặn vẹo
người trong lúc
nó vật lộn với tên
kia. Cảm thấy
mình đang lâm
vào đường cùng,
adrenaline tuôn
tràn trong huyết

quản Thomas và
nó đâm đá, lôi
mình ra khỏi hai
gã đàn ông. Sau
một hồi cào cào,
nó thoát ra và
nhoài người tới
chỗ bức tường.
Thomas chạm đất
ngay bên cạnh con

dao, nhặt nó lên và quay lại, chờ đợi một đòn tấn công tức thì. Hai gã đàn ông đang đứng lên, rõ ràng cả hai đều bất ngờ trước sức mạnh của Thomas.

Thomas cũng

đứng dậy và giờ
con dao ra.

- Hãy để tôi
đi. Hai người chỉ
việc bỏ đi và để
mặc tôi. Tôi thề
nếu hai người tấn
công, tôi sẽ không
giữ bình tĩnh với
thứ này đâu. Tôi

sẽ đâm đó. Tôi
thề.

- Nhóc con, có
thấy hai chọi một
chưa? - Janson
lên tiếng. - Tao
không cần biết
mày có dao hay
không.

- Ông đã

chúng kiến những
gì tôi có thể làm. -
Thomas đáp, cố
gắng tỏ ra nguy
hiểm. - Ông đã
quan sát tôi trong
Mê cung và ngoài
Đất cháy. - Nó chỉ
muốn bật cười vì
sự mỉa mai của

tình thế. Bọn họ
đã biến nó thành
một sát thủ... để
cứu người sao?

Tên mập chế
giễu:

- Nếu mày
nghĩ bọn tao...

Thomas ngả
người ra sau và

phóng con dao
giống như đã từng
thấy Gally làm.
Con dao xoay
vòng trong không
khí và cắm thẳng
vào cổ hắn. Máu
chưa chảy ra,
nhưng hắn đưa tay
lên gỡ con dao,

mặt rúm ró vì
kinh hoàng. Lúc
đó máu mới phụt
ra từng hồi, theo
nhịp tim của hắn.
Hắn mở miệng,
nhưng chưa kịp
nói câu nào thì đã
khuyu xuống.

- Thằng ranh...

- Janson thì thảo,
mắt trố ra kinh
ngạc nhìn tên
đồng bọn.

Sững sờ trước
điều mình vừa
làm, Thomas chôn
chân tại chỗ,
nhưng khoảnh
khắc đó không

kéo dài, vì Janson đã quay lại nhìn nó. Nó vội chạy ra khỏi sân, vòng qua góc tường. Nó phải quay lại chỗ cái lỗ, phải chui vào bên trong tòa nhà.

- Thomas! -

Janson la lớn. -
Quay lại đây!
Mày không biết
mình đang làm gì
đâu!

Thomas nghe
thấy tiếng chân gã
rượt theo mình,
nhưng nó không
dừng lại. Nó băng

ngang bụi cây vừa
nấp lúc nãy và lao
hết tốc lực về
phía lỗ hồng toang
hoác bên hông tòa
nhà. Một người
dàn ông và một
phụ nữ vẫn còn
đang dựa lưng
nhau ngồi gân đó.

Nhìn thấy
Thomas, cả hai
vội đứng dậy.

- Tôi là
Thomas! - Nó hét
bảo họ ngay khi
cả hai cùng mở
miệng định đặt
câu hỏi. - Tôi
cùng phe với hai

người!

Hai người kia nhìn nhau, rồi lại nhìn Thomas đứng lúc nó thắ^đng lại trước mặt họ. Nó thở hỏ^hn hể^hn và quay lại, trông thấy bóng Janson đang chạy tới ở

cách đó chừng
mười lăm mét.

- Họ đang đi
tìm cậu khắp nơi.

- Người đàn ông
lên tiếng. - Nhưng
không phải cậu
đang ở bên trong
sao? - Anh ta chỉ
tay về phía cái lỗ.

- Mọi người
đâu rồi? Vince
đâu? - Thomas
hỏi nhanh, ý thức
được Janson vẫn
đang tìm cách bắt
mình.

- Nó quay lại
và trông thấy
khuôn mặt của

Chuột Chù đang nhìn nó một cách dị thường. Biểu hiện này Thomas đã từng nhìn thấy trước kia. Chính là sự giận dữ điên cuồng mà nó từng thấy ở Newt. Chuột Chù đã bị

nhiễm Nhật trùng.

Janson nói
trong hơi thở nặng
nhọc:

- Thằng nhỏ
đó... thuộc sở
hữu... của VSAT.
Giao nó cho tôi.

Người phụ nữ
đáp luôn không

nao núng:

- VSAT chẳng
là cái thá gì đối
với tôi. Nếu là
ông, tôi đã đầu
hàng cho rồi. Và
tôi cũng không
quay vào trong đó
đâu. Những
chuyện tôi tẽ đang

sắp xảy ra cho
đám bạn bè của
ông ở trong đó.

Chuột Chù
không đáp mà tiếp
tục thở, mắt đảo
nhanh từ Thomas
sang hai người
kia. Cuối cùng,
ông ta bắt đầu lùi

lại, thật chậm rãi.

- Mấy người
không hiểu đâu.
Sự ngạo mạn,
khăng khăng cho
mình là đúng của
mấy người sẽ là
hội kết của mọi
chuyện. Hi vọng
mấy người sống

yên ổn với điều
đó trong khi
xuống địa ngục. -
Nói đoạn gã ta
quay gót chạy đi
và biến vào trong
màn đêm.

- Cậu đã làm
gì mà hấn thành ra
như thế? - Người

phụ nữ hỏi.

Thomas cố
gắng lấy lại hơi
thở:

- Chuyện dài
lắm. Tôi cần tìm
Vince, hoặc người
lãnh đạo ở đây.
Tôi cần tìm các
bạn mình.

- Bình tĩnh nào
cậu bé. - Người
đàn ông đáp. -
Mọi chuyện đã
yên ổn rồi. Mọi
người đang vào vị
trí và lắp đặt các
thứ.

- Lắp đặt? -
Thomas hỏi lại.

- Ừ.

- Lắp cái gì?

- Thuốc nổ,
chứ còn gì nữa.
chúng tôi đang
chuẩn bị cho nổ
tung nơi này. Để
VSAT thấy chúng
tôi không đùa
giỡn.

CHƯƠNG 66

Lúc đó mọi thứ trở nên rõ ràng đối với Thomas. Có một sự cuồng tín nơi

Vince mà đến tận
bây giờ nó mới
cảm nhận được
toàn bộ. Chưa kể
cách mà Cánh tay
phải đối xử với
nó và các bạn trên
chiếc xe du lịch
sau khi bị bắt làm
con tin ngay dưới

chân chiếc Berg.
Hơn nữa, tại sao
bọn họ có cả đồng
thuốc nổ, mà lại
không trang bị
những món vũ khí
thông thường?
Mọi chuyện chỉ tỏ
ra hợp lí khi mục
tiêu của bọn họ là

phá hủy thay vì
chiếm quyền kiểm
soát Cánh tay phải
không thực sự ở
cùng phe với nó.
Có thể họ cho
rằng động cơ của
họ là trong sáng,
nhưng Thomas bắt
đầu nhận ra tổ

chức này có một
mục tiêu đen tối
hơn.

Nó cần phải
hành động một
cách cẩn thận.
Điều quan trọng
lúc này là cứu các
bạn, tìm và trả tự
do cho những

người đã bị bắt giữ.

Câu nói của người phụ nữ cắt ngang dòng suy nghĩ của Thomas:

- Cậu có vẻ suy nghĩ ghê nhỉ?

- Vâng... xin lỗi. Theo chị họ

sẽ cho nổ khi
nào?

- Sớm thôi, tôi
nghĩ thế. Họ đã
bắt đầu đặt thuốc
nổ được mấy
tiếng rồi. Họ
muốn chúng nổ
cùng một lúc,
nhưng tôi nghĩ

chúng tôi không
thành thạo đến
mức đó đâu.

- Thế còn
những người ở
bên trong? Những
người mà chúng ta
đến để giải cứu?

Hai người kia
nhìn nhau rồi nhún

vai đáp:

- Vince hi vọng đưa được hết mọi người ra ngoài.

- Hi vọng thôi á?

- Phải.

- Tôi cần nói chuyện với ông ta.

Thật ra điều
Thomas muốn là
đi tìm Minhó và
Brenda. Mặc kệ
Cánh tay phải, nó
và các bạn cần
phải vào trong Mê
cung và đưa mọi
người ra khỏi đó
qua cửa Xuyên

không.

Người phụ nữ
chỉ tay về phía cái
lỗ trên vách tường
tòa nhà.

- Đi vào trong
kia một quãng là
một khu vực mà
chúng tôi đã kiểm
soát được. Có thể

cậu sẽ tìm thấy
Vince ở đó.
Nhưng cẩn thận
đấy, người của
VSAT đang nấp ở
khắp mọi nơi.
Bọn chúng ghê
gớm lắm.

- Cảm ơn về
lời cảnh báo. -

Thomas quay lại,
nôn nóng muốn
vào trong nhà
ngay. Cái lỗ thật
lớn so với vóc
người của nó, bên
kia miệng lỗ là
bóng tối, không có
chuông báo động
hay đèn đỏ nhấp

nháy. Nó bước
vào bên trong.

Lúc đầu
Thomas không
nhìn thấy hay nghe
thấy gì hết. Nó
bước đi trong im
lặng, dè chừng

mọi bất trắc sau
mỗi chỗ rẽ. Càng
đi, bóng tối càng
nhật dần, và cuối
cùng nó trông thấy
một cái cửa đang
mở nơi cuối hành
lang. Nó chạy tới
đó, nhìn qua cửa
và thấy một căn

phòng rộng với
nhiều chiếc bàn
lật ngang đặt trên
sàn làm bìa đỡ
đạn. Vài người
đang lom khom
phía sau chúng.

Họ đang mãi
nhìn về phía cái
cửa đôi ở đầu kia

của căn phòng,
nên không ai để ý
tới Thomas đang
nấp ở ngưỡng
cửa. Nó nhìn thấy
Vince và Gally ở
phía sau một
chiếc bàn, ngoài
ra không nhận ra
ai khác.

Ở phía bên
trái của căn phòng
có một buồng nhỏ,
với ít nhất một
chục người chen
chúc bên trong.
Nó cố gắng quan
sát, nhưng không
thể nhìn ra được
ai.

- Này! - Nó
khẽ gọi với âm
lượng to nhất mà
nó dám. - Gally!

Thằng bé lập
tức quay lại,
nhưng phải nhìn
dáo dác một vài
giây trước khi
nhận ra Thomas.

Gaily nheo mắt
lại như thể sợ
mình nhìn lầm
người.

Thomas vẫy
tay để cho thằng
bé trông thấy.
Gally ra hiệu cho
nó tiến lại gần.

Nó nhìn quanh

một lần nữa cho
chắc ăn, rồi khom
người chạy tới
chiếc bàn và nằm
dán mình xuống
đất bên cạnh thẳng
cựu thù. Nó có
nhiều câu hỏi tới
nỗi không biết
phải bắt đầu từ

đâu.

- Chuyện gì đã
xảy ra vậy? -
Gally hỏi nó. -
Bọn họ đã làm gì
cậu?

Vince liếc
nhìn Thomas
nhưng không nói
gì.

Thomas không
biết phải trả lời
thế nào.

- Họ... đã làm
vài thử nghiệm.
Nghe này, tôi đã
phát hiện ra nơi
bọn họ che giấu
người Miến. Các
cậu không thể cho

nỗ chỗ này trước
khi chúng ta đưa
họ ra.

- Vậy thì đi
tìm họ đi. - Vince
nói. - Ở đây
chúng tôi chỉ có
một cơ hội lần
này thôi, và tôi
không muốn lãng

phí nó.

- Chính các ông đã đưa thêm một số người Miễn vào đây! - Thomas đánh mắt qua Gally tìm sự ủng hộ, nhưng nó chỉ nhận được một cái nhún vai

đáp lại.

Nó đành mặc
kệ.

- Brenda,
Minho và những
người khác đâu
rồi? - Nó hỏi.

Gally hát đầu
về phía cái buồng
bên cạnh.

- Mấy người
đó đang ở cả
trong kia, họ bảo
sẽ không làm gì
hết cho đến khi
cậu quay lại.

Tự dưng
Thomas cảm thấy
thương thẳng bé
mặt theo bên cạnh

mình.

- Đi với tôi,
Gally. Để những
người ở đây làm
chuyện họ muốn
trong khi cậu đi
giúp chúng tôi.
Chẳng phải cậu
cũng từng ao ước
có ai đó làm điều

tương tự với
chúng ta hồi ở
trong mê cung
sao?

Vince chen
vào cuộc trao đổi
của hai đứa.

- Đừng có
nghĩ tới chuyện
đó. - Ông ta nạt. -

Thomas, cậu đã biết mục tiêu của chúng tôi ở đây là gì. Nếu cậu bỏ rơi chúng tôi lúc này, tôi sẽ coi cậu như kẻ phản bội. Cậu sẽ trở thành đích nhắm.

Thomas vẫn

không rời mắt
khỏi Gally. Nó
nhìn thấy nỗi buồn
trong đôi mắt
thằng bé, điều
khiến nó đau nhói
trong lòng. Và nó
cũng thấy một
điều mà nó chưa
từng bắt gặp trước

kia: niềm tin. Một
niềm tin chân
thành.

- Đi với bọn
tôi. - Thomas rử
rê.

Một nụ cười
xuất hiện trên
gương mặt thẳng
bé cựu thù của

Thomas. Gally trả
lời theo hướng mà
Thomas không
dám mong đợi,
- Đồng ý.

Thomas không
buồn đợi xem
phản ứng của
Vince. Nó nắm tay
Gally và hai đứa

cùng bò ra khỏi
chiếc bàn, rồi
chạy vào bên
trong căn buồng
kề cận.

Minho là đứa
đầu tiên chào
mừng Thomas.
Thằng bé ôm
chầm lấy nó trong

khi Gally lúng
túng đứng kế bên.
Sau đó tới lượt
những người khác.
Brenda, Jorge,
Teresa. Kể cả
Aris. Thomas
muốn chóng mặt
sau những cái ôm
và lời chào đón.

Nó đặc biệt vui
khi nhìn thấy
Brenda. Con bé là
đứa nó ôm lâu
nhất. Nhưng dù
rất thích chuyện
đó, nó biết họ
không thể để phí
thời gian.

Nó tách mình

ra khỏi đám bạn
và lên tiếng:

- Tôi chưa thể
giải thích mọi thứ
ngay lúc này.
Chúng ta cần phải
đi tìm những
người Miến mà
VSAT đã thu thập,
sau đó tìm cánh

cửa Xuyên không
thoát hiểm mà tôi
vừa được biết.
Chúng ta cần phải
nhanh chân lên,
trước khi Cánh
tay phải cho nổ
toàn bộ khu này.

- Nhóm người
Miễn đang ở đâu?

- Brenda hỏi.

- Phải đó, cậu đã biết được những gì? - Minhho bồi thêm. Thomas chưa bao giờ nghĩ có ngày nó sẽ nói ra câu tiếp theo:

- Chúng ta cần phải quay lại Mê

cung.

CHƯƠNG 67

Thomas cho
mọi người xem
bức thư nó đã tìm
thấy trong phòng

hồi sức. Chỉ mất
vài phút để tắt cả
nhất trí rồi bỏ
nhóm Cánh tay
phải và tự hành
động, kể cả
Teresa và Gally.
Họ sẽ đi vào Mê
cung.

Brenda quan

sát bản sơ đồ của
Thomas và tuyên
bố mình biết
đường. Con bé
đưa cho Thomas
một con dao. Nắm
chặt dao trong tay,
nó chột tự hỏi liệu
có khi nào sự
sống còn của mình

phụ thuộc vào một
lưỡi thép mỏng
manh. Nhóm trẻ
lên ra khỏi căn
buồng nhỏ và đi
về phía cánh cửa
đôi trong khi
Vince và những
người khác hét
toáng lên bảo

chúng đã mất trí,
và sẽ bị giết chỉ
sau vài phút.
Thomas phớt lờ
mọi điều bọn họ
nói.

Thomas là
người đầu tiên đi
qua cánh cửa vẫn
còn bị nứt chưa

được sửa lại. Nó
khom người thủ
thế chờ đón một
sự tấn công,
nhưng hành lang
hoàn toàn trống
vắng. Những
người khác bám
theo phía sau nó.
Thomas quyết

định đánh liều
chạy thật nhanh
qua hành lang dài.
Ánh sáng mờ ảo
khiến cho nơi này
thật ám ảnh, như
thể linh hồn của
những người bị
VSAT làm hại
đang rình rập

trong mỗi hốc
tường và khúc
quanh. Nhưng
Thomas cảm thấy
bọn họ đứng về
phía nó.

Theo sự chỉ
dẫn của Brenda,
nhóm người chạy
qua một góc

tường, leo xuống
một cầu thang, đi
tắt ngang qua một
kho chứa đồ để ra
một hành lang dài
khác. Họ lại
xuống cầu thang,
rẽ phải, rồi rẽ
trái. Thomas giữ
nhịp độ di chuyển

nhanh và liên tục
dò tìm nguy hiểm.
Nó không hề
ngừng lại để lấy
hơi, cũng không
nghỉ ngơi sự chỉ
dẫn của Brenda.
Nó lại làm một
Tầm đạo sinh, và
mặc cho mọi

chuyện, nó cảm
thấy rất ổn.

Họ đi đến
điểm cuối của một
hành lang và rẽ
sang phải.
Thomas vừa mới
đi được ba bước
thì từ đâu một
người nhảy bổ ra,

chụp lấy vai nó và
quật xuống sàn.

Thomas lăn
tròn trên sàn và
đẩy kẻ tấn công
ra. Nó nghe thấy
những tiếng hét và
vật lộn từ phía
những người khác.
Không gian rất

tôi, nên Thomas
chỉ lơ mờ nhìn
thấy kẻ đang tấn
công mình, nhưng
nó vẫn đâm đá và
vung dao chém
trúng thứ gì đó.
Tiếng hét của
người phụ nữ
vang lên. Một

nắm đấm giáng thẳng vào má phải của Thomas, trong khi thứ gì đó cứng ngắc kìm chặt bắp đùi nó.

Thomas dừng một chút để lấy sức, rồi đẩy thật mạnh. Kẻ tấn công

nó bật vào tường,
nhưng nhanh
chóng lao vào nó
trở lại. Hai người
lăn lộn, đụng phải
những cặp đầu
khác. Thomas
phải cố hết sức
mới giữ nổi con
dao. Nó tiếp tục

chém, nhưng
chuyện đó không
dễ dàng vì nó
đang bị kẻ tấn
công áp sát. Nó
tung ra một cú
đấm bằng tay trái
trúng vào cằm
người kia, rồi
tranh thủ giây phút

luống cuống để
đâm dao vào bụng
hắn. Lại một tiếng
thét nữa - vẫn là
của phụ nữ. Lần
này thì chắc chắn
là của kẻ đang tấn
công Thomas. Nó
đẩy chị ta ra.

Thomas đứng

nhìn xung quanh
xem có ai cần trợ
giúp. Trong ánh
sáng nhá nhem, nó
thấy Minhho đang
ngồi trên người
một gã đàn ông và
đánh cật lực. Gã
không tỏ dấu hiệu
chống cự. Brenda

và Jorge hợp sức
chiến đấu với một
tên khác. Ngay khi
Thomas sang phía
họ thì kẻ tấn công
lồm cồm bò dậy
và chạy trốn.
Teresa, Harriet và
Aris đang đứng
cạnh một bức

tường để lấy hơi.
Tất cả đều sống
sốt. Chúng cần
phải chạy thật
nhanh.

- Mau lên! -
Thomas hét lớn. -
Minho, bỏ hấn lại
đi!

Thằng bạn nó

tung ra thêm hai
cú đấm như trời
giáng nữa rồi
đứng lên, không
quên đá cho đối
thủ một cái cuối
cùng.

- Xong rồi. Ta
đi thôi.

Cả nhóm quay

gót chạy đi.

Chúng chạy
xuống một chiếc
cầu thang dài và
lần lượt tiến vào
căn phòng ở chân
cầu thang.
Thomas sẽ

người khi nhận ra
mình đang ở đâu.
Đó chính là căn
phòng có những
chiếc kén của
Nhím sấu, nơi bọn
trẻ từng đặt chân
tới sau khi trốn ra
khỏi Mê cung.
Các cửa sổ quan

sát vẫn còn trong
tình trạng tan
hoang - mảnh kính
nằm vương vãi
khắp sàn. Khoảng
chừng bốn mươi
cái kén dài cho
Nhím sâu nằm
nghỉ và nạp điện
trông như đã bị

niêm chặt, sau khi các tráng viên chạy qua đây vài tuần trước. Một lớp bụi mỏng đã phủ lên bề mặt bóng loáng màu trắng mà Thomas từng thấy.

Nó biết với tư

cách là thành viên của VSAT, nó đã trải qua vô số thời gian ở trong này, khi họ tiến hành xây dựng Mê cung, và cảm giác hồ thẹn lại dâng lên trong lòng nó.

Brenda chỉ tay

về phía chiếc
thang dẫn lên nơi
họ cần đến.
Thomas rùng
mình khi nhớ lại
khoảnh khắc trượt
theo lòng máng
nhảy nhót khi trốn
ra khỏi Mê cung.
Đáng lẽ chúng chỉ

việc trèo xuống
một cái thang.

- Sao ở đây
không có ai hết
vậy? - Minho vừa
hỏi vừa quay một
vòng kiểm tra
gian phòng. - Nếu
bọn họ giữ người
ở đây thì sao

không cắt cử lính gác?

Thomas ngẫm nghĩ một lúc.

- Cần gì đến lính canh khi Mê cung đã làm việc đó thay cho cậu? Chúng ta cũng đã mất rất nhiều thời

gian để tìm lỗi ra
đó thôi

- Không biết
nữa. - Minhó đáp.
- Chuyện này có
gì đó bất thường.

Thomas nhún
vai.

- Thôi, ngồi
đây cũng chẳng

được tích sự gì.
Trừ phi cậu nghĩ
ra điều gì đó hữu
ích, còn không thì
chúng ta hãy trèo
lên trên kia để
đưa mọi người ra
ngoài.

- Thứ gì đó
hữu ích? - Minho

lặp lại. - Tôi
không nghĩ ra
được gì.

- Vậy thì đi
thôi.

Thomas trèo
lên chiếc thang và
leo vào một căn

phòng quen
thuộc? khác, nơi
có thiết bị nhập
mật mã để bắt
hoạt lữ Nhím sâu.
Chuck đã từng ở
đây, thằng nhỏ đã
sợ vô cùng, nhưng
cũng rất can đảm.
Và chết chưa đây

một giờ sau đó.
Nỗi đau mắt bạn
một lần nữa lại
tràn ngập trong
lòng Thomas.

- Mái nhà thân
yêu. - Minho lẩm
bẩm, tay chỉ vào
cái lỗ ở phía trên
đầu.

Đó chính là lỗ
mở ra Vực. Hồi
Mê cung còn vận
hành, công nghệ
chiếu ảnh ba
chiều đã được sử
dụng để nguy
trang cho lỗ sâu,
biến nó thành một
phần của bầu trời

sao vô tận ở phía
ngoài mép vực.
Đương nhiên bây
giờ tất cả đã bị tắt
đi, và Thomas có
thể nhìn thấy các
vách tường của
Mê cung qua cái
lỗ. Một chiếc
thang được lắp

ngay bên dưới nó.

- Thật không tin nổi ta đã từng ở trong đó. -

Teresa vừa nói vừa tiến đến đứng bên cạnh Thomas.

Giọng của con bé nghe thật âm u, giống như cảm

giác trong lòng
Thomas.

Với câu nói
đó, tự dung
Thomas nhận ra
rất cuộc hai đứa
đang đồng hành.
Trong nỗ lực cứu
người và cố gắng
bù đắp cho những

điều chúng đã làm
khi góp phần khởi
đầu tất cả mọi
chuyện.

Thomas muốn
tin vào điều đó
bằng tất cả tấm
lòng. Nó quay lại
nhìn con bé và
nói:

- Khùng thật,
há?

Teresa mỉm
cười lần đầu tiên
kể từ sau... khi
nào Thomas
không nhớ nổi
nữa.

- Khùng thật
đó.

Có quá nhiều
thứ Thomas vẫn
còn chưa nhớ
được. Về bản thân
mình, về con bé,
nhưng Teresa
đang ở đây giúp
nó, và đó là tất cả
những gì nó cần.

- Anh có nghĩ

chúng ta nên lên
trên đó không? -
Brenda lên tiếng.

- Có chứ. -
Thomas gật đầu. -
Rất nên.

Lần này nó là
người đi sau
cùng. Sau khi
những người khác

đã trèo qua lỗ, nó leo lên chiếc thang, nâng mình qua mép lỗ, rồi bước trên hai tấm ván đã được bắc qua khoảng trống để đặt chân lên mép Vực. Bên dưới nó chỉ là

mảng tường đen
đã từng trông
giống như khoảng
không vô tận. Nó
nhìn Mê cung và
đứng lại một chút
để ghi nhận tất cả.

Nơi lúc trước
là bầu trời xanh,
giờ chỉ là một cái

trần xám xịt. Đèn
chiếu tạo ảnh ba
chiều ngoài Vực
đã bị tắt, và nơi
từng là khoảng
không chóng mặt
giờ chỉ còn là một
mảng tường màu
đen. Nhưng những
vách tường không

lồ phủ đầy dây
thường xuân của
Mê cung vẫn
khiến nó cảm thấy
choáng ngợp. Tất
cả đã được dựng
lên cao vời vợi
mà không cần sự
trợ giúp của ảo
giác, và giờ đây

chúng đứng sừng
sừng xung quanh
Thomas như
những tảng đá cổ
xưa, màu xanh
pha xám, nứt nẻ
nhiều chỗ. Như
thể chúng đã đứng
đó từ hàng ngàn
năm. Những tấm

bia mộ vĩ đại
đánh dấu cái chết
của vô số người.
Nó đã trở lại.

CHƯƠNG 68

Lần này

Minho là đứa đi
đầu. Thằng bé
chạy trong tư thế
hiên ngang, thể
hiện sự kiêu hãnh
từng có qua hai
năm chạy khắp
các góc ngách
của Mê cung.
Thomas chạy ngay

sau Minho, trong
khi di chuyển nó
ngước mặt nhìn
những vách tường
vĩ đại vươn lên
đến tận trần. Nó
cảm thấy một cảm
giác thật lạ lùng
khi quay lại nơi
này, sau tất cả

những gì chúng đã
trải qua kể từ lúc
trốn thoát

Không ai nói
gì trong khi chạy
về phía Trang.
Thomas tự hỏi
Brenda và Jorge
cảm thấy như thế
nào về Mê cung

kỳ vĩ. Một con bọ
dao sẽ không thể
nào chuyển tải
được tất cả quy
mô này về phòng
quan sát Thomas
chỉ có thể tưởng
tượng ra tất cả
những ký ức tồi tệ
đã quay trở lại

trong đầu Gally.

Mọi người
vòng qua góc
tường cuối cùng
dẫn tới lối đi rộng
rãi ngay phía
ngoài Cửa Đông
của Trang. Khi
Thomas đi đến
nơi nó từng treo

Alby lên, nó nhìn
vào chỗ đó và vẫn
có thể thấy đám
dây leo bị rối. Tất
cả nỗ lực cứu
mạng cự thủ lĩnh
của đám trảng
viên chỉ để chứng
kiến cái chết của
thằng bé vài ngày

sau đó, trong tình
trạng tinh thần
chưa hoàn toàn
hồi phục từ quá
trình Biến đổi.

Sự giận dữ
chảy tràn qua
huyết quản
Thomas như một
thứ chất lỏng nóng

hỏi.

Họ đã đi đến
khoảng hở vĩ đại
của bức tường tạo
nên Cửa Đông.
Thomas đi chậm
lại để lấy hơi. Có
hàng trăm người
đang đi lại trong
Trang. Thomas

phát hoảng khi
nhận thấy có cả
mấy đứa bé sơ
sinh và trẻ nhỏ lẫn
trong đám đông.
Phải mất một lát
để thông tin truyền
đi giữa biên
người Miền,
nhưng những cặp

mắt mau chóng đổ
dồn về phía nhóm
người mới đến, và
im lặng tuyệt đối
bao trùm khắp
Trảng.

- Cậu có biết
họ đông đến thế
này không? -
Minho hỏi

Thomas.

Nhìn đâu cũng thấy người. Chắc hẳn số người ở đây nhiều hơn hẳn so với quân số của các tráng viên ở thời điểm đông nhất. Nhưng điều khiến Thomas

không nói nên lời
chính là việc nhìn
thấy lại Trảng.
Căn nhà xiêu vẹo
mà bọn trẻ từng
gọi là Trang ấp,
những bụi cây,
chuồng gia súc
của Trang trại,
những mảnh ruộng

giờ mọc đầy cỏ.
Phòng mê đồ nám
đen với cánh cửa
vẫn đang mở hờ.
Thậm chí từ chỗ
mình đứng, nó còn
có thể trông thấy
Trang thất. Cảm
xúc chỉ chực vỡ
òà trong lòng nó.

- Nè, chàng
mộng mơ. -
Minho búng tay. -
Tôi vừa hỏi cậu
đấy.

- Hả? Ờ...
đồng người thật.
Họ khiến chỗ này
trông nhỏ hơn hẳn
so với hồi tụi

mình ở đây.

Đám bạn của chúng không mất nhiều thời gian để nhận ra người quen. Chảo chiên, thằng Y-tờ tên Clint, Sonya và vài đứa con gái khác của Nhóm B.

Tất cả đều chạy
bỏ tới và tạo ra
một cảnh đoàn tụ,
ôm hôn thắm thiết.

Chào Chiên
đập vào tay
Thomas:

- Cậu có tin
không, bọn họ đã
đưa tôi trở lại nơi

này? Thậm chí còn không để tôi phải làm bếp, mà gửi đồ ăn đóng gói sẵn qua chiếc Hộp ba lần một ngày. Nhà bếp không hoạt động. Không có điện, chẳng có gì cả.

Thomas bật
cười, sự tức giận
ngươi ngoai phần
nào.

- Cậu tưởng
nấu nướng cho
năm chục thằng
nhóc đã là khổ ải
sao? Thử nuôi cả
đạo quân này đi.

- Túc cười
lắm, Thomas. Cậu
rất hài hước. Tôi
mừng vì được gặp
lại cậu. - Chào
Chiên bỗng trở
mất. - Gally?
Gally đây sao?
Gaily còn sống
à?

- Tôi cũng rất
vui. - Thằng bé
đáp khô khốc.

Thomas vỗ
lưng Chảo Chiên:

- Chuyện dài
lắm. Bây giờ cậu
ấy là người tốt

Gally cười
giấu nhưng không

nói gì.

Minho xen
vào giữa nhóm
bạn.

- Được rồi.
Thời gian ăn
mừng đã hết. Bây
giờ chúng ta làm
chuyện đó như thế
nào đây, bồ tèo?

- Cũng không
quá tệ. - Thomas
đáp.

Nó không
thích ý tưởng phải
cố lừa chừng này
con người ra khỏi
Mê cung, rồi luôn
lách qua trụ sở
của VSAT để tới

cửa Xuyên không.
Nhưng vẫn phải
làm chuyện đó
thôi.

- Ê, đừng có
nói ra cái câu đó
nha. - Minho lên
tiếng. - Mắt cậu
không biết nói dối
đâu.

Thomas mỉm
cười đáp :

- Thì vậy đó,
rõ ràng chúng ta
đang có nhiều
người cùng chiến
đấu.

- Cậu chưa
quan sát kỹ cái
đám dờ hơi kia

hả? - Minhो hỏi
bằng giọng ngao
ngán. - Một nửa
còn nhỏ hơn cả tụi
mình, nửa kia coi
bộ như chưa từng
vật tay, nói chi
đánh đấm.

- Nhiều khi số
lượng mới là thứ

quan trọng. -

Thomas đáp.

Nó nhìn thấy
Teresa và gọi con
bé, rồi tìm
Brenda.

- Kế hoạch là
thế nào? - Teresa
hỏi.

Nếu Teresa

thật sự cùng phe
với mọi người thì
đây là lúc
Thomas cần đến
con bé và trí nhớ
đã được khôi
phục của nó.

- Thế này nhé,
ta hãy chia họ
thành nhiều nhóm.

- Thomas nói với các bạn. - Ở đây chắc phải có đến ba, bốn trăm người, nên ta sẽ chia thành nhóm năm chục người. Mỗi nhóm sẽ do một trưởng viên, hoặc một đội viên

của Nhóm B phụ trách. Teresa, cậu có biết làm thế nào để tới được căn phòng bảo trì này không?

Thomas chìa bản sơ đồ cho Teresa xem. Con bé gật đầu sau khi

nghiên cứu xong.

Thomas nói
tiếp:

- Vậy thì tôi sẽ
đảm bảo mọi
người ra đi trong
trật tự, cậu và
Brenda sẽ dẫn
đường. Mọi người
ai dẫn dắt nhóm

của người này.
Ngoại trừ Minhó,
Jorge và Gally.
Tôi nghĩ nhóm
các cậu sẽ khóa
đuôi.

- Nghe được
đó. - Minhó nhún
vai đáp. Đương
nhiên thằng bé tỏ

ra chán chường.

- Bất cứ điều gì cậu nói, *chiến hữu*. - Jorge nói.

Gally chỉ gật đầu.

Nhóm trẻ dành hai mươi phút tiếp đó để chia mọi người thành

các nhóm và sắp
thành hàng. Chúng
đặc biệt chú ý
phân chia sao cho
các nhóm có sự
đồng đều về độ
tuổi và sức khỏe.
Đám người Miến
dễ dàng chấp nhận
làm theo sự chỉ

đạo của nhóm trẻ mới tới khi hiểu ra chúng đến để giúp đỡ.

Sau khi đã tổ chức xong các nhóm, Thomas và đám bạn đứng xếp hàng trước Cửa Đồng. Nó vẫy tay

để lôi kéo sự chú ý của mọi người.

- Mọi người nghe này! - Thomas lên tiếng.

- VSAT có dự định sẽ sử dụng tất cả mọi người cho khoa học. Họ cần cơ thể của các

bạn, bộ não của
các bạn. Bọn họ
đã nghiên cứu con
người trong nhiều
năm qua để thu
thập dữ liệu phát
triển thuốc điều
trị Nhật trùng.
Bây giờ họ muốn
sử dụng các bạn,

nhưng các bạn xứng đáng có một cuộc sống tốt hơn so với lũ chuột thí nghiệm. Các bạn tất cả chúng ta là tương lai, và tương lai sẽ không diễn ra theo cách mà VSAT muốn.

Chính vì thế mà
chúng tôi đến đây
để đưa các bạn ra
khỏi nơi này. Các
bạn sẽ đi qua vài
tòa nhà để đến
cửa Xuyên không,
nơi chúng ta sẽ
bước sang một
nơi vào đó an

toàn. Nếu bị tấn
công, chúng ta sẽ
phải chiến đấu.
Hãy đi cùng nhóm
của các bạn.
Những người
khỏe hơn cần phải
bảo vệ cho những
người...

Câu nói của

Thomas bị cắt ngang bởi một tiếng *thình* cực lớn, giống như tiếng đá lở, nhưng tiếp theo không có gì hết, ngoài vọng âm trên các vách tường vĩ đại.

- Cái gì vậy

ta? - Minho la lớn
rồi đưa mắt quan
sát vòm trần tìm
nguyên nhân.

Thomas nhìn
khắp Trảng và các
vách tường Mê
cung sừng sững
sau lưng mình,
nhưng không có

điều gì bất
thường. Nó vừa
định nói tiếp thì
một tiếng *thình*
khác vang lên, rồi
một tiếng nữa.
Tiếng rầm rầm
tràn qua Trảng,
lúc đầu còn nhỏ,
sau tăng dần cả về

cường độ và độ
rền. Mặt đất bắt
đầu rung chuyển.
Mọi thứ giống
như thể sắp sụp
đổ.

Mọi người
xoay tới lui để
quan sát, tìm kiếm
nguồn gốc của

tiếng ồn, và
Thomas có thể
nhận thấy sự sợ
hãi bắt đầu lan
truyền, Nó sắp
sửa không kiểm
soát được nữa.
Mặt đất rung
chuyển mạnh hơn,
tiếng đá rơi lớn

hơn, và bầu giờ
tới lượt những
tiếng thét vang lên
từ trong đám đông
trước mặt
Thomas.

Bỗng nhiên nó
hiểu ra.

- Thuốc nổ.

- Cái gì? -

Minho la lớn đ²
hỏi lại.

Thomas nhìn
các bạn.

- Cánh tay
phải.

Một tiếng nổ
điếc đai làm rung
chuyển mọi thứ.
Thomas vội

ngược nhìn lên.
Một mảng tường
lớn ở bên trái của
Cửa Đông đã rời
ra những tảng đá
đỏ sộ rơi xuống.
Một góc tường
thành bắt đầu
nghiêng đi rồi đổ
ập.

Thomas không
kịp hét lên cảnh
báo trước khi
mảng tường đá đồ
sộ đè trúng một
nhóm người và vỡ
làm đôi, đè họ
bên dưới. Nó
sửng người,
miệng không thốt

nên lời trong khi
máu đỏ trào ra từ
mép đồng đá và
tạo thành vũng lớn
trên nền đất.

CHƯƠNG 69

Những người
bị thương la hét.
Tiếng sấm động
và đá rơi tạo
thành một bản hợp
xướng ghê rợn
trong khi mặt đất
dưới chân
Thomas tiếp tục
rung chuyển. Mê

cung đang sụp đổ.
Họ phải thoát ra
ngoài ngay.

- Chạy đi! -
Thomas hét bảo
Sonya.

Không cần
chờ, con bé quay
gót và mất dạng
trong các lối đi

của Mê cung.
Những người
đứng trong hàng
của Sonya không
cần phải được
giục để đi theo
con bé.

Thomas loạn
choạng, nhưng nó
lấy lại được thăng

bằng và chạy tới
chỗ Minho.

- Tập hợp
phía sau lại!
Teresa, Brenda và
tôi cần đi lên
trước dẫn đầu.

Minho gật đầu
và đẩy nhẹ
Thomas, tạo đà

cho nó chạy.
Thomas ngoái
nhìn phía sau vừa
đúng lúc phần
giữa Trang áp sụp
xuống giống như
một quả cầu bị
nứt. Một nửa cầu
trúc rệu rã của
căn nhà đổ sập,

làm tung lên một
đám bụi và dầm
gỗ. Thomas liếc
nhìn sang phía
phòng mê đồ và
thấy các bức
tường bê tông của
nó đã sụp đổ tan
tành.

Không còn

thời gian để mất
nữa. Thomas tìm
kiếm trong đám
hỗn loạn cho đến
khi thấy Teresa.
Nó chụp lấy tay
con bé và dắt theo
mình ra phía
công. Brenda đã
đứng sẵn ở đó.

Con bé đang cố
hết sức cùng
Jorge tạo điều
kiện cho những
người đi kế tiếp,
không để cho mọi
người chen lấn
nhau.

Lại những
tiếng rầm rầm

vang lên từ phía trên đầu. Thomas ngược lên và thấy một mảng vách tường rơi xuống đất, gần mấy đám ruộng. Mảng tường vỡ vụn khi tiếp đất, nhưng may thay không ai

bị đá đè. Đột
nhiên Thomas
kinh hoàng nhận
ra vòm trần rồi
cũng sẽ sụp đổ.

- Đi thôi! -
Brenda hét gọi
Thomas. - Em ở
ngay phía sau anh
đây!

Teresa nắm
tay Thomas lùi về
phía trước, và ba
đứa cùng chạy
qua cái cổng có
cạnh trái võ lồm
chồm để ra ngoài
Mê cung. Chúng
lên lối qua đoàn
người đang đổ

dồn về cùng
hướng.

Thomas co
chân chạy để đuổi
kịp Sonya. Nó
không dám chắc
con bé có từng
làm Tầm đạo sinh
của Nhóm B, càng
không chắc con bé

có còn nhớ đường
ra nếu như hai mê
cung có cùng cách
bố trí.

Mặt đất tiếp
tục rung chuyển,
tròng chành theo
những tiếng nổ xa
xôi. Mọi người
loạng choạng ngã

xuống rồi lại đứng
lên chạy tiếp.
Thomas khom
người chạy lắt
léo, có lúc còn
phải nhảy qua một
người đàn ông bị
ngã. Những tảng
đá tiếp tục rơi
xuống từ các vách

tường của Mê
cung. Một người
đàn ông bị đá rớt
trúng đầu và gục
xuống đất. Mọi
người cúi xuống
cố nâng ông ta
lên, nhưng máu
ông ta đã đổ nhiều
tới nỗi Thomas tin

mọi thứ đã quá
muộn.

Thomas đã
đuổi kịp Sonya và
chạy vượt lên
trước để dẫn
đường cho mọi
người qua các ngã
rẽ.

Nó biết họ

đang đến rất gần.
Nó chỉ có thể hi
vọng Mê cung là
nơi đầu tiên bị
ảnh hưởng và
phần còn lại của
khu phức hợp vẫn
nguyên vẹn. Như
vậy họ vẫn còn
thời gian nếu có

thể thoát ra khỏi
đây. Mặt đất dưới
chân nó bỗng nảy
lên, tiếng *ầm* điếc
tai vang vọng
khắp không gian.
Nó ngã nhào tới
trước và lồm cồm
bò dậy. Phía
trước mặt nó,

cách chừng ba
chục mét, mặt nền
đá vồng lên, rồi
một nửa lối đi nổ
tung, làm một cơn
mưa bụi và mảnh
đá bắn ra khắp
mọi hướng.

Nó không
dừng lại. Có một

khe hẹp giữa nền
đá nhỏ cao và
vách tường. Nó
chạy qua đó,
Teresa và Brenda
bám theo sát gót.
Thomas biết nút
thắt cổ chai này sẽ
làm mọi thứ bị
chậm lại.

- Nhanh lên! -
Nó hét về phía
sau, rồi chậm
bước lại để quan
sát. Sự tuyệt vọng
đang hiện rõ trong
ánh mắt mọi
người.

Sonya lách
qua khỏi khe hở.

Con bé dừng lại
để giúp lời những
người khác đi
qua. Vừa nắm tay,
vừa kéo, vừa đẩy.
Mọi người xoay
sở nhanh hơn
Thomas tưởng.
Nó tiếp tục chạy
hết tốc lực tới

Vực.

Cứ thế nó lao
qua Mê cung
trong khi mọi thứ
rung chuyển, đá
rơi rầm rầm xung
quanh, nhiều
người la hét và
kêu khóc. Nó
không thể làm gì

khác hơn ngoài
đưa những người
sống sót đi tiếp.
Rẽ sang trái, rồi
sang phải. Lại
phải. Rồi họ tiến
đến hành lang dài
dẫn tới mép Vực
Thomas có thể
nhìn thấy nơi vòm

trần xám xịt tiếp
nối với vách
tường màu đen,
cái lỗ tròn. Một
vết nứt rộng bỗng
xuất hiện trên vòm
trần, nơi từng là
bầu trời giả.

Nó quay lại
gọi Sonya và

những người
khác:

- Nhanh lên!

Chạy nhanh lên!

Khi họ tiến lại gần, Thomas có thể nhìn thấy rõ sự kinh hoàng của họ. Những gương mặt trắng bệch và

rúm ró vì sợ,
nhiều người vấp
ngã rồi lại đứng
lên. Nó trông thấy
một thằng bé
không quá mười
tuổi kéo một phụ
nữ cho đến khi cô
ta đứng dậy. Một
tảng đá có kích

thước bằng một
chiếc xe hơi nhỏ
rơi xuống từ trên
cao và hát một
người đàn ông
bay ngược ra phía
sau vài mét. Ông
ta nằm một đồng
khi tiếp đất.
Thomas rùng

mình trước cảnh
tượng đó, nhưng
nó tiếp tục chạy,
đồng thời hò hét
động viên mọi
người xung quanh.

Cuối cùng nó
đã ra đến Vực.
Hai tấm ván vẫn
nằm ở đó. Sonya

ra hiệu cho Teresa
băng qua cây cầu
tạm và nhảy qua
nơi trước đây
từng là Lỗ sâu.
Sau đó Brenda
băng qua cầu cùng
một nhóm người
nối đuôi theo sau.

Thomas đứng

đợi trên mép Vực
và vẫy tay kêu gọi
mọi người tiến
lên. Đợi là một
việc rất khó khăn,
gần như không thể
chịu đựng nổi, khi
nó phải nhìn dòng
người từ từ di
chuyển ra khỏi

Mê cung giữa lúc
toàn bộ nơi này
có thể sụp đổ vào
bất cứ lúc nào.
Từng người một
chạy qua hai
miếng ván và
nhảy xuống cái lỗ.
Thomas tự hỏi
liệu Teresa có

phải đẩy bọn họ
xuống máng trượt
thay vì leo thang
để cho nhanh.

- Cậu đi đi. -

Sonya hét gọi
Thomas. - Họ cần
phải biết làm gì
tiếp theo khi đã
xuống đến nơi.

Thomas gật
đầu, mặc dù nó
cảm thấy bỏ đi
lúc này thật tệ. Nó
đã từng làm điều
đó trong cuộc đào
thoát đầu tiên, khi
mà nó đã bỏ các
bạn trắng viên
chiến đấu phía

sau và nhảy xuống
dưới kia nhập mật
mã. Nhưng nó
hiều con bé nói
đúng. Nó nhìn lại
một lần cuối Mê
cung đang rung
chuyển. Những
tảng đá học trên
trần đang long ra,

nền đá trước kia
bằng phẳng nay
lởm chởm đá vụn.
Nó không biết
liệu tất cả có thể
thoát thân được
hay không. Tim nó
đau nhói khi nghĩ
đến Minho, Chảo
Chiến và những

người khác.

Nó lách vào
trong dòng người
và băng qua cây
cầu tạm, nhảy
xuống Lỗ sâu,
trước khi tách ra
khỏi nhóm người
ở dưới miệng lỗ
và chạy tới chiếc

thang. Nó trèo
xuống các thanh
sắt nhanh hết mức
có thể và nhẹ
nhõm khi trông
thấy các thiệt hại
chưa lan đến phần
này. Teresa đang
ở đó để giúp mọi
người đứng lên

sau khi trượt trong
lòng máng, đồng
thời chỉ lối cho
họ.

- Để tớ làm
cho! - Nó hét gọi
con bé. - Cậu đi
lên trước đi! - Nó
chỉ tay về phía
cánh cửa đôi.

Con bé đang
định trả lời thì
nhìn thấy điều gì
đó ở phía sau
lưng Thomas. Đôi
mắt Teresa mở to
kinh hoàng, khiến
Thomas phải quay
lại.

Vài chiếc kén

bụi bặm chứa
Nhím sâu đang
mở ra. Những cái
nấp kén nâng lên
nhờ các bản lề
trông chẳng khác
nào nắp quan

CHƯƠNG 70

Cậu nghe đây!

- Teresa hét lên rồi chụp lấy hai vai Thomas, xoay nó lại để nhìn thẳng vào mặt nó.
- Ở chót đuôi của bọn Nhím sâu, - con bé chỉ về phía

mấy cái kén -
trong lớp da ấy,
có một cái công
tắc ngắt điện
giống như một cái
cần. Cậu phải
luồn tay qua lớp
da và kéo nó ra
ngoài. Làm được
điều đó thì nó sẽ

bị tắt

Thomas gật
đầu đáp:

- Được rồi.
Cậu bảo mọi
người đi tiếp đi!

Nắp của máy
cái kén tiếp tục
mở ra trong khi
Thomas chạy tới

cái nấp gần nhất.
Lúc nó đến nơi thì
nấp kén đã mở
được nửa đường.
Nó vội vàng ngó
vào bên trong.
Thân hình đồ sộ
của con Nhím sần
đang rung lên và
vặn vẹo, liên tục

hút nhiên liệu và
nước từ máy cái
ống gần bên hông.

Thomas vội
chạy tới phía đuôi
và đu người theo
cái nắp kén. Nó
cúi xuống con
Nhím sấu, thò tay
chọc qua lớp da

âm để tìm kiếm
thứ mà Teresa đã
nói.

Rên lên vì
gắng sức, Thomas
ấn mạnh tay cho
đến khi tìm thấy
một cần gạt cứng,
rồi dùng hết sức
lôi nó ra. Con

Nhím sâu lập tức
rũ xuống, tạo
thành một đồng
bầy nhầy trong
kén.

Thomas vút
cái cần xuống sàn
và chạy tới một
chiếc kén khác khi
cái nắp đã bắt đầu

hạ xuống bên hông kén. Nó chỉ mất vài giây để nâng người qua mép kén, chọc tay vào lớp da nhầy và lôi cái cần ra.

Trong khi chạy tới chiếc kén thứ ba, Thomas liếc

nhanh về phía
Teresa. Con bé
vẫn đang giúp
mọi người đứng
dậy trên sàn nhà
và đưa họ qua
cửa. Mọi người
trượt xuống khá
nhanh, người nọ
đè lên người kia.

Sonya xuất hiện,
tiếp đến là Chảo
Chiên, Gally, cả
Minho nữa.
Thomas tiến đến
cái kén đã mở nắp
hoàn toàn. Các
ông dẫn gần với
con Nhím sâu
đang tự động rút

ra, lần lượt từng
cái một. Nó nhòai
người qua mép
kén, chọc tay qua
lớp da dày của
con Nhím sần và
lôi chiếc cần ra.

Thomas buông
mình xuống đất và
quay sang chiếc

kén thứ tư khi con
Nhím sần trong đó
đã bắt đầu cử
động. Phần đầu
con vật trườn qua
mép kén, các cánh
tay của nó mọc ra
từ lớp da để hỗ
trợ.

Thomas đến

nơi vừa kịp lúc.
Nó nhảy lên và
đẩy người qua
cạnh bên hông của
chiếc kén. Nó ấn
tay vào trong lớp
da, nắm lấy chiếc
cần. Một lưỡi kéo
bay vèo tới, nhắm
thẳng vào đầu

Thomas. Nó vội
hụp đầu tránh và
rút chiếc cần ra.
Con Nhím sàu lập
tức mất điện và cả
cơ thể đồ sộ rơi
trở lại vào trong
kén.

Thomas biết
đã quá trễ để tắt

con Nhím sấu cuối cùng trước khi con vật rời kén. Nó quay lại để đánh giá tình hình và trông thấy toàn bộ cơ thể của con vật đã nằm trên sàn. Con Nhím sấu đã kịp

nhìn xung quanh
nhờ một thiết bị
quan sát nhỏ mọc
ra từ trán, và
giống như Thomas
đã từng chứng
kiến nhiều lần
trước đây, con vật
cuộn tròn mình lại
như trái bóng, lớp

đinh tua tua bật ra
từ trong da. Con
Nhím sàu lặn tới
trước nhờ những
cơ cấu kêu lách
kích trong bụng.
Mảnh vụn bê tông
bắn lên trong khi
lốp đinh của con
vật cày toang mặt

sàn. Thomas bắt
lực nhìn nó lao
vào một nhóm nhỏ
những người vừa
mới trượt xuống
sàn qua lòng
máng. Với các
lưỡi dao vươn
dài, con vật chém
đứt vài người

trước khi họ kịp
hiểu chuyện gì
đang xảy ra.

Thomas nhìn
quanh tìm thứ gì
đó để dùng làm
vũ khí. Một đoạn
ống gãy dài bằng
cánh tay nó đã rơi
xuống từ thứ gì đó

trên trán. Thomas
vội chạy tới nhặt
đoạn ống lên. Khi
quay lại chỗ con
Nhím sấu, nó
trông thấy Minh
đã xông vào chiến
đấu với con quái
vật. Thằng bé đá
vào con vật với

một sự hung hăng
đáng sợ.

Thomas lao
đến chỗ con Nhím
sâu và thét bảo
những người khác
tránh ra. Con vật
quay ngoắt về
phía nó như thể
vừa nghe thấy

hiệu lệnh tấn công
và nhôm hẫng dậy,
tựa người trên
phần đuôi. Hai
cánh tay mọc ra từ
bên hông con vật
khiến Thomas
khựng lại tức
khắc. Một cánh
tay được vũ trang

bằng lưỡi cưa
máy xoay tít, tay
kia nom bằng một
bàn tay góm ghiếc
có bốn ngón tận
cùng bằng những
lưỡi dao.

- Minho, để
tôi xử con này! -
Thomas la lên. -

Cậu đưa mọi người ra khỏi đây rồi cùng với Brenda dẫn họ tới phòng bảo trì!

Trong khi nó đang nói thì một người đàn ông tìm cách tránh xa khỏi con Nhím sấu.

Nhưng ông ta mới
đi chuyển được
vài bước thì một
cái que phóng ra
khỏi con vật, đâm
thẳng vào ngực
ông ta. Con người
xấu số gục tại
chỗ, miệng trào
máu.

Thomas vùng
đoạn ống lên và
chạy tới, sẵn sàng
vượt qua hai cánh
tay đáng sợ của
con vật để tìm đến
chỗ chiếc cần. Nó
sắp sửa chạy đến
nơi thì từ phía bên
phải Teresa đột

ngột lao bỏ vào
con Nhím sâu.
Con vật lập tức
cuộn tròn người
lại, thu các cánh
tay kim loại vào
trong lớp da.

- Teresa! -

Thomas hét toáng
và dừng lại,

không biết phải
làm gì.

Con bé quay
lại nhìn Thomas.

- Cứ đi đi!
Đưa họ ra khỏi
đây!

Teresa bắt đầu
đấm đá con Nhím
sâu, hai bàn tay

con bé lún vào
trong lớp da của
con vật. Thân
mình con bé trông
như thể vừa bị
chấn thương nặng.

Thomas nhích
lại gần, tay cầm
đoạn ống chặt
hơn, tìm chỗ để

có thể tấn công
mà không trúng
vào Teresa.

Teresa nhìn
vào mắt Thomas
và nói:

- Tránh r...

Teresa chưa
nói dứt câu thì
phần đầu con bé

đã bị con Nhím
sâu hút vào trong
lớp da dày. Con
vật hút Teresa
mỗi lúc một sâu
hơn, khiến con bé
có nguy cơ ngạt
thở.

Thomas cũng
sờ đứng nhìn. Quá

nhiều người đã
chết, quá nhiều.
Nó sẽ không đứng
yên để mặc cho
con bé hi sinh
thân mình để cứu
mọi người. Nó
không thể để
chuyện đó xảy ra.

Nó thét lên

một tiếng, rồi
dùng hết sức bình
sinh lao tới, nhảy
lên đập mạnh vào
con Nhím sấu.
Lưỡi cưa máy
nhắm ngay ngực
Thomas phóng
tới. Nó lập tức né
sang trái và vùng

đoạn ống. Lưỡi
cưa bị đập trúng
gãy lìa, bay vèo
trong không khí.
Thomas nghe thấy
tiếng kim loại
chạm sàn kêu
loảng xoảng. Nó
lại đập đoạn ống
vào cơ thể của

con Nhím, chỗ
ngay gần nơi đầu
Teresa bị hút vào,
rồi rút ống ra, tiếp
tục đập thêm vài
cú nữa.

Một cánh tay
có vuốt chụp lấy
Thomas, nhắc
bồng nó lên và

quăng đi. Nó đập
người xuống mặt
sàn cứng rồi lăn
tròn, bật dậy.
Teresa đã lấy lại
được một chút đà,
con bé quỳ lên và
đập vào các cánh
tay của con vật
Thomas lại xông

tới, nhảy lên bám
vào lớp da nhờn
của con Nhím sần.
Nó dùng đoạn ống
nước để phang
mọi thứ đến gần
mình. Ở bên dưới,
Teresa cũng đánh
đấm và giằng co
với con vật. Con

Nhím sâu nghiêng
sang một bên, rồi
xoay vòng, hát
Teresa văng xa
khoảng ba mét
trước khi tiếp đất.

Thomas chụp
lấy một cánh tay
kim loại, đá văng
chiếc vuốt đang

nhắm vào mình.
Nó ấn chân vào
lớp da dày, chọc
sâu vào sườn con
vật và banh ra.
Nó luồn tay vào
bên trong tìm
chiếc cần. Có thứ
gì đó chém vào
lưng Thomas

khiến nó đau đớn,
nhưng nó tiếp tục
thọc sâu tìm chiếc
cần. Càng vào
sâu, da thịt của
con quái vật càng
cho cảm giác
giống như bùn
đặc.

Rốt cuộc đầu

ngón tay của
Thomas cũng
chạm được vào
cái cần bằng nhựa
cứng. Nó ấn sâu
thêm một chút
nữa, tóm lấy chiếc
cần, rồi dốc toàn
lực kéo mạnh,
đồng thời lôi

người mình ra
khỏi con Nhím
sâu. Nó ngẩng lên
và thấy Teresa
vừa hát văng một
lưỡi dao chém
sượt qua mặt. Thế
rồi một sự im lặng
bao trùm lên căn
phòng khi cơ thể

con vật rung giật
rồi rũ ra. Con
Nhím sàu sụp
xuống sàn, tạo
thành một đồng cơ
cầu nằm lẫn lộn
trong lớp mỡ
nhầy. Các cánh
tay của nó rơi
xuống sàn, bắt

động.

Thomas nằm trên sàn nhà thờ dốc. Sau đó Teresa đến bên cạnh và giúp nó nằm ngửa ra. Nó nhìn thấy sự đau đớn, những vết trầy xước, đỏ bầm

và làn da dầm mồ
hôi trên gương
mặt con bé.
Nhưng Teresa chỉ
nhoẻn miệng
cười.

- Cảm ơn cậu
nhé, Tom.

- Không có
chi.

Khoảnh khắc
nghỉ giải lao sau
trận đánh cho cảm
giác sung sướng
đến nổi tựa như
không có thật.

Teresa giúp
Thomas ngồi lên
rồi nói:

- Chúng ta ra

khỏi đây thôi.

Thomas nhận ra không còn ai xuất hiện ở đầu máng trượt nữa. Minho vừa mới đẩy những người cuối cùng qua cánh cửa đôi. Thăng bé quay lại

đổi diện với
Thomas và
Teresa.

Minho cúi
xuống chống tay
vào đầu gối để
thở.

- Xong rồi. –
Thằng bé rên một
tiếng rồi đứng lên.

- Mọi người đã thoát ra hết. Giờ mới hiểu tại sao bọn họ để tụi mình đi vào một cách dễ dàng như thế. Đã bày sẵn đám Nhím sấu để nghênh tiếp. Trong trường hợp

có người quay ra.
Dù sao thì hai cậu
cũng cần phải lên
phía trước và
giúp Brenda dẫn
đường.

- Brenda ổn
chứ? - Thomas
hỏi. Nó thấy nhẹ
cả người.

- Ôn. Con bé
đã lên trên đó rồi.

Thomas lồm
còm đứng dậy,
nhưng mới đi
được hai bước đã
phải ngừng lại.
Tiếng rầm rầm từ
bốn phía vọng tới.
Cả căn phòng

rung bần bật trong
vài giây rồi ngừng
lại.

- Chúng ta nên
đi nhanh hơn. -
Nói rồi Thomas
co chân chạy theo
hai đứa bạn.

CHƯƠNG 71

Ít nhất hai trăm con người đã ra khỏi Mê cung, nhưng vì lí do gì đó họ đang đứng hết cả lại. Thomas lách qua đám

đông đứng trong
hành lang để tiến
lên phía trên đầu
đoàn người.

Nó len lỏi qua
đám đàn ông, phụ
nữ và trẻ con cho
tới khi nhìn thấy
Brenda. Con bé
vội chen tới chỗ

Thomas và ôm
chầm lấy nó, hôn
lên má nó.
Thomas thực tình
chỉ ao ước tất cả
đã trôi qua hết và
chúng được an
toàn mà không
phải đi đâu nữa.

- Minho bảo

em đi. - Con bé
nói, - Anh ấy ép
em đi và hứa sẽ
giúp nếu anh cần
hỗ trợ. Anh ấy
bảo việc đưa mọi
người ra quan
trọng hơn và các
anh có thể đảm
đương được với

con nhím đó.
Đáng lẽ em nên ở
lại. Em xin lỗi.

- Anh đã bảo
Minho làm vậy
mà. - Thomas
đáp. - Em đã làm
đúng. Em đâu có
lựa chọn khác.
Chúng ta sẽ rời

khỏi đây sớm
thôi.

Brenda đẩy
nhẹ Thomas.

- Vậy thì
chúng ta đi mau
lên.

- Được thôi.

Thomas
nhắm chặt tay con

bé và nhập bọn
với Teresa, di
chuyển lên phía
đầu đoàn người.

Hành lang
thậm chí còn tối
hơn lúc này.
Những bóng đèn
còn hoạt động đều
mờ đi và chớp tắt.

Những người mà
ba đưa đi ngang
qua đang đứng
túm tụm lại trong
yên lặng, lo lắng
chờ đợi. Thomas
trông thấy Chảo
chiên. Thằng bé
không nói gì mà
chỉ cố gắng nặn

một nụ cười động
viên, kết quả lại
cho ra cái nhếch
mép như thường
lệ. Những tiếng nổ
xa xôi vọng đến,
tòa nhà rung lên
từng chập. Có
cảm giác như
những vụ nổ đang

ở đủ xa, nhưng
Thomas biết
chúng sẽ không
chờ đợi.

Khi nó cùng
Brenda đi đến đầu
hàng, chúng nhìn
thấy một nhóm
người đang dừng
lại trước một cầu

thang, không biết phải leo lên hay leo xuống.

- Chúng ta cần phải đi lên. - Brenda lên tiếng.

Thomas không hề ngần ngại. Nó ra hiệu cho nhóm người đi theo

mình rồi bắt đầu
đi lên, với Brenda
ở bên cạnh.

Nó nhất quyết
không đầu hàng sự
mệt mỏi. Bốn
đoạn cầu thang,
rồi đoạn thứ năm,
thứ sáu. Nó ngừng
lại trên một chiều

ngủ, lấy hơi và
đưa mắt nhìn
xuống dưới, trông
thấy mọi người
đang leo lên.
Brenda dẫn nó đi
qua một ngưỡng
cửa, một hành
lang dài, rẽ trái
rồi rẽ phải, trèo

lên một đoạn cầu
thang nữa. Lại
một hành lang
khác, trước khi
chúng đi xuống
vài bậc thang. Dò
dẫm từng bước,
Thomas chỉ còn
biết hi vọng bà
viện trưởng nói

thật về chiếc cửa
Xuyên không.

Một tiếng nổ
vang lên đầu đó
trên đầu Thomas,
khiến toàn bộ tòa
nhà chấn động
mạnh và nó ngã
lăn ra sàn. Bụi
bay mù mịt, những

mảnh nhỏ đá lát
trần rơi xuống
lưng Thomas. Âm
thanh răng rắc
vang lên. Sau vài
giây rung chuyển,
mọi thứ yên ắng
trở lại.

Nó quơ tay
tìm Brenda để

bảo đảm con bé
không bị thương.

- Mọi người
vẫn ổn chứ? -

Thomas gọi vọng
theo hành lang.

- Ổn cả! - Ai
đó la lên đáp lại.

- Đi tiếp nào!
Chúng ta sắp đến

nơi rồi! - Nói
đoạn Thomas
giúp Brenda đứng
lên và hai đứa đi
tiếp. Nó thậm
mong tòa nhà tiếp
tục nguyên vẹn
thêm một thời
gian nữa.

Thomas,
Brenda và những
người đi sau cuối
cùng cũng đã đến
được nơi mà bà
viện trưởng đã
khoanh tròn trên
bản sơ đồ - phòng
bảo trì. Thêm vài

tiếng nổ nữa vang
lên, mỗi lúc một
gần họ hơn.
Nhưng không gì
đủ mạnh để chặn
họ lại khi mà giờ
đây họ đã gần như
đến đích.

Phòng bảo trì
nằm phía sau một

kho chứa đồ rộng
lớn. Những dãy kệ
kim loại ngay
ngắn chất đủ thứ
hộp nằm dọc theo
bức tường bên
phải. Thomas
băng qua phòng
để đến chỗ đó, rồi
vẫy mọi người lại

gần. Nó muốn mọi người tập hợp lại trước khi đi qua cửa Xuyên không. Có một cái cửa nằm ở cuối kho, chắc là dẫn vào căn phòng họ đang đi tìm.

- Em đưa họ

vào và chuẩn bị
tinh thần cho họ
nhé. - Nó nói với
Brenda, rồi chạy
nhanh đến chỗ
cánh cửa.

Nếu viện
trưởng Paige nói
dối về cửa Xuyên
không, hoặc nếu

ai đó của VSAT
hay nhóm Cánh
tay phải phát hiện
điều họ đang làm
thì tất cả sẽ kết
thúc.

Cánh cửa dẫn
vào một phòng
nhỏ. Trong phòng
chất đầy những

chiếc bàn gỗ
ngang thiết bị,
dụng cụ bằng kim
loại và các bộ
phận máy móc. Ở
phía cuối phòng,
có một tấm vải
bạt được treo trên
tường. Thomas
chạy tới giật tấm

vải xuống. Phía
sau tấm vải là một
mảng tường xám
rung rinh viền
quanh bằng một
khung chữ nhật
sáng loáng. Bên
cạnh đó có một
hộp điều khiển.

Cửa Xuyên

không đây rồi.

Bà viện
trưởng đã nói thật.

Thomas bật
cười với ý nghĩ
đó. VSAT, hay
đúng hơn là
người đứng đầu
của tổ chức đó, đã
giúp nó.

Trừ phi... Nó
chợt nhận ra mình
cần biết một điều
cuối cùng. Nó
phải tìm hiểu xem
cái cửa dẫn đi
đâu trước khi để
mọi người bước
qua. Thomas hít
một hơi thật sâu.

Đến lúc rồi.

Nó lấy can
đảm bước qua bề
mặt lạnh lẽo của
cửa Xuyên không.
Nó bước ra trong
một cái chòi gỗ
đơn sơ có cửa mở
toang. Phía bên
kia *cửa*. Thomas

nhìn thấy... màu
xanh. Bạt ngàn
màu xanh. Cỏ cây,
hoa lá, bụi rậm.
Thế là đủ rồi.

Nó quay trở
lại phòng bảo trì,
trong lòng cực kỳ
hồ hởi. Chúng đã
thành công. Mọi

người sắp được
an toàn.

Nó chạy bổ ra
gian nhà kho.

- Nhanh lên! -
Nó hét lớn. - Đưa
mọi người vào
trong này, Nhanh
chóng lên!

Một tiếng nổ

làm các vách
tường rung chuyển
và những dãy kệ
kim loại kêu lạch
cạch. Bụi bặm và
đất đá rơi rào rào
từ trên trần xuống.

- Nhanh lên! -

Nó nhắc lại.

Teresa đã bắt

đầu dẫn mọi
người chạy tới,
hướng họ theo lối
Thomas chỉ. Nó
đứng ngay bên
trong ngưỡng cửa
dẫn vào phòng
bảo trì. Ngay khi
người phụ nữ đầu
tiên đi vào phòng,

nó nắm tay chị ta
dắt đến chỗ cái
cửa Xuyên không.

- Chị biết đây
là cái gì rồi, đúng
không? - Nó hỏi.

Người phụ nữ
gật đầu, cố gắng
che giấu sự háo
hức muốn chui

qua cái cửa để ra
khỏi nơi này.

- Tôi đã từng
thử nó vài lần rồi.

- Vậy em nhờ
chị đứng đây và
bảo đảm cho mọi
người đi qua
được không?

Lúc đầu chị ta

tái mặt, nhưng sau
đó gặt đầu.

- Chị đừng lo.
Chỉ cần chị ở lại
trong giới hạn có
thể thôi.

Người phụ nữ
vừa đồng ý là
Thomas lập tức
quay lại cửa

phòng. Những
người khác đã
dồn lại trong căn
phòng nhỏ.
Thomas lùi lại
một chút và lên
tiếng:

- Nó ở ngay
đây thôi. Khi sang
bên kia mọi người

vui lòng tản ra để
lấy chỗ!

Thomas len
lỏi qua đám đông
để quay ra nhà
kho. Mọi người
đã xếp hàng trật
tự và đang di
chuyển vào trong
phòng bảo trì.

Đứng ở phía cuối
đám đông là
Minho, Brenda,
Jorge, Teresa,
Aris, Chảo Chiên
và vài thành viên
Nhóm B. Gally
cũng có mặt ở đó.
Thomas luôn lách
đi đến chỗ các

bạn.

- Bọn họ nên
đi mau hơn. -
Minho lên tiếng. -
Các vụ nổ càng
lúc càng gần rồi
đó.

- Toàn bộ chỗ
này sắp sập rồi. -
Gally thêm vào.

Thomas nhìn
lên trần nhà như
thể sợ điều đó sẽ
xảy ra ngay tức
khắc.

- Tôi biết. Tôi
đã giục họ rồi.
Tất cả chúng ta sẽ
ra khỏi đây
trong...

- Trời ạ,
chúng ta có gì ở
đây thế này? -
Một giọng nói
vang lên từ phía
cuối nhà kho.

Những tiếng
rú vang lên quanh
Thomas khi nó
quay lại để nhìn

xem ai đang nói.
chuột chù vừa
mới bước vào
trong kho. Gã
không đi một mình
mà được hộ tống
bởi nhiều bảo vệ
của VSAT.
Thomas đếm
được bảy người

cả thầy, đồng
nghĩa với việc nó
và các bạn vẫn có
ưu thế.

Janson ngừng
lại và khum tay la
lớn trong tiếng ồn
ào của một vụ nổ
khác:

- Chỗ ẩn nấp

lạ đấy, trong khi
mọi thứ sắp sửa
sụp đổ! Những
mảnh kim loại rơi
từ trên trần nhà
xuống, kêu lanh
cạnh khi chạm mặt
đất.

- Các người
biết cả rồi mà! -

Thomas hét lên
đáp lại. - Đã quá
trễ. Chúng tôi đã
bắt đầu đi rồi.

Janson rút ra
con dao dài của
gã và vung vẩy.
Như được nhận
lệnh, những tên
còn lại trong

nhóm cũng lôi ra
các thứ vũ khí
tương tự.

- Nhưng bọn
tao có thể tóm lại
vài đũa. - Janson
nói. - Và có vẻ
như ở đây bọn tao
đang có trước mắt
những đũa giỏi

nhất, mạnh nhất.
Kể cả ứng viên
cuối cùng! Đưa
mà bọn tao cần
nhất nhưng lại từ
chối hợp tác.

Thomas và
các bạn đã dàn
thành một hàng
ngang giữa nhóm

người Miến đang
vội dân đi và toán
bảo vệ. Những
đứa bạn của
Thomas đã bắt
đầu tìm dưới sàn
các thứ có thể
dùng làm vũ khí:
ống nước, tua vít;
thanh sắt gãy.

Thomas nhìn thấy
một đoạn cáp có
một đầu lõi thép
lòi ra nhọn hoát,
trông như một cái
xiên đáng sợ. Nó
nhật lên đúng lúc
một vụ nổ khác
làm rung chuyển
căn phòng và

khiến một loạt kê
đổ ập xuống sàn.

- Tao chưa
bao giờ thấy cả
một băng du côn
như thế này! -
Chuột Chù nói lớn
tiếng, khuôn mặt
đăng đăng sát khí,
miệng nhếch lên

thành một nụ cười
khinh bỉ. - Phải
nói thật là tao
đang sợ chết
khiếp đây!

- Im cái miệng
ông lại và chấp
nhận mọi chuyện
đi! - Minhó quát
gã.

Janson tập
trung cái nhìn lạnh
lẽo vào những
đứa thiếu niên
đang đứng đối
diện mình.

- Rất sẵn lòng.

Thomas chỉ
muốn hét lên vì tất
cả những nỗi sợ

hãi, đau đớn và
chịu đựng đã ám
ảnh cuộc đời nó
quá lâu.

- Xung phong!

- Nó thét lớn.

Hai nhóm
người lao vào
nhau. Tiếng thét
xung trận của họ

bị át đi bởi tiếng
nổ làm rung
chuyển mọi thứ
xung quanh.

CHƯƠNG 72

Không hiểu

sao Thomas vẫn
giữ được thăng
bằng cho dù toàn
bộ căn phòng
chấn động dữ dội
sau loạt nổ. Đa số
các kệ sắt đều đổ
ập, các món đồ
bay tứ tung trong
phòng. Nó thụp

xuống tránh một
khúc gỗ lỏm
chớm, rồi nhảy
qua một linh kiện
máy hình tròn
quay mòng mòng
lao nhanh tới.

Gally vấp té
bên cạnh Thomas.
Nó đỡ thẳng bé

đứng dậy. Hai
đứa tiếp tục lao
tới. Brenda cũng
trượt chân nhưng
giữ được thăng
bằng.

Mọi người lao
vào nhau như
những chiến sĩ
trên tuyến đầu của

một trận đánh xáp
lá cà kiêu xưa.
Thomas đương
đầu với Chuột
Chù, kẻ cao hơn
nó gần gấp rưỡi.
Gã vung dao xả
xuống vai
Thomas, nhưng nó
đã chọc đoạn cáp

cứng từ dưới lên,
đúng vào nách gã.
Janson hét lên và
buông rơi vũ khí.
Một dòng máu túa
ra từ vết thương
trong khi gã lui
lại, quắc mắt nhìn
Thomas bằng đôi
mắt căm thù.

Bên cạnh nó,
mọi người đều
đang chiến đấu.
Tiếng kim loại
đập nhau chát
chúa, tiếng la hét
và gầm ghè vang
lên đầy tai nó.
Minho đấu với
một phụ nữ, chị ta

dường như khỏe
gấp đôi đám bảo
vệ nam. Brenda
đang vật lộn với
một tay bảo vệ
nhỏ con trên sàn.
Con bé cố đánh
văng con dao rựa
ra khỏi tay hắn.
Thomas liếc

nhanh để điể
qua tình hình, rồi
tập trung trở lại
vào địch thủ của
mình.

- Có chảy máu
tới giọt cuối cùng
tao cũng bất cần. -
Janson nhăn nhó
thốt lên. - Miễn

sao tao chết sau
khi lôi được mây
lên trên kia.

Một tiếng nổ
khác làm mặt sàn
nảy lên. Thomas
loạng choạng chúi
tới trước, buông
rơi vũ khí và đập
người vào ngực

Janson. Hai người
ngã xuống sàn.
Thomas cố gắng
dùng một tay đẩy
Janson ra, trong
khi tay kia vùng
cật lực và tung
một nắm đấm vào
má trái của gã.
Đầu Chuột chù

ngoạo sang một
bên, máu văng ra
khỏi miệng.
Thomas lui lại
vung tay định đâm
cái nữa, nhưng gã
đàn ông quấy
mạnh người, xô
nó ngã ngửa.

Trước khi

Thomas kịp nhúc
nhích thì Janson
đã chồm lên
người nó, kẹp
chân quanh ngực
và dùng đầu gối
nhấn hai cánh tay
nó xuống Thomas
giãy giụa cố thoát
ra trong khi gã

đàn ông tung
những nắm đấm
như mưa xuống
khuôn mặt không
được bảo vệ của
nó. Thomas đau
ghế gớm. Một
luồng adrenaline
chảy rần rật qua
cơ thể nó. Nó

không muốn chết
tại đây. Nó chống
chân xuống đất và
hất bụng lên cao.

Thân mình nó
chỉ rời mặt đất
được vài phân,
nhưng như vậy
cũng đủ để rút hai
cánh tay ra khỏi

đầu gối của
Janson. Nó dùng
cả tay chặn vài
cú đánh tiếp theo
trước khi tung cả
hai nắm đấm trúng
vào mặt gã.

Chuột Chù mất
thăng bằng.
Thomas đẩy gã ra,

rồi co cả hai chân
đạp thẳng vào
sườn gã. Nó bồi
thêm một cú đạp,
một cú nữa, một
cú nữa. Mỗi cú đá
lại khiến Chuột
Chù lui lại vài
phân, nhưng khi
Thomas co chân

đá tiếp thì Janson
đột ngột tránh rồi
túm lấy hai bàn
chân nó, hất mạnh
sang bên cạnh. Gã
lại nhảy lên người
Thomas lần nữa.

Nó điên tiết
đấm đá và vặn
vẹo để rút người

ra khỏi sự khống
chế của gã đàn
ông. Hai người
lăn lộn trên mặt
sàn, người này
vừa chiếm ưu thế
thì đã lại bị người
kia đè xuống.
Năm đám vung ra
và những bàn

chân đạp tới tập
khiến Thomas đau
điếng. Janson
thậm chí còn cào
cấu và cắn. Hai
người tiếp tục lẫn
lộn, đánh nhau
không cần biết
trời đất gì nữa.

Cuối cùng

Thomas tìm được
một góc đánh để
thúc cùi chỏ vào
trúng mũi Janson.
Cú đánh làm gã
khựng lại và lấy
hai tay bưng mặt.
Một nguồn năng
lượng dâng lên
tràn trề trong

người Thomas.
Nó nhảy phốc lên
người Chuột Chù
và dùng những
ngón tay kẹp vào
cổ gã, siết lại.
Janson đá chân và
vung tay cật lực
nhưng Thomas
tiếp tục bóp cổ gã

với một sự điên
cuồng hung hãn.
Nó chồm tới,
dùng toàn bộ
trọng lượng của
mình để đè xuống
trong khi siết
những ngón tay
chặt hơn. Nó cảm
thấy có gì đó gãy,

rách và vỡ ra.
Đôi mắt Janson
lồi lên, lưỡi hắt
thè ra khỏi miệng

Ai đó dùng tay
vỗ lên đầu nó,
những giọng nói
vang lên nhưng nó
không thể nghe
được gì. Rồi

khuôn mặt Minho
đột ngột xuất hiện
trước mặt
Thomas. Thằng bé
đang nói gì đó.
Cơn khát máu đã
hoàn toàn làm chủ
Thomas. Nó lấy
tay áo chùi mắt,
rồi nhìn vào mặt

Janson. Gã đã tắt
thở từ lâu, chỉ còn
là một cái xác bất
động, tím tái và
tơi tả. Thomas
nhìn Minho.

- Hắn chết rồi!

- Thằng bạn nó la
lên. - Hắn chết
rồi!

Thomas cố
gắng ép mình bỏ
tay ra, rồi loạng
choạng đứng dậy
dưới sự giúp đỡ
của Minho.

- Chúng ta đã
loại khỏi vòng
chiến tất cả bọn
chúng rồi! -

Minho hét vào tai
Thomas. - Cần
phải đi thôi!

Hai tiếng nổ
vang lên cùng lúc
ở hai bên của gian
phòng. Hai vách
tường đổ sụp vào
bên trong, đồng
gạch đá và xi

mãng đi khắp các
hướng. Những
mảnh vụn rơi như
mưa xuống
Thomas và
Minho. Bụi mù
mịt che lấp mọi
thứ trong khi
những bóng người
quay Thomas lão

đảo, hết ngã
xuống lại đứng
lên. Nó bắt đầu di
chuyển về hướng
phòng bảo trì.

Các mảnh trần
rơi xuống và vỡ
tan. Âm thanh ồn
ào muốn điếc tai.
Mặt đất chấn động

dữ dội khi những
vụ nổ tiếp tục
vang lên dường
như từ khắp mọi
nơi. Thomas ngã
nhào, Minhो lôi
nó đứng dậy trở
lại. Vài giây sau
tới lượt Minhो
ngã. Thomas nửa

kéo nửa lồi cho
đến khi cả hai đũa
cùng chạy trở lại.
Brenda đột ngột
xuất hiện ngay
phía trước
Thomas với đôi
mắt hoảng sợ.
Hình như nó cũng
nhìn thấy Teresa ở

gần đó. Cả nhóm
chặt vật giữ thăng
bằng trong khi di
chuyển về phía
trước.

Một tiếng *rắc*
vang lên, lớn tới
nỗi Thomas phải
quay người lại.
Mắt nó bị thu hút

lên trên, về phía
một mảng trần
không lồ đang
long ra. Nó sững
sờ đứng chôn
chân nhìn mảng
trần rơi xuống chỗ
mình. Teresa xuất
hiện nơi góc mắt
của nó. Hình ảnh

của con bé gần
như hòa lẫn trong
không gian đầy
bụi bặm. Con bé
lao vào Thomas,
hất nó về phía
phòng bảo trì.
Đầu óc Thomas
hoàn toàn trống
rỗng khi nó loạng

choạng ngã ngựa
ngay khi mảng
trần sụp xuống
chỗ Teresa, đè lên
cơ thể con bé, chỉ
chừa lại phần đầu
và một cánh tay.

- Teresa! -

Thomas thét lên.
Không hiểu sao

giọng nó vang lên
át cả tiếng mọi
thứ.

Nó bò tới chỗ
con bé. Máu chảy
thành vệt trên mặt
Teresa, cánh tay
con bé trông như
bị nghiền nát

Thomas lại

gọi tên con bé,
trong đầu hiện lên
hình ảnh Chuck
ngã xuống sàn và
đôi mắt lồi ra của
Newt. Ba trong số
những đứa bạn
thân thiết nhất mà
nó từng có. VSAT
đã tước đoạt

chúng khỏi tay nó.

- Tớ xin lỗi. -

Thomas thì thảo
với Teresa, dù
biết con bé không
thể nghe được -
Rất xin lỗi cậu.

Miệng Teresa
mấp máy cố gắng
nói chuyện.

Thomas cúi xuống
để nghe con bé
cho rõ.

- Tớ... cũng
vậy. - Teresa thì
thầm. - Tớ chỉ...
quan tâm... đến...

Đúng lúc đó
Thomas bị kéo
dậy và lôi ra xa

khỏi con bé. Nó
không còn hơi sức
để chống lại nữa.
Teresa đã ra đi.
Toàn thân nó đau
đớn, tim nó nhói
lên. Brenda và
Minho đã kéo nó
đứng dậy. Ba đưa
lão đảo tiến lên

phía trước. Một
đám cháy đã bắt
đầu bùng lên
trong cái lỗ toang
hoác để lại sau vụ
nổ. Khói cuộn
cuộn bốc lên, trộn
lẫn với bụi đất mù
mịt Thomas ho
mấy cái, nhưng

chỉ nghe thấy
những tiếng ù
trong tai.

Lại một tiếng
nổ chát chúa vang
lên. Thomas vừa
chạy vừa ngoái
lại và thấy bức
tường phía cuối
kho đã vỡ vụn,

lửa bùng lên khắp
nơi. Phần còn lại
của trần nhà bắt
đầu sụp xuống,
những thứ chống
đỡ nó đã không
còn. Tòa nhà
chuẩn bị sụp đổ
hoàn toàn.

Chúng đã đến

được cửa phòng
bảo trì và lách
vào trong đó đúng
lúc Gally biến
mất qua cửa
Xuyên không.
Những người khác
cũng đã đi hết
Thomas và hai
người bạn lập cặp

lách qua lối đi
hẹp giữa các dãy
bàn. Chỉ vài giây
nữa thôi là cả
đám sẽ bị đè chết.
Âm thanh của sự
đổ vỡ phía sau
lưng Thomas vang
lên mỗi lúc một
lớn, hòa trộn với

tiếng kim loại kêu
răng rắc và tiếng
lửa rít phần phật.
Tất cả dồn lên
một cao độ không
thể tưởng tượng
nổi. Thomas
không nhìn lại,
mặc dù nó cảm
thấy mọi thứ đang

sụp xuống cách
chúng chỉ vài
bước chân và
sượt qua gáy nó.
Nó đẩy Brenda
qua cửa Xuyên
không. Thế giới
đổ nhào quanh nó
và Minho.

Hai đứa cùng

nhau nhảy vào
khoảng tường xám
lạnh lẽo.

CHƯƠNG 73

Thomas gần
như không thở

nổi. Nó ho khạc
liên tục. Tim nó
đậm điên cuồng
mà không chịu
chậm lại. Nó đã
đáp xuống sàn gỗ
của cái chòi, và
giờ đây nó bò tới
trước, tránh xa
khỏi cửa Xuyên

không trong
trường hợp có
những mảnh vụn
bay qua. Trong
khóe mắt, nó nhìn
thấy Brenda. Con
bé bám vài cái
nút trên một bảng
điều khiển, và mặt
phẳng màu xám

rùng rùng biên
mắt, để lại những
miếng ván bằng
gỗ tuyết tùng của
cái chòi. *Làm thế
nào con bé biết
làm chuyện đó
nhỉ?* Thomas tự
hỏi.

- Anh và

Minho đã thoát
rồi. - Brenda nói
với giọng gấp gáp
khó hiểu. Chúng
đã an toàn rồi kia
mà, phải vậy
không? - Em còn
một việc cuối
cùng phải làm.

Minho đứng

lên và tiến tới
giúp Thomas
gượng dậy.

- Bộ não
phẳng của tôi
không thể suy nghĩ
thêm được gì nữa.
Cứ để Brenda làm
điều cần làm. Đi
nào.

- Ôn rồi. -

Thomas đáp.

Hai thằng con
trai nhìn nhau một
hồi trong khi lấy
lại hơi thở, hồi
tưởng lại toàn bộ
những gì chúng đã
trải qua, tất cả
những cái chết,

mọi nỗi đau. Và
lần trong đó là sự
nhẹ nhõm, tin
tưởng rằng có thể
- chỉ có thể thôi -
mọi chuyện đã
trôi qua.

Nhưng
Thomas chủ yếu
cảm thấy đau đớn

vì sự mất mát.
Việc chứng kiến
Teresa chết để
cứu sống mình
gần như là quá
sức chịu đựng của
nó. Giờ đây, nhìn
vào người đã trở
thành đứa bạn
thân thật sự của

mình, nó phải cố
lắm mới tìm
được nước mắt.
Vào giây phút ấy,
nó thề sẽ không
bao giờ tiết lộ với
Minho về việc
mình đã làm cho
Newt.

- Đúng là ỏn

rồi, mặt đẹp à. -
Cuối cùng Minh
đáp lại.

Nhưng nụ
cười mỉa mai
chính hiệu của
thằng bé không
xuất hiện. Thay
vào đó là một nét
mặt như muốn nói

với Thomas là nó
đã hiểu. Hai đứa
sẽ cùng nhau
mang nỗi buồn
mất bạn cho đến
hết phần đời còn
lại. Rồi Minh
quay lưng bỏ đi.

Sau một lúc,
Thomas cũng đi

theo thẳng bạn.

Khi bước ra
bên ngoài, nó phải
đứng lại để nhìn.
Chúng đã tới một
nơi tưởng như
không còn tồn tại
nữa. Xanh tươi,
trù phú và căng
tràn nhựa sống.

Nó đang đứng
trên đỉnh một quả
đồi nhìn xuống
đồng cỏ mọc cao
xen lẫn những
bông hoa gió.
Khoảng hai trăm
con người mà
chúng đã giải cứu
đang lang thang

trên cỏ, vài người
còn chạy và nhảy
nhót. Ở phía bên
phải Thomas,
ngọn đồi đổ xuống
một thung lũng
đầy những loài
cây cao trải dài
hàng dặm, kết
thúc ở chân một

ngọn núi đá vươn
thẳng lên bầu trời
xanh không mây.
Bên trái Thomas,
đồng cỏ dần
chuyển tiếp thành
những bụi cây nhỏ
và bãi cát. Xa hơn
nữa là đại dương.
Những con sóng

lớn xanh thẫm bạc
đầu nối nhau ập
vào bờ.

Thiên đường.
Họ đã tới thiên
đường. Nó chỉ hi
vọng một ngày kia
tim mình có thể
cảm nhận được
niềm vui của nơi

này.

Thomas nghe thấy tiếng căn chòi đóng lại, sau đó là tiếng lửa bùng lên phía sau lưng. Nó quay lại và trông thấy Brenda. Con bé nhẹ nhàng đẩy nó

lùi ra xa hơn
trong khi căn chòi
bốc cháy.

- Để cho chắc
ăn à? - Nó hỏi.

- Để cho chắc
ăn. - Brenda đáp,
rồi tặng cho nó
một nụ cười chân
thành, khiến nó

nhẹ lòng và cảm
thấy một chút thư
giãn. - Em... rất
tiếc về chị Teresa.

- Cám ơn em.

- Thomas chỉ nói
được có thế.

Brenda không
nói thêm. Mà
Thomas cũng

đoán con bé
không cần phải
nói nhiều. Hai
đứa bước đến
nhập bọn với
nhóm trẻ vừa
chiến đấu với
Janson. Cả đám
đều trây trụa và
bầm dập từ đầu

tới chân. Thomas bắt gặp ánh mắt của Chảo Chiên và Minh. Tất cả bọn trẻ đều quay mặt về phía căn chòi và quan sát nó cháy rụi.

Vài giờ sau,
Thomas ngồi trên
một gờ đá trông ra
phía đại dương,
hai chân du đưa
trong không khí.
Mặt trời đã gần
như khuất dạng
sau đường chân
trời nhuộm màu

lửa. Đó là một trong những cảnh tượng ấn tượng nhất mà nó từng thấy.

Minho đã lại bắt đầu chỉ đạo ở cánh rừng bên dưới, nơi chúng đã quyết định

chọn để sinh sống
- tổ chức các
nhóm đi tìm kiếm
đồ ăn, một ủy ban
xây dựng, một đội
an ninh. Thomas
thấy mừng vì điều
đó. Nó không
muốn gánh khối
trách nhiệm đã

từng đè nặng vai
mình một lần nữa.
Nó đã kiệt sức, cả
về thể xác lẫn tâm
hồn. Nó hi vọng
dù chúng có đang
ở nơi nào thì chỗ
này cũng phải
hoàn toàn cách
biệt và an toàn,

trong khi phần còn lại của thế giới đang tìm cách xử lí Nhật trùng. Nó biết quá trình đó sẽ rất dài và tồi tệ. Nó hoàn toàn không muốn dính dáng tới quá trình đó.

Nó đã xong
việc.

- Chào anh.

Thomas quay
lại và nhìn thấy
Brenda.

- Chào em.
Muốn ngồi chứ?

- Sao lại
không. Cám ơn

anh. - Con bé ngồi xuống bên cạnh Thomas. - Nhìn giống y như những buổi hoàng hôn ở VSAT, mặc dù ở đó chưa bao giờ sáng sủa như thế.

- ừ, ở đó có nhiều thứ không

sáng sửa lắ^lm.

Thomas lại
cảm thấy cảm xúc
dâng lên khi hình
ảnh của Chuck,
Newt và Teresa
xuất hiện trong
đầu mình.

Vài phút trôi
qua trong yên

lặng, khi hai đứa
nhìn ánh sáng ban
ngày tắt dần, bầu
trời và mặt nước
chuyển từ màu
cam sang hồng,
rồi tím, và xanh
thẫm.

- Anh đang
nghĩ gì trong đầu

thế? - Brenda lên
tiếng hỏi.

- Hoàn toàn
không. Anh đã
thôi nghĩ được
một lúc.

Nó nói thật.
Lần đầu tiên trong
đời nó cảm thấy
tự do và an toàn,

cho dù đã phải trả
cái giá quá đắt để
đạt được điều đó.

Rồi Thomas
làm điều duy nhất
nó có thể nghĩ
đến. Nó vươn tay
ra nắm lấy bàn tay
Brenda.

Con bé siết

tay nó đáp lại.

- Chúng ta có hơn hai trăm người, tất cả đều miễn dịch. Đó là một khởi đầu tốt đẹp.

Thomas nhìn sang Brenda, cảm thấy ngột vực

trước sự chắc
chắn trong giọng
nói của con bé.
Như thể con bé
biết gì đó mà nó
không biết.

- Em nói vậy
là sao?

Brenda chồm
người tới và hôn

lên má, rồi lên
môi Thomas.

- Chẳng có gì.
Chẳng có gì đâu.

Thomas vút
bỏ tất cả ý nghĩ
đó ra khỏi đầu và
kéo con bé lại gần
mình hơn, trong
khi tia sáng cuối

cùng của mặt trời
lụi tắt nơi đường
chân trời.

Phần kết

Biên bản cuối
cùng của VSAT,

ngày 232.4.10,
lúc 12:45

GỬI: Các
cộng sự

TỪ: Ava
Paige, Viện
trưởng

ND: Một khởi
đầu mới

Như vậy là
chúng ta đã thất
bại.

Nhưng chúng
ta cũng đã thành
công.

Viễn cảnh ban
đầu của chúng ta
đã không thành sự
thật, bản sơ đồ

không được hoàn thành. Chúng ta đã không thể phát minh ra một vắc-xin hay thuốc điều trị cho bệnh Nhật trùng. Nhưng tôi đã lường trước kết quả này và có phương án thay

thế, để ít nhất
cũng cứu được
một phần của
giống loài chúng
ta. Với sự giúp đỡ
của hai người
Miễn được cài
cắm khéo léo, tôi
đã lên kế hoạch
và triển khai một

giải pháp có thể
là lối thoát tốt
nhất mà chúng ta
có thể hi vọng.

Tôi biết phần
lớn mọi người
trong VSAT đã
nghĩ rằng chúng ta
cần phải nghiêm
khắc hơn, đào sâu

hơn, tàn nhẫn hơn
với các đối
tượng, và tiếp tục
đi tìm một câu trả
lời. Bắt đầu một
đợt thử nghiệm
mới. Nhưng chúng
ta đã quên không
nhìn thấy những
điều đang xảy ra

trước mắt. Những người được miễn dịch sẽ là nguồn lực cuối cùng còn lại trên thế giới này.

Và nếu như tất cả đều diễn ra như kế hoạch, thì chúng ta đã gửi

những người xuất
sắc nhất khỏe
mạnh nhất, gan lì
nhất trong các đối
tượng của chúng
ta đến một nơi an
toàn, nơi họ có
thể bắt đầu lại
một nền văn minh
mới trong khi

phần còn lại của
thế giới bị kéo
đến bờ vực tuyệt
chủng.

Tôi hi vọng
rằng trải qua năm
tháng, tổ chức của
chúng ta đã phân
nào đền đáp cho
hành động ngoài

sức tưởng tượng
chống lại nhân
loại của các lãnh
đạo tiền nhiệm
trong chính phủ.
Mặc dù tôi hoàn
toàn ý thức được
đó là hành động
tuyệt vọng sau khi
xảy ra thảm họa

quăng lửa mặt trời, việc thả con virus Nhật trùng ra như một biện pháp kiểm soát dân số là một tội ác ghê tởm và không thể đảo ngược. Kết quả khủng khiếp của

nó đã chưa bao
giờ được dự
đoán. Từ bấy đến
giờ VSAT đã làm
việc để sửa chữa
sai lầm đó, để tìm
ra một liệu pháp
điều trị. Và mặc
dù đã thất bại với
nỗ lực đó, ít ra

cũng có thể khẳng định rằng chúng ta đã đặt những hạt mầm đầu tiên cho tương lai của nhân loại.

Tôi không biết lịch sử sẽ phán xét các hành động của VSAT như thế

nào, nhưng tôi xin
khẳng định tổ
chức này chỉ có
một mục đích từ
trước đến giờ, đó
là gìn giữ sự tồn
tại của nhân loại.
Và với hành động
sau cuối này,
chúng ta đã làm

điều đó.

Giống như
điều chúng ta đã
nhắc đi nhắc lại
với từng đối
tượng của chúng
ta. VSAT là tốt.

HẾT

Lời cảm ơn

Bộ truyện này đúng là một cuộc phiêu lưu. Dưới nhiều phương diện, nó đã là một nỗ lực hợp tác giữa tôi, biên tập viên Krista Marino và người

đại diện Michael
Bourret của tôi.
Tôi không biết
phải cảm ơn hai
người thế nào cho
đủ. Nhưng tôi vẫn
đang cố.

Tôi vô cùng
cảm ơn những
người bạn tốt tại

Random House,
đặc biệt là
Beverly Horowitz
và hai chuyên gia
quảng cáo của tôi,
Emily Pourciau
và Noreen Herits.
Cũng xin được
cảm ơn các thành
viên tuyệt vời

trong đội ngũ kinh
doanh, tiếp thị,
thiết kế, biên tập,
và tất cả những
người đã góp
phần tạo nên một
cuốn sách. Xin
cảm ơn mọi người
vì đã khiến bộ
truyện này trở nên

thành công.

Cảm ơn
Lauren Abramo
và Dystel &
Goderich, vì đã
giúp cho những
quyển sách này
đến được khắp
nơi trên thế giới.
Xin cảm ơn những

nhà xuất bản quốc
tế vì đã cho chúng
một cơ hội.

Cảm ơn
Lynette và J.Scott
Savage, vì đã đọc
và phản hồi cho
những bản thảo
đầu tiên. Tôi xin
bảo đảm nó đã

khá lên rất nhiều!

Cảm ơn các bạn blogger thích đọc sách, các bạn bè trên Facebook và Twitter vì đã đồng hành cùng tôi và giới thiệu các tác phẩm của tôi với những

người khác Xin
cảm ơn các bạn.
Cảm ơn tất cả các
độc giả của tôi.
Thế giới này đã
trở nên đầy hiện
thực đối với tôi,
và tôi hi vọng các
bạn thấy thú vị khi
được sống trong

đó.

END.

Mời bạn
ghé thăm
Đào Tiểu Vũ
eBook –
www.dtv-

ebook.com

để tải nhiều
ebooks hơn
nữa.

Growing Readers